HARLAN COBEN

Nekaltas

HARLAN COBEN

Nekaltas

HARLAN COBEN

Nekaltas

Jotema

UDK 820(73)-3
Co-05

Harlan Coben
THE INNOCENT
New York, Dutton, 2005

Coben, Harlan
Co-05 Nekaltas: [romanas] / Harlan Coben; [vertė Arvydas Malinauskas]. — Kaunas: Jotema, 2006. — 400 p.

ISBN 9955-13-092-X

Vienos nakties košmaras visam laikui įsirėžė Mato Hunterio atmintyje: tąkart jis, norėdamas nutraukti muštynes, nužudė žmogų. Nuo tos dienos, kai grįžo į laisvę, praėjo devyneri metai. Jo nekaltumas seniai užmirštas, jis — buvęs kalinys, į kurį daugelis žvelgia nepasitikėdami. Nepaisant to, šiam žmogui viskas klostosi gerai: jis vedęs, netrukus į pasaulį turi pasibelsti kūdikis, šeima ketina įsikelti į savo namus... Tik vieną nelemtą dieną Matas telefonu gauna keistą, šokiruojantį vaizdo įrašą.

UDK 820-(73)-3

Redaktorius *Jonas Vabuolas*
Viršelio dailininkė *Daiva Zubrienė*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 25 sp. l. Užsak. Nr. 6.1067
UAB „Jotema", Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys", Gedimino g. 10, 44318 Kaunas

Stivenui Z. Mileriui atminti
Tiems, kuriems nusišypsojo laimė būti jo draugais.
Stengiamės išreikšti savo dėkingumą už kartu praleistą laiką, tačiau vargu ar mums tai kada nors pavyks.

Taip pat ir Stivo šeimai, o ypač Džesei, Majai T ir Nikui.
Kai jaučiamės pakankamai tvirti, dalijamės prisiminimais apie jūsų tėvą, nes jis buvo geriausias žmogus iš visų, kuriuos mums yra tekę sutikti

Prologas

Tu niekada neplanavai jo žudyti.

Tu — Matas Hunteris. Tau dvidešimt metų. Užaugai šiauriniame Naujojo Džersio priemiestyje, kuriame gyvena aukštuomenė ir vidurinioji klasė, ne per toliausiai nuo Manhatano. Nors gyveni kuklesnėje miesto dalyje, tačiau tai ganėtinai turtingas rajonas. Tavo tėvai daug dirba ir be galo tave myli. Tu — vidurinysis jų vaikas. Be tavęs, šeimoje yra vyresnysis brolis, kurį dievini, ir jaunesnė už tave sesuo, su kuria visai neblogai sutari.

Kaip ir visi šiame mieste gyvenantys tavo bendraamžiai, tu planuoji ateitį ir svarstai, kurį koledžą pasirinkti. Tu neleidi laiko veltui, todėl gauni gerus, jei ne puikius, pažymius. Tavo vidurkis — A minus. Nedaug trūksta, kad būtum geriausias mokinys. Tu užsiimi visai nebloga visuomenine veikla, pavyzdžiui, esi mokyklos iždininkas. Gerai žaidi futbolą ir krepšinį — pakankamai gerai, kad tiktum trečiajam divizionui, nors stipendijos ir negalėtum tikėtis. Esi šiek tiek „pasikėlęs" ir iš prigimties žavus. Trumpai tariant, tavo žvaigždė yra kone pačiame zenite. Tavo stojamųjų egzaminų rezultatai tokie geri, kad nustebina netgi tavo repetitorių.

Tu svajoji apie Ivy Lygą*, tačiau ji ne tavo nosiai. Harvardas ir Jeilis iškart atsako neigiamai, Pensilvanija ir Kolumbija įrašo į laukiančiųjų eilėje sąrašą. Galiausiai įstoji į Boudoiną, mažą elitinį koledžą Meino valstijoje, Brunsvike. Tau čia patinka. Bendrakursių

* Angl. *Ivy League* — JAV Šiaurės rytų universitetai, sudarantys tarpuniversitetinę sporto lygą. Tai prestižiniais laikomi Jeilio, Harvardo, Prinstono, Kolumbijos, Dartmouto, Kornelio, Pensilvanijos ir Brauno universitetai. (*Čia ir toliau pastabos vertėjo.*)

nedaug, turi draugų. Nuolatinės merginos neturi, tačiau, atrodo, tau tokios ir nereikia. Antrame kurse užėmei atsitraukusiojo gynėjo poziciją koledžo futbolo komandoje. Jau pirmais metais patekai į jaunių krepšinio komandą, todėl dabar, kai pagrindinis atakuojantysis gynėjas baigė koledžą, tikiesi dar daugiau laiko išbūti aikštelėje.

Būtent tuomet, trečiame kurse, grįždamas į koledžą po pirmojo semestro atostogų, nužudai žmogų.

Kartu su savo šeima praleidi nuostabias atostogas, tačiau tave atgal traukia krepšinis. Atsisveikindamas pabučiuoji mamą ir tėvą, tada kartu su geriausiu bičiuliu bei kambario draugu Dufu šokate į mašiną ir lekiate atgal į koledžą. Dufas yra iš Niujorko valstijos, Vestčesterio. Tai kresnas storakojis vaikinas. Jis žaidžia dešiniuoju puolėju futbolo komandoje, tačiau krepšinio rungtynėse trina atsarginių suolelį. Dufas yra didžiausias girtuoklis visame koledže, todėl nepraleidžia nė vienų išgertuvių.

Tu vairuoji.

Dufas nori pakeliui užsukti į Masačusetso universitetą Amherste. Geras jo mokyklos laikų bičiulis priklauso vienam mėgstančių paūžti studentų klubui, kuris šįvakar kaip tik rengia didelį vakarėlį.

Nors ypatingo entuziazmo nerodai, vis dėlto nesi iš tų, kurie ignoruoja pasilinksminimus. Tu žymiai geriau jautiesi mažose grupelėse, kur pažįsti kiekvieną žmogų. Boudoine studijuoja apie 1600 studentų, o Masačusetso universitete — arti 40 tūkstančių. Sausio pradžia, todėl gana vėsu. Žemę dengia sniegas. Įeidamas į klubo patalpas pastebi, kaip tau iš burnos veržiasi šiltas garas.

Kartu su Dufu sumetate savo paltus į bendrą krūvą. Prisiminsi šią nereikšmingą detalę net po daugelio metų. Jei būtumėte nenusirengę, jei būtumėte savo paltus palikę automobilyje arba visai kitoje vietoje, bet kur, tik ne čia...

Tačiau buvo taip, kaip buvo.

Vakarėlis pasitaikė puikus. Pakankamai audringas, bet tau visos tos linksmybės atrodo kažkokios nenatūralios. Dufo draugas pasiūlo jums apsinakvoti jo kambary. Sutinki. Tu daug geri — vis dėlto koledžo vakarėlis; tiesa, iki Dufo tau dar toli. Galiausiai vaišės baigiasi.

Abu einate pasiimti paltų. Dufas rankoje laiko alaus bokalą. Jis pakelia savo paltą ir užsimeta jį ant pečių.

Dufas iš savo bokalo kliūsteli truputį alaus.

Ne kažin kiek. Šlakelį. Tačiau to užtenka.

Alus aptaško raudoną vėjo neperpučiamą striukę. Tai vienas iš tų epizodų, kuriuos gerai prisimeni. Lauke šalo, tačiau kažkas buvo apsivilkęs tik paprasčiausią striukę. Dar vienas dalykas, kurio tu niekad nepamirši, yra tai, jog tokia striukė neperšlampa. Užtiškęs alus, juolab kad jo buvo visai mažai, negalėjo padaryti nieko bloga. Alus tikrai nesutepė striukės. Ją buvo galima paprasčiausiai nušluostyti.

Staiga kažkas šūkteli: „Ei!"

Tai jis, raudonosios striukės savininkas, augalotas vaikinas, nors ir ne milžinas. Dufas nekreipia dėmesio. Jis neatsiprašinėja. Tuomet Raudonstriukis smogia Dufui tiesiai į veidą. Jis padaro nedovanotiną klaidą, nes Dufas yra aršus, greit užsiplieskiantis mušeika. Kiekvienoje mokykloje yra savas Dufas — vaikinas, niekuomet nepraleidžiantis progos pasikasyti kumščius.

Be abejo, tai nežada nieko gera. Kiekviena mokykla turi savą Dufą. Ir štai jūsų Dufas kaktomuša susiduria su jų Dufu.

Bandai juos čia pat išskirti, stengiesi viską paversti juokais, tačiau priešais tave — du kaip reikiant įkaušę raudonais veidais ir kietai sugniaužtais kumščiais kvailiai. Iššūkis mestas. Tu neprisimeni, kas pradėjo. Jūs visi išeinate laukan, į šaltą naktį, ir tu supranti, kad nieko gero iš to nebus.

Šalia stambaus vaikino raudona striuke būriuojasi jo draugai.

Aštuoni, o gal devyni. Deja, jūs esate tik dviese. Tu dairaisi tikėdamasis pamatyti Dufo mokyklos laikų draugą — Marką, Maiką ar kuo jis ten vardu — tačiau jo nėra nė kvapo.

Muštynės prasideda be jokių ceremonijų.

Dufas kaip bulius nuleidžia galvą ir puola Raudonstriukį. Šis atšoka į šalį ir sugriebia Dufą už galvos. Smūgis į nosį. Tebelaikydamas Dufo galvą po pažastimi, jis smūgiuoja dar kartą. Dar. Ir dar.

Dufo galva gniaužtuose. Jis pašėlusiai mojuoja rankomis, tačiau veltui. Gavęs septintą ar aštuntą smūgį, Dufas liaujasi mojavęs. Raudonstriukio draugai džiūgauja. Dufas nuleidžia rankas.

Tu nori muštynes nutraukti, bet nežinai kaip. Raudonstriukis darbuojasi tiesiog meistriškai, visą savo įtūžį išliedamas smūgiais. Draugai jį sveikina. Po kiekvieno smūgio pasigirsta: „O!“, „Geras!“

Tau baisu.

Lupa tavo draugą, bet tau baisu dėl savęs. Tau gėda. Norėtum kažką daryti, tačiau bijai. Labai bijai. Tu negali nė pajudėti. Kojos tarsi švininės. Rankos dreba. Tu nekenti savęs.

Raudonstriukis ir vėl smogia Dufui į veidą. Pagaliau jis paleidžia tavo draugo galvą, ir šis tarsi skalbinių prigrūstas maišas žnegteli žemėn. Raudonstriukis spiria jam į šoną.

Tu — išdavikas. Pridėjęs į kelnes bijai gelbėti draugą. Šito jausmo niekada neatsikratysi. Bailys. Tai blogiau negu mušti Dufą. Ko tu tyli? Gėda.

Dar vienas spyris! Dufas kriokdamas apsiverčia ant nugaros. Jo veidas išmuštas raudonom dėmėm. Tik vėliau sužinosi, kad jis nebuvo taip stipriai sudaužytas, kaip tąkart atrodė. Dufas atsipirks mėlynėmis paakiuose ir kitose kūno vietose. Tik tiek. Tačiau dabar jis atrodo baisiai. Puikiai žinai, jog jis, būdamas tavo vietoje, niekada nestovėtų nuleidęs rankas.

Tu nebeištveri.

Pagaliau išsiverži iš minios.

Staiga visi atsigręžia į tave. Trumpą akimirką niekas nė nekrusteli. Niekas net neišsižioja. Raudonstriukis sunkiai alsuoja. Jam iš burnos ir šnervių veržiasi garai. Tu drebi. Supranti, kad dabar reikia mąstyti blaiviai. „Ei, — tari tu. — Gana!“ Ištiesi ranką ir bandai kuo gražiau nusišypsoti. „Jis gavo, — konstatuoji faktą ir kreipiesi į Raudonstriukį. — Užteks. Tu laimėjai.“

Staiga kažkas prišoka prie tavęs iš užnugario. Tu atsiduri kažkieno gniaužtuose.

Spąstai.

Dabar Raudonstriukis artėja prie tavęs. Tavo širdis blaškosi krūtinėj tarsi kanarėlė ankštame narvely. Atloši galvą ir pakaušiu pataikai kažkam į nosį. Raudonstriukis jau čia pat. Bandai pasitraukti jam iš kelio. Iš minios išeina dar vienas. Blondinas. Vienas iš Raudonstriukio draugų.

Jo vardas Stivenas Makgratas.

Jis šoka prie tavęs. Bandai išsisukti tarsi žuvis ant kabliuko. Tu panikuoji. Stivenas Makgratas uždeda tau ant pečių savo rankas. Kaip ištrūkti? Staiga apsisuki.

Sugriebi jį už sprando.

Puolei jį? Gal jis tave patraukė, o gal tu jį pastūmei? Nežinai. Ar kažkuris iš jūsų paslydo ant šaligatvio? Gal tai ledas kaltas? Tu begalę kartų mintimis sugrįši į šią akimirką, tačiau atsakymo taip ir nesurasi.

Šiaip ar taip, jūs abu parkrintate.

Rankomis lyg replėmis nepaleidi jo kaklo. Laikai jį už gerklės. Kad tik neatsikeltų.

Kažkas dunksteli. Stiveno Makgrato pakaušis atsitrenkia į šaligatvio bordiūrą. Pasigirsta baisus, kažkoks minkštas duslus garsas, kokio niekada nebuvai girdėjęs.

Šis garsas reiškia gyvenimo pabaigą.

Tu jį visada prisiminsi. Tą baisų garsą. Jis niekuomet tavęs neapleis.

Viskas baigta. Tu suglumęs spoksai. Stiveno Makgrato akys atmerktos ir nemirksi. Tu viską supranti. Tu supranti, kodėl jo kūnas staiga suglebo. Supranti iš to baisaus, pragariško dunkstelėjimo.

Žmonės skirstosi. Lieki stovėti tarsi sustingęs. Ilgai negali pajudėti.

Paskui viskas vyksta labai greit. Atvažiuoja apsauga, policija. Tu pasakoji, kas įvyko. Tavo tėvai pasamdo garsią advokatę iš Niujorko. Ji pataria tau teisintis, kad tai buvo būtinoji gintis. Taip ir darai.

Tu nuolat girdi aną baisų garsą.

Kaltintojas šaiposi. „Ponios ir ponai prisiekusieji, — kreipiasi jis. — Kaltinamasis paslydo rankomis suspaudęs Stiveno Makgrato gerklę? Nejaugi jis iš tikrųjų mano, kad mes patikėsime?“

Teismo procesas nieko gera tau nežada.

Tau niekas neberūpi. Kažkada tu jaudinaisi dėl pažymių ir rungtynių. Tau dabar visa tai atrodo niekinga. Draugai, merginos, noras dominuoti, vakarėliai, pasiekimai — visa tai nebeteko prasmės. Nesąmonės. Viską nustelbė baisus skilusios kaukolės dunkstelėjimas.

Taip, teisme tu girdi savo tėvų raudą, tačiau tau nuolat vaidensis Sonjos ir Klarko Makgratų, mirusiojo tėvų, veidai. Sonja Makgrat viso proceso metu rūsčiai žvelgia į tave. Ji tiesiog nenuleidžia nuo tavęs akių tikėdamasi, kad jūsų žvilgsniai susitiks.

Nebegali daugiau pakelti.

Bandai išgirsti teisėjo žodžius, tačiau juos nustelbia kiti garsai. Jie nė akimirkai nenutyla. Nenutyla netgi tada, kai teisėjas, nužvelgęs tave rūsčiu žvilgsniu, skelbia nuosprendį. Reporteriai stebi. Tavęs neišsiųs į užmiesčio klubą primenantį baltaodžiams vaikinams skirtą kalėjimą. Kol kas. Šiais metais vyksta rinkimai.

Tavo motina alpsta. Tėvas stengiasi laikytis tvirtai. Sesuo tiesiog bėgte išbėga iš teismo salės. Bernis, tavo brolis, stovi, lyg būtų suakmenėjęs.

Tave surakina antrankiais ir išveda iš salės. Tu nepasiruošęs tam, kas laukia ateity. Tiesa, esi matęs TV laidų ir girdėjęs pasakojimų apie prievartavimus kalėjimuose. Seksualinės prievartos nepatiri, tačiau pirmomis savaitėmis ne kartą gauni į kailį. Padarai klaidą norėdamas sužinoti, kas tave mušė. Tada gauni dvigubai daugiau ir tris savaites praleidi ligoninėje. Šlapindamasis net ir po metų retsykiais vis atrasi suvenyrų — kraujo iš sutrenktų inkstų.

Tu gyveni nuolatinėje baimėje. Sugrįžęs iš ligoninės nusprendi, kad vienintelis būdas išgyventi — tai jungtis prie keistos arijais save laikančių kalinių grupės. Ne, jie nepuoselėja nei jokių didingų idėjų, nei vizijų apie ateities Ameriką. Jie tiesiog neapkenčia.

Praėjus pusei metų po tavo įkalinimo, nuo širdies priepuolio miršta tėvas. Supranti, jog esi kaltas dėl jo mirties. Norėtum verkti, tačiau negali.

Kalėjime praleidi ketverius metus. Tiek pat, kiek dauguma studentų praleidžia koledže. Tu bijai savo dvidešimt penktojo gimtadienio. Visi tvirtina, jog esi labai pasikeitęs, tačiau pats tuo abejoji.

Iš kalėjimo išeini labai nedrąsiai. Žengi tarsi bijodamas, kad po tavo kojom gali įlūžti žemė. Tarytum ji galėtų bet kuriuo metu prasiverti ir praryti tave.

Tam tikra prasme šitaip vaikščiosi visą likusį gyvenimą.

Prie vartų tave pasitinka brolis. Bernis neseniai apsivedė. Jo žmona Marša nėščia. Bernis tave stipriai apkabina. Tu kone fiziškai junti tuos ketverius prarastus metus. Tavo brolis juokauja. Tu juokiesi. Po tokios ilgos pertraukos gali iš tikrųjų juoktis.

Buvai suklydęs, tačiau tavo gyvenimas nesibaigė aną šaltą naktį Amherste. Brolis padės sugrįžti į normalų gyvenimą. Tu netgi sutiksi nuostabią moterį. Jos vardas — Olivija. Jos dėka tapsi neapsakomai laimingas.

Tu ją vesi.

Vieną dieną — tai atsitiks praėjus devyneriems metams po tavo sugrįžimo į laisvę — sužinosi, jog tavo gražuolė žmona nėščia. Jūs nuspręsite įsigyti mobiliuosius telefonus su vaizdo kamera. Tam, kad bet kurią akimirką galėtumėte palaikyti ryšį. Kartą tau esant darbe pasigirs skambutis.

Tu — Matas Hunteris. Skambina į tavo mobilųjį. Pagaliau tu atsiliepi...

PO DEVYNERIŲ METŲ

1 skyrius

Reno, Nevada

Balandžio aštuonioliktoji

Šaižus durų skambutis nutraukė gilų Kimi Deil miegą.

Ji sujudėjo, sunkiai atsiduso ir žvilgtelėjo į skaitmeninį laikrodį šalia lovos.

11.47

Nors buvo pats vidurdienis, tačiau treileryje — tamsu lyg naktį. Būtent todėl Kimi jis ir patiko. Ji dirbo naktimis, o dieną miegodavo. Anuomet, dar būdama Las Vegaso įžymybe, išbandė viską — naktines užuolaidas, žaliuzes, portjeras, langines, raiščius ant akių, kol pagaliau atrado, kas iš tikrųjų gali apsaugoti jos miegą nuo svilinančios lyg ugnis Nevados saulės. Reno saulės spinduliai buvo ne tokie įkyrūs, tačiau ir jie prasiskverbdavo net pro menkiausią plyšelį.

Kimi atsisėdo savo didžiulėje lovoje, kurioje neblogai jaustųsi net pats karalius. Nežinomo modelio televizorius, — jį Kimi įsigijo, kai vietos motelis pagaliau nusprendė pakelti jai atlyginimą, — rodė kažkokią programą. Garsas buvo išjungtas, todėl vaizdai ekrane šmėsčiojo tarsi kažkur tolimame pasaulyje sklandantys vaiduokliai. Šįkart ji miegojo viena, tačiau tokie atvejai pasitaikydavo retai. Buvo metas, kai kiekvienas svečias, kiekvienas potencialus draugas į šią lovą atnešdavo viltį, kad galbūt jis yra tasai vienintelis, tačiau po kurio laiko Kimi suprasdavo, jog toks optimizmas niekuo nesiskiria nuo iliuzijų.

Ji jau nebeturėjo jokių vilčių.

Kimi lėtai atsikėlė. Nuo menkiausio judesio skaudėjo krūtinę. Šis skausmas — paskutinės kosmetinės operacijos palikimas. Tai jau trečia tokia procedūra. Ji nebebuvo vaikas. Nors pati Kimi šito nenorėjo, tačiau Čelis, kuris buvo įsitikinęs turįs įžvalgią akį, primygtinai reikalavo. Ji gaudavo vis mažiau arbatpinigių, jos populiarumas blėso, todėl ryžosi dar vienai operacijai.

Tačiau šiame krūtinės plote oda buvo per daug įtempta. Kai Kimi gulėdavo ant nugaros, jos krūtys nusvirdavo į šonus ir atrodydavo panašios į dvi išsprogusias žuvies akis.

Durų skambutis suskambo dar kartą.

Kimi nužvelgė savo juodas kojas. Trisdešimt penkeri metai, nė karto negimdžiusi, tačiau išsiplėtusios venos priminė išpampusias kirmėles. Tiek metų ant kojų! Čelis tikisi, kad jos dar atlaikys. Ji vis dar buvo geros formos, turėjo ganėtinai gerą figūrą ir puikų užpakalį, tačiau trisdešimt penkeri — tai ne aštuoniolika. Pasirodė pirmieji celiulito požymiai. O ir tos venos — nelyginant prakeiktas reljefinis žemėlapis.

Ji prisidegė cigaretę. Degtukų dėžutę buvo parsinešusi iš striptizo klubo „Eager Beaver“, kuriame dabar dirba. Kadaise ji buvo Vegaso žvaigždė, žinoma sceniniu vardu Juodoji Magija. Ne, ji nejaučia nostalgijos tiems laikams. Jei atvirai, tai ji niekam nejaučia jokios nostalgijos.

Kimi Deil užsimetė chalatą ir atidarė savo miegamojo duris. Prieškambaris nebuvo apsaugotas nuo saulės. Ryški šviesa ją tiesiog apakino. Kimi prisidengė akis ir sumirksėjo. Čia ją nedaug kas aplankydavo. Svečiai pas ją užsukdavo nedažnai, — namie klientų ji nepriiminėdavo, — todėl Kimi pamanė, kad bus užklydęs koks nors Jehovos liudytojas. Priešingai negu dauguma žmonių laisvajame pasaulyje, Kimi nekreipdavo dėmesio į jų įkyrumą. Ji visuomet pasikviesdavo šiuos religinius fanatikus į vidų, atidžiai jų klausydavosi, pavydėdama, kad jie surado „kažką tokio“, ir pati norėdavo užkibti ant jų kabliuko. Kaip ir santykiuose su vyrais, ji vylėsi, kad „šis bus kitoks“ ir sugebės ją įtikinti, o ji ims ir patikės visomis jo pasakomis.

Nė neklausdama, kas atėjo, ji atidarė duris

— Ar jūs esate Kimi Deil?

Prie durų stovėjo jauna mergina. Iš pažiūros aštuoniolikos, o gal dvidešimties metų. Ne, ne Jehovos liudytoja. Ji nesišypsojo kaip visi tie fanatikai išplautomis smegenimis. Trumpą akimirką Kimi pagalvojo, ar tik ji nebus viena iš Čelio naujokių, tačiau tuoj pat suprato, kad ši mergina neturi su juo nieko bendra. Mergina nebuvo bjauri, tačiau Čeliui ji nebūtų tikusi. Jam reikėdavo prašmatnių blizgučių.

— Kas tu? — paklausė Kimi.

— Koks skirtumas?

— Atsiprašau?

Mergina nuleido akis ir prikando apatinę lūpą. Kimi jos elgesyje pastebėjo kažką tokio, kas buvo kartu artima ir tolima. Krūtinėje kažkas virptelėjo.

— Jūs pažinojote mano motiną, — tarė mergina.

Kimi pirštais žaidė su cigarete.

— Aš pažįstu daug motinų.

— Mano motina — Kendesė Poter, — toliau tęsė mergina.

Kimi krūptelėjo. Pūtė gana karštas šiaurys, tačiau ji stipriau susisiautė chalatą.

— Ar galiu užeiti?

Ar Kimi atsakė teigiamai? Kažin. Ji pasitraukė į šalį, o mergina, prasibrovusi pro ją, įėjo vidun.

— Aš nesuprantu, — tarė jai Kimi.

— Kendesė Poter buvo mano motina. Ji atidavė mane įvaikinti tą pačią dieną, kai aš gimiau.

Kimi bandė susigaudyti. Ji uždarė treilerio duris.

— Nori ko nors išgerti?

— Ačiū, ne.

Dvi moterys stebėjo viena kitą. Kimi sukryžiavo ant krūtinės rankas.

— Vis tiek nesuprantu, ko iš manęs nori, — tarė ji.

Mergina ėmė pasakoti taip, tarsi savo kalbą būtų repetavusi.

— Prieš dvejus metus sužinojau, kad buvau įdukrinta. Aš myliu šią šeimą, todėl nenoriu, kad jūs mane klaidingai suprastumėte. Aš turiu dvi seseris ir nuostabius tėvus. Jie man buvo labai geri. Tačiau

aš ne apie juos. Paprasčiausiai... išgirdusi kažką panašaus, privalai viską išsiaiškinti.

Kimi linktelėjo, nors pati nesuprato kodėl.

— Taigi pradėjau ieškoti informacijos. Tai nebuvo paprasta. Tačiau yra žmonių, kurie padeda tokiems kaip aš surasti tikruosius tėvus.

Kimi išsitraukė iš burnos cigaretę. Jos ranka drebėjo.

— Ir tu sužinai, kad Kendė — tai yra tavo motina — Kendesė...

— ...mirusi. Taip, aš žinau. Ji buvo nužudyta. Aš tai išsiaiškinau praeitą savaitę.

Kimi pajuto, kad kojos darosi lyg guminės. Ji atsisėdo. Užplūdo prisiminimai. Jie tiesiog dilgino.

Kendesė Poter. Klubuose žinoma kaip Kendė Nendrė.

— Ko tu iš manęs nori? — pasiteiravo Kimi.

— Aš kalbėjausi su šią žmogžudystę tyrusiu policininku. Su Maksu Darou. Ar jį atsimenat?

O, taip, ji gerai prisiminė senąjį Maksą. Pažinojo jį dar iki šios žmogžudystės. Detektyvas Maksas Darou ketino apsiriboti tik formalumais. Kas gi čia tokio? Mirė striptizo šokėja, kuri neturėjo artimųjų. Jam Kendė buvo tik dar vienas nudžiūvęs kaktusas peizaže. Kimi pasisiūlė atsilyginti paslauga už paslaugą. Senas kaip pasaulis metodas.

— Taip, — atsakė Kimi. — Prisimenu.

— Jis dabar pensijoje. Turiu omeny Maksą Darou. Jis tvirtina, kad jie žino, kas nužudė mano motiną, tačiau nežino, kur jo ieškoti.

Kimi pajuto skruostais tekančias ašaras.

— Tai buvo prieš daug metų.

— Ar jūs su mano mama buvote draugės?

Kimi prisivertė linktelėti. Žinoma, ji viską tebeprisiminė. Kendė jai buvo daugiau negu draugė. Pasaulyje ne tiek jau daug žmonių, kuriais galima pasitikėti. Kendė buvo būtent tokia. Ko gero, vienintelė po mamos mirties, o mama mirė, kai Kimi buvo dvylikos. Jos buvo neišskiriamos, Kimi ir šis baltasis vaikutis. Kartais jos pasivadindavo Pik ir Sejers — seno filmo *Brajano daina* herojų vardais. Galiausiai, kaip ir filme, baltoji draugė mirė.

— Ar ji buvo prostitutė? — paklausė viešnia.

Kimi papurtė galvą.

— Žinoma, kad ne, — jos melas nuskambėjo labai įtikinamai.

— Bet ji buvo striptizo šokėja.

Kimi tylėjo.

— Aš jos nesmerkiu.

— Tai ko gi tu nori?

— Aš noriu sužinoti viską, kas tik susiję su mano motina.

— Dabar tai nieko nebepakeistų.

— Bet man tai svarbu.

Kimi prisiminė, kada pirmąkart išgirdo šią žinią. Tuo metu ji šoko prie Tahojės ežero susirinkusiai miniai. Tai buvo didžiausia žmonijos istorijoje „lūzerių" kompanija, vyrai purvinais batais ir bejausmėmis širdimis, kurios, šiems spoksant į nuogą moterį, darydavosi dar abejingesnės. Ji jau tris dienas nebuvo mačiusi Kendės, nes buvo gastrolėse. Apie įvykusią nelaimę išgirdo visai netyčia, šokdama ant pakylos. Kimi suprato, jog nutiko kažkas negera. Mintyse tuoj pat sukalbėjo trumpą maldelę už Kendę, kad tik jai nieko nebūtų atsitikę.

Deja, tai buvo Kendė.

— Tavo motinos gyvenimas buvo labai sunkus, — atsiduso Kimi.

Mergina sėdėjo paskendusi mintyse.

— Kendė manė, kad mes rasime išeitį, įsivaizduoji? Iš pradžių ji svajojo, jog mus išgelbės kokie nors į klubą atėję vaikinai. Mes jiems patiksime ir jie mus išsives. Žinoma, tai tebuvo paistalai. Tiesa, kai kurios merginos tikisi šitaip surasti savo laimę. Veltui. Vyrams reikia ne tavęs, o fantazijų. Tavo motina tai labai greit suprato. Ji buvo svajotoja, tačiau ne naivuolė.

Kimi nutilo, nužvelgė merginą.

— Ir? — paragino ši.

— Ir tuomet tas šunsnukis ją sutraiškė. Lyg kokį mažą vabalėlį.

Mergina neramiai sujudėjo savo kėdėje.

— Detektyvas Darou sakė, kad jo vardas — Klaidas Rendžoras.

Kimi linktelėjo.

— Jis taip pat paminėjo kažkokią moterį, Emą Lemėj. Ar ji buvo jo bendrininkė?

— Tam tikra prasme taip. Aš nežinau visų smulkmenų.

Tąkart, išgirdusi apie draugės mirtį, Kimi neverkė. Ašaros buvo ne jai. Ji nusprendė, jog reikia kažką daryti. Išpasakodama tam šunsnukiui Darou viską, ką žino, ji labai rizikavo.

Iš tiesų gyvenime nedažnai tenka gelbėti kitus. Kimi niekuomet neišduodavo Kendės. Neišdavė ir tada, kai jau buvo per vėlu jai padėti. Mirus Kendei, mirė tai, kas Kimi buvo brangiausia.

Todėl ji ir sutiko bendradarbiauti su policininkais, o ypač su Maksu Darou. Kad ir kas būtų tai padaręs, — ji buvo tikra, jog čia nagus prikišo Klaidas su Ema, — tas žmogus galėjo ir su ja susidoroti, tačiau ji atgal nesitraukė.

Vis dėlto Klaidas ir Ema jos nė pirštu nepalietė. Jie pabėgo.

Tai atsitiko prieš dešimt metų.

— O tu žinojai apie mane? — paklausė mergina.

Kimi lėtai linktelėjo.

— Tavo motina papasakojo. Vieną vienintelį kartą. Jai buvo per daug skaudu apie tai kalbėti. Turėtum suprasti. Kendė buvo jauna, kai taip atsitiko. Penkiolikos, o gal šešiolikos metų. Jie atėmė tave vos tik tau pasirodžius. Ji netgi nežinojo, ar jai gimė berniukas, ar mergaitė.

Stojo slogi tyla. Kimi troško vieno — kad mergina išeitų.

— Kaip tu manai, kas jam atsitiko? Turiu omeny Klaidą Rendžorą.

— Jis tikriausiai miręs, — atsakė Kimi, nors pati tuo netikėjo. Tokie tarakonai kaip Klaidas nemiršta. Jie tik sulenda atgal į savo plyšius, o išlindę pridaro dar daugiau žalos.

— Aš noriu jį surasti, — tarė mergina.

Kimi pakėlė į ją akis.

— Noriu surasti savo motinos žudiką ir patraukti jį teisman. Nesu turtuolė, bet turiu šiek tiek pinigų.

Kurį laiką jos tylėjo. Darėsi nejauku. Kimi svarstė, kaip jai geriau pasakyti.

— Ar galiu tau kai ką paaiškinti? — kreipėsi ji.

— Žinoma.

— Tavo motina bandė priešintis.

— Kam?

Kimi tęsė toliau:

— Dažniausiai merginos nuleidžia rankas. Supranti? Tavo motina buvo kitokia. Ji nenusižemino. Ji svajojo. Tačiau jai nepavyko laimėti.

— Nesuprantu.

— Ar tu, vaikeli, laiminga?

— Taip.

— Tu dar mokaisi?

— Įstojau į koledžą.

— Koledžas... — svajingai pakartojo Kimi ir pridūrė, — tu.

— Ką „aš"?

— Žinok, jog tu ir esi motinos pergalė.

Mergina nepratarė nė žodžio.

— Kendė, tai yra tavo motina, nenorėtų, kad veltumeis į tai. Supranti?

— Manau, kad taip.

— Luktelėk, — Kimi atidarė stalčių. Žinoma, ji buvo čia. Ji niekada jos iš čia neištraukė, tačiau laikė pačiame viršuje. Fotografija. Ji ir Kendė šypsosi pasauliui. Pik ir Sejers. Kimi, žvelgdama į save nuotraukoje, pajuto, kad toji jauna mergina, kurią jie vadino Juodąja Magija, buvo visiškai pašalinis žmogus, kad Klaidas Rendžoras galėjo nudėti ir ją.

— Paimk, — tarė Kimi.

Mergina paėmė nuotrauką taip, tarsi ši būtų iš trapaus porceliano.

— Ji buvo graži, — sušnabždėjo mergina.

— Labai.

— Ji atrodo laiminga.

— Deja, taip tik atrodo. Tačiau šiandien ji iš tikrųjų būtų laiminga.

Mergina kilstelėjo smakrą.

— Nemanau, kad galėčiau sėdėti sudėjusi rankas.

„Atrodo, — pagalvojo Kimi, — esi panašesnė į savo motiną, negu pati manai.“

Jos pasibučiavo ir viena kitai pažadėjo palaikyti ryšį. Merginai išėjus, Kimi apsirengė. Ji nuvažiavo pas gėlininką ir paprašė tuzino tulpių. Jas Kendė labiausiai mėgo. Po keturių valandų ji jau klūpėjo kapinėse prie draugės kapo. Aplink nebuvo nė gyvos dvasios. Kimi nušluostė mažytį antkapį. Ji pati sumokėjo už šį žemės lopinėlį ir akmenį. Ne, ji negalėjo leisti, kad Kendė būtų palaidota „puodžiaus dirvoje“*.

— Šiandien pas mane buvo tavo dukra, — garsiai pratarė ji.

Dvelkė švelnus vėjelis. Kimi užsimerkė ir įsiklausė. Jai atrodė, kad ji girdi ilgai tylėjusios Kendės balsą. Balsą, maldaujantį saugoti jos dukrą.

Ten pat, kepinant karštai Nevados saulei, Kimi pažadėjo įvykdyti draugės prašymą.

2 skyrius

Irvingtonas, Naujojo Džersio valstija

Birželio dvidešimtoji

— Telefonas su vaizdo kamera, — sumurmėjo Matas Hunteris, kraipydamas galvą.

Jis pakėlė akis tikėdamasis kokio nors ženklo iš dangaus, tačiau išvydo tik milžinišką alaus butelį.

Tai buvo įprastas vaizdas. Matas jį išvysdavo kiekvieną kartą išeidamas iš namo, kuriame jie gyveno kartu su kita šeima, — gerokai aptriušęs alaus butelis. Garsiojo butelio kamštis buvo iškilęs į 185 pėdų aukštį, todėl tiesiog negalėjai jo nepastebėti. Šioje vietoje iki

* Terminas kilęs iš Biblijos. Žemės sklypas, kuriame laidojami svetimšaliai ir neturintys artimųjų vargšai.

1985-ųjų veikė „Pabst Blue Ribbon" alaus darykla. Prieš daugelį metų butelis, apkaltas plieniniais lakštais, padabintas blizgančiu emaliu ir karūnuotas auksiniu kamščiu, tarnavo kaip vandens bokštas. Naktimis jį apšviesdavo prožektoriai, todėl Džersio gyventojai jį regėdavo kelių mylių atstumu.

Tačiau tie laikai jau buvo praeityje. Dabar alaus butelis atrodė rudas, nors iš tikrųjų rūdys jį buvo perdažę raudonai. Butelis jau senokai stovėjo be etiketės. Kartu nyko — ne tiek griuvo, kiek iš lėto iro — ir kiti aplink stovėję pastatai. Jau dvidešimt metų alaus darykla nebeveikė. Žvelgdamas į šiuos griuvėsius galėjai pamanyti, kad praėjo kur kas daugiau metų.

Matas stabtelėjo prieangyje ant slenksčio. Olivija, mylimiausias pasaulyje žmogus, lipo laipteliais žemyn. Jos rankose dzingtelėjo automobilio rakteliai.

— Nemanau, kad mums jų labai reikia, — tarė jis.

— Eikš. Pamatysi, bus visai šaunu, — Olivija žingsniavo toliau.

— Telefonas turėtų būti telefonu, — ėmė dėstyti Matas, — o vaizdo kamera — vaizdo kamera.

— Oho, nejaugi?

— Daikčiukas, darantis ir viena, ir kita... juk tai yra kažkoks iškrypimas.

— Kalbi kaip žinovas.

— Cha, cha. O tu nemanai, kad tai rizikinga?

— Hm, ne.

— Vaizdo kamera ir telefonas viename, — Matas vėl stabtelėjo ieškodamas tinkamų žodžių, — man tai primena kažkokį eksperimentinį hibridą iš pigaus filmo. Toks padaras auga, tampa nebevaldomas ir ima naikinti visa, su kuo tik savo kelyje susiduria.

Olivija žvelgė į jį didžiai nustebusi:

— Tu man atrodai labai keistas.

— Aš nesu tikras, kad mums jų labai reikia. Tik tiek.

Ji spustelėjo distancinio užrakto mygtuką atrakindama automobilį ir atidarė savo dureles. Matas vis dar nesiryžo.

Olivija vėl pažiūrėjo į jį.

— Ką? — paklausė Matas.

— Jei mes abu turėtume tokius telefonus, — prabilo Olivija, — aš tau į darbą galėčiau atsiųsti erotinių nuotraukų.

Matas pagaliau atidarė dureles:

— „Verizon“ ar „Sprint“?

Olivija apdovanojo jį tokia žavinga šypsena, kad Mato krūtinėje kažkas suvirpėjo.

— Tu gi žinai, kad aš tave myliu.

— Ir aš taip pat.

Jie jau sėdėjo automobilyje. Olivija atsisuko į Matą. Jos veide galėjai pastebėti susirūpinimą, todėl Matas vėl buvo beprieštaraująs.

— Viskas bus gerai, — nuramino Olivija. — Juk pats tai žinai. Argi ne taip?

Jis linktelėjo ir prisivertė nusišypsoti. Olivija tuo nelabai patikėjo, tačiau Matas bent jau stengėsi.

— Olivija? — kreipėsi jis į žmoną.

— Taip.

— Papasakok man daugiau apie erotines nuotraukas.

Ji stuktelėjo Matui į ranką.

Tačiau vos tik įėjęs į „Sprint“ parduotuvę ir išgirdęs apie dvejų metų sutartį Matas ir vėl ėmė baugštintis. Pardavėjo šypsena atrodė šėtoniška — taip šypsosi velnias filmuose apie naivius vaikinus, kurie parduoda savo sielą. Pardavėjui išskleidus Jungtinių Valstijų žemėlapį, kuriame, kaip jis pats paaiškino, ryšio neturinčios teritorijos buvo apibrėžtos ryškiai raudonomis linijomis, Matas ir vėl pradėjo abejoti.

O dėl Olivijos, tai jos susijaudinimas buvo beribis, tačiau entuziazmu ji pasižymėjo iš prigimties. Ji buvo viena iš nedaugelio žmonių, kurie sugeba džiaugtis tiek svarbiais, tiek ir nereikšmingais dalykais; ši Olivijos savybė jų atveju dar kartą patvirtino, kad priešybės traukia viena kitą.

Pardavėjas tarškėjo toliau. Matas jo nebesiklausė, tačiau Olivija į jį buvo sutelkusi visą savo dėmesį. Ji tiesiog iš mandagumo paklausė vieną ar du klausimus, tačiau pardavėjas jau suprato, kad ši žuvelė

jau ne tik užkibo ant kabliuko, bet ir išskrosta, pakepinta ir tiesiog prašyte prašosi praryjama.

— Minutėlę, aš tuojau pat paruošiu reikiamus dokumentus, — Hadas* atsiprašė ir išsėlino.

Olivija čiupo Matą už rankos, jos veidas tiesiog švytėjo:

— Argi ne puiku?

Matas susiraukė.

— Na, tai kaip?

— Ar tu tikrai paminėjai žodį „erotika“?

Ji nusijuokė ir padėjo galvą jam ant peties.

Žinoma, Olivijos svaigulio ir nuolatinio spindesio priežastis buvo kur kas rimtesnė negu mobiliojo ryšio telefonų įsigijimas. Mobilieji telefonai su kameromis — tik simbolis, išreiškiantis tai, kas turėjo įvykti netolimoje ateityje.

Naujagimis.

Prieš dvi dienas Olivija namie atliko nėštumo testą; baltoje juostelėje išryškėjęs raudonas kryželis Matui turėjo kone sakralinę reikšmę. Jis neteko žado. Šios akimirkos jiedu laukė ištisus metus — o tai pakankamai ilgas laiko tarpas. Nuolatinis stresas, kurį skatino nesėkmingi bandymai pastoti, ankstesnius tiesiog spontaniškus veiksmus ir patiriamus džiaugsmus buvo pavertęs tam tikrų procedūrų — temperatūros matavimo, kalendoriaus žymėjimo, ilgo susilaikymo, intensyvios aistros sužadinimo — sistema.

Tačiau dabar visa tai buvo praeityje. Matas stengėsi išlikti santūrus ir primindavo žmonai, kad džiaugtis dar ankstoka, nes laiko pralenkti vis tiek nepavyks. Olivija tiesiog švytėdavo, ir šito nepastebėti buvo neįmanoma. Jos teigiamos emocijos liedavosi per kraštus it galinga upės srovė arba audra, prieš kurią Matas būdavo bejėgis.

Būtent todėl jie ir atvyko į šią parduotuvę.

Telefonai su vaizdo kamera, anot Olivijos, padės būsimai trijulei drauge išgyventi visus šeimyninio gyvenimo džiaugsmus — apie ką jų tėvų karta negalėjo nė pasvajoti. Dabar abu — ir Matas, ir Olivija

* Antikinėje mitologijoje — pragaro, požemio karalystės dievas.

— galės būti ne tik svarbiausių jų kūdikio gyvenimo įvykių, bet ir visai kasdieniškų akimirkų liudininkais; jų telefonai padės užfiksuoti pirmąjį žingsnį, pirmuosius žodžius, kasdieninius žaidimus ir panašius momentus.

Toks buvo jų planas.

Po valandos, vos tik jie sugrįžo namo, Olivija, skubiai pabučiavusi vyrą, nušokavo laipteliais aukštyn.

— Ei! — jai pavymui šūktelėjo Matas, iškėlęs savo naująjį telefoną ir vylingai mirktelėdamas. — Ar nenorėtum nusifilmuoti?

— Bet vaizdo įrašo trukmė — tik penkiolika sekundžių.

— Penkiolika sekundžių... — jis susimąstė, gūžtelėjo pečiais ir pridūrė: — Ką gi, teks pailginti įžangą.

Olivija, supratusi užuominą, atsiduso.

Jie gyveno apleistu laikomame rajone, kažkaip raminamai veikiančio milžiniško Irvingtono alaus butelio paunksnėje. Išėjęs į laisvę, Matas jautėsi nenusipelnęs geresnio rajono, — tiesą sakant, galėjo sau leisti ir didesnę prabangą, — todėl prieš devynerius metus, nepaisydamas artimųjų priekaištų, čia išsinuomojo būstą. Irvingtonas yra apleistas rajonas, kuriame gyvena daug juodaodžių, tikriausiai net apie aštuoniasdešimt procentų. Kai kurie žmonės galėjo pamanyti, kad Mato kaltė vertė jį ir toliau gyventi tarsi kalėjime. Matas gerai žinojo, jog viskas yra kur kas sudėtingiau, negu atrodo iš pirmo žvilgsnio, tačiau neturėjo geresnio savo motyvų paaiškinimo kaip tik tą, kad jam dar per anksti sugrįžti į priemiestį. Tokia permaina būtų buvusi pernelyg staigi, todėl jis pasirinko vietą, geriausiai atitinkančią jo būseną.

Šiaip ar taip, čia, „Shell“ degalinės, senos metalo dirbinių parduotuvės ir kulinarijos krautuvėlės kaimynystėje, netoli nuo senosios „Pabst“ alaus daryklos pašonėje įsikūrusio baro, aplink kurį ant sutrūkinėjusio šaligatvio šlaistydavosi girtuoklėliai, ten, pro kur ėjo kelias į Niuarko oro uostą, buvo jo namai.

Tuo metu, kai čia iš Virdžinijos persikėlė Olivija, Matas tikėjosi, kad ji primygtinai reikalaus persikelti į geresnę vietą. Jis žinojo, jog Olivija buvo įpratusi jei ne prie geresnės, tai bent jau prie visiškai

kitokios kaimynystės. Olivija užaugo Virdžinijos valstijoje, mažame provincijos miestelyje Nortveise. Kai ji buvo bepradedanti vaikščioti, pabėgo jos motina ir paliko ją su tėvu, kuris vienas ją ir užaugino.

Olivijai gimus, tėvui buvo penkiasdešimt vieneri, — Džošua Murėjus sunkiai dirbo, kad galėtų sau ir savo jaunai dukrai įsirengti namą. Džošua buvo Nortveiso plataus profilio bendrosios praktikos gydytojas, operavęs šešiametės Merės Keitės Džonson apendicitą ir gydęs senojo Ritemano podagrą.

Kaip pasakojo Olivija, Džošua buvo geras žmogus, švelnus ir tiesiog nuostabus tėvas, beprotiškai mylėjęs savo dukrą, kuri jam buvo ir vienintelė tikra giminaitė. Atokiau nuo pagrindinės gatvės pastatytame mūriniame name gyveno tik jiedu, tėvas ir dukra. Tėtis savo kabinetą buvo įsirengęs visiškai šalia, dešinėje pusėje nuo įvažiavimo. Olivija po pamokų dažniausiai skubėdavo kuo greičiau grįžti namo, kad galėtų jam padėti dirbti. Ji guosdavo nusiminusius vaikus arba plepėdavo su Keise, nuo seno čia dirbusia medicinos seserimi registratore. Keisė jai buvo tarsi auklė. Kai tėvas būdavo labai užsiėmęs, ji virdavo vakarienę ir padėdavo Olivijai ruošti namų darbus. Olivija savo tėvą tiesiog garbino. Ji svajodavo — dabar toji svajonė jai atrodė beviltiškai naivi — užaugusi tapti gydytoja ir darbuotis drauge su tėvu.

Tačiau Olivijai bebaigiant koledžą viskas apsivertė aukštyn kojom. Nuo plaučių vėžio mirė jos tėvas, be kurio Olivija neturėjo jokių artimųjų. Kai išgirdo žinią, jai po kojomis susverdėjo žemė. Kartu su tėvu mirė ir nuo pat vaikystės puoselėtos ambicijos sekti tėvo pėdomis ir studijuoti mediciną. Olivija išsiskyrė su savo mylimuoju, vardu Dougas, kuris lankė parengiamuosius medicinos kursus prieš universitetą, ir grįžo atgal į Nortveisą. Tačiau gyventi name be tėvo jai atrodė nepakeliama, todėl galiausiai namą pardavė ir persikėlė į daugiabučių namų kompleksą Šarlotesvilyje. Čia įsidarbino kompiuterių programinės įrangos kompanijoje. Darbo reikalais tekdavo dažnai keliauti, o tai iš dalies padėjo atnaujinti jau anksčiau užsimezgusius trumpalaikius santykius su Matu.

Irvingtonas Naujajame Džersyje labai skyrėsi nuo Nortveiso

arba Šarlotesvilio Virdžinijoje, tačiau Olivija jį stebino. Ji norėjo likti gyventi čia, šiame ne itin patraukliame rajone, kad galėtų susitaupyti pinigų svajonių namui.

Praėjus trims dienoms po to, kai įsigijo telefonus, Olivija, grįžusi namo, iš karto užlipo į viršų. Matas įpylė į stiklinę citrina paskaninto selterio, pačiupo keletą cigaro formos sausainukų ir po penkių minučių užlipo paskui ją. Miegamajame Olivijos nebuvo. Jis užmetė akį į mažą kambarėlį. Olivija sėdėjo prie kompiuterio nugara į duris.

— Olivija?

Ji atsigręžė ir nusišypsojo. Matas niekuomet nemėgdavo banalių frazių apie šypsenas, tačiau Olivija savo šypsena iš tikrųjų sugebėdavo ne tik apšviesti visą kambarį, bet ir pakerėti visą pasaulį. Jos šypsena buvo užkrečianti. Tai buvo pats puikiausias katalizatorius, nuspalvinantis jo gyvenimą šiltomis spalvomis ir suteikiantis daugiau džiaugsmo. Jai nusišypsojus, kambarys tiesiog pasikeisdavo.

— Apie ką mąstai? — paklausė Olivija.

— Tu daug rūkai.

— Netgi nėščia?

— Būtent nėščia.

Olivija spustelėjo mygtuką, ir vaizdas ekrane išnyko. Ji atsistojo ir švelniai pabučiavo jį į skruostą.

— Man reikia susidėti daiktus.

Olivija turėjo verslo reikalais skristi į Bostoną.

— Kelintą valandą išskrenda lėktuvas? — pasiteiravo Matas.

— Žadu važiuoti automobiliu.

— Kodėl?

— Viena mano draugė po skrydžio lėktuvu patyrė persileidimą. Aš nenoriu prarasti mūsų kūdikio. Be to, rytoj ryte, prieš išvykstant, man reikia susitikti su daktaru Hadonu. Jis nori patikrinti, ar aš tikrai nėščia, ir įsitikinti, ar viskas gerai.

— Norėtum, kad eičiau drauge?

Ji papurtė galvą:

— Tu turi darbo. Nueisime kitą kartą, kai mane tirs ultragarsu.

— Gerai.

Olivija jį dar kartą pabučiavo, tačiau šįkart ilgiau.

— Nagi, pasakyk, — sušnabždėjo ji, — ar tu laimingas?

Jis ketino pajuokauti, pasakyti ką nors dviprasmiška, bet susilaikė. Tada, pažvelgęs žmonai į akis, atsakė:

— Labai.

Ji truputį atsitraukė, tačiau vis dar su ta pačia ramybę spinduliuojančia šypsena veide.

— Einu, susidėsiu daiktus.

Matas stovėdamas tarpduryje stebėjo, kaip ji nueina. Širdyje buvo ramu. Jis iš tiesų buvo laimingas ir beužmirštąs ankstesnį pragarą. Gėris yra trapus. Šią tiesą sužinojai nužudęs aną vaikiną. Supratai ją, ketverius metus praleidęs nelaisvėje.

Gėris yra toks trapus ir silpnas, kad jį gali sunaikinti netgi švelniausias pūstelėjimas.

Arba telefono skambutis.

Matas buvo darbe, kai ėmė vibruoti jo mobilusis telefonas.

Jis žvilgtelėjo į ekraną, kas skambina. Tai buvo Olivija. Matas tebesėdėjo prie savo seno rašomojo stalo, tokio, prie kurio du kolegos sėdi vienas priešais kitą, nors kita stalo pusė jau treji metai buvo tuščia. Jo brolis Bernis nupirko šį rašomąjį stalą tuomet, kai Matas grįžo iš kalėjimo. Iki to gyvenimo momento, šeimos vadinamo „paslydimu“, Bernis kūrė didingus planus, kuriuose svarbiausias vaidmuo buvo skirtas Broliams Hunteriams. Jis ir vėliau neatsisakė savo planų. Mato paslydimas buvo tik duobė kelyje, ir nieko daugiau, todėl jam išėjus į laisvę Broliai Hunteriai vėl grįžo į areną.

Bernis kalbėdavo taip įtikinamai, kad Matas galų gale ėmė tuo tikėti.

Broliai sėdėjo prie vieno stalo šešerius metus. Šiame kabinete jie teikė teisines paslaugas; Bernis turėjo daug klientų, tačiau Matas, kuris dėl teistumo negalėjo tapti tikru advokatu, ne kažin kiek prisidėjo prie kontoros klestėjimo. Bernio kolegoms tai nelabai patiko,

tačiau broliai nė neketino atsitverti vienas nuo kito privatumo siena. Vaikystėje jie visą laiką miegojo viename kambaryje, todėl Matas dar ilgai prisimindavo tamsoje nuo viršutinio gulto sklindantį brolio balsą. Jei ne abu, tai bent jau Matas ilgėdavosi tų dienų. Jis niekuomet nemėgo vienatvės ir gerai jausdavosi tik tuomet, kai kambaryje būdavo Bernis.

Šešerius metus.

Matas padėjo delnus ant raudonmedžio stalo viršaus. Reikėtų pagaliau pakeisti šį stalą. Jau treji metai kaip Bernis nebuvo prie jo net prisilietęs, tačiau Matas retsykiais vis pakeldavo akis ir žvilgtelėdavo į kitą stalo pusę, tikėdamasis išvysti brolį.

Mobilusis vibravo.

Bernis vieną akimirką turėjo viską: nuostabią žmoną, du šaunius berniukus, didelį namą priemiestyje, dirbo solidžioje teisinių paslaugų firmoje, pasižymėjo puikia sveikata ir buvo visų mylimas, — o kitą akimirką jo šeima jau bėrė žemes ant karsto bandydama suvokti, kas atsitiko. Gydytojas diagnozavo smegenų aneurizmą. Gyveni nieko nenutuokdamas ir staiga — pokšt! — trūksta tavo gyvenimo siūlas.

Telefonas buvo įjungtas režimu „Vibracija-skambutis". Telefonui baigus vibruoti pasigirdo melodija iš seno TV serialo „Betmenas" — paprastutė dainelė su ilgoku na-na-na, po kurio nuskamba šūkis „Betmen!"

Matas nusisegė naująjį telefoną nuo diržo.

Pirštas pakibo virš žalio mygtuko „Atsiliepti". Tai buvo kiek neįprasta. Olivija, nors ir dirbo kompiuterių versle, techninius dalykus menkai teišmanė. Ji retai naudodavosi telefonu, dažniausiai tuomet, kai būdavo tikra, jog Matas yra savo kabinete. Tuomet ji skambindavo jam stacionariuoju telefonu.

Matas paspaudė mygtuką, tačiau ekrane pasirodė pranešimas, kad į jo telefoną siunčiama fotografija. Tai buvo ne mažiau keista. Nepaisant savo pirminio užsidegimo, Olivija vis dar nemokėjo naudotis vaizdo kamera.

Tuo pat metu suskambo ir vidaus telefonas.

Rolanda — Matas ją vadindavo sekretore arba asistente — kostelėjo:

— Matai?

— Taip.

— Skambina Marša. Antrąja linija.

Neatitraukdamas akių nuo mobiliojo telefono ekrano, Matas pakėlė ragelį atsiliepti į Bernio žmonos skambutį.

— Alio, — tarė jis.

— Labas, — pasisveikino Marša. — Ar Olivija dar Bostone?

— Taip. Man atrodo, kaip tik dabar ji naujuoju telefonu siunčia man fotografiją.

— O! — Marša trumpam nutilo. — Ar planuoji šiandien, kaip buvai žadėjęs, pasirodyti?

Matas ir Olivija, išreikšdami savo, kaip artimųjų, solidarumą, ketino persikelti gyventi ne per toliausiai nuo Maršos ir jos vaikų. Namas, apie kurį jie svajojo, buvo Livingstone, mieste, kuriame užaugo Bernis ir Matas.

Iš tikrųjų Matas abejojo, ar protinga grįžti atgal. Žmonės turi gerą atmintį. Nors praėjo jau ne vieneri metai, apie jį dar ilgai bus kalbama pašnibždomis ir užuominomis. Pirmiausia, Matas jau senokai nebekvaršino sau galvos dėl to, kas buvo atsitikę. Antra, jis išgyveno dėl Olivijos ir jų kūdikio. Sakoma, kad už tėvo kaltes turi mokėti jo sūnus...

Olivija taip pat puikiai suprato, kuo jie rizikuoja, tačiau ji buvo pakankamai drąsi.

Iš tikrųjų žengti šį žingsnį juos dar labiau skatino tai, kad pernelyg jaudri Marša turėjo, anot Mato, „problemų“. Praėjus maždaug metams po netikėtos Bernio mirties, ją trumpam buvo ištikusi krizė, dėl kurios dvi savaites teko „pailsėti“ (dar vienas Mato eufemizmas), o jis buvo persikėlęs į Maršos namą ir rūpinosi berniukais. Šiuo metu Marša jautėsi puikiai, — tai pastebėjo visi, — tačiau Matas tebesvajojo persikraustyti gyventi arčiau.

Šiandien Matas buvo planavęs apžiūrėti naująjį namą.

— Netrukus važiuosiu. Gal kas atsitiko?

— Ar negalėtum pakeliui užsukti?

— Pas jus?

— Taip.

— Būtinai.

— O gal esi labai užsiėmęs?

— Tikrai ne.

Marša buvo graži moteris ovaliu veidu, kurio išraiška kartais atrodydavo skaudi, ypač kai jos akys baugščiai žvelgdavo aukštyn, tarsi norėdamos įsitikinti, ar virš galvos tebekabo juodas debesis. Vis dėlto tai buvo tik fizinė savybė, atspindinti jos asmenybę ne daugiau kaip žemas ūgis ar įbrėžimas.

— Ar viskas gerai? — pasiteiravo Matas.

— O, taip. Puikiai. Turiu vieną nedidelį prašymą. Tik... Ar negalėtum porai valandų paimti mano berniukus? Man reikia į mokyklą, o Kaira šįvakar taip pat užsiėmusi.

— Norėtum, kad nusivežčiau juos pavakarieniauti?

— Būtų šaunu. Tik ne į „Macdonald's", gerai?

— O jei pas kinus?

— Nuostabu, — atsakė ji.

— Tai gerai, netrukus būsiu pas jus.

— Ačiū.

Mobiliojo ekrane pagaliau pasirodė vaizdas.

— Iki pasimatymo, — atsisveikino Matas.

Jis ir vėl sutelkė dėmesį į mobilųjį telefoną. Ekranas buvo mažytis — ne daugiau kaip dviejų colių skersmens. Matas spitrijo į jį prisimerkęs, nes saulė tądien buvo ryški, o užuolaidos atitrauktos. Akinanti šviesa trukdė įžiūrėti vaizdą, todėl jis delnais pridengė siaurą ekraną, o pats palinko virš jo, kad pridengtų nuo saulės. Tai šiek tiek padėjo.

Ekrane pasirodė vyro siluetas.

Įžvelgti detales nebuvo labai paprasta. Vyriškiui, kaip ir Matui, galėjo būti maždaug trisdešimt penkeri, jo plaukai buvo juodi iki mėlynumo. Jis vilkėjo raudonus marškinius su sagutėmis apykaklės kampuose. Viena ranka buvo pakelta taip, tarsi būtų mojavęs. Kam-

bario, kuriame stovėjo nepažįstamasis, sienos buvo baltos, o pro langą matėsi pilkas dangus. Jo veide galėjai įskaityti pasitenkinimą, kurį išdavė kvaila šypsena, reiškianti: *Aš kietesnis už tave*. Matas įsistebeilijo į jį. Jų akys susitiko, ir Matas galėjo prisiekti, kad vyras šaiposi.

Matas jo nepažinojo.

Jis nesuprato, kodėl jo žmonai prireikė nufotografuoti šį vyrą.

Ekrane pasirodė užsklanda. Matas nė nekrustelėjo. Jo akyse tebestovėjo šis glitus moliuskas. Girdėjo, kaip zirzia faksas, kažkieno balsus ir gatvės gaudesį, tačiau visi šie garsai jį pasiekė tarsi pro filtrą.

— Matai?

Tai buvo Rolanda Garfild, minėtoji sekretorė-asistentė. Firma, kurioje dirbo Matas, nelabai apsidžiaugė jo sprendimu priimti ją į darbą. „Carter Sturgis" pasipūtėliai į Rolandą žiūrėjo kaip į gatvės vaiką. Vis dėlto Matas laikėsi savo. Ji buvo viena pirmųjų Mato klienčių, viena iš jo retų ir sunkiai pasiektų pergalių.

Kalėjime Matas laiko veltui nešvaistė, bet studijavo teisę ir surinko nemažai įskaitų, todėl grįžęs į laisvę gana greitai įgijo bakalauro laipsnį. Bernis, tuo metu buvęs vienas iš Karterio Sturgio Niuarko teisinių paslaugų firmos lyderių, tikėjosi įtikinti advokatūrą, kad ši padarytų išimtį ir priimtų anksčiau teistą jo brolį į darbą.

Jis buvo neteisus.

Tačiau Bernis — ne iš tų, kurie lengvai pasiduoda. Vis dėlto jis įtikino savo kolegas priimti Matą kaip „advokato asistentą" — šį terminą buvo galima suprasti labai įvairiai, tačiau galiausiai jis reiškė „juodadarbį".

Iš pradžių „Carter Sturgis" firmos darbuotojams tai nepatiko. Nieko nuostabaus. Buvęs kalinys prestižinėje teisinių paslaugų firmoje? Tai paprasčiausiai neįmanoma. Tačiau Bernis apeliavo į jų deklaruojamą žmogiškumą: Matas labai pasitarnautų viešiesiems ryšiams. Jis būtų geriausias pavyzdys, liudijantis firmos „širdį" ir tai, kad ji tiki bent teorine žmogaus galimybe pasitaisyti. Jis buvo įžvalgus. Toks žmogus firmai tikrai praverstų. O jei kalbėtume kon-

krečiai, Matas galėtų imtis didesnės dalies *pro bono** bylų, leisdamas kolegoms tuštinti pasiturinčių klientų kišenes, nesiblaškant nuo jų prie varguomenės.

Du variantai. Matas, jei būtų priimtas į darbą, dirbtų už grašius, nes kito pasirinkimo jis neturėjo. Bernis, aukščiausios kvalifikacijos, didelį pelną firmai duodantis teisininkas, nepavykus susitarti dėl brolio išeitų iš darbo.

Partneriai apsvarstė galimą scenarijų: o ką, jei padarytume gera *ir* patys iš to turėtume naudos? Panašia logika vadovaujasi visos labdaringos įstaigos.

Matas vis dar nenuleido akių nuo naujojo telefono ekrano. Jo pulsas šoko tvistą. „Kas gi yra tas vyrukas mėlynai juodais plaukais?“ — mąstė jis.

Rolanda įsirėmė rankomis į klubus.

— Kas gi tau, po galais, darosi?

— Ar man ką sakei? — pagaliau atsipeikėjo Matas.

— Tu gerai jautiesi?

— Aš? Kuo puikiausiai.

Rolanda nužiūrėjo jį keistu žvilgsniu.

Telefonas vėl ėmė vibruoti. Rolanda sukryžiavo rankas ant krūtinės. Matas atsigręžė į ją. Ji nesuprato užuominos. Iš tikrųjų ji retai kada jas suprasdavo. Telefonas dar kartą suvibravo, paskui pasigirdo pažįstama „Betmeno“ melodija.

— Kodėl neatsiliepi? — paklausė Rolanda.

Matas žvilgtelėjo į ekraną. Jame ir vėl mirksėjo jo žmonos telefono numeris.

— Ei, Betmenai!

— Aš pasiruošęs! — atsiliepė Matas.

Jis palietė žalią mygtuką, tačiau prieš nuspausdamas akimirkai sustingo. Ekranas nušvito.

Šįkart pasirodė vaizdo įrašas.

Technologijos vis tobulėjo, tačiau vaizdo kokybė mobiliojo

* Paslaugos, kurias advokatas klientui teikia veltui.

telefono ekrane dar negalėjo prilygti net Zapruderio filmų kokybei. Sekundę, o gal dvi Matas nieko neįžiūrėjo. Jis žinojo, jog vaizdo įrašas bus trumpas. Dešimt, na, daugių daugiausia penkiolika sekundžių.

Veiksmas vyko kambaryje. Tai buvo akivaizdu. Vaizdo kamera „pagavo" ant spintelės stovintį televizorių. Ant sienos kabėjo paveikslas, — Matas neįstengė suprasti, ką jis vaizdavo, — iš patalpos apstatymo galėjai spėti, jog tai viešbučio kambarys. Galiausiai kamera nukrypo į vonios duris.

Ekrane pasirodė moteris.

Jos plaukai buvo šviesūs, kone balti, akis dengė saulės akiniai, o ji pati vilkėjo prie kūno prigludusia žydra suknele. Matas nepatenkintas susiraukė.

Po velnių, ką visa tai reiškia?

Moteris akimirką stovėjo vienoje vietoje. Matui atrodė, jog ji nė neįtarė, kad yra filmuojama. Objektyvas sekė ją. Pro langą vidun veržėsi saulės spinduliai; trumpą akimirką pasimatė visas kambarys.

Moteriai einant lovos link, Matas sulaikė kvėpavimą.

Jos eisena pasirodė labai gerai pažįstama.

Pažįstama buvo ir jos sėdėsena, ir nedrąsi šypsena, šiek tiek pakeltas smakras ir sukryžiuotos kojos.

Jis tarytum suakmenėjo.

Iš kabineto galo pasigirdo Rolandos balsas, kuris šįkart skambėjo švelniau:

— Matai?

Jis nekreipė dėmesio. Dabar vaizdo kamera buvo nuleista žemai, greičiausiai padėta ant rašomojo stalo. Objektyvas vis dar nukreiptas į lovą. Pasirodė vyras, kuris ėjo prie šviesiaplaukės. Matas matė tik jo nugarą. Tai buvo tas pats raudonais marškiniais vilkintis vyras mėlynai juodais plaukais. Galiausiai jis užstojo moterį. Ir lovą.

Mato akis aptraukė keista migla. Jis sumirkčiojo bandydamas sukoncentruoti žvilgsnį. Skystųjų kristalų ekranas ėmė temti. Vaizdas sumirksėjo ir išnyko; Matas sėdėjo kaip sėdėjęs, Rolanda smalsiai stebėjo jį, brolio fotografija buvo savo vietoje, ant darbo stalo, kaip visuomet toje pusėje, kur kadaise sėdėdavo Bernis; jis buvo tikras,

na, beveik tikras, — ekranas juk ne didesnis kaip dviejų colių, — kad toji moteris aptempta suknele, sėdinti ant lovos keistame viešbučio kambaryje, dėvėjo labai šviesų peruką, o iš tikrųjų buvo brunetė. Jos vardas Olivija, jo žmona.

3 skyrius

Niuarkas, Naujasis Džersis
Birželio dvidešimt antroji

Esekso apygardos žmogžudysčių skyriaus tyrėja Lorena Mjūz buvo savo šefo kabinete.

— Minutėlę, — pertraukė ji viršininką. — Norite pasakyti, kad toji vienuolė turėjo krūtų implantus?

Edis Steinbergas, Esekso apygardos prokuroras, sėdėjo prie rašomojo stalo trindamas į jo kraštą savo apvalų lyg kėglių rutulys pilvą. Šis vyras buvo tokio sudėjimo, jog žiūrėdamas į jį iš už nugaros nė neįtartum esant pilvotą, lygiai kaip iš priekio — kad jo plokščias užpakalis. Jis atsilošė atgal ir sudėjo ant pakaušio rankas. Marškiniai ties pažastimis buvo pageltę.

— Atrodo, kad taip.

— Tačiau ji mirė natūralia mirtimi? — toliau klausinėjo Lorena.

— Iš pradžių manėme, kad taip.

— Tačiau dabar taip nebemanote?

— Aš daugiau niekaip nebemanau, — atšovė jai Steinbergas.

— Šiaip ar taip, būtų galima dar pasiknaisioti, šefe.

— Nėra jokios prasmės.

Steinbergas atsiduso ir užsidėjo skaitymui skirtus akinius.

— Sesuo Merė Rouz, socialinių mokslų dešimtos kategorijos dėstytoja, buvo aptikta mirusi savo celėje. Nerasta nei smurto žymių,

nei žaizdų. Ji buvo šešiasdešimt dvejų metų. Akivaizdžiai standartinė mirtis — širdis, priepuolis, kažkas panašaus. Nieko įtartina.

— Vis dėlto? — nenurimo Lorena.

— Vis dėlto paaiškėjo viena nauja aplinkybė.

— Manau, šiuo atveju geriau tiktų žodis „papildoma".

— Liaukitės. Jūs mane pribaigsite.

Lorena apvertė delnus plaštakomis į viršų.

— Aš vis tiek nesuprantu, kodėl mane iškvietėte.

— O ką, jeigu jūs esate geriausia žmogžudysčių tyrėja šioje, hm, skurdžioje apygardoje?

Lorena nusišaipė.

— Taaip. Aš ir nemaniau, kad jūs patikėsite. Pasirodo, toji vienuolė, — Steinbergas vėl žvelgė per akinių viršų, — dėstė Šventosios Margaritos vidurinėje mokykloje.

Prokuroras dėbtelėjo į tyręją.

— Ir kas iš to?

— Jūs ten mokėtės, tiesa?

— Deja, aš vis tiek nieko nesuprantu.

— Vienuolyno vyresnioji turi kažkokių naujienų. Ji norėtų su jumis susitikti.

— Motina Katerina?

Jis pasižiūrėjo į popieriaus lapą ant stalo.

— Taip, tai ji.

— Jūs tikriausiai juokaujate?

— Žinoma, ne. Ji paprašė paslaugos. Pageidavo būtent jūsų.

Lorena pakraipė galvą.

— Tikiuosi, ją pažįstate?

— Motiną Kateriną? Tik todėl, kad nuolat varstydavau jos kabineto duris.

— Štai kaip! Vadinasi, buvote neklaužada? — Steinbergas prisidėjo ranką prie širdies. — Esu didžiai nustebintas.

— Vis tiek neįsivaizduoju, kodėl jai prisireikė būtent manęs.

— Galbūt ji tikisi, kad būsite diskretiška.

— Aš tiesiog neapkenčiau tos vietos.

— Kodėl gi?

— Tikriausiai jums neteko lankyti katalikiškos mokyklos?

Jis pakėlė nuo stalo lentelę su savo pavarde ir pirštu atskirai parodė kiekvieną raidę.

— Stein-ber-gas, — iš lėto perskaitė prokuroras. — Atkreipkite dėmesį: „Stein“ ir „Bergas“. Ar daug tokių pavardžių Bažnyčioje?

Lorena linktelėjo galva ir tarė:

— Ką gi, supratau. Tuomet tai tas pat, kas kalbėti apie muziką kurčiam. Kam turėsiu raportuoti apie tyrimo eigą?

— Man.

Ji nustebo:

— Tiesiogiai?

— Tiesiogiai ir asmeniškai. Daugiau niekam. Tikiuosi, supratote?

Ji dar kartą linktelėjo:

— Supratau.

— Pasiruošusi?

— Kam „pasiruošusi“?

— Susitikti su motina Katerina.

— O kur ji?

Steinbergas atsistojo ir neskubėdamas apėjo aplink stalą.

— Ji laukia jūsų gretimame kabinete. Norėtų pasikalbėti akis į akį.

Tuo metu, kai Lorena Mjūz mokėsi Šventosios Margaritos mergaičių mokykloje, motina Katerina buvo dvylikos pėdų ūgio ir maždaug šimto metų amžiaus. Prabėgę metai ją sumažino, o senėjimo procesą apgręžė atvirkštine eiga, tiesa, ne kažin kiek. Tais laikais, kai Lorena buvo Šventosios Margaritos moksleivė, motina Katerina dėvėdavo vienuolišką abitą, dabar gi ji buvo išsipuošusi davatkiškai, tačiau kur kas paprasčiau. „Bananinė respublika okupuoja ir vienuolynus“, — pagalvojo Lorena.

Steinbergas tarė:

— Ką gi, palieku jus. Pasikalbėkite.

Motina Katerina stovėjo sudėjusi rankas maldai. Durys užsidarė. Nė viena iš jų neprabilo. Lorenai ši taktika buvo gerai žinoma. Ji neketino prabilti pirma.

Antraisiais mokslo metais Lorena, kaip „problemiška moksleivė", buvo perkelta iš Livingstono vidurinės mokyklos į Šventosios Margaritos vidurinę. Ji buvo labai smulkutė, vos penkių pėdų ūgio, tačiau, tiesą sakant, ir vėliau nedaug tepaaugo. Tyrėjai — jie visi buvo vyrai ir, žinoma, labai protingi — praminė ją Akiplėša.

Tyrėjai. Užtenka juos tik suerzinti, ir jie akimirksniu tave sumals į miltus.

Tačiau Lorena ne visuomet buvo problemiška mergina. Pradinėje mokykloje ją visi žinojo kaip mažytę pajodžargą, greit įsiplieskiančią žiežirbą, mergaitę, kuri, žaisdama kikbolą*, nesidrovėdavo įspirti kam nors į sėdynę, ir būtų verčiau sutikusi mirti, negu apsirengti rožinės spalvos drabužiais. Jos tėvas dirbo fizinį darbą, dažniausiai daržininkystėje. Tai buvo švelnus, ramaus būdo vyras, kuris labai suklydo įsimylėdamas jam per gražią moterį.

Mjūz šeima buvo įsikūrusi viename iš Livingstono priemiesčių, Koventryje, Naujojo Džersio valstijoje; jie gyveno labai plačiai, plačiau negu leido jų socialinės ir ekonominės galimybės. Taip reikalavo Lorenos motina, žavingoji ir reiklioji ponia Mjūz, kuri, velniai rautų, buvo to nusipelniusi. Niekas — iš tikrųjų niekas — neturėjo teisės į Karmeną Mjūz žiūrėti iš aukšto.

Ji nuolat spaudė Lorenos tėvą reikalaudama, kad šis dar daugiau dirbtų, imtų dar daugiau paskolų ir išlaikytų šeimą, kol, praėjus dviem dienoms po keturioliktojo Lorenos gimtadienio, tėtis nuėjo į garažą, kuriame stovėdavo jo ir Karmenos automobiliai, ir nusišovė.

Iš šio įvykio galima spręsti, kad jos tėvas, ko gero, buvo linkęs į kraštutinumus. Ji tik dabar tai suprato. Jo smegenyse buvo sutrikusi cheminė pusiausvyra. Ar teisinga dėl savižudybės kaltinti kitus? Ta-

* Vaikų žaidimas, panašus į beisbolą, tik žaidžiamas dideliu kamuoliu, kuris ne smūgiuojamas lazda, o spardomas.

čiau Lorena nenurimo. Ji dėl tėvo savižudybės kaltino savo motiną. Ji dažnai pagalvodavo, koks būtų buvęs jos švelnaus ir ramaus tėvo gyvenimas, jei jis būtų vedęs moterį, kurią išlaikyti būtų buvę lengviau negu Karmeną Valos iš Bajonė.

Lorena, būdama paauglė, tragediją išgyveno kaip ir reikėjo tikėtis: ji ėmė lyg pamišusi maištauti. Lorena gėrė, rūkė, bastydavosi su nekokios reputacijos kompanijomis, gulėdavo su kuo tik pakliūdavo. Jai atrodė žiauriai neteisinga, kad vaikinai, turintys aibę sekso partnerių, yra gerbiami, o panašiai besielgiančios merginos laikomos kvailomis šliundromis. Iš tiesų, — gaila tik, kad Lorena nenorėdavo šito pripažinti, — nepaisant visų guodžiančių feministinių ir racionalių išvedžiojimų, ji suprato, jog toks jos elgesys yra atvirkščiai (tačiau tiesiogiai) proporcingas jos savigarbai. Sumažėjus savigarbai, Lorena imdavo elgtis labai lengvabūdiškai. Regis, vyrai to neišgyvena, o jei ir išgyvena, tai jie sugeba geriau užsimaskuoti.

Motina Katerina nutraukė tylą:

— Džiaugiuosi tave matydama, Lorena.

— Aš taip pat, — nedrąsiai, tarsi čia būtų buvusi visiškai ne ji, atsakė Lorena.

Oho, ir kas gi toliau? Nejaugi ji vėl ims kramtyti nagus?

— Prokuroras Steinbergas sakė, kad norėjote su manimi pasikalbėti?

— Gal galėtume atsisėsti?

Lorena abejingai gūžtelėjo pečiais. Abi atsisėdo. Lorena sukryžiavo rankas ir kone paskendusi krėsle užmetė koją ant kojos. Ji lyg tyčia tuo metu dantimis malė gumą. Pastebėjusi motinos Katerinos veide nepasitenkinimą, buvusi auklėtinė ėmė kramtyti santūriau, kas labiau priminė atrajojimą.

— Gal norėtumėte papasakoti, kas atsitiko?

— Situacija yra labai subtili, — tarė motina Katerina. — Todėl tikiuosi...

Ji pakėlė akis aukštyn, tarsi būtų maldavusi Angelo Sargo pagalbos.

— Diskretiškumo? — padėjo jai Lorena.

— Taip. Diskretiškumo.

— Puiku, — Lorena šiaip ne taip ištarė šį žodį. — Turite omenyje vienuolę su pripūstais papais, tiesa?

Motina Katerina trumpam užsimerkė, o atsimerkusi tęsė toliau:

— Taip. Tačiau, man regis, jūs nesuprantate reikalo esmės.

— Kodėl gi?

— Mes netekome nuostabios mokytojos.

— Jūs kalbate apie seserį Merę Rouz? — pasiteiravo Lorena, tačiau pati sau pagalvojo: „Švenčiausioji Iškirptės Karalienė".

— Taip.

— Manote, ji mirė natūralia mirtimi?

— Taip.

— Tai kokios bėdos?

— Man sunku apie tai pasakoti.

— Mielai norėčiau jums padėti.

— Jūs, Lorena, buvote gera mergaitė.

— Na, jau, nepasakokite. Aš buvau tarsi rakštis užpakalyje.

Motina Katerina švelniai nusišypsojo:

— Taip, neneigiu šito.

Lorena jai atsakė šypsena.

— Padaužos būna įvairūs, — tarė motina Katerina. — Tiesa, tu buvai maištinga, tačiau visada geraširdė. Man tai atrodė svarbiausia. Tu dažniausiai pakliūdavai į bėdą todėl, kad užsistodavai silpnesnįjį.

Lorena palinko į priekį ir nustebino pati save: ji paėmė vienuolę už rankos. Atrodo, toks gestas apstulbino ir motiną Kateriną. Jos mėlynos akys žvelgė tiesiai Lorenai į akis.

— Pažadėkite man, jog tai, ką dabar ketinu papasakoti, nesužinos niekas kitas, — paprašė motina Katerina. — Tai yra labai svarbu. Ypač tokiomis aplinkybėmis. Paskalos sklinda labai greitai...

— Aš neketinu nieko slėpti.

— Ir aš šito nenorėčiau, — tarė vienuolyno vyresnioji ir pamaldžiu tonu kalbėjo toliau, — mes privalome sužinoti tiesą. Aš jau norėjau tiesiog, — čia ji mostelėjo ranka, — tiesiog viską užmiršti.

Sesuo Merė Rouz būtų buvusi tyliai palaidota, ir viskas būtų kuo ramiausiai užsibaigę.

Lorena tebelaikė savo ranką ant vienuolės plaštakos. Sensteléjusios moters ranka buvo juoda, tarsi ištekinta iš balzamedžio.

— Aš padarysiu viską, kas nuo manęs priklausys.

— Turėtumėte mane suprasti. Sesuo Merė Rouz buvo viena iš geriausių mūsų mokytojų.

— Ji dėstė socialinius mokslus?

— Taip.

Lorena pasirausė atmintyje.

— Kažkodėl negaliu prisiminti.

— Ji atėjo pas mus, kai jūs buvote baigusi mokyklą.

— O kiek laiko ji dirbo Šventojoje Margaritoje?

— Septynerius metus. Norėčiau jums kai ką papasakoti. Toji moteris buvo šventoji. Suprantu, šis žodis yra nuvalkiotas, tačiau aš nežinau, kaip kitaip ją apibūdinti. Sesuo Merė Rouz niekada neieškojo sau garbės. Ji neturėjo jokio ego. Ji norėjo tik vieno: elgtis dorai ir garbingai.

Motina Katerina atitraukė savo ranką. Lorena atsilošė krėsle ir nukėlė koją nuo kojos.

— Tęskite toliau, — paprašė ji.

— Tą rytą, kai mes — dvi seserys ir aš — radome seserį Merę Rouz, ji vilkėjo naktiniais drabužiais. Kaip ir daugelis seserų, tai buvo labai kukli moteris.

Lorena linktelėjo padrąsindama motiną Kateriną pasakoti toliau.

— Žinoma, mes labai susirūpinome. Ji nebekvėpavo. Mes ėmėme daryti dirbtinį kvėpavimą burna į burną kartu su širdies masažu. Vietinis policininkas ne per seniausiai vaikus buvo mokęs pirmosios pagalbos. Taigi mes puolėme jos gaivinti. Aš laikiau rankas jai ant krūtinės... — motina Katerina staiga nutilo.

— Tada ir supratote, kad sesers Merės Rouz krūtys nėra natūralios?

Vyresnioji linktelėjo.

— Jūs užsiminėte apie tai kitoms seserims?

— O, ne. Žinoma, kad ne.

Lorena gūžtelėjo pečiais:

— Tuomet nesuprantu, dėl ko jūs būgštaujate.

— Nesuprantate?

— Tikriausiai sesuo Merė Rouz, prieš tapdama vienuole, turėjo savo asmeninį gyvenimą. Kas žino, kaip ji gyveno anksčiau?

— Ne, — papurtė galvą motina Katerina. — Tai ne tas atvejis.

— Nesupratau jūsų.

— Sesuo Merė Rouz pas mus atėjo iš vienos labai konservatyvios parapijos Oregone. Ji liko našlaite ir įstojo į vienuolyną būdama penkiolikos metų.

Lorena susimąstė.

— Vadinasi, jūs nežinote, kodėl ji?.. — čia ji neryžtingai mostelėjo ranka pirmyn ir atgal priešais savo krūtinę.

— Visiškai nenutuokiu.

— O vis dėlto kaip jūs tai paaiškintumėte?

— Manau, — motina Katerina kramtė lūpą, — manau, kad sesuo Merė Rouz mus apgavo.

— Kam jai to reikėjo?

— Nenutuokiu, — motina Katerina viltingai pažvelgė į tyrėją.

— Vadinasi, — įsiterpė Lorena, — tam mane ir pasikvietėte?

— Be abejo.

— Norite, kad išsiaiškinčiau jos elgesio motyvus?

— Taip.

— Diskretiškai.

— Turiu vilties, Lorena. Tačiau mums būtina sužinoti tiesą.

— Net jeigu ji bus, hm, bjauri?

— Ypač jei ji bus bjauri, — motina Katerina pakilo nuo krėslo. — Juk jūs tai ir darote su šio pasaulio bjaurastimi. Jūs ištraukiate ją į Dievo šviesą.

— Taip, — tarė Lorena. — Į šviesą.

— Jūs jau nebetikite Dievu, Lorena?

— Aš niekada netikėjau.

— O aš to nežinojau.

Lorena atsistojo, bet motina Katerina vis tiek buvo už ją aukštesnė. „Oho, — pagalvojo Lorena, — jos ūgis tikrai dvylika pėdų.“

— Ar padėsite man?

— Jūs juk žinote, kad padėsiu.

4 skyrius

Ėjo sekundės. Matui atrodė, kad laikas sustojo. Jis įdėmiai žiūrėjo į mobilųjį telefoną ir laukė. Deja, veltui. Atrodė, kad smegenys ėmė ir sustingo. Kai galvoje pagaliau prašviesėjo, jis norėjo, kad ankstesnė būsena vėl sugrįžtų.

Telefonas. Pavartė jį rankoje, tarytum būtų pirmą kartą išvydęs. „Ekranas — labai mažytis, — galvojo jis. — Vaizdas mirgėjo. Nebuvo nei atspalvių, nei tonų. O dar saulė spigino į akis.“

Matas pats sau linktelėjo. Toliau.

Olivijos plaukai tikrai nėra balti.

Gerai. Kas dar?

Jis gerai pažinojo savo žmoną. Jis ją mylėjo. Tiesa, Matas nebuvo svajonių jaunikis. Jis — buvęs kalinys su ne pačiomis šviesiausiomis ateities perspektyvomis. Jis turėjo polinkį užsisklęsti savyje. Jam buvo sunku pamilti ir pasitikėti. O Olivija turėjo kone viską. Ji buvo sumani moteris, baigusi Virdžinijos universitetą *summa cum laude*. Mirdamas tėvas jai buvo palikęs šiek tiek pinigų.

Deja, tai nieko nekeičia.

Taigi. Nepaisant viso to, Olivija išsirinko būtent jį — kalinį be jokių ateities perspektyvų. Ji buvo pirmoji, kuriai Matas papasakojo apie savo praeitį. Jokiai kitai moteriai Matas nebuvo toks atviras.

O kaip į tai reagavo Olivija?

Žinoma, nešokinėjo iš džiaugsmo. Jos pavergianti šypsena trumpam užgeso. Matui to visiškai pakako, kad būtų pasitraukęs. Jam buvo pernelyg skaudu matyti mylimą moterį nuliūdusią — tai kas, kad trumpam. Tačiau šešėlis greitai pranyko, ir veidas vėl švytėjo lyg saulė.

Pajutęs palengvėjimą, Matas net įsikando į lūpą. Olivija ištiesė per stalą ranką ir, paėmusi jam už rankos, niekuomet jo nebepaleido.

Tačiau dabar, sėdėdamas savo kabinete, Matas vėl prisiminė pirmuosius savo nedrąsius žingsnius į laisvę: pro kalėjimo vartus jis išėjo labai atsargiai. Tąkart patirtas jausmas, kad bet kuriuo momentu po kojomis gali įlūžti plonytis ledas ir jis atsidurs šaltame vandenyje, neapleis jo visą likusį gyvenimą.

Kaip paaiškinti tai, ką jis neseniai matė savo telefono ekrane?

Matas nutuokė apie žmogaus prigimtį. Taip pat ir apie instinktus. Jis buvo išgyvenęs jam ir jo šeimai lemties skirtą prakeikimą, todėl blogiui, kuris jį persekiojo, nesunkiai rasdavo paaiškinimą arba, teisingiau sakant, antipaaiškinimą: jo neįmanoma paaiškinti.

Gyvenimas nėra nei žiaurus, nei gražus. Jis yra atsitiktinumas, kupinas tarpusavyje sąveikaujančių dalelių, cheminių junginių ir reakcijų. Jame nėra jokios tvarkos. Jame nei blogieji nėra iš anksto pasmerkti, nei teisieji apsaugoti.

Chaosas, brangusis. Vien tik chaosas.

Tačiau šiame chaose Matas buvo ne vienas — jis turėjo Oliviją.

Tačiau dabar, Matui sėdint savo kabinete ir nenuleidžiant akių nuo mobiliojo telefono, tai nieko nekeitė. Kas iš tikrųjų vyko aname viešbučio kambaryje, kuriame dabar buvo Olivija?

Jis užsimerkė bandydamas susigaudyti, kas vyksta.

Galbūt tai buvo ne Olivija?

Juk ekranas toks mažas. Vaizdo įrašas neryškus. Matas tikėjosi rasiąs racionalų paaiškinimą, kuris jį nuramintų.

Deja.

Krūtinėje Matas pajuto keistą jausmą — atrodė, tarsi jis būtų skendęs. Jį užplūdo įvairiausi vaizdiniai. Matas bandė nuvyti juos šalin, tačiau nepajėgė. Mėlynai juodi nepažįstamojo plaukai. Velniška šypsena. Jis įsivaizdavo, kaip jiems mylintis Olivija atsiloš atgal, prikąs apatinę lūpą ir prisimerks, apie tai, kaip įsitemps jos kaklo sausgyslės. Jam atrodė, jog jis girdi garsus. Iš pradžių tylią dejonę, o paskui — ekstazės riksmą.

Liaukis.

Jis apsidairė ir išvydo įžūliai į jį tebespoksančią Rolandą.

— Ar ko nors norėjai? — paklausė jis.

— Norėjau.

— Klausau.

— Taip ilgai stovėjau, kad pamiršau.

Gūžtelėjusi pečiais, Rolanda staiga apsisuko ir išėjo iš kabineto. Durų paskui save neuždarė.

Matas atsistojo ir nuėjo prie lango. Jis žvilgtelėjo į Bernio sūnų, vilkinčių futbolininkų apranga, fotografiją. Prieš trejus metus Bernis ir Marša atsiuntė šią nuotrauką kaip savo kalėdinį sveikinimą. Tokių dirbtinės bronzos rėmelių galima įsigyti „Rite-Aid“ arba panašioje parduotuvėje, kurioje galima gauti ir vaistų, ir rėmelių. Tada Bernio vaikams, Polui ir Etanui, buvo penkeri ir treji; jie šypsojosi plačiai, kaip moka tik vaikai. Tačiau jie šitaip daugiau nebesišypso. Abu broliai yra geri vaikai, prižiūrėti ir aprūpinti, bet jie taip ir liko paženklinti juos nuolat lydinčio liūdesio. Įsižiūrėjęs atidžiau būtum pastebėjęs, kad jų šypsenos dabar yra atsargios, o akys — baugščios, tarsi berniukai būtų su baime laukę, kas gi dar bus iš jų atimta.

Ką daryti?

Pagaliau nusprendė. Paskambinti Olivijai. Patikrinti, kas ir kaip.

Atrodo, logiška, tačiau kartu ir kvaila. Ko gi jis tikėjosi iš šio skambučio? Gal kad pirmasis jo išgirstas garsas bus gilus žmonos alsavimas ir garsus vyro juokas? Galbūt jis manė, kad Olivija atsilieps kaip įprastai, džiugiu balsu, o tada — nejaugi? — jis paklaus: „Ei, mieloji, papasakok man, ką veiki tame motelyje?“ — telefono ekrane matytas kambarys jo mintyse, *h* pakeitus į *m**, buvo virtęs nebe viešbučio, o niūraus, paslaptingo motelio kambariu — „Iš kur tas platininės spalvos perukas ir kvailai besišypsantis tipas iki mėlynumo juodais plaukais?“

Tačiau tai neatrodė labai įtikima.

Galiausiai Matas į pagalbą pasitelkė vaizduotę. O ką, jei visa tai galima paaiškinti labai logiškai? Galbūt jis to dar nesupranta, bet tai nereiškia, kad taip negali būti. Matas prisiminė kažkada matytą specialią televizijos laidą, kaip magai atlieka savo triukus. Stebėdamas

* Angl. *hotel* — *motel*.

fokusą, esi priblokštas, tačiau užtenka magui atskleisti savo paslaptį ir tu stebiesi, koks buvai kvailas, kad pats nesusigaudei. Greičiausiai ir šis vaizdo įrašas yra panašus triukas.

Neturėdamas kito pasirinkimo, Matas nusprendė paskambinti.

Olivijos telefono numerį jis įprastai rinkdavo greituoju rinkimu, todėl ir šįkart spustelėjo pirmąjį mygtuką ir palaikė nuspaudęs, kol pasigirdo signalas. Pažiūrėjęs pro langą, Matas išvydo Niuarką. Jo jausmai šiam miestui nebuvo vienareikšmiai. Matydamas jo pajėgumus ir virte verdantį gyvenimą, jis negalėjo nepastebėti miesto spartaus nykimo ir iš nuostabos nekraipyti galvos. Matas kažkodėl prisiminė tą dieną, kai jį kalėjime buvo aplankęs Dufas. Išvydęs Matą, jis tarsi mažas vaikas smarkiai išraudo ir ėmė visa gerkle plyšoti. Matui neliko nieko kita, kaip tik stebėti. Jis neturėjo ką pasakyti.

Prieš įsijungiant Olivijos balso pašto dėžutei, telefono signalas suskambo šešis kartus. Įrašytas jo žmonos balsas — be galo pažįstamas, mielas ir toks... *savas* — sudrebino širdį. Matas kantriai laukė, kol Olivija baigs kalbėti ir pasigirs pyptelėjimas.

— Labas, čia aš, — prabilo jis, bandydamas susitvardyti, tačiau balsas buvo pernelyg įtemptas. — Ar galėtum man paskambinti, kai turėsi laisvą minutę?

Jis nutilo. Pabaigoje įprastai eidavo mechaniškas „Myliu", tačiau šįkart Matas išjungė telefoną nieko nepridūręs.

Jis tebesidairė pro langą. Ilgainiui kalėjime jį ėmė erzinti ne brutalumas ir antipatija, — tai buvo kasdienybė, norma, — bet visiškai priešingi dalykai. Po kurio laiko Matui pradėjo patikti jo bendraminčiai arijai ir jis ėmė iš tikrųjų džiaugtis jų kompanija. Tai buvo savotiška Stokholmo sindromo* atmaina. Svarbiausia — išgyventi. Niekas daugiau nerūpi. Gali viską pateisinti. Būtent tai jį ir paskatino susimąstyti.

Matas pagalvojo apie Olivijos juoką. Apie tai, kaip stebuklingai jis gydė praeities žaizdas. Tačiau dabar ėmė spėlioti, ar šį juoką girdėjo iš tikrųjų, ar tai buvo tik dar vienas negailestingas miražas.

Tuo metu Matas pasielgė labai keistai.

* Emocinis įkaito prisirišimas prie pagrobėjo, kurį sąlygoja patiriamas stresas, priklausomybės jausmas ir savisaugos instinktas. 1973 m. vieno Stokholmo banko darbuotoja įsimylėjo užpuoliką, paėmusį ją įkaite.

Jis ištiesė mobilųjį telefoną per rankos atstumą, nukreipė į save kamerą ir nuspaudė mygtuką. Jis nesišypsojo. Paprasčiausiai žvelgė į objektyvą. Mažyčiame ekrane liko jo fotografija. Matas įdėmiai spoksojo į savo paties veidą, tačiau nebuvo tikras tuo, ką matė.

Jis nuspaudė Olivijos telefono numerį ir išsiuntė savo nuotrauką.

5 skyrius

Praslinko dvi valandos. Olivija neskambino.

Visą šį laiką Matas praleido su Aiku Kyru, išlepusiu firmos vyresniuoju, kurio atgal sušukuoti žili plaukai buvo aiškiai per ilgi. Jis buvo kilęs iš turtingos šeimos. Tai buvo geras administratorius ir niekas daugiau, bet kartais to pakakdavo. Jis turėjo „Viper" ir du „Harley-Davidson". Darbuotojai jam buvo prilipdę pravardę Viduramžis — nuo termino „viduramžio krizė".

Viduramžis turėjo pakankamai proto suprasti, kad jis nėra labai protingas. Dėl šios priežasties dažnai išnaudodavo Matą žinodamas, jog šis visada pasirengęs juodam darbui ir sutinka likti nematomas. Tai Viduramžiui padėjo išsaugoti svarbius santykius su klientūra ir gerą vardą. „Matas viską supranta, — mąstė jis, — tačiau neatrodo, kad dėl to labai išgyventų."

Sukčiavimais užsiimančios korporacijos Amerikos labui nepasitarnaudavo, tačiau prestižinei, teisines paslaugas aukštuomenei teikiančiai Karterio Sturgio firmai jos duodavo pasakiškas pajamas. Šiandien jie aptarė Maiko Stermano, didelės farmacijos kompanijos „Pentacol" vadovo, bylą. Be kita ko, jis buvo kaltinamas dokumentų klastojimu manipuliuojant gaminamos produkcijos kaina.

— Trumpai tariant, — Viduramžio baritonas nuskambėjo taip, tarsi jis būtų kreipęsis į prisiekusiųjų teismą, — gindami savo klientą...

Jis pažvelgė į Matą tikėdamasis išgirsti atsakymą.

— Galime suversti kaltę kam nors kitam, — užbaigė Matas.

— Kam „kitam“?

— Taip.

— A?

— Mes galime apkaltinti bet ką, — toliau kalbėjo Matas. — Vyriausiąjį finansininką — Stermano svainį, kuris anksčiau buvo geriausias jo draugas, — valdytoją ar bet kurį kitą aukštas pareigas užimantį tarnautoją, taip pat ir sąskaitybos firmą, bankus, valdybą ir net žemesnio rango darbuotojus. Galime pareikšti, kad machinacijomis užsiima kažkas iš jų. Galime tvirtinti, kad kažkas netyčia suklydo, o ši klaida lėmė virtinę kitų klaidų.

— Ar mes neprieštarautume patys sau? — paklausė Viduramžis sukryžiuodamas ant krūtinės rankas ir surankdamas kaktą. — Turiu omenyje, į daiktą suplakdami ir nusikalstamus ketinimus, ir klaidas.

Jis nutilo, pakėlė akis, nusišypsojo ir linktelėjo. Nusikalstami ketinimai ir klaidos. Viduramžiui patiko, kai jo žodžiai gražiai skambėdavo.

— Mūsų tikslas — viską supainioti, — aiškino Matas. — Galima apkaltinti begalę žmonių, kad tik kiltų kuo daugiau painiavos. Teismas nutrauks savo posėdį, tačiau kaltinamųjų suolas liks tuščias. Mes pateikiame faktus ir skaičius, atskleidžiame kiekvieną įmanomą klaidą, surandame visas *t* be brūkšnelio ir *i* be taško. Elgiamės taip, tarsi menkiausia smulkmena būtų didžiulė kliūtis, nors puikiai žinome, kad taip nėra. Viskuo abejojame ir į visus žvelgiame skeptiškai.

— O ką tu manai apie *bar micvah**?

Stermanas už du milijonus dolerių buvo surengęs savo sūnui *bar micvah* ir ta proga užsakęs lėktuvo skrydį į Bermudus, kur laukė *Beyoncé* bei *Ja Rule* pasirodymas. Prisiekusieji jau laukė, kada galės peržiūrėti filmuotą medžiagą — erdvinio garso DVD.

— Visiškai teisėtos verslo išlaidos, — pareiškė savo nuomonę Matas.

* Iškilminga iniciacijos į suaugusiuosius ceremonija, kurios metu žydų berniukas, sulaukęs trylikos metų ir išklausęs atitinkamą judaizmo religijos kursą, tampa visateisiu bendruomenės nariu.

— Atsiprašau?

— Nagi pažiūrėkime, kas ten dalyvavo. Didžiųjų vaistų kompanijų vadovai ir nuolatiniai, daugiausiai produkcijos įsigyjantys klientai. Vyriausybės atstovai iš Maisto ir farmacijos pramonės ministerijos, kuri aprobuoja medikamentus ir skirsto subsidijas. Gydytojai, mokslininkai ir taip toliau. Mūsų klientas norėjo pavaišinti jam svarbius asmenis ir pelnyti jų palankumą — juk tai yra teisėta Amerikos verslo praktika, kuri buvo taikoma dar iki Bostono arbatos vakarėlio*. Jis pasidarbavo dėl kompanijos gerovės.

— O faktas, kad vaišės buvo surengtos jo sūnaus *bar micvah* proga?

Matas patraukė pečiais:

— Tai byloja tik jo naudai. Stermanas yra tikras talentas.

Viduramžis keistai pasižiūrėjo į Matą.

— Nagi, pagalvok. Jei Stermanas būtų pareiškęs: „Aš rengiu dideles vaišes, norėdamas savo pusėn patraukti svarbius klientus", jam tikrai nebūtų pavykę užmegzti reikalingų ryšių. Todėl Stermanas, šitas genialus gudruolis, sugalvojo kai ką subtilesnio. Jis pakvietė savo verslo partnerius į sūnaus *bar micvah*. Jie buvo užklupti tarsi netyčia. Tai, kad šeimos galva juos pakvietė dalyvauti tokiame jo šeimai svarbiame įvykyje, jiems buvo kur kas maloniau, negu kad kas nors būtų paraginęs nuvykti į nuobodų susitikimą aptarti verslo reikalų. Stermanas šiuo atžvilgiu pasirodė esąs labai kūrybingas vadovas.

Viduramžis suraukė antakius ir lėtai linktelėjo:

— Iš tikrųjų neblogai.

Matas to ir tikėjosi. Jis žvilgtelėjo į savo mobilųjį telefoną norėdamas įsitikinti, ar neišsikrovusi šio baterija. Telefonas veikė. Tada pasitikrino, ar nėra praleistų pranešimų arba skambučių. Deja, nebuvo.

Viduramžis pakilo eiti.

— Ryt tęsime toliau?

— Būtinai, — atsakė Matas.

* Bostono arbatos vakarėliu vadinamas 1773 metų gruodžio šešioliktąją Bostono kolonistų surengtas išpuolis prieš tris uoste stovėjusius Britanijos laivus. Užpuolikai, protestuodami prieš mokesčius, kuriuos Britanijos valdžia uždėjo arbatai, ir Rytų Indijos kompanijai suteiktą monopolį, sunaikino kelis šimtus arbatos pakų (vieno arbatos pako svoris — apie 49 kg).

Viduramžis išėjo. Tarpdury pasirodė Rolandos galva. Stebėdama vestibiuliu tolstantį šefą, ji susiėmė pirštais sau žemiau gerklės ir imitavo pykinimą. Matas pasižiūrėjo į laikrodį. Metas judėti.

Jis nuskubėjo į firmos automobilių stovėjimo aikštelę. Žvilgsnis keistai klaidžiojo nieko nepastebėdamas, o kartu ir viską aprėpdamas. Aikštelės prižiūrėtojas Tomis pamojavo Matui, kuris nė nepajuto, ar jam atsakė, ar ne. Jo automobilis stovėjo pačiame gale, po lietvamzdžiais. Matas žinojo, kad pasaulyje — net ir stovėjimo aikštelėse — viskas vyksta pagal atitinkamą hierarchiją.

Kažkas plovė žalią „Jagą", kurio savininkas buvo vienas iš firmos įkūrėjų. Apėjęs jį, Matas pastebėjo čia stovintį vieną iš Viduramžio „harlių", uždengtą permatomu brezentu. Netoliese gulėjo apverstas parduotuvės vežimėlis, nuo kurio buvo nusukti trys iš keturių ratukų. Ir kam jų prireikė?

Užmetęs akį į gatvę, kuria zujo daugiausia taksi automobiliai, Matas pamatė pilkos spalvos fordą „Taurus" numeriu MLH-472. Jis atkreipė dėmesį į šį automobilį paprasčiausiai todėl, kad labai panašūs buvo jo paties inicialai — MKH — ir tai jį šiek tiek prablaškė.

Tačiau vos tik Matas sėdo už vairo ir liko vienui vienas su savo mintimis, jį apniko nauji klausimai.

„Na, gerai, — mąstė jis žūtbūt stengdamasis išsaugoti blaivų protą, — tarkime, atsitiko blogiausia — tai, ką regėjau savo mobiliojo telefono ekrane, buvo meilužių pasimatymas."

Kodėl Olivija jam atsiuntė šį įrašą?

Ko ji tuo siekė? Norėjo, kad Matas sužinotų? O gal tai buvo jos pagalbos šauksmas?

Klausimai liko neatsakyti.

Staiga jis suprato viena: įrašą atsiuntė ne Olivija.

Tiesa, skambinta iš jos telefono, tačiau neatrodė, kad Olivija, — jei toji blondinė iš tikrųjų buvo ji, užsimovusi ant galvos šviesų peruką, — suprato, jog yra filmuojama. Jis prisiminė, kad Olivija ne filmavo, o buvo filmuojama.

Kas gi siuntė šiuos vaizdelius? Tipas mėlynai juodais plaukais? Jei taip, tai kas tuomet nufotografavo jį patį? Nusifotografavo pats?

Atsakymas: ne.

Nepažįstamasis laikė iškėlęs ranką tarsi būtų mojavęs. Matas prisiminė ant jo piršto matęs žiedą ar bent jau tai, ką palaikė žiedu. Tiesą sakant, jis visiškai nepageidavo dar kartą pamatyti jo nuotrauką, tačiau mintys apie ją nedavė ramybės. Ar tai buvo vestuvinis žiedas? Ne, jis buvo ant dešinės rankos.

Kas gi, po galais, nufotografavo juodaplaukį?

Olivija?

Jei taip, tai kodėl ji siuntė Matui jo nuotrauką? O galbūt tai įvyko netyčia, per klaidą? Gal ji neteisingai pasirinko greito rinkimo numerį?

Deja, tai neatrodė panašu į tiesą.

Gal kambaryje buvo dar kas nors?

Matas nieko daugiau nepastebėjo. Jis svarstė įvairias versijas, bet veltui. Abu kartus buvo skambinta iš jo žmonos telefono. Faktas. Tačiau, jeigu Olivija turėjo meilužį, nejaugi ji būtų norėjusi, kad Matas apie tai sužinotų?

Žinoma, ne. Jis suprato, jog pateko į aklavietę.

Tai kas gi tuomet to norėjo?

Matas vėl prisiminė įžūlią savimi pasitikinčio žmogaus grimasą vyro mėlynai juodais plaukais veide. Paširdžius nusmelkė skausmas. Jaunystėje Mato emocijos tiesiog liedavosi per kraštus. Dabar jam pačiam sunku tuo patikėti, tačiau kadaise jis buvo pernelyg jautrus. Jis galėdavo apsiverkti po pralaimėtų krepšinio rungtynių, net jeigu jos ir nieko nereikšdavo. Jis net keletą savaičių išgyvendavo dėl menkiausios smulkmenos. Tačiau tą naktį, kai mirė Stivenas Makgratas, viskas pasikeitė. Jei kalėjimas gali ko nors išmokyti, tai jis išmoko vieno — nejautros. Užsisklęsti savyje. Visam laikui. Tu išmoksti numarinti savyje viską, net pačius nekalčiausius jausmus, nes žinai, kad jais arba bus pasinaudota, arba jie bus iš tavęs atimti. Todėl Matas pamėgino nuslopinti jį užplūdusius jausmus giliai širdyje.

Tačiau nepajėgė.

Matyti vaizdai ir vėl sugrįžo — siaubingi, sumišę su skaudžiai mielais prisiminimais, kurie jį šiuo metu žeidė labiausiai. Prisiminė

savaitgalį, drauge su Olivija praleistą Masačusetso valstijoje, Lenokse įsikūrusiame senamadiškame B&B. Atmintyje išniro vaizdai, kaip jie kambaryje priešais židinį patiesė antklodes ir pagalves, kaip atkimšo butelį vyno. Jis prisiminė, kaip Olivija rankoje laikė taurės kojelę, kaip ji žiūrėjo į jį, kaip išnyko visas pasaulis, praeitis ir jo nedrąsūs žingsniai į laisvę; jis prisiminė ir tai, kaip žalsvose Olivijos akyse atsispindėjo židinio ugnis, ir pabandė vietoj savęs įsivaizduoti kitą vyrą.

Tą akimirką jį sukrėtė nauja mintis — tokia baisi ir nepakeliama, jog jis vos ne vos matė kelią: Olivija buvo nėščia.

Užsidegė raudonas šviesoforo signalas. Matas tik paskutinę sekundę nuspaudė stabdžius. Tuo metu per kelią ėjęs pėstysis spėjo atšokti atgal ir pagrūmojo. Matas abiem rankomis įsikibo į vairą.

Praėjo daug laiko, kol Olivija pagaliau pastojo.

Jie jau buvo įpusėję ketvirtą dešimtį, todėl laikrodis Olivijos galvoje tiksėjo vis greičiau ir greičiau. Ji labai troško kūdikio. Ilgą laiką visos jų pastangos pradėti vaikelį buvo perniek. Matas net ėmė svarstyti, — ir ne be pagrindo, — ar tik ne jis dėl to buvo kaltas. Kalėjime keletą kartų teko gauti į kaulus. Trečią įkalinimo savaitę keturi vyrai laikė jį išskėstomis kojomis prispaudę prie žemės, o tuo metu penktasis spardė jam į kirkšnis. Tą kartą jis nuo skausmo buvo beprarandąs sąmonę.

Vis dėlto Olivija pastojo. Jis bandė šias mintis nuvyti šalin, tačiau veltui. Matas pajautė, kaip jį pamažu apima įniršis. „Jau geriau pyktis, — mąstė jis, — negu kančia ir baisus skausmas paširdžiuose, praradus tai, kas buvo brangiausia pasaulyje."

Jis turėjo kuo greičiau susirasti Oliviją. Nieko nelaukiant.

Olivija buvo Bostone — tai reiškė keturias valandas kelio. Velniop tą namo apžiūrą. Greičiau lėk į vietą ir nedelsdamas viską išsiaiškink.

O kurgi ji apsistojusi?

Matas galvojo. Ar ji nieko neminėjo? Deja, jis neprisiminė.

Štai ką reiškia turėti mobiliuosius telefonus. Jie išlaisvina nuo rūpesčio panašiais dalykais. Koks skirtumas, ar ji apsistojusi „Marriott", ar „Hilton"? Olivija išvyko verslo reikalais. Ji dabar turėtų būti užsiėmusi — gal dalyvauja svarbiame susitikime, o galbūt pietauja, — todėl vargu ar ją šiuo metu būtų įmanoma rasti viešbučio kambaryje.

Žinoma, paprasčiausia būtų susisiekti mobiliuoju telefonu.

Na ir kas iš to?

Jis visiškai nenumanė, kur ji galėtų apsistoti. Tačiau net jeigu ir žinotų, ar nebūtų protingiau pirma paskambinti? Galų gale tai, ką jis išvydo telefono ekrane, galėjo vykti ne jos viešbučio kambaryje. O ką, jeigu ji viešėjo pas aną juodaplaukį? Tarkime, Matas žino, kuriame viešbutyje turėtų ieškoti Olivijos. Tarkime, jis netikėtai pasirodo ir ima belsti į kambario duris. Nejaugi tarpduryje pasirodytų chalatu vilkinti Olivija, o už jos — rankšluosčiu strėnas apsivyniojęs meilužis mėlynai juodais plaukais? Kaip tuomet pasielgtų Matas? Sumaltų jį į šūdą? Durtų į jį pirštu ir sušuktų: „Aha!“?

Jis dar kartą pabandė jai prisiskambinti. Niekas neatsiliepė. Šį kartą jis jau nebepaliko jokios žinutės

Kodėl Olivija nepasakė, kur ji apsigyvens?

Nejaugi tu, Matai, mielas drauguži, vis dar nesupranti?

Prieš jo akis nusileido raudona uždanga.

Pakaks.

Jis paskambino į Olivijos darbo telefoną, tačiau iškart įsijungė jos balso paštas: *Sveiki, čia Olivija Hunter. Būsiu išvykusi iki penktadienio. Esant svarbiam reikalui galite skambinti mano asistentei Džeimei Suh numeriu šeši-keturi-keturi...*

Matas taip ir padarė. Po trečio signalo pasigirdo Džeimės balsas.

— Olivijos Hunter asistentė klauso.

— Labas, Džeime, čia Matas.

— Sveikas, Matai.

Abiem rankomis laikydamas vairą, Matas kalbėjo naudodamasis laisvų rankų įranga, — dėl to jis visuomet jausdavosi gan keistai, tarsi būtų pamišėlis, plepantis su įsivaizduojamu draugu. Kalbėdamas telefonu, turėtum jį laikyti rankoje.

— Norėčiau tavęs kai ko paklausti.

— Nagi?

— Gal žinai, kokiame viešbutyje apsistojusi Olivija?

Tyla.

— Džeime?

— Aš čia, — atsakė ji. — Hm, galiu išsiaiškinti, jei luktelėtum. O kodėl tau pačiam jai nepaskambinus? Čia numeris, kurį ji paliko svarbiam atvejui, jei kuriam nors klientui būtinai prireiktų.

Matas nežinojo, kaip jam derėtų atsakyti, kad nepasirodytų labai sunerimęs. Jei pasisakytų, kad Olivijai jau skambino ir paliko žinutę, Džeimė Suh nustebtų, kodėl jis negali paprasčiausiai palaukti, kol ji dar paskambins. Jis ėmė sukti galvą bandydamas sugalvoti įtikimą atsakymą.

— O, aš žinau, — galiausiai ištarė jis. — Bet norėčiau nusiųsti jai gėlių. Tai būtų staigmena.

— Suprantu, — entuziazmo jos balse buvo ne kažin kiek. — Kokia nors ypatinga proga?

— Ne, — atsakė Matas ir labai neįtikinamai pridūrė: — Nors... medaus mėnuo dar tęsiasi.

Jis nusijuokė iš savo pasigailėtinos išmonės. Nieko nuostabaus, kad Džeimė neatsakė tuo pačiu.

Po ilgokos pauzės Matas paklausė:

— Ar girdi mane?

— Taip.

— Ar negalėtumei man pasakyti, kur ji apsistojusi?

— Aš dabar ir bandau tai sužinoti.

Matas išgirdo klaviatūros klaksėjimą, o netrukus ir Džeimės balsą:

— Matai?

— Taip.

— Man kažkas skambina. Ar galėčiau, radusi adresą, tau paskambinti?

— Žinoma, — atsakė Matas, nors tai jam ir nepatiko. Jis padiktavo numerį ir išjungė telefoną.

Kas gi, po velnių, čia vyksta?

Jis vėl pajuto vibruojant telefoną. Žvilgtelėjo į skambinančiojo numerį. Skambino iš firmos. Rolanda nešvaistė laiko pasisveikinimui.

— Problema, — pareiškė. — Kur esi?

— Kertu Septyniasdešimt aštuntąją.

— Apsisuk. Lėk į Vašingtono gatvę. Iškeldina Evą.

Matas patylom nusikeikė.

— Kas?

— Ten sukiojasi pastorė Džila kartu su dviem savo sūnumis kaip jaučiais. Jie grasino Evai.

Pastorė Džila. Moteris, internetu įgijusi teologijos mokslinį laipsnį ir steigianti „labdaros" įstaigas, kuriose jaunimas gyvena tol, kol už paslaugas susimoka savo maisto kortelėmis. Iš tikrųjų vargingieji šiose įstaigose apgaudinėjami per akis. Matas pasuko į dešinę.

— Lekiu, — tarė.

Po dešimties minučių jis įvažiavo į stovėjimo aikštelę Vašingtono gatvėje. Netoli nuo šio rajono buvo Branč Bruko parkas. Vaikystėje Matas čia dažnai žaisdavo tenisą. Jam netrūko užsidegimo, todėl tėvai kas antrą savaitgalį jį vežiodavo į turnyrus Port Vašingtone. Jis netgi praėjo atranką į berniukų iki keturiolikos metų lygą, tačiau šeima dar prieš tai liovėsi važinėti į Branč Bruką. Matas niekada taip ir nesuprato, kas gi nutiko Niuarkui. Šis miestas kadaise klestėjo, tačiau šeštajame ir septintajame dešimtmetyje, vykstant priemiesčių migracijai, turtingieji gyventojai pamažu išsikėlė. Be abejo, tai buvo visiškai natūralus procesas, kuris tuo metu vyko visur. Tačiau Niuarkas po jo ištuštėjo. Išvykusieji — netgi tie, kurie persikėlė vos už kelių mylių, — niekada nebesidairė atgal. Dėl to iš dalies buvo kaltos riaušės septintajame dešimtmetyje, o iš dalies — rasizmas. Bet prie viso šito prisidėjo ir kažkas daugiau, kažkas blogesnio, nors Matas to „kažko" ir nesugebėjo konkrečiai įvardyti.

Jis išlipo iš automobilio. Šiame rajone dauguma gyventojų buvo juodaodžiai. Tą patį buvo galima pasakyti ir apie Mato klientus. Būtent apie tai jis dabar ir mąstė. Būdamas kalėjime, žodį „negras" Matas girdėdavo dažniau negu bet kurį kitą. Iš pradžių jis šį žodį vartodavo norėdamas pritapti prie kitų, tačiau, laikui bėgant, šis epitetas jam ėmė atrodyti visiškai normalus, nors iš tiesų nieko bjauresnio būti negalėjo.

Galiausiai jis buvo priverstas atsisakyti to, kuo visada tikėjo, t. y.

liberalaus priemiesčio melo apie tai, jog odos spalva neturi jokios reikšmės. Kalėjime odos spalva buvo visų svarbiausia. Tačiau lygiai taip pat ji buvo svarbi ir čia, laisvėje, nors ir visiškai skirtingomis sąlygomis.

Jis įdėmiai apžvelgė peizažą. Žvilgsnis užkliuvo už įdomaus didelių matmenų grafičio. Kažkas ant nudaužytų plytų sienos keturių pėdų aukščio raidėmis buvo išpurškęs du žodžius:

KALIŲ IRŠTVA!

Šiaip jau Matas niekada nesustodavo prie panašių užrašų ir nekreipdavo į juos dėmesio. Šiandien jis pasielgė neįprastai. Raidės buvo raudonos ir pakrypusios. Net ir neperskaitęs jose galėjai įžvelgti įniršį. Matas galvojo apie autorių — kas jį paskatino užrašyti šiuos žodžius. Jis svarstė, ar šis vandalizmo aktas padėjo išsikrauti ir „nuleisti garą", ar buvo pirmasis žingsnis, vedantis į dar didesnę destrukciją.

Jis artėjo prie namo, kuriame gyveno Eva. Čia pat stovėjo pastorės Džilos automobilis, pilnai prikrautas „Mercedes 560". Vienas iš jos sūnų, sukryžiavęs ant krūtinės rankas ir nutaisęs rūsčią veido išraišką, ėjo apsaugininko pareigas. Mato akys vėl suskato bėgioti. Aplink būriavosi kaimynai. Vienas mažas vaikelis, kuriam galėjo būti maždaug dveji metai, buvo įsitaisęs ant senos vejapjovės. Jo motina naudojo šį mechanizmą kaip vaikišką kėdutę su rateliais. Ji kažką murmėjo sau po nosimi ir atrodė įsitempusi. Žmonės įsmeigė akis į Matą — į baltąjį, kuris, nors ir ne vienintelis čia įkėlęs koją, vis dėlto buvo retenybė.

Jam prisiartinus, pastorės Džilos sūnūs dėbtelėjo į jį rūsčiais žvilgsniais. Visi, stovėjusieji gatvėje, nuščiuvo tarsi kokiame vesterne. Žmonės laukė, kas bus toliau.

Matas paklausė:

— Kaip sekasi?

Broliai greičiausiai buvo dvyniai. Vienas iš jų ir toliau nenuleido akių nuo Mato, o antrasis ėmė krauti Evos mantą į bagažinę. Matas nė nemirktelėjo. Jis vis dar šypsojosi ir iš lėto vaikštinėjo aplink.

— Norėčiau, kad liautumėtės.

Brolis sukryžiuotomis ant krūtinės rankomis it medžio kamienais prabilo:

— Kas tu toks?

Pasirodė ir pati pastorė Džila. Ji taip pat rūsčiai apžiūrinėjo Matą.

— Jūs neturite teisės jos išmesti, — kreipėsi Matas.

Pastorė Džila arogantiškai pareiškė:

— Šios patalpos — mano nuosavybė.

— Ne, tai yra valstijos nuosavybė. Girdėjau, jog čia įsteigta labdaros įstaiga miesto jaunimui.

— Eva nesilaikė taisyklių.

— Kokios tai taisyklės?

— Mes esame religinė institucija ir laikomės griežtų moralės principų. Eva jiems nusižengė.

— Kaip?

Pastorė Džila nusišypsojo:

— Nemanau, kad jums būtina tai žinoti. Ar negalėtumėte pasisakyti pavardės?

Sūneliai susižvalgė. Vienas iš jų padėjo Evos daiktus ant žemės, abu atsisuko į jį.

Matas parodė į pastorės mersedesą:

— Graži mašina.

Nepatenkinti broliai ėmė artintis prie jo. Vienas iš jų, išdidžiai atstatęs krūtinę, trakštelėjo kaklo slanksteliais. Antrasis, pamankštinęs pirštus, sugniaužė kumščius. Matas pajuto, kaip užvirė kraujas. Keista, tačiau Stiveno Makgrato mirtis — „paslydimas“ — neatėmė iš jo drąsos ir Matas nebijojo muštynių. Galbūt jei jis aną naktį būtų elgęsis agresyviau... Tačiau šaukštai jau po pietų. Jis buvo gerai išmokęs svarbią pamoką apie muštynes: nieko negali numatyti iš anksto. Žinoma, įprastai nugali tas, kuris suduoda pirmas. Daugiau šansų turi ir tas, kuris yra didesnis. Tačiau kai kumščiai paleisti į darbą, kai raudonasis tornadas įsuka mušeikas, galima tikėtis visko.

Kaklo traškintojas paklausė dar kartą:

— Kas tu toks?

Matas nedrįso rizikuoti. Jis atsiduso ir išsitraukė mobilųjį:

— Esu Bobas Smailėjus iš Devintojo kanalo žinių.

Tai juos sulaikė.

Jis nukreipė į juos vaizdo kamerą apsimesdamas, kad ketina filmuoti.

— Jei neprieštarausite, norėčiau užfiksuoti tai, ką jūs darote. Po trijų minučių čia pasirodys Devintojo kanalo žinių furgonas ir nufilmuos geresnius kadrus.

Broliai klausiamai pažiūrėjo į savo motiną. Pastorės Džilos veide blykstelėjo palaiminga, nors ir apsimestinė, šypsena.

— Mes tik padedame Evai persikelti, — paaiškino ji. — Į geresnį butą.

— Aha.

— Bet jeigu ji pageidautų likti čionai...

— Ji tikrai pageidautų čia likti, — pertraukė Matas.

— Milo, sunešk jos daiktus atgal į vidų.

Milo — tai buvo kaklo traškintojas — įtariai dėbtelėjo į Matą, kuris ištiestoje rankoje tebelaikė telefoną su kamera

— Minutėlę, Milo, nejudėk.

Milo ir kumščių mankštintojas ėmė traukti iš bagažinės mantą. Eva žvilgtelėjo pro langą ir ištarė Matui begarsį „Ačiū". Matas jai linktelėjo ir nusigręžė eiti.

Būtent tuo metu, nusigręždamas ir į nieką nesidairydamas, Matas išvydo pilką fordą „Taurus".

Automobilio variklis dirbo tuščiąja eiga maždaug už trisdešimties jardų nuo Mato. Jis sustojo kaip įbestas.

Be abejo, pilkos spalvos fordų „Taurus" buvo begalė — ko gero, tai buvo populiariausias automobilis visoje šalyje. Kažin ar verta stebėtis per vieną dieną pamačius du tokius pat fordus. Matas pamanė, kad tame pačiame kvartale greičiausiai buvo antras toks pat fordas „Taurus". Gal du, o gal ir trys. Jis nenustebtų sužinojęs, kad ir trečias fordas yra pilkos spalvos.

Tačiau nejaugi ir šio automobilio numeris prasideda raidėmis MLH, kurios yra kone identiškos jo paties inicialams — MKH?

Jis neįstengė atitraukti akių nuo plokštelės su numeriu.

MLH-472.

Tas pats automobilis, kurį jis matė prie savo kontoros.

Matas stengėsi nesijaudinti. Jis suprato, jog tai galėjo būti paprasčiausias sutapimas, ir nieko daugiau. Visai logiška būtų jį paprasčiausiai pamiršti. Nieko nuostabaus, jei tą patį automobilį sutinki du kartus per dieną. Jis juk buvo vos už pusės mylios nuo kontoros, juolab kad tai buvo gana tankiai apgyvendintas rajonas. Nieko keista.

Paprastą dieną, tai yra *bet kurią* kitą dieną, Matas būtų pasidavęs sveikam protui.

Tačiau tik ne šiandien. Jis dvejojo, bet neilgai. Paskui staiga metėsi automobilio link.

— Ei! — sušuko Milo, — kurgi tu?

— Dirbk savo darbą, šefe.

Matas nebuvo žengęs nė penkių žingsnių, kai pastebėjo pasisukant priekinius fordo „Taurus“ ratus. Jis pagreitino tempą.

„Taurus“ be jokio įspėjamojo signalo netikėtai šoko į priekį ir kirto gatvę. Užsižiebė balti užpakaliniai žibintai, ir automobilis trūktelėjo atgal. Matui pasirodė, tarsi vairuotojas būtų norėjęs išraityti raidę „K“. Paskui šis nuspaudė stabdžius ir staigiu judesiu susuko vairą. Matas stovėjo vos už kelių jardų nuo galinio stiklo.

Jis suriko: „Stok!“, tarsi nuo to kas nors būtų galėję pasikeisti, ir vėl metėsi bėgti. Po akimirkos Matas atsidūrė priešais automobilį.

Šito daryti nevertėjo.

„Taurus“ padangomis grybštelėjo žvyro, suriaumojo ir šovė tiesiai į jį. Matas atšoko į šalį. Vairuotojas spustelėjo akceleratorių. Matas prarado pusiausvyrą ir griuvo. Automobilis buferiu kliudė jo kulkšnį. Nudiegė visą kaulą. Nuo smūgio Matas ore net apsisuko, žnegtelėjo veidu į žemę ir persivertė kūlvirsčia. Galiausiai krito aukštielninkas.

Keletą sekundžių tysojo paslikas mirkčiodamas nuo ryškios saulės šviesos. Aplink jį ėmė būriuotis žmonės.

— Ar nesužeidė? — paklausė kažkuris iš jų.

Jis linktelėjo ir atsisėdo. Pasičiupinėjo kulkšnį. Stipriai sumušta, bet nelūžo. Kažkas padėjo atsistoti.

Nuo to momento, kai Matas pastebėjo automobilį, iki akimir-

kos, kai jį partrenkė, — viskas užtruko maždaug penkias, na, galbūt dešimt sekundžių. Tikrai ne ilgiau. Matui net plaukai pasišiaušė.

Kažkas mažų mažiausiai jį sekė.

Matas pasitikrino kišenę. Telefonas buvo vietoje. Jis nušlubavo Evos buto link. Pastorės Džilos ir jos sūnų nebuvo nė kvapo. Užlipo pas Evą įsitikinti, ar viskas gerai. Paskui įsėdo į savo automobilį ir giliai atsiduso. Matas susimąstė, kaip elgtis toliau, ir suprato, kad ilgai mąstyti nėra ko.

Tada surinko jos telefono numerį. Išgirdęs Singlos balsą paklausė:

— Esi darbe?

— Taip, — atsakė Singla.

— Būsiu po penkių minučių.

6 skyrius

Vos tik apygardos žmogžudysčių skyriaus tyrėja Lorena Mjūz atidarė laukujes duris, į ją plūstelėjo cigarečių dūmų kamuolys. Lorena kurį laiką stovėjo tarpduryje ir godžiai gėrė kvapą.

Ji buvo įsikūrusi Moris aveniu, Junion rajone, Naujajame Džersyje. Lorena niekuomet nesuprato, kodėl čionykščiai namai vadinami vasarnamiais. Ši vieta buvo tikrų tikriausia skylė — viskas iš plytų, nieko individualaus ir nieko, kas bent iš tolo primintų gamtą. Tai buvo naujadžersiškas skaistyklos variantas, tarpustotė, vieta, kurioje žmonės stabtelėdavo kildami arba leisdamiesi ekonominiais ir socialiniais laiptais. Čia gyveno jaunos poros, iki jos galėdavo įsigyti nuosavus namus. Čionai sugrįždavo pensininkai, kai jų vaikai išskrisdavo iš gimtojo lizdo.

Be abejo, čia savo gyvenimą baigdavo ir vienišos moterys, atsidūrusios ant senmergystės slenksčio, kurios pernelyg sunkiai dirbdavo ir per mažai ilsėdavosi.

Lorena buvo trisdešimt ketverių metų, tebelakstanti į pasimaty-

mus moteris, kuri, anot jos cigaretes gvelbiančios ir dabar ant sofos gulinėjančios motinos, „per ilgai užsibuvo vitrinoje". Darbas policijoje darė savo. Šis faktas iš pradžių vyrus sužavėdavo, o paskui, artėjant rimto įsipareigojimo dienai, — kitaip tariant, galiojimo terminui artėjant prie pabaigos, — juos nubaidydavo. Paskutiniu metu ji susitikinėdavo su vyruku, vardu Petis, kurį jos motina buvo praminusi „didžiausiu nevykėliu", o Lorenai sunkiai sekėsi ją nuginčyti.

Abu katinai, Oskaras ir Feliksas, buvo kažkur įlindę, tačiau toks jų elgesys buvo įprastas. Jos motina, žavingoji Karmena Valos Mjūz Brūster Ir Taip Toliau, drybsodama ant sofos, žiūrėjo šou *Pavojus!* Šią laidą ji spoksodavo kone kasdien, bet dar nebuvo atvejo, kad teisingai suprastų užduodamą klausimą.

— Labas, — pasisveikino Lorena.

— Čia tikra kiaulidė, — tarė motina.

— Tai sutvarkyk. Bet dar geriau — išeik.

Karmena ne per seniausiai buvo išsiskyrusi su Vyru Numeris Keturi. Lorenos motina buvo dar pakankamai daili moteris ir atrodė geriau už savo negražią dukrą, paveldėjusią nemažai savižudybę pasirinkusio tėvo bruožų. Motina atrodė vis dar patraukli, tegu jau ir nebe pirmo grožio. Nors ji ir pradėjusi vysti, tačiau buvo kotiruojama geriau negu Lorena. Vyrai mylėjo Karmeną Valos Mjūz Et Cetera.

Karmena nusigręžė į televizorių ir vėl įtraukė dūmą.

Lorena tęsė:

— Aš tau tūkstantį kartų sakiau, kad čia nerūkytum.

— Tu pati rūkai.

— Ne, ma. Aš jau neberūkau.

Karmena atsigręžė į dukrą ir iš įpročio vylingai sumirksėjo.

— Tu metei?

— Taip.

— Oho, nagi, papasakok. Jau du mėnesiai? Tai nieko nereiškia.

— Penki.

— Vis tiek. Nori pasakyti, kad kambary nerūkydavai?

— Na ir kas?

— Tai ko taip susierzinai? Nepanašu, kad ši vieta būtų paskelbta nerūkymo zona ar kažkuo panašiu. Neatrodo, kad mes gyvename

prabangiame viešbutyje, kurio kambariuose nerūkoma. O gal aš klystu?

Motina, kaip buvo įpratusi, nužvelgė Loreną vertinančiu žvilgsniu ieškodama jos trūkumų. Dukra jau buvo nusiteikusi išklausyti „geranoriškus“ kosmetinius patarimus, kurių niekaip nepavykdavo išvengti, pavyzdžiui: „Galėtum šiek tiek pamodeliuoti savo plaukus... Turėtum apsivilkti ką nors labiau priglundančio... Kodėl tu nori atrodyti kaip vaikėzas?.. Ar matei naująsias krūtinę didinančias liemenėles „Viktorijos paslaptyje“?.. Nejaugi numirtum, jei truputį pasidažytum?.. Žemos merginos turėtų avėti tik aukštakulniais bateliais...“

Karmena pravėrė lūpas kalbėti, tačiau tuo metu suskambo telefonas.

— Neužmiršk, ką norėjai pasakyti, — tarė Lorena ir pakėlė telefono ragelį.

— Ei, Akiplėša, čia *moi*.

Moi — tai Eldonas Tykas, šešiasdešimt dvejų metų kaukazietis senelis, klausantis tik repo. Eldonas dirbo Esekso apygardos medicinos ekspertu.

— Kas atsitiko, Eldonai?

— Ar tu ėmeisi tirti Sesutės Stambiakrūtės bylą?

— Kaip? Tai tu ją šitaip praminei?

— Kol kas nieko geriau nesugalvojome. Man neblogai skambėtų ir Šventųjų Kalnų Karalienė, tačiau nežinau, ar patiktų kitiems.

Ji smiliumi ir nykščiu pasitrynė akis.

— Turi kokių nors naujienų?

— Turiu.

— Pavyzdžiui?

— Pavyzdžiui, mirtis nebuvo natūrali.

— Ji nužudyta?

— Taip. Uždusinta pagalve.

— O, Dieve! Kaipgi, velniai rautų, jie to nepastebėjo?

— Kas, kad juos velniai rautų, to nepastebėjo?

— Ar iš pradžių nebuvo manoma, kad ji mirė natūralia mirtimi?

— Taip.

— Tai štai, Eldonai, ką turėjau omenyje sakydama: „Kaipgi, velniai rautų, jie to nepastebėjo?"

— O ką tu turėjai omenyje?

— Tuos, kurie ją apžiūrėjo.

— Niekas jos neapžiūrėjo. Niekas.

— Kodėl?

— Tu juokauji?

— Jokiu būdu. Nejaugi nereikėjo tučtuojau nustatyti jos mirties priežastį?

— Per daug žiūri TV. Kasdien miršta begalė žmonių, ar ne? Žmona randa ant grindų parkritusį vyrą. Tu manai, kad mes atliekam autopsiją? Manai, mes aiškinamės, ar jis nebuvo nužudytas? Daugeliu atvejų policija net nepasirodo. Maždaug prieš dešimt metų nukeipo mano senis. Mama paskambino į laidotuvių biurą, atvykęs daktaras nustatė, jog jis miręs, o atskubėjusi komanda jį išsivežė. Tokia kasdienybė. Šiuo atveju mirė vienuolė, ir ne specialistams jos mirtis atrodo visiškai natūrali. Aš niekada nebūčiau jos paguldęs ant stalo, jei tavo Vyresnioji Motinėlė nebūtų man kai ką papasakojusi.

— Esi tikras, jog ji buvo uždusinta pagalve?

— Taip. Faktas, kad jos kambaryje buvo pagalvė. Gerklėje — pluošto liekanos.

— O panagės?

— Švarut švarutėlės.

— Ar tai neatrodo keista?

— Kaip čia pasakius...

Lorena papurtė galvą ir pabandė viską sudėlioti į vietas.

— Nustatėte jos tapatybę?

— Kieno tapatybę?

— Nužudytosios.

— Aš maniau, kad jos vardas — Silikoninė Sesuo. Nejaugi mums dar reikalingi jos tapatybę patvirtinantys dokumentai?

Lorena dirstelėjo į laikrodį.

— Kiek laiko dar būsi darbe?

— Dvi valandas, — atsakė Eldonas Tykas.
— Atvažiuoju.

7 skyrius

Štai kaip suradai savo antrąją pusę.

Pirmosios koledžo pavasario atostogos. Daugelis tavo draugų nurūko į Daiton Byčą, tačiau tavo bičiulio Riko motina dirba kelionių agentūroje. Jis suorganizuoja ypač pigią kelionę į Vegasą, todėl drauge su šešiais draugais penkioms paroms apsistoji „Flamingo“ viešbutyje.

Paskutinį atostogų Vegase vakarą nueinate į naktinį klubą „Caesars Palace“. Buvote girdėję, jog tai yra populiari atostogaujančių studentų susitikimų vieta. Naktinis klubas kaip įprasta triukšmingas ir sausakimšas. Per daug neono. Tai — ne tavo skoniui. Stumdamas laiką su draugais, kurių balsus nustelbia garsios muzikos lavina, žvilgteli skersai baro.

Būtent tada pirmą kartą pamatai Oliviją.

Ne, muzika nenutyla ir angelai arfomis neužgroja, tačiau tau kažkas atsitinka. Tu nenuleidi akių nuo Olivijos ir jauti, kaip krūtinę užlieja šilta banga. Pastebi, jog ji išgyvena kažką panašaus.

Šiaip esi drovus, nemoki meilintis, bet šios progos praleisti negali. Prasiiri prie jos ir prisistatai. Tau atrodo, kad kiekvienas žmogus yra kada nors išgyvenęs panašų vakarą. Paprasčiausiai linksminiesi su draugais ir pamatai nuostabią merginą. Ji pajunta tavo žvilgsnį ir taip pat nenuleidžia nuo tavęs akių, tu ją užkalbini ir įsimyli taip, kad galvoji ne apie vieną naktį, bet apie visą gyvenimą.

Jūs kalbatės. Ne vieną, o kelias valandas. Ji žiūri į tave taip, tarytum būtumei vienintelis žmogus visame pasaulyje. Susirandate ramesnę vietelę. Tu ją pabučiuoji. Olivija atsako tuo pačiu. Visą vakarą praleidžiate glamonėdamiesi, tačiau nieko daugiau tau nereikia.

Glaudi ją prie savęs. Tu nepaliauji kalbėti. Tau patinka jos juokas. Tau patinka jos veidas. Tau patinka viskas, kas tik yra jos.

Jūs užmiegate vienas kito glėbyje apsirengę nuo galvos iki kojų, ir tu nubudęs mąstai, ar dar kada nors būsi toks laimingas. Jos plaukai kvepia alyvomis ir uogomis. Tu niekada nepamirši šito kvapo.

Tu padarytum viską, kad tik galėtum pratęsti šį vakarą, tačiau puikiai supranti, jog viskas turi ribas. Tokios pažintys nebūna ilgalaikės. Tu gyveni savo gyvenimą, o Olivijos laukia vaikinas, su kuriuo ji rimtai draugaujanti, jos sužadėtinis. Supranti, kad nieko nepakeisi. Paprasčiausiai šis vakaras judviem buvo per trumpas. Tiesa, per kelias valandas tu suspėji išgyventi visą gyvenimo dramą: meilinimąsi, artumą ir išsiskyrimą.

Galiausiai kiekvienas sugrįšite į savo gyvenimą.

Jūs nė negalvojate apsikeisti telefonų numeriais, tačiau ji paveža tave į oro uostą, o tu atsisveikindamas ją aistringai pabučiuoji. Atsitraukęs nuo Olivijos pastebi, kad jos akyse blizga ašaros. Tu grįžti atgal į koledžą.

Gyvenimas teka sava vaga, tačiau tu negali visiškai užmiršti nei jos, nei anos nakties, nei jausmo, kuris buvo užplūdęs, kai ją bučiavai, nei jos plaukų kvapo. Ji vis dar su tavimi. Tu galvoji apie ją. Ne kasdien, gal ir ne kiekvieną savaitę. Tačiau ji yra šalia tavęs. Retkarčiais, o ypač kai jautiesi vienišas, atsiverti savo atminties albumą, bet nežinai, ar jis tave guodžia, ar žeidžia.

Tau įdomu, ar ji nors kartą buvo prisiminusi judviejų susitikimą.

Praėjo vienuolika metų. Per tą laiką nė karto jos nematei.

Žinoma, tu jau nebesi tas pats Matas Hunteris. Stiveno Makgrato mirtis buvo išmušusi tave iš vėžių. Tu sėdėjai kalėjime. Tiesa, dabar esi laisvėje. Atrodo, sugrįžai į savo gyvenimą. Dirbi teisines paslaugas teikiančioje Karterio Sturgio kontoroje.

Vieną dieną, įsijungęs kompiuterį, įvedi jos vardą ir pavardę į „Google".

Supranti, jog tai yra kvaila ir vaikiška. Supranti, kad ji tikriausiai ištekėjo už savo sužadėtinio, augina tris ar keturis vaikus, galbūt pa-

vardę pasikeitė į vyro. Tačiau tavo smalsavimas — visiškai nekaltas. Tai — pirmas ir paskutinis kartas. Tau tiesiog smalsu.

Yra ne viena Olivija Murėj.

Tu ieškai toliau, kol galiausiai pasirenki vieną, kuri galėtų būti tave dominanti. Olivija Murėj, „DataBetter" realizacijos skyriaus direktorė. Konsultacinė firma, projektuojanti kompiuterines sistemas smulkioms ir vidutinio dydžio kompanijoms. „DataBetter" internetinėje svetainėje pateikiamos darbuotojų biografijos. Informacijos apie ją nedaug, tačiau užsimenama, kad ji yra baigusi Virdžinijos universitetą. Tavoji Olivija Murėj rengėsi stoti būtent į šį universitetą.

Stengiesi visa tai pamiršti.

Nesi iš tų, kurie tiki likimu arba lemtimi — veikiau priešingai, — bet po šešių mėnesių „Carter Sturgis" nusprendžia atnaujinti firmos kompiuterinę sistemą. Viduramžis žino, kad tu, būdamas kalėjime, mokeisi kompiuterinio programavimo, todėl pasiūlo įtraukti tave į komisiją, kuri bus atsakinga už naujos sistemos įdiegimą. Tu pasiūlai surengti konkursą, kuriame dalyvaujančios firmos pateiktų savo sąlygas.

Viena iš šių firmų yra „DataBetter".

„Carter Sturgis" kontorose apsilanko du „DataBetter" atstovai. Tu nerandi sau vietos. Galų gale apsimeti turįs neatidėliotinų reikalų ir neatvyksti į prezentaciją. To būtų per daug. Šiame interviu dalyvauja kiti trys komisijos nariai. Užsidarai kabinete. Jauti, kaip dreba kojos. Kramtai nagus. Jautiesi idiotiškai.

Vidurdienį kažkas pasibeldžia į tavo kabineto duris.

Atidarai jas, o už jų stovi Olivija.

Tu iškart ją atpažįsti. Jautiesi taip, tarsi būtum gavęs į paširdžius. Tave ir vėl užplūsta šilta banga. Tu vos ne vos kažką išlemeni. Žvilgteli į jos kairę ranką. Į pirštą, ant kurio turėtų būti žiedas.

Nėra jokio žiedo.

Olivija šypsosi ir pasakoja, kad ji atvyko į „Carter Sturgis" prezentaciją. Tu bandai linktelėti. Ji kalba, kad jos kompanija pateikė paraišką įrengti jūsų firmai kompiuterinę sistemą. Susitikime

turėjusių dalyvauti žmonių sąraše ji pastebėjo tavo pavardę ir susidomėjo, ar tai yra tas pats Matas Hunteris, kurį ji buvo sutikusi prieš daugelį metų.

Negalėdamas atsipeikėti pasiteirauji, ar ji norėtų išgerti kavos. Olivija dvejoja, bet galiausiai sutinka. Eidamas paskui ją bandai užuosti jos plaukų kvapą. Jie tebekvepia alyvomis ir uogomis, o tu galvoji, ar akys tavęs neapgauna.

Jūs vengiate apsimestinės ir nenatūralios įžangos, ir tau tai patinka. Pasirodo, ji per tą laiką vis pagalvodavo apie tave. Sužadėtinio jau seniai nebėra, o ji taip ir nebuvo ištekėjusi.

Tavo širdis ima spurdėti, tu kraipai galvą. Jūs suprantate, jog tai tiesiog neįmanoma. Nė vienas netikite meile iš pirmo žvilgsnio.

Tačiau jums būtent taip ir atsitiko.

Per ateinančias savaites supranti, ką reiškia tikra meilė. Tai Olivija tave jos išmoko. Pamažu jai atskleidi visą tiesą apie savo praeitį. Ji pakelia visą tiesą. Jūs susituokiate. Olivija nėščia. Jūs laimingi. Abu nusprendžiate pažymėti šį įvykį įsigydami porą vienodų telefonų su vaizdo kameromis.

Ir štai vieną dieną suskamba tavo mobilusis telefonas, kurio ekrane pamatai moterį, su kuria susipažinai per anas seniai praėjusias pavasario atostogas, — vienintelę moterį, kurią esi kada nors mylėjęs, — ji yra viešbučio kambaryje su kitu vyru.

Kodėl, po velnių, kažkam reikėtų jį sekti?

Matas rankomis tvirtai spaudė vairą, o galvoje sukosi įvairiausios versijos. Jis rūpestingai svarstė visus „už" ir „prieš". Deja, galų suvesti niekaip nepavyko.

Jam reikėjo pagalbos — ne bet kokios, o rimtos. Štai kodėl jis nusprendė apsilankyti pas Singlą.

Jis suprato, kad pavėluos į susitikimą su nekilnojamojo turto agentūros darbuotoju, tačiau dėl to nesuko sau galvos. Staiga ateitis, kurią jis buvo leidęs įsivaizduoti, — nuosavas namas, apjuostas tvora, visuomet žavi Olivija, du ar net keturi vaikai, Labradoro retriveris, — pasirodė neįmanoma. Ši svajonė dabar atrodė esanti tik kvaila iliuzija. Kalėjime sėdėjęs žmogžudys, grįžtantis į gimtąjį priemiestį

susisukti idealaus šeimos lizdelio, — ne kas kita, kaip scenarijus nevykusiai situacijų komedijai.

Matas paskambino Maršai, savo brolienei, atsiprašyti, kad vėluos, bet ji į skambutį neatsiliepė. Jis paliko žinutę ir įsuko į stovėjimo aikštelę.

Blizgančio stiklo pastate, ne per toliausiai nuo Mato kontoros, buvo įsikūrusi NDT — Naudingiausioji detektyvų tarnyba — didelis privačių seklių biuras, kurio paslaugomis naudojasi Karterio Sturgio firma. Apskritai Matas nebuvo didelis privačių detektyvų gerbėjas. Romanuose jie vaizduojami kaip visai šaunūs vyrukai, tačiau tikrovėje būna geriausiu atveju atsistatydinę (teisingiau sakant, pervargę) policininkai, o blogiausiu — vyrai, nepajėgiantys susitaikyti su mintimi, kad negalėjo jais tapti. Daug panašių vaikinų, kurie trūks plyš nori būti policininkais, Matas buvo sutikęs kalėjime — ten jie dirbo prižiūrėtojais. Deja, neišsipildžiusių svajonių ir įsivaizduojamo testosterono derinys dažnai sukeldavo nekokias pasekmes.

Matas sėdėjo žavios ir prieštaringos asmenybės ponios Singlos Šeiker kabinete. Su ja susipažinęs nusprendė, kad ji yra išimtis tarp privačių detektyvų. Jis nemanė, jog tai yra tikrasis jos vardas — greičiau profesinis pseudonimas. Singla buvo šešių pėdų ūgio moteris mėlynomis akimis ir medaus spalvos plaukais. Jos veido bruožai buvo nepaprastai taisyklingi ir dailūs. Ne vienam su ja susidūrusiam vyrui sutrikdavo ritmas. Ją pamačiusi netgi Olivija sušuko: „O!“ Sklido kalbos, kad anksčiau Singla kartu su „Rockette“ trupe šoko „Radio City Music Hall“, tačiau kitos merginos nuolat skundusios neva ji gadinanti jų „simetriją“. Matas tuo neabejojo.

Singla sėdėjo susikėlusi ant stalo kojas. Ji buvo apsiavusi kaubojiškais batais, kurie jai pridėjo dar porą colių, ir mūvėjo juodais džinsais, atrodančiais kaip blauzdinės. Ji buvo apsirengusi juodą megztinį aukšta atlenkiama apykakle (jeigu jį būtų vilkėjusi kita moteris, būtum sakęs, kad šis megztinis išryškina jos linijas, tačiau žvelgdamas į jį vilkinčią Singlą galėjai visiškai pagrįstai apkaltinti ją nepadorumu).

— Automobilis registruotas Naujajame Džersyje, — jau trečią kartą paaiškino Matas. — MLH-472.

Singla nė nekrustelėjo. Smakrą ji laikė parėmusi ant nykščio ir smiliaus, iš kurių buvo suformavusi „L" raidę. Ji įdėmiai žiūrėjo į Matą.

— Galėtum padėti? — pasiteiravo jis.

— Kam turėčiau išsiųsti sąskaitą? Vienam iš tavo klientų?

— Ne, — tarė Matas. — Mokėsiu aš.

— Vadinasi, čia tau?

— Taip.

— Hm, — Singla nuleido kojas ant grindų, atsitiesė ir nusišypsojo. — Tai yra asmeniška?

— Gerbiamoji, — kreipėsi Matas, — jūs esate tiesiog nuostabi. Pasakau tik tiek, kad sąskaitą siųstumei *man*, jog tavo pagalbos reikia *man*, ir tu iškart suuodi, kad tai yra asmeniška.

— Ilgametė darbo patirtis, Hunteri. Nesibaimink.

Matas pabandė išspausti šypsenėlę.

Ji nenuleido nuo Mato akių.

— Norėtum išgirsti vieną iš dešimties Singlos Šeiker Detektyvės darbo taisyklių?

— Ačiū, nebūtina.

— Šeštoji taisyklė: jei vyras dėl asmeninių priežasčių prašo sužinoti, kam priklauso automobilis su atitinkamu valstybiniu numeriu, priežastys gali būti dvi. Pirma, — Singla pakėlė nykštį, — jis įtaria savo žmoną neištikimybe ir nori išsiaiškinti, kas yra jo konkurentas.

— O toliau?

— Tai viskas. Pamelavau. Kitos priežasties nėra.

— Šįkart tu klysti.

Singla papurtė galvą.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Kaip buvęs kalinys turėtum meluoti geriau.

Jis apsimetė neišgirdęs.

— Tiek to. Tarkim, kad patikėjau. Tai pasakyk man, maldauju, kodėl tau prireikė mano pagalbos.

— Tai yra asmeniška. Sakiau, jei prisimeni. Pateiksi sąskaitą *man*, *mano* vardu, asmeniškai.

Singla kone pašoko iš vietos ir įsirėmė rankomis į klubus. Ji įdėmiai spitrijo į Matą. Šis, priešingai negu Olivija, neištarė „O!“ balsu, tačiau greičiausiai šūktelėjo mintyse.

— Įsivaizduok, kad esu tavo sielos ganytoja, — prabilo ji. — Turėtum suprasti, kad išpažintis yra naudinga sielai.

— Taip, — atsakė jai Matas. — Religija. Labai panašu.

Jis atsilošė ir paklausė:

— Tai kaip? Padėsi?

— Gerai, gerai, — ji dar kartą pervėrė jį savo žvilgsniu. Deja, Matas nesusigūžė. Singla vėl atsisėdo ir susikėlė ant stalo kojas. — Kai stoviu rankomis įsirėmusi į šonus, vyrai dažniausiai pasijunta labai nejaukiai.

— Aš nejautrus.

— Na, žinoma, kurgi ne.

— Cha, cha.

Ji vėl smalsiai nužvelgė Matą.

— Tu myli Oliviją, tiesa?

— Aš ne dėl to pas tave atėjau, Singla.

— Tau nebūtina atsakyti. Esu mačiusi tave su Olivija. O ją — su tavimi.

— Taigi. Vadinasi, pati žinai.

Ji atsiduso ir paprašė:

— Prašau pakartoti tą numerį.

Jis pakartojo. Šįsyk Singla užsirašė.

— Neturėčiau užtrukti ilgiau kaip valandą. Paskambinsiu tau į mobilųjį.

— Ačiū, — Matas pakilo eiti.

— Matai?

Jis atsisuko į ją.

— Turiu šiokios tokios patirties panašiuose reikaluose.

— Neabejoju.

— Man tai primena, — Singla kilstelėjo popieriaus lapelį su jame užrašytu automobilio numeriu, — pastangas nutraukti muštynes. Įsikišdamas į jas nežinai, kuo visa tai baigsis.

— Patikėk, Singla, tai labai subtilus reikalas.

Ji skėstelėjo rankomis.

— Tą dieną, kai subrendau lytiškai, man baigėsi visos subtilybės.

— Prašau padaryk tai dėl manęs, gerai?

— Gerai.

— Ačiū.

— Tačiau, — Singla kilstelėjo smilių, — jei norėsi išsiaiškinti daugiau, pažadėk būti atviresnis.

— Man užteks ir tiek, — atsakė Matas, kuriam Singlos veido išraiška nedviprasmiškai bylojo, kiek jinai juo patikėjo.

Matas buvo beįvažiuojąs į savo seną gimtąjį Livingstoną, kai suskambo jo mobilusis. Pagaliau skambino Džeimė Suh, Olivijos asistentė.

— Atleisk, Matai, nerandu jokių duomenų.

— Kaip tai? — nemąstydamas leptelėjo Matas.

Džeimė tylėjo. Pauzė buvo kiek per ilga.

Norėdamas atitaisyti klaidą, jis tęsė toliau:

— Norėjau pasakyti, nejaugi ji nenurodo, kur apsistoja? Tarkim, iškiltų koks nors svarbus ir neatidėliotinas reikalas.

— Ji turi mobilųjį telefoną.

Matas nebežinojo, ką atsakyti.

— Dažniausiai, — tęsė Džeimė, — aš pati jai užsakau viešbutį.

— O šįkart?

— Ne, — atsakė ji ir skubiai pridūrė, — tačiau tai ne naujiena. Olivija kartais pati rezervuoja kambarį.

Matas neišmanė, ką daryti toliau.

— Gal šiandien kalbėjotės?

— Taip, ji ryte skambino.

— Ar neminėjo, kur šiandien ketina vykti?

Dar viena pauzė. Matas jautė, kad jo elgesys bus įvertintas kaip gerokai viršijantis įprastą vyro smalsumą, tačiau pamanė, jog rizikuoti verta.

— Ji minėjo tik tiek, kad turi keletą susitikimų. Nieko konkretaus.

— Puiku, jei ji paskambintų dar kartą...

— Perduosiu, kad jos ieškai.

Po šių žodžių Džeimė padėjo telefono ragelį.

Jį vėl užplūdo prisiminimai. Kartą jie su Olivija buvo ne juokais susikivirčiję. Tai buvo vienas iš tų barnių, kai atrodo, jog visos priemonės tikslui pasiekti yra pateisinamos, kai žinai, kad esi neteisus, tačiau negali liautis. Ji pabėgo apsipylusi ašaromis ir dvi dienas neskambino. Ištisas dvi dienas. Jis bandė prisiskambinti, tačiau ji neatsiliepdavo. Matas ieškojo, tačiau niekur nerado. Nuo to karto jo širdyje liko gili žaizda. Būtent dabar jis ir prisiminė aną konfliktą. Mintis, kad ji niekuomet nebesugrįš, Matą taip žeidė, jog, atrodė, jis išprotės.

Matui įvažiavus į kiemą namo apžiūrai iškviestas konsultantas buvo bebaigiąs savo darbą. Matas prieš devynerius metus išėjo į laisvę kalėjime už žmogaus nužudymą praleidęs ketverius metus. Atrodė neįtikėtina, kad jis ketina pirkti namą, apsigyventi jame drauge su mylima moterimi ir jųdviejų kūdikiu.

Jis pakraipė galvą.

Namas stovėjo 1965 metais suformuotoje priemiesčio teritorijoje. Kaip ir didžioji dalis Livingstono, tai buvo gyvenamųjų namų rajonas. Namai buvo labai panašūs, tačiau jeigu ši aplinkybė Oliviją ir trikdė, tai ji neišsidavė. Išvydusi namą ir apimta kone religinės ekstazės ji sušnibždėjo: „Puikus“. Jos entuziazmas išsklaidė visas abejones, kurios jį kamuodavo vos tik Matas imdavo galvoti apie persikėlimą į gimtąjį miestą.

Matas stovėjo kieme, kuris netrukus turėtų priklausyti jam, ir bandė įsivaizduoti savo ateitį. Jį apėmė keistas jausmas. Per tiek metų jis jau buvo nutolęs nuo Livingstono ir jautėsi jame kaip pašalinis žmogus. Jis šitaip jautėsi iki Olivijos. Atėjo laikas sugrįžti.

Jam už nugaros sustojo policijos automobilis. Iš jo išlipo du vyrai. Pirmasis — uniformuotas. Tai buvo jaunas, sportiškos išvaizdos vyras. Jis dėbtelėjo į Matą policininko žvilgsniu. Antrasis vyras vilkėjo civiliniais drabužiais.

— Ei, Matai! — šūktelėjo vyras rudu kostiumu. — Seniai besimatėm.

Iš tikrųjų seniai, mažų mažiausiai nuo Livingstono vidurinės laikų, tačiau Lensą Banerį Matas atpažino iškart.

— Labas, Lensai.

Abu vyrai sinchroniškai trinktelėjo automobilio durelėmis, tarsi būtų koordinavę savo judesius. Uniformuotasis sukryžiavo ant krūtinės rankas ir nepratarė nė žodžio. Lensas priėjo prie Mato.

— O tu žinai, — tarė Lensas, — aš gyvenu kaip tik šioje gatvėje?

— Tai bent.

— Taigi.

Matas nieko neatsakė.

— Dirbu policijos detektyvu.

— Sveikinu.

— Ačiū.

Kiek laiko jis pažinojo Lensą Banerį? Bent jau nuo antros klasės. Jie niekada nebuvo draugai, tačiau nebuvo ir priešai. Abu trejus metus iš eilės žaidė toje pačioje Mažosios lygos komandoje. Aštuntoje klasėje jie lankė bendras kūno kultūros pamokas, o žemesnėse vidurinės mokyklos klasėse mokėsi tame pačiame studijų kabinete. Livingstono vidurinė mokykla buvo didelė — paralelinėse klasėse mokydavosi apie šeši šimtai moksleivių. Nieko nuostabaus, kad Matas ir Lensas sukiodavosi skirtingame draugų rate.

— Kaip tau sekasi? — pasiteiravo Lensas.

— Super.

Tarpduryje pasirodė namo apžiūrą atlikęs ekspertas, nešinas rašomąja lenta.

Lensas pasiteiravo:

— Na ir kaip atrodo, Haroldai?

Haroldas pažvelgė pro lentos viršų ir linktelėjo galvą.

— Gana solidžiai, Lensai, — pareiškė jis.

— Esi tuo tikras?

Kažkas jo balse privertė Haroldą per žingsnį atsitraukti atgal. Lensas vėl pasisuko į Matą.

— Čia gyvena puikūs kaimynai.

— Todėl mes ir pasirinkome šią vietą.

— Tu tikrai galvoji, kad pasielgsi teisingai?

— Apie ką tu, Lensai?

— Apie persikėlimą į Livingstoną.

— Aš jau atsėdėjau savo.

— Ir tu manai, kad tuo viskas baigėsi?

Matas tylėjo.

— Tačiau tas vaikinas, kurį tu nužudei, negyvas, ar ne?

— Lensai?

— Aš dabar esu detektyvas Baneris, — atsakė jis.

— Detektyve Baneri, man reikia į vidų.

— Apie tavo bylą perskaičiau viską. Netgi buvau paprašęs dviejų gerų bičiulių policininkų surinkti visą informaciją apie tą atsitikimą.

Matas įdėmiai pasižiūrėjo į jį. Akyse — pilki taškeliai. Priaugęs svorio. Matui niežėjo rankos ir nepatiko jo šypsena. Lenso Banerio protėviai nuo seno gyveno šioje vietovėje kaip fermeriai. Jo senelis, o galbūt prosenelis pardavė savo žemę pusvelčiui, tačiau Baneriai tebelaikė Livingstoną savo miestu. Jie buvo tiesiog suaugę su šia vieta. Lenso tėvas per daug gerdavo. Kaip ir du buki Lenso broliai. Na, o Lensas visuomet pašiepdavo Matą už tai, kad šis buvo labai elegantiškas.

— Tuomet turėtum žinoti, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas, — tarė Matas.

Lensas Baneris vangiai linktelėjo.

— Galėjo būti.

— Tai kodėl mini ant nuospaudos, Lensai?

— Todėl, kad esi sėdėjęs.

— Esi tikras, jog tai buvo teisinga?

— Griežtas nuosprendis, — atsakė Lensas trindamas smakrą. — Bet iš to, ką perskaičiau, supratau, kad tau labai nepasisekė.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Tai, ką girdėjai. Tave pasodino.

— Nesuprantu.

— Visuomenė diskutuoja apie nusikaltėlių perauklėjimą. Neturiu nieko prieš. Tegul. Bet aš, — jis dūrė pirštu į save, — šiuose reikaluose nusimanau geriau. Manau, jog tu, — dabar jis pirštu parodė į Matą, — man pritarsi.

Matas nieko neatsakė.

— Galbūt tu sėdai būdamas visai neblogas vaikinas. Tačiau nejaugi nori man pasakyti, kad esi tas pats žmogus, koks buvai anksčiau?

Matas suprato, jog vienareikšmio atsakymo į šį klausimą nėra. Jis nusisuko ir žengė durų link.

Lensas pridūrė:

— Galbūt tavo namą apžiūrėjęs ekspertas vis dėlto suras kokių nors trūkumų ir patars atsisakyti šio sumanymo.

Matas įėjo vidun drauge su ekspertu užbaigti namo apžiūrą. Šiokių tokių problemų vis dėlto buvo — nedidelė problema vamzdyne ir perkrautas elektros pertraukiklis, — tačiau jos buvo nereikšmingos. Galiausiai atsisveikinęs su Haroldu Matas pajudėjo į Maršos namus.

Jis įsuko į medžiais apsodintą gatvę, kurioje gyveno jo sūnėnai ir brolienė. (Ar Marša ir po Bernio mirties tebebuvo brolienė? Žodis „buvusi" šiuo atveju nelabai tiko.) Abu berniukai, Polas ir Etanas, voliojosi vejoje priešais namą. Greta stovėjo jų auklė Kaira. Kaira Valš ne per seniausiai buvo pradėjusi studijuoti Viljamo Patersono universiteto vasaros kursuose ir nuomojosi kambarį virš Maršos garažo. Ją buvo rekomendavęs kažkas iš bažnyčios, kurią lankė Marša. Nors Matas pirmomis dienomis gana skeptiškai žiūrėjo į kartu gyvenančią auklę (juk ji buvo koledžo studentė), atrodė, Kaira savo pareigas atliko puikiai. Pasirodė esanti visai nuostabi skaisčiaveidė mergaitė įdegusiais nuo kaitrios saulės skruostais — ji gyveno kažkurioje Vidurio Vakarų valstijoje, tačiau Matas niekaip neprisiminė kurioje (teprisiminė, kad jos pavadinimas prasidėjo raide „A").

Matas išlipo iš automobilio. Kaira viena ranka prisidengė nuo saulės akis, o kita pamojavo atvykusiam Matui. Ji nusišypsojo taip, kaip gali šypsotis tik jauni žmonės.

— Labas, Matai!

— Labas, Kaira!

Berniukai, išgirdę pažįstamą balsą, atsigręžė į jį panašiai kaip šunys, išgirdę juos kviečiančio šeimininko balsą. Jie paknopstom puolė prie Mato šaukdami: „Dėdė Matas! Dėdė Matas!"

Staiga Matas krūtinėje pajuto palengvėjimą. Jo lūpų kampučiuose pasirodė šypsena. Etanas stipriai apsikabino dešinę dėdės koją, o Polas taikėsi į saulės rezginį.

— Maknabas atsitraukė norėdamas atlikti perdavimą, — pratrūko Matas stengdamasis kuo geriau pamėgdžioti Gregą Gumbelą. — Jūs tik pažiūrėkite! Strahanas prasiveržia pro susigrūdusius varžovus ir pagauna koją...

Polas staiga sustojo ir griežtai pareiškė:

— Aš noriu būti Strahanas!

Tačiau Etanas neketino nusileisti:

— Ne! Tai aš būsiu Strahanas!

— Jūs abu galite būti Strahanai, — pasiūlė jiems Matas.

Abu berniukai šnairu žvilgsniu nužvelgė dėdę, tarsi šis būtų buvęs nenuovokus vaikas.

— Kaip tai abu? Maiklas Strahanas yra tik vienas, — paaiškino Polas.

— Taip, — broliui pritarė Etanas.

Jie vėl pasilenkė ir trenkėsi į jį. Matas vaizdžiai imitavo Pačino mėgstamą triuką, kurį šis atlieka, kai varžovai bando jį pargriauti. Jis patrypčiojo, neramiai apsidairė, kur yra įsivaizduojami komandos draugai, atliko apgaulingą nematomo kamuolio perdavimą ir galiausiai palengva, tarsi sulėtintame kadre, pargriuvo.

— Jėgaaa!

Berniukai atsistojo, sumušė delnais ir stumtelėjo vienas kitą krūtinėmis. Matas atsisėdo ir ėmė dejuoti. Kaira patyliukais kikeno.

Polui ir Etanui tebešokant pergalės šokį, tarpduryje pasirodė Marša. Matas pagalvojo, kad ji atrodo tiesiog puikiai. Vilkėjo suknele ir buvo skoningai pasidažiusi, o plaukai buvo rūpestingai sutaršyti. Maršos rankoje skambtelėjo automobilio rakteliai.

Mirus Berniui, Matas ir Marša jautėsi visiškai priblokšti ir sugniuždyti, todėl suprato turį vienas kitam padėti. Matas taip stengėsi, kad buvo tapęs kone vyru ir tėvu.

Tai buvo didelė nelaimė.

Matas ir Marša laukė gana ilgai — šešis mėnesius. Tada, vieną vakarą, nieko apie tai nekalbėdami, tačiau puikiai vienas kitą supras-

dami, abu pasigėrė. Pirmąjį žingsnį žengė Marša. Ji stipriai pabučiavo Matą ir ėmė raudoti. Tuo viskas ir baigėsi.

Iki Mato „paslydimo“ jo šeima buvo nepaprastai laiminga. Matui tuomet buvo dvidešimt metų, visi keturi jo seneliai buvo gyvi ir sveiki — du iš jų gyveno Majamyje, o dar du — Skotsdeile. Nelaimės ištikdavo kitas šeimas, tačiau Hunterius vis aplenkdavo. Mato klaida viską pakeitė. Ji užklupo juos visiškai nepasiruošusius tam, kas laukė ateityje.

Nelaimė viena nevaikšto: vos tik įsėlinusi, ji sugriauna visas gynybines sienas ir prisišaukia dar daugiau nelaimių. Matui bebūnant kalėjime, mirė trys iš keturių jo senelių. Užgriuvusi našta visiškai palaužė tėvą ir išsekino motiną. Mama išvyko į Floridą, o sesuo persikėlė į Vakarus, į Sietlą. Berniui progresavo aneurizmas.

Nė vieno iš jų čia nebebuvo.

Matas atsikėlė ir pamojo Maršai. Ji atsakė tuo pačiu.

— Ar aš galiu eiti? — paklausė Kaira.

Marša linktelėjo.

— Ačiū tau, Kaira.

— Nėr už ką, — atsakė Kaira ir užsimetė ant pečių kuprinę. — Iki, Matai!

— Iki, mieloji.

Suskambo Mato mobilusis. Jis iš numerio atpažino, kad skambina Singla Šeiker. Matas Maršai parodė, jog jam reikia pasikalbėti. Ši mostelėjo ranka jam eiti pirmyn. Pasitraukęs kelis žingsnius šaligatvio link, Matas atsiliepė.

— Alio.

— Turiu šiokios tokios informacijos apie numerį, — pasigirdo Singlos balsas.

— Nagi.

— Automobilis išnuomotas. Niuarko oro uosto firma „Avis“.

— Vadinasi, padėtis be išeities?

— Daugeliui privačių detektyvų — taip. Tačiau neužmiršk, kad turi reikalų su gyva legenda, viena geriausių šios srities specialisčių.

— Viena geriausių?

— Noriu būti kukli.

— Tačiau tau nesiseka, Singla.

— Taip, bet aš stengiuosi. Susisiekiau su vienu pažįstamu oro uosto darbuotoju. Jam pavyko kai ką iššniukštinėti. Automobilį buvo išsinuomojęs kažkoks Čarlis Talėjus. Pažįsti jį?

— Ne.

— O aš maniau, kad šis vardas tau ką nors sako.

— Deja, ne.

— Norėtum, kad apie šitą tipą, Talėjų, sužinočiau daugiau?

— Taip.

— Paskambinsiu vėliau.

Ji išjungė telefoną. Matas, baigęs pokalbį, leido ranką su telefonu žemyn, kai pastebėjo į kvartalą įsukantį tą patį policijos automobilį. Pravažiuodamas pro Maršos namą, automobilis sulėtino greitį. Kartu su Lensu buvęs uniformuotasis policininkas nužvelgė Matą. Šis atsakė tuo pačiu ir pajuto, kaip užkaito veidas.

Polas su Etanu stovėjo akimis lydėdami policijos automobilį. Matas atsigręžė į Maršą. Ji irgi pastebėjo patrulius. Jis pabandė nusišypsoti ir norėjo jai pamojuoti ranka. Marša suraukė antakius.

Tuo metu Mato mobilusis ir vėl suskambo.

Žvelgdamas į Maršą, Matas pakėlė telefoną prie ausies nė nepažiūrėjęs, kas skambina.

— Alio, — tarė jis.

— Labas, mielasis, kaip praėjo diena?

Tai buvo Olivija.

8 skyrius

Lorena suprato, kad televizijos laidos suformuoja žmonių požiūrį, neva policijos pareigūnai su medicinos ekspertais dažniausiai susitinka prie morge gulinčio lavono. Iš tikrųjų tokie atvejai pasitaiko labai retai. Lorena dėl to džiaugėsi. Ji nebuvo nei skrupulinga, nei per daug jautri, — nieko panašaus, — tik nenorėjo apsiprasti

su mirtimi. Ji nesišaipydavo iš mirties. Ji nebėgo nuo minčių apie mirtį ir nežiūrėjo į ją pro pirštus. Lorenai morgas buvo pernelyg proziškas, pernelyg kasdieniškas ir natūralus faktas, bylojantis apie žmogžudystę.

Lorena jau tiesė ranką atidaryti Eldono kabineto duris, kai iš jo išėjo Trevoras Vainas, jos kolega žmogžudysčių tyrėjas. Trevoras turėjo antsvorio ir buvo konservatyvių pažiūrų. Jis toleravo Loreną tarsi mielą kambarinį gyvūnėlį, kuris, tiesa, retkarčiais apšlapina brangų kilimą.

— Sveika, Akiplėša, — pasisveikino Trevoras.

— Tiriate nužudymą?

— Aha, — Trevoras timptelėjo aukštyn diržą. Jis buvo apaugęs tokiais keistais riebalais, jog niekuomet negalėjo susiveržti diržo taip, kad tasai ir vėl nenusmuktų žemyn. — Nušautas žmogus. Dviem šūviais į galvą iš arti.

— Apiplėšimas, gaujų karas ar dar kas nors?

— Greičiausiai apiplėšimas, su gaujomis neturintis nieko bendra. Nužudytasis buvo baltasis, pensininkas.

— Kur radote kūną?

— Ne per toliausiai nuo žydų kapinių, už Keturioliktosios aveniu. Manome, jis buvo turistas.

— Turistas tokioje vietoje? — Lorena kreivai pažiūrėjo į kolegą. — Ar ten yra turistus dominančių objektų?

Trevoras nenatūraliai nusijuokė ir uždėjo jai ant peties savo sunkią ranką.

— Aš tau pranešiu, kai tik pats sužinosiu, — jis nepridūrė „panele", tačiau nebūtų buvę nieko nuostabaus, jei būtų taip pasakęs. — Iki pasimatymo, Akiplėša.

— Iki.

Jis nuėjo. Lorena, įžengusi vidun, uždarė duris.

Eldonas sėdėjo prie rašomojo stalo. Kaip įprastai, dėvėjo švarų chirurgo chalatą iš dviejų dalių. Jo kabinete nebuvo ne tik nieko asmeniška, bet ir spalvų. Pirmosiomis savo darbo dienomis Eldonas norėjo pakeisti interjerą, tačiau gana greit suprato, jog žmonės, at-

einantys čionai sužinoti mirties aplinkybių, nenori, kad kas nors dirgintų jų jausmus. Todėl galiausiai pasirinko neutralų dekorą.

— Štai, — prabilo Eldonas, — žvilgtelėk.

Jis jai kažką mestelėjo. Lorena instinktyviai pagavo. Tai buvo geltonos spalvos plastmasinis permatomas maišelis. Jo viduje matėsi kažkokia želė. Eldonas rankoje laikė dar vieną tokį pat maišelį.

— Ar tai?..

Eldonas linktelėjo.

— Gerokai padėvėtas, todėl praradęs prekinę išvaizdą krūtų implantas.

— Ar galėčiau iš nuostabos švilptelėti?

— Tau galima.

Lorena pakėlė maišelį į šviesą ir prisimerkė.

— Visada maniau, kad implantai būna skaidrūs.

— Skaidrūs būna tik iš pradžių. Bent jau pagaminti iš fiziologinio tirpalo.

— O šitie — ne?

— Ne. Silikoniniai. Be to, šitie gerą dešimtmetį marinuoti krūtyse.

Lorena stengėsi suvaldyti grimasą. Jų viduje buvo kažkokia želė. Eldonas mirktelėjo ir ėmė minkyti implantą.

— Atsikirpk.

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Šiaip ar taip, jie priklauso tavo Nekaltųjų Papų seseriai.

— Ir tu man juos rodai todėl, kad?..

— Todėl, kad jie mus gali užvesti ant kelio.

— Įdėmiai klausau.

— Pirma, jie yra silikoniniai.

— Jau sakei.

— Ar prisimeni, kad maždaug prieš penkerius dešimt metų buvo kilusi panika dėl krūtų vėžio?

— Implantai prakiurdavo.

— Tiesa. Todėl juos gaminančioms kompanijoms teko pereiti prie tirpalo.

— Nejaugi dalis moterų ir vėl renkasi silikoną?

— Taip, tačiau išvada yra aiški: šie implantai seni. Netgi labai seni. Jiems jau daugiau kaip dešimt metų.

Ji linktelėjo.

— Nuostabu. Puiki pradžia.

— Tačiau tai — dar ne viskas, — Eldonas išsitraukė didinamąjį stiklą ir apvertė vieną implantą. — Matai, kas čia?

Lorena paėmė iš jo didinamąjį stiklą.

— Žymelė.

— Matai tą numerį apačioje?

— Matau.

— Tai yra serijos numeris. Juo žymimi kone visi medicininiai implantai, naudojami keliams, klubams ir krūtims, širdies stimuliatoriai ir taip toliau. Jie visi turi būti pažymėti serijos numeriu.

Lorena dar kartą linktelėjo.

— O gamintojas veda apskaitą.

— Visiškai teisingai.

— Vadinasi, paskambinę gamintojui ir pateikę serijos numerį...

— Sužinome tikrąjį Nuostabiausios Motinėlės vardą.

Lorena pakėlė akis į Eldoną.

— Ačiū.

— Deja, yra viena problema.

Ji vėl atsisėdo.

— Kompanija, pagaminusi šiuos implantus, vadinosi „SurgiCo". Ji bankrutavo prieš aštuonerius metus.

— O jų dokumentai?

Eldonas patraukė pečiais.

— Bandome prisikasti. Neužmiršk, kad jau vėlus metas. Šįvakar nieko daugiau nebesužinosime. Tikiuosi ryte išsiaiškinti, kas nutiko apskaitos knygoms.

— Puiku. Kas dar?

— Teiravaisi, kodėl panagėse nebuvo pluošto liekanų.

— Taip.

— Mes dar nebaigėme išsamaus toksikologinio tyrimo. Gali

būti, kad ji buvo apsvaiginta narkotinėmis medžiagomis, tačiau nelabai tuo tikiu.

— Turi kitą versiją?

— Turiu.

— Įdomu, kokia?

Eldonas atsilošė atgal ir sukryžiavo kojas. Tada pasisuko į šalį ir įsistebeilijo į sieną.

— Išilgai abiejų vidinių bicepsų pastebėtos nežymios kraujosruvos.

Lorena prisimerkė.

— O ką tai gali reikšti?

— Jei žudikas buvo labai stiprus ir, hm, neblogai išmanantis šiuos reikalus, jis galėjo prisėlinti prie miegančios moters, — Eldonas prabilo monotonišku balsu, tarsi būtų aiškinęs mažam vaikui. — Jis galėjo staiga apversti moterį ant nugaros, o galbūt taip ji ir miegojo. Tada jis galėjo ją apsižergti ir keliais prispausti rankas. Jei jis patyręs ir veikė atsargiai, ant jos kūno galėjo likti tik labai nežymios kraujosruvos. Na, o galiausiai uždusino ją pagalve.

Lorenai pasirodė, tarytum temperatūra kambaryje būtų nukritusi kokia dešimčia laipsnių. Ji vos ne vos sušnabždėjo:

— Manai, kad taip ir įvyko?

— Pirmiausia reikia sulaukti galutinių toksikologinio tyrimo rezultatų, — tarė Eldonas atsisukdamas nuo sienos į ją. — Tiesą sakant, taip. Manau, viskas vyko būtent taip.

Lorena tylėjo.

— Yra viena detalė, kuri byloja mano naudai. Ji mums galėtų labai pasitarnauti.

Eldonas ant stalo padėjo fotografiją. Momentinė vienuolės nuotrauka. Užsimerkusi, tarsi būtų laukusi veido masažo. Ji galėjo būti pradėjusi septintą dešimtmetį, tačiau mirtis buvo sušvelninusi visas jos raukšles.

— Esi ką nors girdėjusi apie pirštų atspaudus ant odos?

— Tik tiek, kad juos sunku aptikti.

— Beveik neįmanoma, jei to nepadarysi tučtuojau. Daugelis

rimtų vadovėlių siūlo paimti pirštų atspaudus, jei tik tai įmanoma, nusikaltimo vietoje. Laboratorijos darbuotojai turėtų pasirūpinti, kad ši procedūra būtų atlikta iškart, kol kūnas dar nebuvo susuktas į paklodę.

Teismo ekspertizės niuansai Lorenai buvo neįkandami.

— Hm.

— Taigi mūsų Mirštančiosios vienuolės atveju tai padaryti buvo jau per vėlu, — jis pakėlė akis į Loreną. — Pagavai mintį? Ne Skraidančioji*, o Mirštančioji vienuolė.

— Jaučiuosi taip, tartum eičiau į pasimatymą su Krisu Roku. Nagi, tęsk.

— Paklausyk toliau. Nutariau atlikti vieną eksperimentą. Visa laimė, kad jos kūnas nebuvo užšaldytas. Drėgmė, kuri kondensuojasi odos paviršiuje, mūsų pastangas būtų pavertusi niekais. Taigi nusprendžiau pasinaudoti puskiete polietileno tereftalato plokštele. Šis metodas pagrįstas statinės elektros pritraukiamomis dulkelėmis...

— Tprū! — Lorena iškėlė delną klasikiniu „stop" stiliumi. — Ei, mes galėtume dalyvauti atrankoje į *CSI***! Nejaugi pavyko aptikti atspaudus?

— Ir taip, ir ne. Ant abiejų jos smilkinių aptikau kažkokias dėmes — viena panaši į nykščio atspaudą, o kitą galėjo palikti bevardis pirštas.

— Ant smilkinių?

Eldonas pritariamai linktelėjo. Jis nusiėmė akinius, nuvalė, vėl užsidėjo ant nosies galo ir stumtelėjo pirštu.

— Man atrodo, kad nusikaltėlis viena ranka griebė ją už veido, tarsi krepšininkas kamuolį, delnu užspausdamas nosį.

— O, Jėzau!

— Taigi. Paskui užsiropštęs ant viršaus tvirtai prispaudė jos galvą prie lovos.

* „Skraidančioji vienuolė" (*Flying Nun*) — JAV 1967—1970 metais populiarus TV serialas.

** CSI — „Kriminalinių nusikaltimų tyrimas" (*Criminal Scenes Investigation*), TV serialas.

— O kaip su pirštų atspaudais? Ar pagal juos galėtumėte nustatyti asmens tapatybę?

— Abejoju. Geriausiu atveju mes turime tik fragmentus. Teismui jų visada bus per mažai, tačiau tau jie turėtų praversti. Jei ką nors atrastum, galėčiau padėti patvirtindamas arba atmesdamas įtarimus.

— Būtų gerai.

Jis atsistojo.

— Netrukus kibsiu į darbą. Manau, užtruksiu dieną arba dvi. Sužinojęs ką nors nauja, pranešiu.

— Puiku, — tarė Lorena. — Kas dar?

Ji lyg ir pastebėjo Eldono veidu perbėgant kažkokį šešėlį.

— Eldonai?

— Taip, — atsakė šis. — Turiu tau dar vieną naujieną.

— Tu man kažkoks įtartinas.

— Nemanyk, kad man lengva apie tai kalbėti. Įtariu, jog ji buvo ne tik uždusinta.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Ar esi ką nors girdėjusi apie elektrinį impulsinį pistoletą?

— Šiek tiek.

— Atrodo, jie panaudojo šį ginklą, — jis trumpam nutilo. — Joje.

— Joje? Nori pasakyti, kad...

— Būtent. Tu teisingai supratai, — pertraukė Eldonas. — Bet žinok, kad ir aš esu auklėtas katalikiškoje mokykloje. Supratai?

— Liko nudegimų?

— Labai menki. Tačiau žmogus, gerai žinantis ką daro, pasistengs jų nepalikti. Ypač tokioje jautrioje vietoje. Buvo panaudotas vienašakis impulsinis pistoletas, jei tau ką nors tai sako. Daugelis šių pistoletų, pavyzdžiui, naudojami policijos, yra dvišakiai. Aš vis dar laukiu tyrimo atsakymų, bet jau dabar turiu pagrindą manyti, kad ji mirė baisiose kančiose.

Lorena užsimerkė.

— Ei, Akiplėša, girdi?

— Ką?

— Padaryk man paslaugą, — paprašė Eldonas. — Nutverk tą kalės išperą, gerai?

9 skyrius

— Labas, mielasis. Kaip praėjo diena? — tarė Olivija.

Matas laikė telefoną prie ausies, bet nieko neatsakė.

— Matai?

— Girdžiu, — pagaliau prabilo jis.

Policijos automobilis jau buvo pravažiavęs. Matas stebėjo, kaip jis tolsta. Marša stovėjo ant fasadinių laiptų rankomis įsirėmusi į šonus. Polas vaikėsi Etaną, abu kone isteriškai kvatojo.

— Na, — Olivija kreipėsi taip, tarytum tai būtų buvusi paprasčiausiai eilinė diena, — kur esi?

— Pas Maršą.

— Viskas gerai?

— Aš tik nusivesiu berniukus pavakarieniauti.

— Tik jau ne į „Macdonald's“. Tos bulvytės yra labai nesveikos.

— Tu teisi.

Nedrąsi pradžia. Savotiška žvalgyba. Laikydamas rankoje telefoną, Matas galvojo: *Juk negali paprasčiausiai surikti: „Aha, štai ir nutvėriau tave!“*

— Tai kas naujo? — vėl pasiteiravo Olivija.

— Nieko ypatinga, — atsakė Matas. Kaira lipo į automobilį. Ji plačiai nusišypsojo ir pamojavo Matui. Šis jai atsakė linktelėdamas smakru.

— Aš tau skambinau, — pridūrė jis, stengdamasis kalbėti kuo nerūpestingiau.

— Skambinai?

— Taip.

— Kada?

— Maždaug apie pietus.

— Iš tikrųjų?

— Ne, išsigalvoju. O iš tikrųjų — taip.

— Tuomet labai keista.

— Kodėl gi?

— Negirdėjau telefono skambučio.

— Gal buvai ne ryšio zonoje? — Matas mėgino jai padėti.

— Gal, — iš lėto atsakė ji.

— Aš palikau tau pranešimą.

— Luktelėk.

Po trumpos pauzės Olivija tęsė:

— Iš tiesų trys praleisti skambučiai.

— Turėtų būti mano.

— Atsiprašau, brangusis. Žinau, tai skamba absurdiškai, bet vis dar painiojuosi norėdama perskaityti žinutes. Mano ankstesnio telefono kodas buvo šeši-septyni-šeši, o po jo reikėdavo nuspausti žvaigždutę, bet aš nesu tikra, kad tai tinka ir šiam telefonui.

— Ne, netinka, — atsakė Matas. — Naujasis kodas yra keturi paskutinieji tavo telefono numerio skaičiai, kuriuos surinkus reikia nuspausti groteles.

— Oi, iš tiesų. Juk taip tikrinu ir praleistus skambučius.

Matas užsimerkė. Jis negalėjo patikėti, kaip kvailai ir kasdieniškai tai atrodė.

— Kur buvai? — paklausė jis.

— Kada?

— Kai tau skambinau. Kur tuo metu buvai?

— Oi, buvau seminare.

— O kur?

— Ką tu turi omenyje? Aš dabar Bostone.

— Apie ką jame buvo kalbama?

— Apie naujas priemones, padedančias užkirsti kelią tarnautojų naudojimuisi internetu darbo vietoje asmeniniais tikslais. Tu nė neįsivaizduoji, kiek darbo valandų praleidžiama naršant po internetą.

— Aha.

— Klausyk, man reikia bėgti. Per vakarienę turiu susitikti su keliais žmonėmis.

— Ar aš kurį nors pažįstu?

— Ne, nė vieno, — Olivija atsiduso, tačiau pernelyg išraiškingai. — Tiesą sakant, čia nėra nė vieno, su kuriuo *norėtum* susipažinti.

— Nuobodžiauji?

— Labai.

— Kuriame viešbutyje tu apsistojusi?

— Ar aš tau neminėjau?

— Ne.

— „Ritz". Bet aš tai pareinu, tai išeinu. Jei nori mane rasti, geriau skambink į mobilųjį telefoną.

— Olivija?

— Ak! — šūktelėjo ji. — Palauk minutėlę.

Kurį laiką buvo tylu. Tuo metu Marša per veją atėjo arčiau jo. Ji parodė į savo automobilį norėdama paklausti, ar nieko tokio, jei ji išvažiuos. Jis mostelėjo jai, leisdamas suprasti, kad neprieštarauja. Etanas ir Polas, pavargę nuo lakstymo aplink, puolė prie Mato. Etanas apsivijo jo dešinę koją, o Polas — kairę. Matas padarė grimasą ir parodė į telefoną, tarsi tikėdamasis, jog jie supras, kad jis yra užsiėmęs. Deja, jie nepajėgė šito suprasti.

Pagaliau Olivija prabilo:

— Į mano telefoną atsiųstas paveikslėlis. Kurį mygtuką turėčiau nuspausti?

— Tą, kuris yra dešinėje.

— Luktelėk. Jau atidaro.

Po akimirkos ji tęsė toliau:

— Ei, juk tai — tu. Po galais! Ir aš ištekėjau už šito velniškai gražaus vyro?

Matui neliko nieko kita, kaip tik nusišypsoti — o tai jį tik dar labiau skaudino. Juk jis mylėjo Oliviją. Jis galėjo bandyti sušvelninti smūgį, tačiau jo išvengti buvo neįmanoma.

— Ginčytis su tavimi — beprasmiška, — atsakė Matas.

— Tiesa, tu moki ir gražiau šypsotis. Kas gi čia dabar? Kur dingo tavo šypsena? O kitą kartą nusimesk marškinius.

— Tu irgi, — įsiterpė jis.

Ji nusijuokė, tačiau ne taip, kaip įprastai.

— O kodėl, — pridūrė Matas, — tau neužsimovus blondinės peruko?

Ar jis sąmoningai ištarė šiuos žodžius?

Tyla.

Šįkart ją nutraukė Matas.

— Olivija?

— Klausau.

— Tada, kai aš tau šiandien skambinau...

— Taip?

— Aš tau skambinau.

Tarytum būtų pajutę įtampą, berniukai paleido Mato kojas. Polas pakreipė galvą į Etaną.

— Bet aš gi tau neskambinau, — nustebo Olivija.

— Taip, tu skambinai. Norėjau pasakyti, jog buvo skambinta iš tavo telefono.

— Kada?

— Prieš pat mano skambutį tau.

— Nieko nesuprantu.

— Į mano telefoną buvo atsiųsta nuotrauka. Vyro tamsiais plaukais. O paskui buvo vaizdo įrašas.

— Vaizdo įrašas?

— Tu buvai kambaryje. Bent jau atrodė, jog tai — tu. Išskyrus vieną detalę: buvai su šviesiu peruku.

Ir vėl tyla. Paskui pasigirdo:

— Nesuprantu, apie ką tu kalbi.

Ar Matas patikėjo ja? Jis taip norėjo tikėti, taip norėjo, kad viskas greičiau baigtųsi...

— Prieš kelias valandas, — Matas kalbėjo toliau, — prieš tai, kai palikau tau žinutę, man buvo paskambinta iš tavo mobiliojo telefono. Buvo siunčiamas vaizdo įrašas...

— Ne, aš suprantu, tačiau...

— Tačiau kas?

— Oi, minutėlę, — paprašė Olivija. — Imu kažką suprasti.

Polas su Etanu vėl pasileido sukti svaiginančius ratus. Jie buvo palikti be priežiūros ir pernelyg arti gatvės. Matas prisidėjo prie burnos delną ir pašaukė juos grįžti atgal.

— Ką imi suprasti? — paklausė jis

— Man atrodo... taip, iš tikrųjų nesuprantu, kodėl negirdėjau tavo pirmojo skambučio. Ryšys buvo geras. Aš pažiūrėjau į praleistų skambučių sąrašą, ir žinai ką? Man buvo skambinusi ir Džeimė.Tačiau ir jos skambučio negirdėjau.

— Taigi?

— Taigi dabar mąstau. Seminarų dalyviai kartais mėgsta pakvailioti. Gal kuris nors iš jų iškrėtė pokštą.

— Pokštą?

— Na, žinoma. Per praeitą seminarą. Ėmiau ir užmigau. Buvo velniškai nuobodu. Kai nubudau, pasirodė, kad mano rankinė — ne ten, kur buvau ją pasidėjusi. Nors ir nežymiai, tačiau patraukta į šalį. Dabar, kai vėl tai prisiminiau, esu tikra, kad ji buvo kitoje vietoje. Tuo metu nekreipiau dėmesio.

— Ir dabar tu manai?..

— Taip, jie ją paėmė, kažką padarė ir grąžino į vietą. Na, tikriausiai tai buvo kvaila.

Matas nežinojo, ar tuo tikėti, tačiau Olivijos balsas skambėjo nelabai įtikimai.

— Kada grįžti namo?

— Penktadienį.

Jis perėmė telefoną į kitą ranką:

— Aš atvyksiu pas tave.

— Nejaugi neturi darbo?

— Darbas palauks.

— Bet, — jos balsas šiek tiek pasikeitė, — rytoj juk ketvirtadienis. Ar tau nereikia į muziejų?

Jis buvo kone pamiršęs.

— Tau nevalia praleisti.

Per trejus metus jis nepraleido nė vieno ketvirtadienio. Ilgą laiką Matas niekam neprasitarė apie savo randevu muziejuje kas antrą ketvirtadienį. Žmonės to niekuomet nesuprastų. Tai buvo įsipareigojimas, prievolė, pagrįsta būtinybe ir slaptumu. Buvo sunku ką nors daugiau bepridurti. Šie susitikimai buvo tiesiog pernelyg svarbūs.

Tačiau jis atsakė:

— Galiu atidėti.

— Tau nederėtų šitaip elgtis, Matai. Pats supranti.

— Aš galiu skristi jau dabar.

— Betgi nėra jokio reikalo. Poryt būsiu namie.

— Nenoriu laukti.

— Kad ir kaip būtų gaila, esu baisiai užsiėmusi visokiais niekais. Turiu bėgti. Pasikalbėsime apie tai vėliau, gerai?

— Olivija?

— Penktadienį, — atsakė ji. — Myliu tave.

Tai pasakiusi, Olivija išjungė telefoną.

10 skyrius

— Dėde Matai?

Polas su Etanu saugiai ir patogiai sėdėjo ant galinės automobilio sėdynės. Matui prireikė kone penkiolikos minučių įtaisyti vaikiškoms sėdynėms. Kas, po velnių, pavadino jas taip kvailai — NASA?

— Ko pageidaujate, kolega?

— Ar žinai, ko yra „Macdonald's"?

— Aš jau sakiau. Mes nevažiuosime į „Macdonald's".

— Ai, žinau. Aš tik šiaip sau.

— Aha.

— Ar žinai, ko yra „Macdonald's"?

— Ne, — atsakė Matas.
— Ar matei naująjį filmą apie Šreką?
— Taip.
— Pas juos yra žaislų iš Šreko, — paaiškino Polas.
— „Macdonald's“ galima su jais pažaisti, — įsiterpė Etanas.
— Iš tikrųjų?
— Ir nemokamai.
— Jie nėra nemokamai, — nesutiko Matas.
— Tikrai nemokamai. „Linksmojoje vakarienėje“.
— Kuri yra per brangi.
— Kokia „per...“?
— Mes važiuojame ne į „Macdonald's“.
— Oi, mes žinome.
— Mes tik šiaip sau kalbame.
— Jie turi nemokamų žaislų, ir tiek.
— Iš naujojo filmo *Šrekas*.
— Prisimenate, kaip žiūrėjome pirmąjį *Šreką*, dėde Matai?
— Prisimenu, — atsakė jis.
— Man patinka asilas, — prisipažino Etanas.
— Ir man, — sutiko Matas.
— Asilas yra šios savaitės žaislas.
— Mes važiuojame ne į „Macdonald's“.
— Aš tik šiaip kalbu.
— Kinų restorane irgi gerai, — tarė Polas.
— Nors pas juos ir nėra žaislų.
— Taip, aš mėgstu kiaulės šonkauliukus.
— Ir dim sum.
— O mamai patinka pupelės su ankštimis.
— Aha. Dėde Matai, o jūs nemėgstate pupelių su ankštimis?
— Jums sveika jas valgyti, — tarė Matas.
Etanas atsigręžė į brolį ir paaiškino:
— Tai reiškia „ne“.

Matas nusišypsojo. Jam rūpėjo kaip nors greičiau prastumti dieną. Polas su Etanu tam labai tiko.

Pagaliau jie atvažiavo prie „Cathay“, retro stiliaus kinų restorano su klasikiniu meniu — čou mein ir kiaušiniene fū jong, — su sutrūkinėjusia viniline pertvara ir niurzgle senute prie baro, kuri nenuleidžia akių nuo klientų, tarsi bijotų, kad šie nesusikištų į kišenes indų.

Maistas buvo riebus, tačiau jis toks ir turėjo būti. Berniukai kimšte kimšo. „Macdonald's“ jie tik knibinėdavo. Ten jie įstengdavo suvalgyti pusę suvožtinio ir tuziną gruzdintų bulvyčių. O čia jie tiesiog išlaižė lėkštes. Kinų restoranai daug išloštų dalydami maisto priedus — žaislus.

Etanas kaip visuomet nenustygo vietoje. Polas elgėsi šiek tiek santūriau. Jie buvo auklėjami vienodai, paveldėjo tą patį genofondą, tačiau buvo gana skirtingi. Etanas mėgo maivytis ir negalėdavo ramiai išsėdėti nė minutės. Tai buvo linksmas, dažnai murzinas ir susivėlęs berniukas, vengdavęs demonstruoti jausmus. Tuomet, kai Polas parausdavo, jis visuomet išlikdavo tvirtas ir santūrus, tačiau susierzindavo, jeigu jam kas nors nepasisekdavo. Jis buvo rūpestingas, geras sportininkas, jam patikdavo, kai dėdė jį apsikabindavo.

Vis dėlto prigimtis stipresnė už auklėjimą.

Pakeliui į namus jie dar užsuko į „Dairy Queen“. Etanas užsimanė cukraus vatos, tačiau išdrabstė jos daugiau negu suvalgė. Įvažiuodamas į kiemą Matas nustebo, kad Marša dar nebuvo grįžusi. Jis turėjo raktus, todėl su vaikais įėjo į namą ir juos išmaudė. Buvo aštuonios vakaro.

Matas kartu su vaikais pažiūrėjo serialą *Tiesiog nepaprasti tėvai*, kuris buvo ganėtinai linksmas net ir suaugusiojo akimis, o paskui, pasitelkęs derybinius įgūdžius, kurie būtini teisinėje advokatų praktikoje, įkalbėjo vaikus eiti į lovą. Etanas bijojo tamsos, todėl teko įjungti naktinę lempą.

Matas žvilgtelėjo į laikrodį. Aštuonios trisdešimt. Jis neturėjo nieko prieš, jei ir tektų pavakaroti Maršos namuose, tačiau ėmė nerimauti.

Nuskubėjo į virtuvę. Ant šaldytuvo, prispausti magnetukais, kabojo naujausi Polo ir Etano dailės kūriniai. Čia taip pat buvo ir fotografijų akriliniais dažais dažytuose rėmeliuose, kurie, regis, buvo

per silpni jas išlaikyti. Daugelis fotografijų buvo jau pusiau išslydusios. Matas rūpestingai sustatė jas atgal į vietas.

Prie pat šaldytuvo viršaus, kur nepasiekė vaikai (o gal kad nematytų?), buvo pritvirtintos dvi Bernio nuotraukos. Matas stovėjo ir žiūrėjo į brolį. Paskui apsisuko ir, nuėjęs prie virtuvės telefono, surinko Maršos mobiliojo telefono numerį.

Marša, pamačiusi, kas skambina, atsiliepė:

— Čia tu, Matai? Aš jau ketinau tau skambinti.

— O!

— Ar jūs namie?

— Namie. Berniukai išmaudyti guli lovoje.

— O! Tu labai geras.

— Ačiū tau.

— Tai tau ačiū.

Kurį laiką abu tylėjo.

Matas paklausė:

— Ar nori, kad dar truputį pabūčiau?

— Jei gali.

— Žinoma. Olivija dar Bostone.

— Ačiū, — padėkojo Marša, tačiau jos balsas nuskambėjo kažkaip keistai.

Jis prisidėjo telefoną prie kitos ausies.

— O apie kelintą planuoji grįžti?

— Matai?

— Taip.

— Aš tau anksčiau pamelavau.

Matas nieko neatsakė.

— Aš išvažiavau ne į mokyklą.

Matas laukė.

— Aš turiu pasimatymą.

Nežinodamas, ką į tai atsakyti, Matas teištarė tik „O!“

— Aš privalėjau tau pasisakyti anksčiau, — Marša prakalbo tyliau. — Tai yra jau nebe pirmas mano pasimatymas.

Jo akys sustojo ties brolio nuotraukomis ant šaldytuvo.

— Aha.

— Aš jau kurį laiką susitikinėju su vienu žmogumi. Maždaug du mėnesiai. Aišku, vaikai nieko apie tai nežino.

— Tu neprivalai man aiškintis.

— Taip, Matai. Taip, privalau.

Jis tylėjo.

— Matai?

— Klausau.

— Ar tu neprieštarautum, jei paprašyčiau pernakvoti?

Jis užsimerkė.

— Ne. Neprieštarauju.

— Aš grįšiu prieš vaikams nubundant.

— Gerai.

Matas išgirdo šniurkščiojant. Ji verkė.

— Viskas gerai, Marša.

— Tikrai?

— Taip, — atsakė jis. — Pasimatysime ryte.

— Aš tave myliu, Matai.

— Ir aš tave myliu.

Jis padėjo telefoną. Gerai, kad Marša nuo jo tolsta. Iš tiesų net labai gerai. Tačiau jo akys vėl susirado brolio nuotrauką. Nors tai buvo ir neteisinga jos atžvilgiu, Matas neįstengė atsikratyti minties, kad jo brolis dabar jau tikrai buvo miręs.

11 skyrius

Atrodo, visiems yra tekę sapnuoti baisų košmarą, kuriame laikome baigiamąjį egzaminą, visą semestrą nelankę paskaitų. Matą šis košmaras aplenkdavo. Tačiau jis sapnuodavo ne mažiau baisų sapną, kad vėl pateko į kalėjimą. Jis nesuprato, už ką jį vėl pasodino. Jis neprisiminė nei nusikaltimo, nei teismo. Jis tiesiog jautėsi sugniuždytas ir žinojo, kad į laisvę jau niekada nebeišeis.

Nuo išgąsčio krūptelėdavo ir pabusdavo. Jis būdavo išpiltas prakaito. Jo akyse blizgėdavo ašaros. Jis drebėdavo.

Olivija prie šito pamažu priprato. Ji apkabindavo Matą ir patyliukais guosdavo, kad viskas gerai, kad niekas nieko bloga jam daugiau nebepadarys. Ją pačią aplankydavo neramūs sapnai, tačiau jai, gražuolei Mato žmonai, regis, niekada nereikėjo panašios paguodos.

Jis miegojo ant sofos poilsio kambaryje. Svečių kambaryje viršuje buvo ištraukiama karališko dydžio lova, tačiau vienam Matui ji buvo per plati. Tiesą sakant, dabar, žvelgdamas į tamsą ir pirmą kartą po Olivijos apsilankymo jo kabinete pasijutęs toks vienišas, Matas bijojo užmigti. Jis stengėsi nesumerkti akių. Ketvirtą ryto į kiemą įvažiavo Maršos automobilis.

Išgirdęs rakinamas duris, Matas užsimerkė ir apsimetė miegąs. Marša, priėjusi ant galų pirštų prie sofos, pabučiavo jį į kaktą. Nuo jos padvelkė šampūnu ir muilu. Ji buvo išsimaudžiusi, kad ir kur praleido naktį. Matui rūpėjo, ar ji maudėsi viena. Jam buvo keista, kad jis dėl to suka galvą.

Ji nuėjo į virtuvę. Vis dar apsimesdamas miegančiu, Matas pramerkė vieną akį. Marša berniukams gamino valgyti, įgudusia ranka tepdama džemą. Jai ant skruostų žibėjo ašaros. Jis ir toliau gulėjo nejudėdamas, leisdamas jai ramiai susitvarkyti ir klausydamas, kaip tyliai ji lipa laiptais į viršų.

Septintą ryto jam paskambino Singla.

— Skambinau į namus, — prabilo ji. — Deja, tavęs nebuvo.

— Esu pas savo brolienę.

— O!

— Prižiūriu sūnėnus.

— Ar aš tavęs klausiau?

Matas pasitrynė skruostą.

— Kas nutiko?

— Tu žadi važiuoti į darbą?

— Taip, truputį vėliau. Kodėl klausi?

— Radau tavo seklį, Čarlį Talėjų.

Jis iškart atsisėdo.

— Kur?

— Pasikalbėkime apie tai be liudininkų, gerai?

— Kodėl?

— Turiu dar kai ką išsiaiškinti.

— Apie ką?

— Apie Čarlį Talėjų. Susitinkame pas tave kabinete, gerai?

Bet kuriuo atveju šiandien jo laukė ketvirtadienio randevu muziejuje.

— Taip. Gerai.

— Matai?

— Ką?

— Sakei, jog tai — asmeniškas reikalas? Kad ir ką tas Talėjus būtų padaręs?

— Taip.

— Vadinasi, įklimpai į didelį kaką.

Matas buvo Niuarko muziejaus narys. Jis kyštelėjo prie įėjimo nario kortelę, tačiau jos nė nereikėjo. Prie durų budintys apsaugininkai pažinojo jį iš matymo. Linktelėjęs jiems, Matas įėjo vidun. Tokį ankstyvą rytą po salę slampinėjo vos keletas žmonių. Matas skubiai nužingsniavo į dailės galeriją vakarinėje muziejaus dalyje. Jis praėjo pro naujausią muziejaus šedevrą, spalvingą Vosenos Vorke Kosrof drobę ir užlipo į antrą aukštą.

Ten buvo tik ji.

Jis nesunkiai išvydo ją koridoriaus gale. Stovėjo įprastoje vietoje — priešais Edvardo Hoperio paveikslą. Galvą kaip visada šiek tiek pakreipusi į kairę. Labai žavinga moteris, kuriai artėjo šešiasdešimt. Ji buvo maždaug šešių pėdų ūgio, išsišovusiais skruostikauliais ir tokiais šviesiais plaukais, kokie, atrodo, dažniausiai puošia tik turtingas moteris. Kaip visuomet, ji atrodė labai madingai ir elegantiškai, tiesiog be priekaištų.

Tai buvo Sonja Makgrat. Stiveno Makgrato, vaikino, kurį nužudė Matas, motina.

Sonja jo visada laukdavo prie Hoperio. Paveikslas vadinosi *Šeridano teatras*. Dailininkas, vaizduodamas kino teatrą, norėjo perteikti

visiškos tuštumos ir nevilties pojūtį. Tai buvo nuostabus paveikslas. Yra garsių dailės kūrinių, vaizduojančių karų padarinius, mirtį, naikinimą, bet šiame iš pažiūros paprastame Hoperio paveiksle buvo kažkas nepaprasta. Hoperio nutapytas pustuštis teatro balkonas jiems bylojo iškalbingiau negu kiti kada nors matyti paveikslai.

Matas stovėjo greta jos ir žvelgė į Hoperio paveikslą. Jis jautėsi taip, tarsi žiūrėtų į kažkokį keistą veidrodį ir matytų du skirtingus atvaizdus — save, kaip Hoperio tvarkdarį, o ją, kaip kino teatro lankytoją. Jie ilgą laiką nepratarė nė žodžio. Matas žvilgčiojo į Sonjos Makgrat profilį. Kartą jis išvydo jos nuotrauką sekmadieninio *New York Times* skyriuje „Stilius". Pasirodo, Sonja Makgrat buvo žinoma diduomenėje moteris. Jos šypsena nuotraukoje atrodė tiesiog akinanti. Tokios šypsenos jis niekuomet nebuvo matęs „gyvai", todėl negalėjo patikėti, kad ji galėtų egzistuoti kur nors kitur, o ne fotojuostoje.

— Tu nekaip atrodai, — tarė Sonja.

Ji nežiūrėjo į jį, — Matas nepastebėjo, kad būtų bent dirsčiojusi kaip jis, — tačiau vis tiek jai linktelėjo. Sonja jį permatė kiaurai.

Jų santykiai, — tiesą sakant, žodis „santykiai" šiuo atveju ne viską pasako, — užsimezgė praėjus keleriems metams po to, kai Matas grįžo į laisvę. Viskas prasidėjo nuo kažkieno skambučių, jis atsiliepdavo, bet niekas nekalbėdavo. Tačiau ir telefono neišjungdavo. Nepratardavo nė žodžio. Matas tikėdavosi išgirsti kvėpuojant, bet įprastai girdėdavo tik spengiančią tylą.

Vis dėlto Matas kažkokiu būdu nujautė, kas tylėdavo kitame laido gale.

Kai ji paskambino penktą kartą, Matas keletą kartų giliai įkvėpė ir tik tada išdrįso prabilti. „Atsiprašau", — pasakė jis.

Sekė ilga pauzė, po kurios Sonja tarė:

— Papasakok man, kas iš tikrųjų atsitiko.

— Aš jau papasakojau. Teisme.

— Papasakok man dar kartą. Viską.

Jis pabandė išpildyti jos prašymą. Tam prireikė nemažai laiko. Ji tylėjo. Jam baigus pasakoti, Sonja padėjo ragelį.

Kitą dieną ji vėl paskambino.

— Norėčiau papasakoti apie savo sūnų, — be jokios įžangos prabilo.

Ji taip ir padarė.

Dabar Matas apie Stiveną Makgratą sužinojo daugiau, negu iš tikrųjų norėjo žinoti. Jis Matui jau nebebuvo tik vaikinas, įsivėlęs į muštynes, kliūtis, pasipainiojusi po kojomis ir nuvertusi jį nuo gyvenimo bėgių. Makgratas turėjo dvi jaunesnes seseris, kurios jį tiesiog garbino. Jis mėgo groti gitara ir buvo truputį hipis — šį bruožą paveldėjo, kaip su nežymia juoko gaidele prasitarė Sonja, iš savo motinos. Jo draugai visada pabrėždavo, kad jis labai gerai mokėdavęs išklausyti. Jeigu jie turėdavo kokių problemų, kreipdavosi į Stiveną. Jis niekuomet netroško būti dėmesio centre, todėl laikydavosi nuošaliai. Jis labai gražiai juokdavosi iš sąmojų. Tik vieną kartą per gyvenimą buvo patekęs į nemalonumą — policija buvo sulaikiusi jį ir kelis jo draugus, geriančius už vidurinės mokyklos sienos, — tačiau jis niekada su niekuo nebuvo susimušęs ir, atrodo, mirtinai bijojo smurto.

Tą kartą kalbėdama telefonu Sonja paklausė:

— Ar žinai, kad Stivenas nepažinojo nė vieno iš tose muštynėse dalyvavusių berniukų?

— Taip.

Tada ji pravirko:

— Tai kodėl jis ten įsikišo?

— Aš nežinau.

Pirmą kartą jie susitiko prieš trejus metus Niuarko muziejuje. Išgėrė kavos ir teištarė tik vieną kitą žodį. Po kelių mėnesių jie drauge papietavo. Galiausiai ėmė nuolat susitikinėti priešais Hoperio paveikslą kas antro ketvirtadienio rytą. Nė vienas nepraleido nė vieno susitikimo.

Iš pradžių jie niekam apie tai nepasakojo. Sonjos vyras ir dukros niekada nebūtų supratę. Be abejo, net jie patys šito nesuprato. Matas niekuomet negalėjo paaiškinti, kodėl šie susitikimai jam buvo tokie svarbūs. Daugelis manytų, kad jis taip elgėsi dėl kaltės jausmo, jog jis tai darė dėl jos arba norėdamas išpirkti savo kaltę. Nieko panašaus.

Dvi valandas — tiek laiko užtrukdavo jų susitikimai — Matas išgyvendavo kažką panašaus į katarsį. Jis nesuprato, ką šie susitiki-

mai duodavo jai, tačiau spėjo, kad ir ji išgyveno kažką analogiška. Jie kalbėdavosi apie aną naktį. Pasakodavo apie savo gyvenimą. Šnekučiuodavosi apie nedrąsius žingsnius ir jausmą, kad bet kuriuo metu gali prasiverti žemė. Sonja niekada nepasakė: „Atleidžiu". Ji niekada nepasakė, kad jis nekaltas, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas, kad jis išpirko savo kaltę.

Sonja nužingsniavo koridoriumi. Matas vieną kitą akimirką dar žvelgė į paveikslą, o paskui nusekė jai iš paskos. Nulipę laiptais, jie nuėjo į muziejaus atriumą. Užsisakę kavos, atsisėdo prie savo įprastinio staliuko.

— Nagi, — prabilo ji, — papasakok man, kaip sekasi.

Ji tai pasakė ne iš mandagumo ir ne todėl, kad būtų reikėję pralaužti ledus. Tai nebuvo tik formalus klausimas, po kurio turėjo eiti formalus atsakymas. Matas jai papasakodavo viską. Sonjai Makgrat jis išsipasakodavo tai, apie ką niekam daugiau neprasitardavo. Jai jis niekuomet nemeluodavo, niekuomet neišsisukinėdavo ir nieko nepagražindavo.

Jam baigus pasakoti, Sonja paklausė:

— Ar manai, kad Olivija turi meilužį?

— Atrodo, jog faktai aiškiai liudija prieš ją.

— Tačiau?

— Tačiau iš patirties žinau, kad faktai retai kada atspindi tikrą vaizdą.

Sonja linktelėjo.

— Tau reikėtų dar kartą jai paskambinti, — patarė ji.

— Skambinau.

— Paskambink į viešbutį.

— Skambinau.

— Neradai?

— Ji net neregistruota.

— Bostone yra du „Ritz-Carlton" viešbučiai.

— Aš teiravausi abiejuose.

— A! — ji patogiau įsitaisė ir ranka pasirėmė smakrą. — Vadinasi, žinai, kad Olivija vienaip ar kitaip yra tau neištikima?

— Taip.

Sonja mąstė. Ji niekada nebuvo mačiusi Olivijos, bet apie Mato ir jos santykius žinojo daugiau negu bet kas kitas. Jos žvilgsnis nukrypo kažkur į šalį.

— O ką jūs manote? — pasiteiravo Matas.

— Aš tik bandau išsiaiškinti tokio jos elgesio priežastį.

— Na ir?

— Kol kas nieko nesuprantu, — ji patraukė pečiais ir gurkštelėjo kavos. — Tavo ir Olivijos santykiai man visada atrodė keisti.

— Kodėl gi?

— Na, kad ir jūsų draugystė praėjus dešimčiai metų po vienos nakties romano.

— Tai nebuvo vienos nakties romanas. Aš su ja nepermiegojau.

— Būtų buvę visai ne pro šalį.

— Nesuprantu, ką norite pasakyti.

— Jei būtumėte permiegoję, apžavai nuo akių būtų nukritę. Žmonės tvirtina, jog mylėjimasis yra pats intymiausias dalykas pasaulyje. Iš tikrųjų yra priešingai.

Jis nieko neatsakė.

— Keistas sutapimas, — pridūrė ji.

— Kodėl taip sakote?

— Klarkas irgi turi romaną.

Matas neklausinėjo, ar ji tuo tikra ir iš kur ji tai žinanti. Jis tik ištarė:

— Atsiprašau.

— Tu čia niekuo dėtas.

Jis tylėjo.

— Tai neturi nieko bendra su tuo, kas atsitiko mūsų sūnui.

Matas bandė linktelėti.

— Dėl visų savo problemų mes linkę kaltinti Stiveno mirtį. Jis tapo savotišku atpirkimo ožiu. Tačiau Klarko romano priežastys yra labai elementarios.

— Tai yra?

— Jis yra hiperseksualus.

Ji nusišypsojo. Matas mėgino atsakyti jai tuo pačiu.

— O ar aš neminėjau, kad ji yra jauna? Toji moteris, su kuria miega Klarkas?

— Ne.

— Trisdešimt dvejų. Mūsų dukrai yra lygiai tiek pat.

— Atsiprašau, — dar kartą tarė Matas.

— Tau nėra už ką atsiprašinėti. Tai tiesiog išplaukė iš mūsų pokalbio. Apie intymumą ir seksą.

— Kaip tai?

— Dalykas tas, kad man, kaip ir daugumai mano amžiaus moterų, seksas nelabai terūpi. Taip, aš puikiai žinau, kad *Cosmo* ir panašūs žurnalai tvirtina priešingai, esą vyrai pačiame „žydėjime" būna devyniolikos, o moterys — sulaukusios ketvirtos dešimties. Tačiau realybėje sekso visada labiau reikia vyrams. Taškas. Man seksas jau nebeturi nieko bendra su intymumu. O Klarkui jo reikia. Štai kas jam yra toji moteris. Seksas. Atsipalaidavimas. Fizinis poreikis.

— Ir jūsų tai netrikdo?

— Manęs — ne.

Matas jai nieko neatsakė.

— Juk tai — labai paprasta: Klarkui reikia to, ko aš jam neduodu. Dėl to jis eina kažkur kitur.

Sonja jo veide pastebėjo nuostabą. Ji atsiduso ir nuleido rankas ant šlaunų.

— Leisk, aš tau pateiksiu pavyzdį. Jei Klarkui patiktų, tarkim, lošti pokerį, o aš jo nemėgčiau...

— Na jau ne, Sonja. Tai nėra tas pat.

— O! Nejaugi?

— Seksas ir pokeris?

— Gerai, tiek jau to. Palyginkime su fiziniu malonumu. Sakykime, profesionalus masažas. Klarkas lanko klubą, kuriame jam kiekvieną savaitę masažą atlieka vaikinas, vardu Geris...

— Tačiau tai yra skirtingi dalykai.

— Kodėl? Tai labai panašu. Seksas neturi nieko bendra su intymumu. Tai yra paprasčiausias fizinis veiksmas. Kaip nugaros trynimas arba rankos paspaudimas. Kodėl aš turėčiau dėl to blogai jaustis?

Sonja žiūrėjo į Matą ir laukė.

— Aš negalėčiau būti toks ramus, — tarė jis.

Jos lūpose pasirodė vos pastebima šypsena. Sonja mėgo panašias psichologines manipuliacijas. Jai patiko provokuoti. Matas spėliojo, ar ji iš tikrųjų taip galvojo, ar tik norėjo pamatyti, kaip jis reaguos.

— Tai ką gi tu manai daryti?

— Olivija ryt grįžta namo.

— Manai, išlauksi iki rytojaus?

— Pabandysiu.

Ji įsistebeilijo į Matą.

— Norėjote kažką pasakyti? — paklausė jis.

— Niekur nuo to nepabėgsim, ar ne? Aš maniau... — ji staiga nutilo.

— Ką jūs manėte?

Jų akys susitiko.

— Žinau, jog tai nuskambės labai banaliai, tačiau man tai atrodė baisus košmaras. Kalbu apie Stiveno mirtį. Teismas. Aš vis tikėjausi, kad staiga pabusiu ir paaiškės, jog tai tebuvo žiaurus pokštas, o iš tikrųjų nieko neatsitiko.

Matas jautėsi labai panašiai. Jam atrodė, tarsi būtų įkalintas slogiame sapne, kuris netrukus baigsis, kai *Candid Camera* parodys Stiveną sveiką, gyvą ir plačiai besišypsantį.

— Deja, realybė tam prieštarauja, ar ne, Matai?

Jis tik linktelėjo.

— Užuot tikėjęsis, kad toji nelaimė yra košmaras, iš kurio pabusi, — tęsė ji, — tu džiaugiesi iliuzija. Tačiau skambutis tavo telefone su vaizdo kamera pažadina iš gražaus sapno.

Jis nepajėgė pratarti nė žodžio.

— Žinau, kad praeities niekuomet nebesusigrąžinsiu, — Sonja Makgrat kalbėjo toliau. — Tai paprasčiausiai neįmanoma. Bet aš maniau... aš tikėjausi, kad galbūt tu galėtum.

Matas laukė, jog ji dar ką nors pasakys, tačiau Sonja tylėjo. Staiga, tarsi būtų per daug papasakojusi, ji pakilo eiti. Abu drauge nuskubėjo prie išėjimo. Sonja pabučiavo jį į skruostą, o paskui abu apsikabino, tačiau stovėjo kiek ilgiau negu įprastai. Matas kaip visuomet

pajuto, kad nuo jos dvelkia netektimi. Stiveno mirtis buvo juntama kiekvieną akimirką ir kiekviename geste. Drauge su jais sėdėjo jis, amžinasis jų draugas.

— Jei reikėtų manęs, — sušnabždėjo ji, — paskambink. Bet kada.

— Gerai.

Matas lydėjo ją akimis. Jis apmąstė žodžius apie plonytę liniją, skiriančią gerus ir blogus sapnus, o paskui, jai galiausiai išnykus už kampo, apsisuko eiti.

12 skyrius

Matui prisiartinus prie Rolandos rašomojo stalo, ši tarė:

— Kabinete tavęs laukia Singla.

— Ačiū.

— Viduramžis prašė nedelsiant jam paskambinti vos tik tu pasirodysi, — tęsė ji. — Ar tu jau pasirodei?

— Duok man penkias minutes.

Ji nusigręžė į kompiuterio terminalą ir ėmė spausdinti. Matas įėjo į savo kabinetą. Singla Šeiker stovėjo prie lango ir žiūrėjo pro jį.

— Puikus vaizdas, — prabilo ji.

— Taip manai?

— Ne. Tiesiog bandau užmegzti pokalbį.

— Tau puikiai sekasi, — įvertino Matas.

— Aš maniau, jog esi tik asistentas.

— Taip ir yra.

— O kieno šis išpuoštas kabinetas?

— Buvo mano brolio.

— Tai kas?

— Bernis buvo labai įtakingas.

— Na ir kas? — Singla atsigręžė tiesiai į jį. — Nenoriu pasirodyti bejausmė, bet jeigu aš neklystu, jis miręs?

— Nebūk tokia griežta sau. Tau puikiai sekasi palaikyti pokalbį.

— Norėjau pasakyti, kad jau kokie treji metai kaip jis miręs. Negaliu patikėti, kad jie leistų asistentui, praeityje sėdėjusiam kalėjime, šitaip susitvarkyti darbo vietą.

Jis nusišypsojo.

— Aš supratau, ką turėjai omenyje.

— Nejaugi?

— Galbūt jie gerbia mano brolio atminimą.

— Teisininkai? — Singlos veide pasirodė pašaipi šypsena. — Tik pamanyk!

— Žinoma, — nenusileido jis. — Man atrodo, jog jiems patinka, kad esu čia.

— Dėl to, kad esi toks šaunus vyrukas?

— Dėl to, kad mano praeitis yra geras jaukas. Aš esu retas egzempliorius.

Singla linktelėjo.

— Kažkas panašaus į lesbiečių porą ištaigingame jūsų firmos pobūvyje.

— Panašu, tik dar daugiau egzotikos. Tam tikra prasme esu didžiausias kuriozas. Išgėrę jie visi ima kamantinėti, žinoma, slapčia, ką tokiam kaip jie vaikinui iš tiesų reiškia pakliūti į tokius, — Matas pirštais ore parašė kabutes, — rūmus.

— Tu esi vietos įžymybė.

— Taaip. Tiesiog nepakartojama.

— Ir būtent dėl šios priežasties jie neišmeta tavęs iš kontoros?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— O galbūt jie tavęs dar ir prisibijo? — pridūrė Singla. — Juk tu plikomis rankomis jau nužudei vieną žmogų.

Matas atsiduso ir prisėdo ant kėdės. Singla pasekė jo pavyzdžiu.

— Atsiprašau, — tarė ji.

Jis numojo ranka.

— Kas atsitiko?

Singla sukryžiavo savo ilgas kojas. Jis suprato, jog taip ji norėjo

padaryti didesnį įspūdį, tačiau svarstė, ar šis jos poelgis jau nėra tapęs nesąmoningu.

— Nagi, prisipažink, — kreipėsi Singla, — kodėl tu norėjai išsiaiškinti, kas važinėja šiuo automobiliu?

Jis skėstelėjo rankomis:

— Nejau vėl iš naujo imsime aiškintis žodžio „asmeniškai" reikšmę?

— Jei nori, kad papasakočiau, ką sužinojau.

— Bandai šantažuoti?

Tačiau buvo matyti, kad ji nejuokauja.

— Manau, kad jis mane sekė, — paaiškino Matas.

— Kodėl tu taip manai?

— Kodėl taip manau? Tąkart buvau keliose vietose ir visur pastebėjau tą patį automobilį.

— Ir tu visiškai atsitiktinai jį įsidėmėjai?

— Jo valstybinis numeris buvo panašus į mano inicialus.

— Atleisk, bet aš nesuprantu.

Matas paaiškino jai apie automobilio numerį, apie tris raides, panašias į jo paties inicialus, apie tai, kaip automobilis šovė iš vietos, jam pabandžius prie jo prisiartinti. Singla klausėsi nė nekrustelėdama.

Matui baigus pasakoti, ji paklausė:

— Kodėl tas Čarlis Talėjus tave seka?

— Neturiu supratimo.

— Ničnieko, už ko būtų galima užsikabinti?

Antrą kartą to paties jis nebekartojo. Matas turėjo savo nuomonę apie vyrus, kurie dažnai kartoja tą patį. Šiuo atveju geriausias atsakymas buvo tyla.

— Talėjus buvo teistas.

Matas jau norėjo lepteleti „Aš taip pat", tačiau puikiai suprato, ką reiškė jos žodžiai. Jei jau Singla atkreipė dėmesį į teistumą, vadinasi, ne šiaip sau. Mato atvejis buvo išimtis, kuri tik patvirtina taisyklę. Matui toji mintis nebuvo prie širdies — argi Lensas Baneris nesivadovavo tokia pat išankstine nuostata? — tačiau neigti akivaizdžią tikrovę buvo beprasmiška.

— Užpuolimas, — paaiškino Singla. — Panaudojo kastetą. Savo

aukos nenužudė, bet taip suknežino smegeninę, kad būtų buvę kur kas gailestingiau, jei tą vargšelį būtų nužudęs.

Matas bandė suvesti galus.

— Kiek metų buvo gavęs?

— Aštuonerius.

— Daugokai.

— Tai buvo jau nebe pirmas kartas. Be to, Talėjus toli gražu nebuvo pavyzdingas kalinys.

Matas įtemptai mąstė. Kodėl šiam vyrukui prireikė jį sekti?

— Ar nenorėtum pamatyti, kaip jis atrodo? — paklausė Singla.

— Turi nuotrauką?

— Taip, darytą policijoje.

Singla vilkėjo mėlyną bleizerį ir buvo apsimovusi džinsus. Vos tik ji iš vidinės švarkelio kišenės ištraukė fotografijas, Mato mintys vėl pasileido suktuku.

Kaip?..

Matas žinojo, kad ji nenuleidžia nuo jo akių, stebėdama jo reakciją, tačiau jis nepajėgė susivaldyti. Išvydęs dvi įprastas policijoje daromas fotografijas — klasikinę iš priekio ir iš profilio — jis kone aiktelėjo. Pirštais įsitvėrė į stalą. Pasijuto tarsi krentąs iš didelio aukščio.

— Vadinasi, tu jį pažįsti, — tarė Singla.

Taip, Matas jį pažino. Ta pati pašaipi šypsena. Tie patys iki mėlynumo juodi plaukai.

Čarlis Talėjus buvo tas pats vyras, kurį jis matė savo telefono ekrane.

13 skyrius

Lorena Mjūz keliavo laiko mašina.

Po daugelio metų apsilankiusi Šventosios Margaritos vidurinė-

je mokykloje, alma mater, kurią kadaise lankė, ji negalėjo išvengti stereotipų: koridoriai atrodė ankštesni, lubos — žemesnės, spintelės — mažesnės, mokytojos — smulkesnės. Tačiau visa kita ne kažin kiek pasikeitė. Vos įėjusi vidun, Lorena pasijautė, tarsi būtų kirtusi laiko portalą. Vėl, kaip ir vidurinės laikais, ėmė mausti krūtinėje, vėl užplūdo tas pats nesaugumo jausmas; vėl atgimė ir pripažinimo poreikis, ir maišto dvasia.

Ji pasibeldė į motinos Katerinos duris.

— Užeikite.

Kabinete sėdėjo jauna mergina. Ji vilkėjo tokia pat mokykline uniforma, kokią prieš daugelį metų dėvėjo Lorena, — balta palaidinukė ir languotas sijonas. O, Dieve, kaip ji neapkentė šitos uniformos! Mergina sėdėjo nuleidusi galvą — be abejo, motina Katerina ją jau buvo išplūdusi. Jos šiurkštūs plaukai krito jai ant veido tarsi karoliukais išpuošta užuolaida.

Motina Katerina tarė:

— Gali eiti, Karla.

Nuleidusi pečius ir galvą, Karla išslinko iš kabineto. Jai praeinant pro šalį, Lorena linktelėjo, lyg būtų norėjusi pasakyti: „Užjaučiu tave, sese". Karla nė nepastebėjo jos žvilgsnio. Išėjusi uždarė paskui save duris.

Motina Katerina stebėjo šią sceną suglumusiu ir nedrąsiu žvilgsniu, tarsi būtų perskaičiusi Lorenos mintis. Ant jos stalo gulėjo krūvelė įvairiaspalvių apyrankių. Kai Lorena atkreipė į jas dėmesį, motinos Katerinos žvilgsnis pasikeitė, jame nebeliko sumišimo.

— Šios apyrankės yra Karlos? — pasiteiravo Lorena.

— Taip.

„Taisyklių, reglamentuojančių moksleivių aprangą, pažeidimas", — pagalvojo Lorena atsispirdama pagundai palinguoti galva. O varge, ši vieta niekada nepasikeis.

— Nebuvai apie jas nieko girdėjusi? — paklausė motina Katerina.

— Girdėjusi apie ką?

— Apie žaidimą, — vienuolė giliai įkvėpė, — apyrankėmis.

Lorena patraukė pečiais.

Motina Katerina užsimerkė.

— Tai visiškai nauja mada... Manau, susižavėjimas greit praeis.

— Aha.

— Skirtingos apyrankės... Netgi nežinau, kaip geriau paaiškinti... Skirtingos spalvos reiškia skirtingus seksualinio pobūdžio veiksmus. Pavyzdžiui, juoda išreiškia vienokį veiksmą, o raudona...

Lorena kilstelėjo ranką.

— Atrodo, būsiu supratusi. Mergaitės jas dėvi tarsi simbolį, išreiškiantį jų seksualinę patirtį?

— Blogiau.

Lorena laukė paaiškinimo.

— Tačiau tu atvykai visai kitu reikalu.

— Vis dėlto papasakokite.

— Mergaitės kaip Karla dėvi apyrankes būdamos tarp vaikinų. Jei vaikinas nutraukia tokią apyrankę nuo mergaitės rankos, ji turi atlikti tai, hm, ką reiškia apyrankės spalva.

— Jūs tikriausiai juokaujate?

Motina Katerina pažvelgė į ją pavargusiu nuo metų naštos žvilgsniu.

— Kiek metų Karlai? — paklausė Lorena.

— Šešiolika.

Motina Katerina ranka mostelėjo į kitą apyrankių krūvelę, tarsi būtų bijojusi jas paliesti.

— O šias apyrankes paėmiau iš aštuntos klasės moksleivės.

Komentarai buvo nereikalingi.

Motina Katerina ištiesė ranką sau už nugaros.

— Štai čia — telefoninių pokalbių išklotinės, kurių buvai prašiusi.

Pastate, kaip ir anuomet, buvo aiškiai juntamas kreidos dulkių kvapas, kuris Lorenai visada asocijavosi su paauglišku naivumu. Motina Katerina jai ištiesė pluoštelį lapų.

— Aštuoniolika seserų naudojasi trimis telefonais, — paaiškino ji.

— Vadinasi, vienas telefonas — šešioms?

Motina Katerina nusišypsojo ir pajuokavo:

— O jie sako, kad mes nebemokome matematikos.

Lorena žvilgtelėjo į kryžių su krucifiksu, kabantį ant sienos už vienuolyno vyresniosios galvos. Ji prisiminė seną anekdotą, kurį išgirdo tąkart, kai atvažiavo čia mokytis. Berniukas už matematiką gauna tik „D" ir „F" balus, todėl jo tėvai išsiunčia jį mokytis į katalikišką mokyklą. Paėmę į rankas pirmąjį sūnaus pažangumo pažymėjimą, abu netenka žado: jame puikuojasi vien tik „A". Tėvams paklausus, kaip suprasti tokią permainą, sūnus atsako: „O ką man belieka daryti? Užsukau į koplyčią ir žiūriu — ogi ant pliuso ženklo kabo nukryžiuotas vaikinas. Supratau, kad čia su manim niekas nejuokaus."

Motina Katerina kreipėsi į Loreną:

— Ar galėčiau kai ko paklausti?

— Pirmyn.

— Ar jie žino, nuo ko mirė sesuo Merė Rouz?

— Jie dar laukia tyrimų rezultatų.

Motina Katerina tylėjo.

— Kol kas tik tiek tegaliu papasakoti.

— Suprantu.

Dabar tylėjo Lorena. Motinai Katerinai nusisukus į šalį, Lorena tarė:

— Jūs žinote daugiau negu papasakojote.

— Apie ką?

— Apie seserį Merę Rouz. Apie tai, kas jai atsitiko.

— Ar dar nenustatėte jos tapatybės?

— Ne. Tačiau nustatysime. Galėčiau lažintis, kad tai bus padaryta iki šio vakaro.

Motina Katerina atsitiesė.

— Būtų visai nebloga pradžia.

— Daugiau nieko nenorite man pasakyti?

— Tikrai nieko, Lorena.

Lorena minutėlę luktelėjo. Senutė jai... melavo (nors šis žodis skamba ir labai kategoriškai). Vis dėlto Lorena jautė, jog ji išsisukinėja.

— Ar peržiūrėjote šiuos skambučius, motinėle?

— Taip. Paprašiau visų penkių seserų, kurios drauge su ja naudodavosi telefonu, kad jos taip pat peržiūrėtų išklotinę. Aišku, dažniausiai buvo skambinta savo šeimų nariams. Broliams, seserims, tėvams, kelioms draugėms. Keletą kartų skambinta vietos įstaigoms. Kartais jos užsisako picos arba kiniško maisto.

— O aš manydavau, kad vienuolės turi maitintis, hm, vienuolyno maistu.

— Jūs klydote.

— Ir gana nuoširdžiai, — atsakė jai Lorena. — Ar yra įtartinų numerių?

— Tik vienas.

Motinos Katerinos akiniai kabojo pritvirtinti prie grandinėlės. Užsidėjusi juos ant nosies galo, ji rankos mostu paprašė lapų. Lorena grąžino juos atgal. Ši peržvelgė pirmąjį lapą, paseilino pirštą ir paėmė antrąjį. Tada išsiėmė tušinuką ir juo kažką apvedžiojo.

— Štai.

Ji vėl padavė lapus Lorenai. Numeris prasidėjo kodu „973". Tai turėjo būti Naujojo Džersio, esančio ne daugiau kaip už trisdešimties mylių, kodas. Skambinta prieš tris savaites. Pokalbis truko šešias minutes.

Tikriausiai nieko ypatinga.

Lorena motinos Katerinos kabinete už jos nugaros pastebėjo kompiuterį. Buvo sunku įsivaizduoti vienuolyno vyresniąją naršančią internete, tačiau, tiesą sakant, atrodė, kad vienuolyne jau nedaug belikę tabu.

— Ar galėčiau pasinaudoti jūsų kompiuteriu? — paklausė Lorena.

— Be abejo.

Lorena įvedė telefono numerį į paieškos serverį. Jokių rezultatų.

— Ieškai numerio? — pasidomėjo motina Katerina.

— Taip.

— Pagal „Verizono" tinklalapyje pateiktą informaciją šio numerio abonentų sąraše nėra.

Lorena atsigręžė į ją.

— Jūs jau domėjotės?

— Aš patikrinau visus numerius.

— Supratau, — tarė Lorena.

— Paprasčiausiai norėdama įsitikinti, ar ko nors nepražiūrėjau.

— Jūs labai kruopšti.

Motina Katerina linktelėjo ir vėl iškėlė galvą.

— Esu tikra, kad galite nustatyti ir kam priklauso neregistruoti telefonų numeriai.

— Taip.

— Ar nenorėtumėte dabar apžiūrėti sesers Merės Rouz kambario?

— Taip.

Kambarys atrodė labai panašus į Lorenos įsivaizduotą: mažas, asketiškas, baltomis betoninėmis sienomis, su vienu langu ir dideliu kryžiumi virš viengulės lovos. Tikras bendrabutis. Jaukumu ir savitumu primenantis „Motel Six". Jame nebuvo beveik nieko asmeniška, nieko, kas bylotų apie šio kambario gyventoją, tarytum to būtų norėjusi pati sesuo Merė Rouz.

— Maždaug po valandos čia pasirodys ekspertai, — paaiškino Lorena. — Jie norės paimti pirštų atspaudus, surinkti plaukus ir panašiai.

Motina Katerina iš lėto pakėlė ranką ir delnu prisidengė burną.

— Vadinasi, jūs manote, jog sesuo Merė Rouz buvo?..

— Išvadas palikime specialistams, gerai?

Ėmė skambėti telefonas. Lorena atsiliepė. Skambino Eldonas Tykas.

— Ei, širdele, užsuksi šiandien? — paklausė jis.

— Po valandos, — atsakė Lorena. — O kas atsitiko?

— Išsiaiškinau, kam dabar priklauso mūsų silikoninių krūtų fabrikas. „SurgiCo" yra prijungtas prie „Lockwood Corporation".

— Tai toji didžiulė korporacija Vilmingtone?

— Aha, kažkur Delavere.

— Skambinai jiems?

— Taip.

— Ir?

— Nieko gero nepešiau.

— Kaip tai?

— Papasakojau, kad radome negyvą moterį su krūtų implantuose įspaustu serijos numeriu, pagal kurį turime nustatyti jos tapatybę.

— O ką jie?

— Jie nenori atskleisti informacijos.

— Kodėl?

— Nežinau. Tauškė visokias nesąmones apie „medicinos etiką" ir taip toliau.

— Tai šūdas... — pastebėjusi, kad motina Katerina tvirtai sučiaupė lūpas, Lorena susivaldė. — Gausiu teismo orderį.

— Neužmiršk, kad turime reikalų su labai stambia kompanija.

— Vis tiek turės nusileisti. Jie paprasčiausiai nori apsidrausti juridiškai.

— Tai užtruks.

Ji susimąstė. Eldonas buvo teisus. „Lockwood Corporation" nebuvo pavaldi valstijos jurisdikcijai. Tikriausiai reikės kreiptis į federalinio teismo teisėją, kad šis išduotų teismo šaukimą.

— Ir dar, — pridūrė Eldonas.

— Klausau.

— Iš pradžių atrodė, kad nekils jokių problemų. Pasikalbėjau su viena jų darbuotoja, kuri pažadėjo padėti. Nesakau, kad tai yra tik formalumas, bet iš tikrųjų nėra ir didelė problema.

— Tačiau?

— Tačiau netrukus paskambino kažkoks advokatas ir, iškilmingai prisistatęs, trumpai drūtai pareiškė: „Ne".

Lorena mąstė.

— Iki Vilmingtono ne daugiau kaip dvi valandos kelio?

— Tau užtektų ir penkiolikos minučių.

— Manau, verta patikrinti šią teoriją. Ar žinai šito pono Aukščiausiojo Advokato pavardę?

— Turiu ją kažkur užsirašęs. Minutėlę. O, taip, radau. Randelas Hornas iš „Horno, Bukmano ir Pyrso".

— Paskambink ponui Hornui. Pasakyk, kad atvežu jam teismo šaukimą užpakaliui nusišluostyti.

— Bet tu neturi jokio teismo šaukimo.

— O iš kur žinai?

— Hm, tiesa.

Ji išjungė telefoną ir surinko kažkieno numerį. Atsiliepė moteris. Lorena paprašė:

— Norėčiau sužinoti, kam priklauso neįtrauktas į abonentų sąrašą telefono numeris.

— Prašom pasakyti savo pavardę ir pažymėjimo numerį.

Lorena įvykdė prašymą, o paskui padiktavo telefono, į kurį buvo skambinusi sesuo Merė Rouz, numerį.

— Prašom palaukti, — tarė moteris.

Motina Katerina dėjosi labai užimta. Ji iš pradžių pakėlė akis, paskui nuleido ir ėmė žaisti rožinio karoliukais. Laikydama telefoną prie ausies, Lorena girdėjo taukšint klaviatūra, o paskui išgirdo:

— Ar turite kuo užsirašyti?

Lorena iš kišenės išsitraukė trumpą golfo pieštuką. Paskui išsiėmė atsiskaitymo už dujas kvitą ir, apvertusi jį kita puse, tarė:

— Klausau jūsų.

— Telefono numeris, kuriuo domitės, priklauso Maršai Hunter, gyvenančiai Naujojo Džersio priemiestyje Livingstone. Derbio gatvė, namo numeris trisdešimt aštuoni.

14 skyrius

— Matai?

Jis įdėmiai spitrijo į Čarlio Talėjaus nuotraukas. Ta pati bjauri pašaipi šypsena, kurią buvo matęs savo mobiliojo telefono ekrane. Matas vėl pasijuto tarytum staiga kristų žemyn, tačiau prisivertė susiimti.

Singla paklausė:

— Tu pažįsti jį, ar ne?

— Norėčiau paprašyti tavęs vienos paslaugos, — prabilo jis.

— Aš nedarau paslaugų. Aš dirbu. Juk susitarėme, kad pateiksiu tau sąskaitą.

— Tuomet dar geriau, — Matas žvilgtelėjo į Singlą. — Noriu, kad sužinotum apie tą Čarlį Talėjų viską, kas tik įmanoma. Viską.

— Ir kodėl aš turėčiau juo domėtis?

Geras klausimas. Matas svarstė, kaip geriau paaiškinti.

— Nagi, išklok viską, — pasiūlė Singla.

Matas išsitraukė mobilųjį telefoną. Jis vis dar dvejojo, tačiau saugoti paslaptį ilgiau nebebuvo jokios prasmės. Atlenkęs telefono dangtelį įjungė vaizdo kameros funkciją ir, nuspaudęs strėle pažymėtą mygtuką, palaukė, kol pasirodys viešbučio kambaryje daryta Čarlio Talėjaus fotografija. Nekilo nė menkiausios abejonės — tai buvo tas pats vyras. Akimirką Matas žiūrėjo į jo veidą.

— Matai?

Jis prabilo iš lėto, pasverdamas kiekvieną žodį.

— Vakar iš Olivijos telefono man buvo atsiųsta ši nuotrauka.

Matas ištiesė jai telefoną.

— Štai ši.

Singla pažvelgė į ekraną. Matas pastebėjo, kaip iš nuostabos išsiplėtė jos vyzdžiai. Jos akys ėmė bėgioti nuo ant stalo gulinčių nuotraukų prie vaizdo mažame telefono ekrane. Galiausiai ji pakėlė akis į Matą.

— Kas gi čia, po velnių?

— Paspausk mygtuką „Pirmyn“.

— Tą, kuris yra dešinėje?

— Taip. Pamatysi vaizdo įrašą, kurį gavau iškart po nuotraukos.

Singlos veidas išdavė jos susidomėjimą. Peržiūrėjusi įrašą, ji paklausė:

— Ar nuspaudusi pakartojimo mygtuką galėčiau peržiūrėti iš naujo?

— Žinoma.

Singla taip ir padarė. Trumpą vaizdo įrašą ji žiūrėjo dar du kartus. Paskui, atsargiai padėjusi telefoną ant stalo, paklausė:

— Gali kaip nors paaiškinti?

— Ne.

Singla susimąstė.

— Esu mačiusi Oliviją tik vieną kartą.

— Žinau.

— Todėl negalėčiau pasakyti, ar šiame vaizdo įraše buvo ji.

— Manau, kad ji.

— Manai?

— Sunku įžiūrėti veidą.

Singla prikando apatinę lūpą. Užsikišusi ranką už nugaros, nusisegė rankinę ir ėmė joje knaisiotis.

— Ko ieškai? — pasidomėjo Matas.

— Tu nesi vienintelis techniškai raštingas žmogus, — tarė Singla. Ji išsiėmė mažą portatyvinį kompiuterį, ne ką didesnį už Mato telefoną.

— „Palm Pilot"?

— Moderniausias kišeninis asmeninis kompiuteris, — pataisė ji. Išsiėmusi laidą, vieną jo galą įkišo į telefoną, o kitą — į kišeninį kompiuterį.

— Neprieštarausi, jei persikelsiu nuotrauką ir vaizdo įrašą?

— O kam?

— Parsinešiu į kontorą. Turime visą programinę įrangą, reikalingą atskiriems vaizdo fragmentams padidinti ir paryškinti. Trumpai tariant, galime atlikti rimtą analizę.

— Tačiau tai turi likti tik tarp mūsų.

— Supratau.

Nuotraukai ir vaizdo įrašui perkelti prireikė maždaug dviejų minučių. Singla grąžino telefoną Matui.

— Ir dar.

— Klausau.

— Informacija apie Čarlį Talėjų mums gali neduoti jokios naudos, — Singla palinko į priekį. — Reikia suvesti galus. Turime atrasti ryšį tarp Talėjaus ir...

— Olivijos, — padėjo užbaigti Matas.

— Taigi.

— Nori sužinoti apie mano žmoną?

Ji vėl atsilošė ir nukėlė koją nuo kojos.

— Jeigu tai būtų buvęs tik eilinis nuotykis lovoje, to daryti tikriausiai nereikėtų. Norėjau pasakyti — jei tai būtų paprasčiausias pasimatymas. Nežinau, galbūt jie susipažino bare. Tačiau Talėjus sekioja tau iš paskos. Jis siuntinėja tau paveiksliukus ir spjaudo į veidą.

— Ką visa tai reiškia?

— Tai reiškia, kad visa tai turi kažkokį tikslą, — atsakė Singla. — Leisk man tavęs kai ko paklausti ir neįsižeisk, gerai?

— Gerai.

Singla patogiau įsitaisė kėdėje. Kiekvieną jos judesį — sąmoningą ir nesąmoningą — buvo galima suprasti dviprasmiškai.

— Ką tu iš tikrųjų žinai apie Oliviją? Turiu omenyje jos biografiją.

— Žinau viską — iš kur kilusi, kur mokėsi...

— O apie jos šeimą?

— Jos motina ją paliko, kai ji buvo dar kūdikis. Tėvas mirė Olivijai esant dvidešimt vienerių.

— Broliai, seserys?

— Nė vieno.

— Tai ją užaugino tėvas?

— Faktiškai taip. Toliau?

Singla tęsė.

— Iš kur ji kilusi?

— Iš Nortveiso Virdžinijos valstijoje.

Singla pasižymėjo.

— Ten lankė ir koledžą, tiesa?

Matas linktelėjo.

— Ji studijavo UVA.

— Kas dar?

— Ką nori tuo pasakyti? Kas tave dar domina? Aštuonerius metus dirba „DataBetter“. Mėgstama spalva — mėlyna. Akys — žalsvos. Neteko sutikti daugiau už ją skaitančio žmogaus. Jos yda — banalūs

„Hallmark“ filmai. Rizikuodamas sukelti tau pykinimą, pasakysiu štai ką: atsibudęs šalia Olivijos žinau, taip, *žinau*, kad visame pasaulyje nėra laimingesnio už mane žmogaus. Ar tai užsirašei?

Staiga atsidarė kabineto durys. Abu atsigręžė. Įėjo Viduramžis.

— O, atsiprašau! Tikrai nenorėjau jums sutrukdyti.

— Nieko tokio. Prašom, — tarė Matas.

Viduramžis pasižiūrėjo į savo laikrodį paversdamas šį nekaltą veiksmą spektakliu.

— Tiesą sakant, man būtina su tavimi aptarti Stermano atvejį.

Matas pritariamai linktelėjo.

— Šiaip ar taip, aš jau žadėjau skambinti.

Abu sutartinai pažvelgė į Singlą. Ji pakilo nuo kėdės. Viduramžis nesąmoningai pasitaisė kaklaraištį ir persibraukė delnu per plaukus.

— Aikas Kyras, — prisistatė Viduramžis tiesdamas ranką.

— Taaip, — atsakė Singla stengdamasi nevartyti akių. — Čia tai bent!

Paskui, atsigręžusi į Matą, pridūrė:

— Pasikalbėsime vėliau.

— Ačiū tau.

Žvilgtelėjusi į Matą akimirka ilgesniu žvilgsniu negu būtina, Singla žaibo greitumu atsidūrė prie durų. Viduramžis vos spėjo pasitraukti jai iš kelio. Likęs kabinete su Matu, Viduramžis prisitraukė kėdę, ant kurios ji ką tik sėdėjo, švilptelėjo ir paklausė:

— Oho! Kas gi ji?

— Singla Šeiker. Dirba NDT.

— Nori pasakyti, kad yra privati seklė?

Viduramžis ėmė kvatoti iš savo sąmojo. Matui prie jo neprisidėjus, Viduramžio juokas virto kosčiojimu, kol galiausiai jis užkėlė koją ant kojos ir nutilo. Jo žili plaukai buvo tvarkingai perskirti. Žili plaukai teisininkams tinka, o ypač kai tų plaukų daug. Jie suteikia orumo prisiekusiųjų akyse.

Matas atidarė stalčių ir iš jo išėmė segtuvą su Stermano bylos medžiaga. Jie kokias tris valandas kalbėjosi apie bylą, pirminį jos nagrinėjimą ir bandė nuspėti galimus apygardos prokuroro veiksmus. Baigiantis pasitarimui, suskambo Mato telefonas. Jis pasižiūrėjo

į ekraną norėdamas sužinoti, kas skambina. Deja, ekrane buvo du žodžiai: „Nežinomas numeris“. Matas pakėlė telefoną prie ausies.

— Alio.

— Ei, labas, — sušnabždėjo vyriškas balsas. — Atspėk, ką dabar darau tavo žmonai?

15 skyrius

Tai, ką šiandien išgyveno Lorena Mjūz, nebuvo *déjà vu*.

Atvažiavusi į Livingstoną, ji sustojo prie trisdešimt aštuntuoju numeriu pažymėto Maršos Hunter namo Derbio gatvėje. Livingstonas — gimtasis Lorenos miestas, kuriame ji užaugo. Ji buvo įsitikinusi, kad brendimo laikotarpis niekada nebūna lengvas. Paauglystė kažkuo primena karo lauką, kad ir kur tu gyventum. Manoma, jog tokie jaukūs miestai kaip Livingstonas yra savotiški gynybiniai įtvirtinimai. Tiems, kurie čia buvo giliai įleidę savo šaknis, — galbūt. Tačiau tuo metu, kai tėvas nusprendė, jog jis jau niekur ir niekam — netgi savo dukrai — nebepriklauso, jie gyveno būtent čia.

Livingstonas turėjo visus tokiam miestui reikalingus atributus: čia veikė puikios mokymo įstaigos, čia buvo įgyvendinamos puikios sporto bei laisvalaikio praleidimo programos, norintys galėjo lankyti puikų Kivani klubą, tėvai ir mokytojai būrėsi į puikią Tėvų ir mokytojų asociaciją, o vidurinės mokyklos išleisdavo puikiai parengtus abiturientus. Anuomet pirmūnai dažniausiai būdavo žydų vaikai. Dabar juos pakeitė azijiečiai — nauja žinių ištroškusi imigrantų karta. Štai toks miestas buvo Livingstonas. Prašom, atvažiuok čionai, nusipirk namą, mokėk mokesčius ir įgyvendink amerikietišką svajonę.

Tačiau tu puikiai supranti, ką jie nori tau pasakyti: būk atsargus su savo svajonėmis.

Ji pasibeldė į Maršos Hunter duris. Lorena neįsivaizdavo, koks dar, be šešių minučių trukmės pokalbio telefonu, galėjo būti ryšys tarp šios vienišos mamos — Livingstone tokių moterų buvo ne-

daug — ir sesers Merės Rouz. Ji pirmiausia turėjo atlikti tam tikrą žvalgybą, surinkti reikiamą informaciją, tačiau tam nebuvo laiko. Todėl dabar stovėjo prie ryškios saulės apšviesto fasadinio įėjimo. Durys atsidarė.

— Ar jūs — Marša Hunter?

Duris atidariusi daili moteris linktelėjo.

— Taip, tai aš.

Lorena parodė savo pažymėjimą.

— Esu tyrėja Lorena Mjūz iš Esekso apygardos prokuratūros. Norėčiau valandėlę su jumis pasikalbėti.

Marša Hunter sumišusi ėmė mirkčioti.

— Apie ką?

Lorena nusišypsojo nuginkluojančia šypsena.

— Ar galėčiau trumpam užeiti?

— O, taip. Žinoma.

Ji pasitraukė į šalį.

Viduje Lorenos laukė dar vienas iš kojų verčiantis, panašus į *déjà vu* išgyvenimas. Gerai pažįstamas interjeras. Nuo 1964-ųjų praėjo nemažai metų, tačiau niekas iš esmės nepasikeitė. Išskyrus galbūt naujesnį televizorių, pigesnį kilimą ir blankesnes spalvas, tačiau Lorena pasijuto tarsi sugrįžusi į vaikystę.

Ji apžiūrėjo sienas dairydamasi kryžiaus, Madonos ar kokios kitos užuominos į katalikybę, kuri būtų nesunkiai paaiškinusi tariamos sesers Merės Rouz skambutį. Deja, nebuvo nė menkiausios užuominos į jokią religiją. Lorena sofos gale pastebėjo sulankstytą paklodę ir antklodę, tarsi čia dar visai neseniai būtų kažkas miegojęs.

Be Maršos, kambaryje dar buvo jauna, maždaug dvidešimties metų moteris ir du berniukai, ne vyresni kaip aštuonerių arba devynerių metų amžiaus.

— Polai, Etanai, — kreipėsi motina, — susipažinkite, tai — tyrėja Mjūz.

Gerai išauklėti berniukai paklusniai priėjo artyn, pasisveikino su Lorena paduodami ranką ir žiūrėdami tiesiai į akis.

Mažesnysis — jai kažkodėl atrodė, jog tai turėtų būti Etanas, — paklausė:

— Ar jūs esate policininkas?

— Policininkė, — automatiškai pataisė Lorena. — Panašiai. Esu apygardos prokuratūros tyrėja. Galima sakyti, policininkė.

— O pistoletą turite?

— Etanai, — sudraudė jį Marša.

Lorena būtų atsakiusi į jo klausimą ir parodžiusi pistoletą, tačiau žinojo, kad kai kurios motinos į panašius dalykus reaguodavo labai jautriai. Ji suprato jų norą apsaugoti savo didžiausią turtą nuo visko, kas tik susiję su smurtu, tačiau vargu ar tokia taktika buvo labai efektyvi.

— Tai — Kaira Valš, — pristatė Marša Hunter. — Ji padeda man prižiūrėti vaikus.

Jauna moteris, kitame kambario gale rankiojusi žaislus, kilstelėjo ranką ir pamojavo. Lorena atsakė tuo pačiu.

— Kaira, ar galėtum trumpam išsivesti vaikus?

— Žinoma, — atsakė ši, atsigręždama į vaikus. — Nagi, vaikinai, ar nenorėtumėte pažaisti kamuoliu?

— Aš pradedu!

— Ne, tu pradėjai praeitą kartą! Dabar mano eilė!

Jie išdūmė pro duris ginčydamiesi, kuris bus pirmas. Marša atsisuko į Loreną.

— Kas nors atsitiko?

— Ne, visiškai nieko.

— Tai kodėl pas mus atvykote?

— Tai yra tik formalumas, susijęs su vienu šiuo metu vykstančiu tyrimu.

Nors toks miglotas paaiškinimas buvo tikrų tikriausias paistalas, Lorena iš patirties žinojo, kad jis yra gana veiksmingas.

— Su kokiu tyrimu?

— Ponia Hunter...

— Prašau. Vadinkite mane tiesiog Marša.

— Puiku, atleiskite. Marša, ar jūs esate katalikė?

— Atsiprašau?

— Klausiu jūsų ne iš smalsumo. Iš tikrųjų mane domina ne re-

liginė šio klausimo pusė. Aš tik norėčiau sužinoti, ar esate kaip nors susijusi su Šventosios Margaritos parapija Rytų Oranže?

— Šventosios Margaritos?

— Taip. Gal priklausote šiai parapijai?

— Ne. Mes priklausome Livingstono Šventosios Filomenos parapijai. Kodėl jūs to klausiate?

— Gal kaip nors kitaip esate susijusi su Šventosios Margaritos parapija?

— Ne. O ką jūs turite omenyje sakydama „susijusi“?

Lorena tęsė toliau, neleisdama, kad ją išmuštų iš vėžių.

— Ar pažįstate ką nors, kas lankytų jos mokyklą?

— Šventosios Margaritos? Ne, nemanau.

— Ar pažįstate ką nors iš jos mokytojų?

— Nemanau.

— O seserį Merę Rouz?

— Ką?

— Ar pažįstate ką nors iš Šventosios Margaritos vienuolių?

— Ne. Pažįstu kelias Šventosios Filos vienuoles, bet sesers Merės Rouz — ne.

— Vadinasi, sesers Merės Rouz vardas jums nieko nesako?

— Visiškai nieko. Kodėl jūs mane to klausinėjate?

Lorena nenuleido akių nuo moters veido tikėdamasi jame ką nors įžvelgti. Nors jis ir buvo visiškai ramus, tačiau tai dar nieko nereiškė

— Ar čia gyvenate tik jūs su vaikais?

— Taip. Nors Kaira turi savo kambarį virš garažo, ji yra iš kitos valstijos.

— Bet ji gyvena čionai?

— Ji nuomojasi kambarį ir padeda man auginti vaikus. Ji lanko kursus Viljamo Patersono universitete.

— Ar jūs išsiskyrusi?

— Našlė.

Maršos Hunter balse pasigirdusi gaidelė padėjo Lorenai kai ką suprasti. Žinoma, ne viską. Tik mažą dalelę. Lorena kone stuktelėjo

pati sau. Prieš atvykdama pas Maršą Hunter, ji turėjo bent šiek tiek pasidomėti jos biografija.

Marša sukryžiavo rankas.

— O vis dėlto kodėl jūs mane to klausinėjate?

— Visiškai neseniai mirė sesuo Merė Rouz.

— Ji dirbo toje mokykloje?

— Taip, ji buvo mokytoja. Šventosios Margaritos mokykloje.

— Vis tiek nesuprantu, kaip...

— Telefoninių pokalbių išklotinėje radome skambutį, kurio negalėjome paaiškinti.

— Ji skambino čia?

— Taip.

Marša Hunter atrodė apstulbusi.

— Kada?

— Prieš tris savaites. Galiu pasakyti ir tiksliau: birželio antrąją.

Marša papurtė galvą.

— Galbūt ji neteisingai surinko numerį.

— Ir pokalbis užtruko šešias minutes?

Marša trumpam nutilo.

— Prašau pakartokite, kuri tai buvo diena.

— Birželio antroji, aštunta valanda vakaro.

— Jei norėtumėte, galėčiau pasižiūrėti į savo užrašų knygutę.

— Aš labai šito norėčiau ir būčiau be galo dėkinga.

— Man reikėtų užlipti į viršų. Trumpam. Tačiau esu tikra, kad su jūsų minėta seserimi niekas iš mūsų nesikalbėjo.

— „Niekas iš mūsų"?

— Atsiprašau?

— Jūs pasakėte „mūsų". Ką jūs turėjote galvoje?

— Nežinau. Manau, niekas iš gyvenančių šiame name.

Lorena daugiau nesiaiškino.

— Ar neprieštarausite, jei užduosiu keletą klausimų jūsų auklei?

Marša Hunter dvejojo.

— Manau, tai neturėtų sukelti kokių nors nepatogumų.

Ji prisivertė nusišypsoti.

— Tačiau berniukai labai supyks, jeigu jiems girdint pavadinsite ją aukle.

— Supratau.

— Aš tuoj grįšiu, — tarė Marša Hunter.

Lorena per virtuvę nuėjo prie užpakalinių durų. Eidama dirstelėjo pro langą. Kaira iš apačios metė Etanui. Šis stipriai užsimojo ir nepataikė. Kaira žengė vieną žingsnelį į priekį, dar žemiau pasilenkė ir vėl metė. Šį kartą Etanui pasisekė.

Lorena nusigręžė nuo lango. Ji jau buvo prie pat durų, kai kažkas privertė stabtelėti.

Šaldytuvas.

Lorena buvo netekėjusi, neturėjo vaikų ir pati buvo užaugusi toli gražu ne idiliškoje šeimoje, tačiau net ir ji nežinojo, kas galėtų būti dar amerikietiškiau ir šeimyniškiau už šaldytuvo dureles. Jos draugių šaldytuvai buvo panašūs į šį. Deja, jos šaldytuvas buvo kitoks, ir jai dėl to pasidarė graudu. Lorena neturėjo tikros šeimos, tik du katinus, na, nebent prie šeimos narių priskirtume jos melodramatišką ir išskyrus save nieko daugiau nematančią motiną.

Ieškodami asmeniškiausios vietos, daugumoje amerikiečių namų turėtume dairytis šaldytuvo. Ant jo dažniausiai eksponuojami vaikų meno kūriniai. Čia kabinami jų mokykliniai darbai, tiesa, niekuo neišsiskiriantys iš bendraamžių darbų, tačiau papuošti žvaigždutėmis, iškalbingai bylojančiomis apie jų vertę. Čia puikuojasi iš anksto išspausdinti kvietimai į gimtadienį: vienas — į vaišes, kurios vyks kažkur „Little Gym“, o kitas — į „East Hanover“ kėglinę. Čia kabo anketos, kurias reikia užpildyti prieš klasės iškylą, priminimai apie vaikų skiepijimą, futbolo rungtynių tvarkaraščiai...

Žinoma, čia galime rasti ir šeimyninių nuotraukų.

Ji buvo vienintelis vaikas šeimoje, todėl panašios magnetukais pritvirtintos ekspozicijos Lorenai visuomet atrodydavo nenatūraliai, tarytum netikęs televizijos šou arba senamadiškas sveikinimo atvirukas.

Lorena priėjo arčiau ją sudominusios fotografijos. Paaiškėjo naujų detalių.

Kaipgi jai anksčiau neatėjo į galvą?

Ji iškart turėjo atkreipti dėmesį. Hunter. Ši pavardė nebuvo labai reta, tačiau nebuvo ir labai paplitusi. Akimis perbėgusi fotografijas, ji vėl sugrįžo prie pirmosios, esančios kairėje, darytos, kaip jai pasirodė, žaidžiant beisbolą. Sugrįžus Maršai, ji vis dar apžiūrinėjo nuotrauką.

— Ar kas atsitiko, inspektore Mjūz?

Išgirdusi balsą, Lorena krūptelėjo. Ji pabandė surinkti į visumą atskirus fragmentus, tačiau geriausiu atveju turėjo tik eskizą.

— Ar suradote savo užrašų knygutę?

— Joje nieko nepažymėta. Aš iš tikrųjų nepamenu, ką veikiau tą dieną.

Lorena linktelėjo ir vėl atsisuko į šaldytuvą.

— Šis vyras, — parodžiusi į fotografiją, ji atsigręžė į Maršą, — yra Matas Hunteris, tiesa?

Maršos veidas tarsi suakmenėjo.

— Ponia Hunter?

— Ko jūs norite?

Jei prieš tai buvo galima pastebėti kažką panašaus į nuoširdumą, tai dabar nieko tokio nebeliko.

— Aš jį pažinojau, — paaiškino Lorena. — Prieš daugelį metų.

Tyla.

— Pradinėje mokykloje. Mes kartu mokėmės Burnet Hile.

Marša sukryžiavo rankas. Ji tarsi negirdėjo.

— Kokie jūsų giminystės ryšiai?

— Jis — mano vyro brolis, — atsakė Marša. — Ir šiaip geras žmogus.

Žinoma, — pagalvojo Lorena. — *Tikras princas.*

Ji buvo skaičiusi apie nuosprendį už žmogžudytę. Matas Hunteris bausmę atliko griežtojo režimo kolonijoje, o ten nejuokaujama. Lorena prisiminė ant sofos mačiusi sulankstytas antklodę ir paklodę.

— Ar Matas čia dažnai lankosi? Turiu omenyje, jis yra jūsų vaikų dėdė.

— Inspektore Mjūz?

— Taip?

— Norėčiau, kad jūs tuojau pat išeitumėte.

— Kodėl gi?

— Matas Hunteris nėra nusikaltėlis. Tai buvo nelaimingas atsitikimas. Jis už tai sumokėjo su kaupu.

Lorena nieko neatsakė ir laukė, kol Marša tęs toliau. Deja, ji taip pat tylėjo. Netrukus Lorena suprato, kad tokia apklausa neduos jokių rezultatų. Geriau pasirinkti kitą taktiką.

— Man jis patiko, — prabilo ji.

— Atsiprašau?

— Na, kai mes buvome vaikai. Jis buvo gražus.

Lorena sakė tiesą. Matas Hunteris buvo gana dailus berniukas, dar vienas svajonių jaunikis, kuriam teismas greičiausiai skyrė per griežtą bausmę.

— Aš jau išeinu, — tarė Lorena.

— Dėkoju.

— Jei ką nors prisimintumėte apie pokalbį telefonu birželio antrąją...

— Aš jums pranešiu.

— Ar neprieštarausite, jei išeidama pakalbinsiu jūsų auklę?

Marša atsiduso ir patraukė pečiais.

— Ačiū, — padėkojo Lorena tiesdama ranką prie durų rankenos.

Tačiau Marša ją sulaikė:

— Ar galėčiau jus kai ko paklausti?

Lorena atsisuko.

— Toji vienuolė buvo nužudyta?

— Kodėl jūs to klausiate?

Marša vėl gūžtelėjo:

— Manau, toks klausimas yra visiškai natūralus. Dėl ko daugiau jūs būtumėte čia atėjusi?

— Man nevalia jums apie tai pasakoti. Apgailestauju.

Marša nieko neatsakė. Lorena atidarė duris ir išėjo į kiemą. Birželio saulė vis dar ritinėjosi aukštai danguje. Berniukai nerūpestingai žaidė. Suaugusieji taip nesugebėtų. Neišmoktų net per milijoną metų. Lorena prisiminė savo padaužišką vaikystę, kai ištisas valandas

galėdavo lakstyti su kitais vaikais, žaisti beisbolą ir nepavargti. Spėliodama, ar Marša Hunter išeina drauge su vaikais į kiemą pažaisti beisbolo, ji ir vėl pajuto geliantį liūdesį.

Dabar ne laikas.

Lorena jautė, kad Marša stebi pro virtuvės langą, todėl derėjo paskubėti. Artėdama prie merginos — koks gi jos vardas? Kaili? Kaira? O gal Kelsi? — pamojavo jai.

— Sveika!

Lorena neeikvojo laiko įžangai.

— Ar Matas Hunteris dažnai pas jus užsuka?

— Matas? Žinoma.

Mergina atsakė nedvejodama. Lorena nejučiom nusišypsojo. Ach, toji jaunystė!

— Dažnai?

Kaira — pagaliau Lorena prisiminė jos vardą — sukluso ir tapo šiek tiek atsargesnė, tačiau vis tiek buvo labai jauna. Buvo aišku, kad kol Lorena bus jai autoritetas, ji kalbės atvirai.

— Tiksliai nežinau. Manau, keletą kartų per savaitę.

— Geras žmogus?

— Kas?

— Matas Hunteris. Ar jis yra geras žmogus?

Kaira plačiai nusišypsojo.

— Jis nuostabus.

— Geras vaikams?

— Geresnio nėra.

Lorena linktelėjo apsimesdama abejinga.

— Ar jis praeitą naktį čia nakvojo? — ji stengėsi kalbėti kuo atsainiau.

Tačiau išgirdusi šį klausimą Kaira pakreipė galvą į šoną.

— O jūs ponios Hunter šito neklausinėjote?

— Aš tik noriu pasitikslinti. Jis buvo čia, tiesa?

— Taip.

— Visą naktį?

— Nežinau. Aš su draugais buvau mieste.

— Ant sofos buvo palikta paklodė ir antklodė. Kas galėjo ant jos miegoti?

Kaira patraukė pečiais.

— Tikriausiai tai buvo Matas.

Lorena pažvelgė pro ją. Marša Hunter pasitraukė nuo lango. Tikriausiai ji jau eina prie durų. Mergina neprisimintų birželio antrosios. Lorena turėjo jau pakankamai informacijos, nors nieko konkretaus ir nepaaiškėjo.

— Gal žinai, kur Matas gyvena?

— Atrodo, Irvingtone.

Atsidarė užpakalinės namo durys. „Pakaks", — nusprendė Lorena. Surasti Matą Hunterį neturėtų būti sudėtinga. Ji nusišypsojo ir patraukė tolyn nenorėdama duoti Maršai preteksto paskambinti savo dieveriui ir jį perspėti. Ji stengėsi žingsniuoti kaip įmanydama nerūpestingiau. Atsisveikindama pamojavo Maršai, kuri atsakė tuo pačiu, tik kažkaip vangiai.

Lorena perėjo kiemo keliuką automobilio link, kur jos laukė dar vienas siurprizas iš tolimos praeities, — ei, šiandieninis jos apsilankymas Livingstone virto *Lorena Mjūz: Gyvenimo istorija*. Į variklio dangtį stovėjo atsirėmęs vyras su cigarete lūpose.

— Sveika, Lorena.

— Ką aš matau! — atsakė ji. — Detektyvas Lensas Baneris.

— Sveikas ir gyvas, — jis numetė cigaretę ir užmynė ją koja.

Lorena pirštu dūrė į nuorūką ir tarė:

— Galėčiau už tai surašyti protokolą.

— O aš maniau, kad dirbi apygardos žmogžudysčių tyrimo skyriuje.

— Cigaretės taip pat žudo. Neskaitai, kas parašyta ant pakelių?

Lensas Baneris kreivai nusišypsojo. Jo automobilis be jokių skiriamųjų policijos ženklų stovėjo kitoje gatvės pusėje.

— Ilgai nesimatėm.

— Paskutinį kartą buvome susitikę, regis, susirinkime šaunamųjų ginklų saugos klausimais Trentone, — atsakė Lorena. — Turbūt prieš šešerius ar septynerius metus?

— Panašiai, — jis vis dar buvo atsirėmęs į jos automobilį. — Atvykai tarnybos reikalais?

— Tikrai taip.

— Tai susiję su buvusiu mūsų mokyklos laikų bičiuliu?

— Visko gali būti.

— Nori man apie tai papasakoti?

— O tu ar nenorėtumei papasakoti, kaip čia atsiradai?

— Aš netoliese gyvenu.

— Na ir kas?

— O tas, kad pastebėjau apygardos mašiną. Pamaniau, gal praverstų mano pagalba.

— Kuria prasme?

— Matas Hunteris nori sugrįžti atgal į Livingstoną, — paaiškino Lensas. — Netrukus jis ketina atsikraustyti į vieną namą ne per toliausiai nuo čia.

Lorena nieko į tai neatsakė.

— Ar tai susiję su tavo tiriama byla?

— Nežinau kaip.

Lensas nusišypsojo ir atidarė automobilio dureles.

— O kodėl tau nepapasakojus man, kas dedasi? Gal dviese greičiau išsiaiškintume?

16 skyrius

— Ei, labas. Atspėk, ką dabar darau tavo žmonai?

Matas laikė telefoną prie ausies.

Vyriškas balsas šnibždėjo toliau:

— Matai? Girdi mane?

Matas tylėjo.

— Ei, Matai, tu įskundei mane? Išplepėjai savo žmonai, kad atsiunčiau tau paveiksliukus?

Matas nepajėgė nė pajudėti.

— Olivija akylai saugo mobilųjį. O, ne, ji nenori manęs mesti. To nebus. Ji tikra besotė. Supranti, ką noriu tuo pasakyti?

Matas užsimerkė.

— Tačiau ji man pareiškė, kad nori būti atsargesnė. Todėl aš dabar ir svarstau — kalbu kaip vyras vyrui — ar tu jai nieko neprasitarei? Ar neišplepėjai mūsų mažos paslapties?

Mato pirštai taip tvirtai susigniaužė, jog jis išsigando, kad gali sutraiškyti telefoną. Stengėsi giliau kvėpuoti, tačiau tai nepadėjo. Galiausiai atgavęs žadą prabilo:

— Paklausyk, Čarli Talėjau, suradęs tave nusuksiu galvą ir apšiksiu.

Tyla.

— Girdi mane, Čarli?

Vėl pasigirdo šnabždesys:

— Turiu slėptis. Ji grįžta.

Pokalbis nutrūko.

Matas paprašė Rolandos, kad ji atidėtų visus jo po pietų numatytus susitikimus.

— Tu neturi jokių susitikimų, — atsakė ji.

— Nebūk tokia įžūli.

— Nori pasakyti, kad kažką darau blogai?

— Vėliau.

Jis išskubėjo namo. Vairavo vienoje rankoje laikydamas mobilųjį telefoną. Matas vis dar laukė. Kol privažiavo pagrindinėje Irvingtono gatvėje stovintį namą, kuriame jie gyveno. Jau ir taip reta veja per paskutinę sausrą — Rytinė pakrantė lietaus nebuvo mačiusi ištisas tris savaites — visiškai išdegė. Tokiuose priemiesčiuose kaip Livingstonas rimtai žiūrima į dekoratyvinės pievelės vešlumą. Namo šeimininkas, neprižiūrintis savo vejos ir dykinėjantis, kai merdėja žolytė, ten užsitrauktų kaimynų nemalonę, susirinkus išbandyti naujos „Weber Genesis Gold B" kepsninės. Tačiau Irvingtone dėl to niekas nesuko galvos.

Veja buvo turtingųjų žaidimas.

Matas ir Olivija gyveno aliuminiu apdailintame, dviem šei-

moms skirtame name. Jie gyveno dešinėje pusėje, o Ovensai — penkių juodaodžių amerikiečių šeima — kairėje. Abiejose pusėse buvo po du miegamuosius ir pusantro vonios kambario.

Matas užbėgo laiptais, žengdamas iškart per du laiptelius. Vos tik įėjęs vidun, paspaudė pirmuoju numeriu pažymėtą telefono mygtuką. Vėl įsijungė Olivijos balso pašto dėžutė. Nieko nuostabaus. Matas palaukė pyptelėjimo.

— Žinau, kad tavęs nėra „Ritzo" viešbutyje, — prabilo jis. — Žinau, jog tu esi ta moteris su blondinės peruku. Žinau, kad tai nebuvo pokštas. Žinau net ir apie Čarlį Talėjų. Taigi paskambink man ir viską paaiškink.

Baigęs kalbėti, Matas pažvelgė pro langą. Įprastas vaizdas. Gatvės kampe — „Shell" degalinė. Kurį laiką stebėjo ją. Kvėpavo tankiai ir negiliai. Bandė alsuoti ramiau. Išsitraukęs iš drabužinės lagaminą, numetė jį ant lovos ir ėmė į jį kimšti drabužius.

Staiga sustojo. Kodėl prireikė krautis daiktus? Kvailas ir teatrališkas poelgis. Liaukis.

Olivija ryt grįžta namo.

O ką, jeigu ne?

Beprasmiška apie tai galvoti. Ji grįš. Netrukus, vienaip ar kitaip, viskas paaiškės.

Jis nieko nešniukštinėdavo. Tačiau šįkart Matui tai buvo nė motais. Pradėjo nuo Olivijos stalčių. Jis dėl to nejautė jokios kaltės. Šiam žingsniui paskatino telefonu girdėtas balsas. Įtikimiausias atrodė šis scenarijus: Olivija nuo jo kažką slepia. Kodėl jam neišsiaiškinus?

Tačiau Matas nerado nieko.

Nei stalčiuose, nei drabužinėse. Jis laužė galvą, bandydamas atspėti galimą slėptuvę, ir kai ką prisiminė.

Kompiuteris.

Bėgte užbėgęs laiptais į viršų įjungė elektros srovę. Kompiuteris atgijo. Atrodė, tai atėmė marias laiko. Matui ėmė drebėti kairioji koja. Jis prispaudė ją, ant kelio uždėdamas ranką.

Jie prie interneto jungėsi per „Betamax", naudodamiesi laidiniu modemu, todėl Matas jau po kelių sekundžių galėjo naršyti žiniatinklyje. Jis žinojo Olivijos slaptažodį, bet niekada nemanė, kad jo gali

prisireikti. Nesunkiai atsidaręs žmonos elektroninio pašto dėžutę, peržiūrėjo gautus laiškus. Deja, tarp naujų laiškų nieko įdomesnio nerado. Tada nusprendė patikrinti anksčiau gautus laiškus.

Katalogas buvo tuščias.

Patikrino aplanką „Išsiųsti laiškai". Rezultatas — toks pat: visi laiškai buvo ištrinti. Tada Matas pabandė atsidaryti skyrių „Ištrinti laiškai". Tuščia. Tikėdamasis sužinoti, kuriuose interneto puslapiuose Olivija lankėsi paskutiniu metu, jis paspaudė nuorodą „Istorija". Deja, ir čia viskas buvo panaikinta.

Matas atsilošė. Atsakymas aiškus: Olivija kažką slepia. Kilo savaime suprantamas klausimas: kodėl?

Tiesa, dar buvo likę slapukai.

Žmonės dažnai ištrindavo informaciją, kuriuose interneto puslapiuose jie lankėsi, arba esančią jų pašto dėžutėse, tačiau šie slapukai — kas kita. Jei Olivija ir juos būtų išvaliusi, tuomet Matui būtų buvę daugiau negu aišku, kad reikalai pakrypo tikrai bloga linkme. Pavyzdžiui, be jų automatiškai neatsidarytų jo *Yahoo!* titulinis puslapis, jo neatpažintų *Amazon*. Jei žmogus bandytų panaikinti ir disko takelius, viskas būtų daugiau negu aišku.

Jei išvalyti ir slapukai, komentarai nereikalingi.

Matas atsidarė „Explorer" programą ir susirado aplanką, kuriame buvo saugomi žiniatinklio slapukai. Jų buvo begalė. Paspaudęs datos langelį, Matas išdėstė juos pagal laiką, todėl puslapiai, kuriuose buvo lankytasi paskiausiai, atsidūrė sąrašo viršuje. Jis greitai juos peržvelgė. Daugelis jam buvo gerai pažįstami — *Google, OfficeMax, Shutterfly,* — tačiau buvo ir pora nežinomų sričių. Užsirašęs juos, Matas suskleidė „Explorer" langą ir grįžo atgal į žiniatinklį.

Išspausdinęs pirmąjį adresą, Matas luktelėjo atsakymo. Adresas priklausė *Nevada Sun News* — laikraščiui, kuris įsileisdavo į archyvus tik pateikus asmeninius duomenis. Leidinio būstinė įsikūrusi Las Vegase. Matas patikrino „asmeninius duomenis". Olivija buvo nurodžiusi netikrą vardą ir elektroninio pašto adresą. Nieko keista. Jie abu taip elgdavosi norėdami išvengti galimų virusų ir trikdančios informacijos srauto, taip pat išsaugoti savo privatumą.

Ko gi ji čia ieškojo?

Deja, atsakymo Matas nerado.

Keista. Tačiau antrasis adresas pasirodė dar keistesnis.

Šio adreso paieška užtruko kiek ilgiau. Jis šokinėjo iš vienos vietos į kitą, kol galiausiai sustojo ties Stripper-Fandom.com.

Matas suraukė kaktą. Tituliniame puslapyje pasirodė įspėjimas, jog jame draudžiama lankytis neturintiems aštuoniolikos metų. Tai nieko gera nežadėjo. Jis paspaudė nuorodą „Pradėti". Kaip ir reikėjo tikėtis, pasirodė provokuojančios nuotraukos. *Stripper-Fandom* buvo populiarus puslapis, teikiantis informaciją apie...

...striptizo šokėjas?

Matas papurtė galvą. Ekrane mirgėte mirgėjo nedidelės pusnuogių moterų nuotraukos. Ties viena iš jų paspaudęs kairįjį pelės mygtuką rado merginos biografiją:

Bani savo, kaip striptizo šokėjos, karjerą pradėjo Atlantik Sityje, tačiau jos įspūdingi judesiai ir dailūs, prie kūno prigludę drabužiai padėjo jai per trumpą laiką tapti žvaigžde ir persikelti į Vegasą. „Man čia labai patinka! Be to, man patinka turtingi vyrai!" Bani iš kitų šokėjų išsiskiria tuo, kad dėvi kiškio ausis ir šoka prie strypo...*

Matas spragtelėjo nuorodą. Pasirodė elektroninio pašto adresas tam atvejui, jei norėtum jai parašyti laiškelį ir pasiteirauti apie „asmeninės audiencijos" kainą. Būtent taip ir buvo parašyta: asmeninė audiencija. Tartum Bani būtų buvusi popiežius.

Kas gi po velnių čia vyksta?

Matas dar panaršė po striptizo šokėjų aistruolių puslapį, tačiau nieko konkretaus nerado. Klausimai liko neatsakyti. Niekas nepaaiškėjo. Jis tik jautėsi dar labiau sumišęs. Galbūt ši interneto svetainė neturi nieko bendra su Olivija? Dauguma šokėjų buvo iš Vegaso apylinkių. Gal Olivija jį atsidarė visiškai atsitiktinai, paspaudusi pelės mygtuką ties Nevados laikraščio skelbimų nuoroda? Gal ši nuoroda netgi nebuvo pažymėta kaip striptizo šokėjų puslapis, todėl Olivija nė nežinojo, į kokį puslapį pateks?

Tačiau kurių galų jai prireikė Nevados laikraščio? Kodėl ištrynė visus elektroninius laiškus?

* Angl. *bunny* — *vaik.* triušelis, *šnek.* kiškelis, katytė (kalbant apie mažą mergaitę).

Atsakymo nebuvo.

Matas pagalvojo apie Čarlį Talėjų. Jis įvedė jo vardą ir pavardę į *Google* paiešką. Deja, nieko įdomaus nerado. Išjungęs naršyklę, Matas nusileido laiptais žemyn, ausyse tebegirdėdamas šnabždant: „Ei, labas. Atspėk, ką dabar darau tavo žmonai".

Laikas įkvėpti gryno oro. Ir gurkštelėti ko nors stipresnio.

Jis išėjo laukan ir nudrožė Pietų Oranžo aveniu link. Iš Garden State gatvės tiesiog negalėjai nepastebėti milžiniško rudo alaus butelio, iškilusio horizonte virš gretimų pastatų. Tačiau būtent šioje gatvės vietoje aiškiai — gal net aiškiau negu senas vandentiekio rezervuaras — matėsi abipus kelio nusidriekusios kapinės. Gatvė kirto jas tiesiog per patį vidurį, todėl iš kairės ir dešinės buvai įrėmintas nesibaigiančių, įvairias oro sąlygas atlaikiusių antkapių eilių. Tačiau važiuojant atrodydavo, kad gatvė kapines ne dalija perpus, o sujungia užtrauktuko principu į vieną daiktą. O ne per toliausiai nuo čia stovėjo keistas gigantiškas alaus butelis, kurio kaklas kyšojo aukštai virš kitų statinių — tartum nebylus sargas, saugantis čia palaidotus žmones, o galbūt iš jų besityčiojantis.

Alaus daryklos pastatas buvo apgadintas kažkaip paslaptingai. Jo langai buvo ne visiškai, o tik iš dalies išdaužti, sakytum daužiusiam užteko laiko į kiekvieną dvidešimt dviejų aukštų pastato langą — kiekviename aukšte buvo po langą — mesti tik po vieną akmenį. Žemėje blizgėjo daugybė šukių. Languose grėsmingai žiojėjo kiaurymės. Irimo ir puikybės derinys, tvirti griaučiai, bet klibantys dantys ir pamuštos akys, kurias priminė iškulti langai, šiai vietovei suteikė pažeminto karžygio įspūdį.

Netrukus senoji gamykla bus nugriauta, o jos vietoje išdygs prabangių prekių parduotuvės. Būtent tai, ko Džersiui ir reikėjo, — dar vieno parduotuvių rajono.

Matas nuėjo gatvele prie išblukusių raudonų durų. Baras neturėjo iškabos. Lange buvo likęs neoninis „Pabst Blue Ribbon" ženklas. Tačiau jis, kaip ir alaus darykla (o gal ir kaip visas miestas?), jau nebeveikė.

Matas atidarė duris užliedamas prietemoje skęstančią patalpą saulės šviesa. Vyrai, — tarp jų šmėsčiojo tik viena moteris, kuri būtų

užvožusi kiekvienam, išdrįsusiam pavadinti ją ponia, — ėmė mirkčioti lyg šviesos apakinti šikšnosparniai. Čia nebuvo jokio muzikinio centro, nesigirdėjo jokios muzikos. Lankytojai bendravo pašnibždomis, kaip ir dera tokioje prieblandoje.

Už baro, kaip visuomet, stovėjo Melas. Matas paskutinį kartą čia lankėsi mažiausiai prieš dvejus ar net trejus metus, bet Melas vis dar prisiminė jo vardą. Tai buvo vienas iš tų klasikinių pigių barų, išsibarsčiusių po visas Valstijas. Vyrai, — šiaip ar taip, jie sudarydavo daugumą, — vargais negalais užbaigę savo darbus, ateidavo į juos užsimiršti. Nors panašiose vietose būdavo mėgstama ir pasigirti, ir nepiktavališkai pasišaipyti, vis dėlto čia buvo gerokai daugiau girtuokliaujama negu ieškoma paguodos ar bendravimo.

Prieš patekdamas į kalėjimą Matas niekuomet nebūtų kėlęs kojos į panašią skylę kaip Melo baras. Na, o dabar panašios lindynės jam visai patiko, nors ir nebūtų galėjęs paaiškinti kodėl. Čia rinkdavosi dideli vyrai dideliais kumščiais. Rudenį ir žiemą jie vilkėdavo flaneliniais marškiniais, o pavasarį ir vasarą — marškinėliais trumpomis rankovėmis, kurie dar labiau išryškindavo apvalų lyg kėglių rutulys pilvą. Iš džinsų šie vyrukai neišlįsdavo kiaurus metus. Nors muštynės tokiose vietose kildavo ne kasdien, tačiau nežinodamas, kam skirti kumščiai, nebūtum čionai lankęsis.

Matas atsisėdo ant taburetės. Melas jam linktelėjo ir pasiteiravo:

— Alaus?

— Vodkos.

Melas įpylė vieną. Matas palaikė rankoje stiklelį, pažiūrėjo į jį ir papurtė galvą. Nuplauk visas problemas. Ar įmanoma rasti geresnę *cliché*? Išmaukęs degtinę, pajuto, kaip kūną pamažu užliejo šiluma. Galvos linktelėjimu paprašė įpilti dar vieną, bet Melas ir neraginamas atliko savo pareigą. Matas išgėrė antrą.

Jis ėmė jaustis žymiai geriau. Arba, kitaip tariant, ėmė jausti mažiau. Iš lėto apsidairė aplink. Kaip ir lankydamasis daugelyje vietų, taip ir čia Matas jautėsi šiek tiek nejaukiai, tarsi žvalgas priešo teritorijoje. Tiesą sakant, jis niekur nebesijautė gerai — nei senose, kadaise mielose, nei naujose, svetimose vietose. Jis viena koja stovėjo

ant vieno pagrindo, kita — ant kito. Iš tikrųjų, kad ir kaip graudžiai tai skambėjo, jis gerai jautėsi tik būdamas su Olivija.

Pasiųsk ją velniop.

Ir trečią išgėrė ligi dugno. Pajuto, kaip ima tvinksėti smilkiniuose.

Nagi, pažiūrėk į aną milžiną, kuris dabar tuština savo stiklą.

Jis pasijuto truputį „suminkštėjęs“. Kaip tik to jam ir reikėjo. Tik užsimiršti. Laikinai. Matas neketino savo liūdesį paskandinti degtinėje. Jis tik norėjo užsimiršti, pralaukti tik dar vieną naktį, kol Olivija grįš namo ir pasiaiškins, kodėl ji leido laiką motelyje su kitu vyru, kodėl ji melavo, iš kur tas vyrukas sužinojo, kad Matas papasakojęs jai apie vaizdelius telefonu.

Ir visa kita. Visas smulkmenas.

Jis paprašė įpilti dar. Melas, kuris būdavo šykštus kalbų ir patarimų, jo prašymą tučtuojau išpildė.

— Tu esi nuostabus žmogus, Melai.

— Ką gi, ačiū, Matai. Dažnai tai girdžiu, bet vis tiek malonu. Tikiuosi, supranti mane?

Matas nusišypsojo ir žvilgtelėjo į stiklelį. Tik nakčiai. Kad greičiau praeitų.

Iš tualeto grįžtantis briedį primenantis vyrukas netyčia atsitrenkė į Matą. Matas net krūptelėjo, tačiau nedelsiant mirktelėjo „briedžiui“ ir tarė:

— Atsargiau.

„Briedis“ suniurnėjo kažką panašaus į atsiprašymą, ir dėl to Matas pajuto kone nusivylimą. Atrodo, jis geriau už bet kurį kitą turėjo suprasti, kuo kvepia muštynės, tačiau šiąnakt Matui tai buvo nė motais. Ne, šiąnakt jis mielai kam nors duotų į nosį. Iš tikrųjų.

Negalvok apie pasekmes, gerai?

Jis apsidairė ieškodamas Stiveno Makgrato dvasios, kuri gan dažnai sėdėdavo ant taburetės priešais barą. Tačiau šįvakar Stiveno nebuvo nė kvapo. Gerai.

Matas nebuvo didelis girtuoklis. Jis gerai žinojo savo galimybes. Tiesą sakant, jam buvo gana. Jis jau išgėrė savo normą ir jautėsi apgirtęs. Žinoma, svarbiausia — laiku sustoti; pasilinksminti, bet iš-

vengti pasekmių. Daugeliui knietėjo sužinoti, kur yra toji skirianti riba. Deja, daugelis, ieškodami šios ribos, skaudžiai paslysdavo.

Šįvakar jam nerūpėjo jokios ribos.

— Dar.

Matas tik burbtelėjo. Tačiau jis dar girdėjo save. Jis girdėjo, kad tonas buvo nedraugiškas. Degtinė jį pykdė arba, teisingiau sakant, išlaisvino jo pyktį. Tiesą sakant, Matas šįvakar ieškojo nemalonumų, nors ir prisibijojo. Pyktis jam padėjo susitelkti. Jis bent jau norėjo tuo tikėti. Jo smegenų veikla suaktyvėjo. Jis žinojo, ko nori. Norėjo duoti kam nors į kaulus. Tikėjosi susimušti. Jam buvo nesvarbu, ar jis ką nors sumuš, ar jis pats bus sumuštas.

Jam dabar buvo nusispjaut.

Matas svarstė, iš kur tas jo potraukis į smurtą. Kas į jį veda? Galbūt senas draugužis detektyvas Lensas Baneris buvo teisus. Kalėjimas pakeičia žmogų. Patenki į jį vienoks, net jeigu esi visiškai nekaltas, bet išeini...

Detektyvas Lensas Baneris. Kvailas ir netašytas tipelis.

Laikas ėjo. Buvo sunku pasakyti, kiek dabar valandų. Pagaliau jis pamojo Melui, kad norėtų atsiskaityti. Vos tik Matas nulipo nuo taburetės, jo vidus ėmė smarkiai prieštarauti. Norėdamas išlaikyti pusiausvyrą, atsirėmė į barą.

— Kol kas, Melai.

— Iki pasimatymo, Matai!

Jis brovėsi išėjimo link mintyse kartodamas vieną vardą.

Detektyvas Lensas Baneris.

Matas prisiminė atsitikimą antroje klasėje, kai jam ir Lensui buvo septyneri. Kartą per pertrauką, kai jie žaidė kvadratą, — patį kvailiausią žaidimą po teterbolo, — Lensui plyšo kelnės. Tačiau blogiausia, kad Lensas buvo visiškai be trumpikių. Tai buvo vienas iš tų šiurpiausių vaikystės išgyvenimų, kurie ilgam įsirėžia atminty. Nuo tos dienos iki vidurinių klasių Lensą persekiodavo pašaipos: „Ei, Lensai, nepamesk kelnių!“

Matas garsiai nusikvatojo.

Tuomet jis vėl išgirdo Lenso žodžius: *Čia gyvena puikūs kaimynai.*

— Nejaugi? — garsiai paklausė Matas. — Ar visi čia gyvenantys berniūkščiai po kelnėmis mūvi trumpikes?

Jis ir vėl nusikvatojo iš savo sąmojo. Juokas nuaidėjo per visą barą, tačiau niekas jo pusėn nė nepažvelgė.

Matas atidarė duris. Buvo sutemę. Jis pasileido gatve klupinėdamas ir visa gerkle tebeplyšaudamas. Jo automobilis stovėjo prie namo. Netoliese stoviniavo pora jo tariamų kaimynų, kurie girsnojo iš rudų popierinių maišelių.

Vienas iš *benamių*, — nors šiais laikais buvo vartojamas šis politiškai teisingas terminas, jie patys pirmenybę teikdavo laiko išbandytam žodžiui *girtuokliai*, — šūktelėjo:

— Labas, Matai.

— Kaip laikais, Lorencai?

— Gerai, žmogau, — atsakė šis ir ištiesė maišelį. — Nori įkalt?

— Ne.

— Ei! — Lorencas pavingiavo ore ranka. — Atrodo, tu savo jau išgėrei, ką?

Matas nusišypsojo. Įkišęs ranką kišenėn ištraukė dvidešimtinę.

— Išgerkit ir jūs ko nors stipresnio. Į mano sveikatą.

Lorenco veidas nušvito plačia šypsena.

— Tai kad tu, Matai, sveikata nesiskundi.

— O, taip. Žinoma. Aš pats sveikiausias ir geriausias.

Lorencas nusikvatojo, tarsi būtų išgirdęs naujausią Richardo Prajoro sąmojį. Matas pamojavo ir nuėjo. Pasirausęs kišenėje iš jos išsitraukė automobilio raktelius ir stabtelėjo.

Jis buvo kaip reikiant nusilesęs.

Dabar Mato galva nedirbo. Jam buvo pasimaišęs protas. Matas norėjo ką nors gerai pridaužyti, — kandidatų sąraše antruoju numeriu ėjo Lensas Baneris (po Čarlio Talėjaus, bet Matas nežinojo, kur šio ieškoti), — tačiau protas jam dar nebuvo *tiek* pasimaišęs. Juk jis dabar paprasčiausiai negalėtų sėsti už vairo.

Lorencas pasiūlė:

— Ei, Matai, nori prisidėti prie mūsų?

— Galbūt vėliau, vaikinai.

Matas apsisuko ir nudrožė Giraitės gatvės link. Į Livingstoną važiavo septyniasdešimtas autobusas. Matas laukė siūbuodamas vėjyje. Sustojime daugiau nebuvo nė vieno žmogaus. Daugelis keliavo priešinga kryptimi: išvargę namų darbininkai ir tarnaitės, per dieną plušėję turtinguose rajonuose, traukė į savo kuklius būstus.

Sveiki atvykę į tamsiąją priemiesčių pusę.

Sustojus autobusui, Matas stebėjo, kaip iš jo išlipa nuo darbų pavargusios ir zombius primenančios moterys. Niekas nepratarė nė žodžio. Niekas nesišypsojo. Niekas nė neketino su juo sveikintis.

Matas nuvažiavo ne daugiau kaip dešimt mylių. Palikęs dūlėjančius Niuarką ir Irvingtoną pasijuto tarsi staiga atsidūręs kitame pasaulyje. Permaina įvyko akimirksniu. Meiplvudas, Milburnas, Šort Hilsas ir galiausiai Livingstonas. Matas vėl pagalvojo apie atstumus, geografiją ir pačią ploniausią iš visų skiriamųjų juostų.

Matas ilsėjosi atrėmęs galvą į autobuso langą, kurio virpesiai atrodė tartum kažkoks keistas masažas. Jis prisiminė Stiveną Makgratą ir aną siaubingą naktį Amherste. Prisiminė, kaip pirštais lyg žnyplėmis laikė suspaudęs Stiveno kaklą. Stebėjosi, kaip tvirtai jį laikė. Kažin ar po to, kai jie parkrito žemėn, jis būtų leidęs Stivenui atsistoti? Deja, dabar jis jau nieko nebegalėjo pakeisti. O galbūt būtų suspaudęs dar tvirčiau? Galbūt. Tik galbūt.

Jis dažnai apie tai pagalvodavo.

Matas išlipo dešimtajame maršrute prie pat žiedo ir nudrožė tiesiai į populiariausią Livingstone „girdyklą“, Landmarką. Automobilių stovėjimo aikštelė Nortfyldo aveniu buvo pilna mikroautobusiukų. Matas vyptelėjo. Čia neverta ieškoti anos plonytės skiriamosios juostos. Tai buvo ne Melo baras, o prakeiktas bariūkštis, jei tik iš viso jam yra tekę tokiame lankytis.

Lensas Baneris tikrai turėtų čia pasirodyti.

Žinoma, Landmarkas nė iš tolo nepriminė Melo baro. Čia viskas skendo ryškioje šviesoje ir triukšme. „Outkast“ dainavo apie rožes, nuo kurių dvelkia kvaila klaida — Matui tai skambėjo kaip savotiškai saugaus, nuo išorinio pasaulio atsiribojusio geto muzika. Čia nebuvo nei įtrūkusios vinilinės pertvaros, nei apsilupusių dažų, nei pjuve-

nų ant grindų. Čia mirgėjo „Heineken“ iškaba, tiksėjo „Budweiser“ laikrodis, kuriame šuoliavo klaidesdeilų veislės ristūnai. Landmarke nedaug kas pageidaudavo stiprių gėrimų. Ant stalų rikiavosi alaus bokalai. Mažų mažiausiai pusė lankytojų vilkėjo softbolo žaidėjų apranga, ant kurios puikavosi įvairių rėmėjų pavadinimai, — *Friendly's Ice Cream, Best Buy, Burrelle's Press Clipping,* — ir drauge su komandos draugais, neišskiriant nė varžovų, „aplaistė“ pasibaigusias mėgėjų lygos rungtynes. Matas pastebėjo būrelį koledžo studentų, grįžusių atostogoms iš Prinstouno arba Rutdžerso, o gal netgi iš Mato alma mater Boudoine.

Matui įėjus, niekas į jį nė neatsigręžė. Bent jau iš pradžių. Visi linksmai juokėsi. Visi trykšte tryško sveikata ir buvo gerokai „užsivedę“. Visi kalbėjo vienu metu. Visi šypsojosi, nesidrovėdami keikėsi ir atrodė labai mieli.

Tuomet jis išvydo savo brolį Bernį.

Žinoma, tai buvo ne jis. Bernis buvo miręs. Tačiau šis vyras buvo panašus į jį. Bent jau iš nugaros. Matas su Berniu čia užeidavo *incognito*. Jie čia taip pat linksmai kvatodavo, triukšmaudavo, be perstojo maldavo liežuviu ir nesidrovėdami keikdavosi. Jie dairydavosi į kaimynus, softbolo mėgėjų lygos žaidėjus, klausydavosi jų šnekų apie virtuves ir karjerą, apie vaikus ir „Yankee“ stadioną, pasakojimų apie jų treniruojamas Mažosios lygos komandas ir skundų apie gęstantį lytinį gyvenimą.

Kol Matas stovėjo mąstydamas apie brolį, baro lankytojai dar labiau įsiaudrino. Tuo metu jį kažkas atpažino. Nuvilnijo nuostabos banga. Pasigirdo murmesys, kai kurie iš čia esančių ėmė dairytis į duris. Matas žvalgėsi tikėdamasis išvysti Lensą Banerį. Deja, jo nesimatė. Jis užmetė akį į policininkų staliuką — juos buvo labai lengva užuosti — ir atpažino vakar kartu su Lensu buvusį jaunesnįjį policininką.

Vis dar veikiamas alkoholio, Matas stengėsi kuo tvirčiau statyti kojas. Išvydę, kad jis eina jų link, policininkai pasitiko jį savo lazeriniais žvilgsniais. Tai Mato nė kiek nesutrikdė. Jis buvo matęs ir blogiau. Jam priėjus prie jaunesniojo policininko, sėdintys prie staliuko nuščiuvo.

Matas, stengdamasis nesvyruoti, stovėjo tiesiai prieš jį. Vaikinas nė nekrustelėjo.

— Kur Lensas? — paklausė Matas.

— Kam jo reikia?

— Mielasis, — Matas linktelėjo. — Nagi, pasakyk, kas tau parašė tekstą?

— Kokį tekstą?

— „Kam jo reikia?" Iš tikrųjų labai kvailas sąmojis. Klausyk, stoviu tau prieš nosį ir užduodu klausimą, o tu staiga nė nemirktelėjęs išpyškini „Kam jo reikia?"

Matas priėjo dar arčiau ir tęsė:

— Stoviu štai čia, priešais tave, — tai kaipgi tu, po galais, nesupranti, kam jo reikia?

Matas girdėjo, kaip stumdomų kėdžių kojos brūžina grindis, bet nekreipė į tai dėmesio. Jaunesnysis policininkas žvilgtelėjo į savo kolegas, o paskui vėl į Matą ir tarė:

— Tu girtas.

— Na ir kas?

Dabar policininkas įsistebeilijo tiesiai Matui į akis.

— Atrodo, tau būtų visai ne pro šalį pajudinti subinę ir nuvykti su manim iki centro papūsti į alkotesterį.

— Pirma, — Matas pakėlė smilių, — Livingstono policijos skyrius yra ne miesto centre, o viduryje. Per dažnai žiūri serialą apie Niujorko policijos valdybą. Antra, aš dabar nevairuoju, todėl nevisiškai suprantu, kam tau prisireikė alkotesterio. Trečia, kadangi prabilai apie kvapą ir dabar šnopuoji tiesiai man į veidą, kišenėje turiu mėtinių saldainiukų. Aš dabar neskubėdamas juos išsitrauksiu ir galėsiu vieną duoti. O gal net ir visą pakelį.

Atsistojo dar vienas policininkas.

— Nešdinkis iš čia, Hunteri.

Matas atsigręžė ir prisimerkęs dėbtelėjo į jį. Užteko akimirkos, kad atpažintų šį vyrą šeško veidu.

— O, Dieve! Ar tik ne Fleišeris? Dagio mažasis brolis!

— Niekas tavęs čia nepasiilgo.

— Niekas?.. — Matas apžvelgė juos visus. — Jūs rimtai, vyru-

čiai? Norit išvyti mane iš miesto? Ei, tu, — jis staiga pratrūko pykčiu ir pirštu dūrė į policininką, — mažasis Fleišerio broli, kaipgi ten tavo vardas?

Šis nieko jam neatsakė.

— Niekis. Tavo brolis Dagis buvo didžiausias narkomanas mano klasėje. Jis aprūpindavo visą mokyklą. Mes pravardžiuodavom jį Kuinu, nes jis labai garsiai žvengdavo.

— Tu nori apjuodinti mano brolį?

— Aš nieko nejuodinu. Tai gryna tiesa.

— Nori pernakvoti areštinėje?

— Už ką, subingalvi? Žadi pateikti man suklastotą kaltinimą? Nagi, varyk. O tu žinai, kad aš dirbu juridinėje firmoje. Pasirūpinsiu, kad būtų patikrintas tavo išsilavinimas pagal abitūros lygį, kuris, savaime suprantama, — ne tavo kvailai galvai.

Subrazdėjo dar daugiau kėdžių. Atsistojo dar vienas policininkas. Paskui jį ėjo kitas. Mato širdis pasileido šokti tustepą. Kažkas sugriebė jį už riešo, tačiau Matas ištrūko. Dešinė ranka susigniaužė į kumštį.

— Matai?

Balsas, kurį jis išgirdo, buvo švelnus ir užgavo giliai jame įtemptą stygą. Matas grįžtelėjo į barą. Petis Apelas. Senas vidurinės mokyklos laikų draugas. Kadaise jie kartu žaisdavo Raiker Hilo parke. Šaltojo karo metais parko teritorijoje buvo raketinė bazė. Betoninėse paleidimo aikštelėse jie žaisdavo erdvėlaivių įgulas. Tai buvo Naujajame Džersyje.

Petis nusišypsojo. Matas atgniaužė kumštį. Policininkai stovėjo kaip mūras.

— Labas, Peti.

— Labas, Matai.

— Džiaugiuosi tave matydamas, žmogau.

— Ir aš taip pat, — atsakė Petis. — Klausyk, aš netrukus išvažiuoju. Galėčiau pavežti namo, gerai?

Matas pasižiūrėjo į policininkus. Keletas iš jų buvo gerokai įraudę ir pasirengę imtis priemonių. Tada jis vėl atsisuko į savo seną bičiulį.

— Ačiū, Peti. Rasiu kelią.

— Esi tuo tikras?

— Aha. Atleisk, žmogau, jei pridariau tau kokių nors nemalonumų.

Petis linktelėjo.

— Džiugu tave matyti.

— Tave — taip pat.

Matas luktelėjo. Du policininkai padarė tarpą. Matas neatsigręždamas išėjo laukan. Jis įkvėpė nakties oro ir nužingsniavo gatve. Netrukus pasileido bėgti.

Jis buvo kai ką sumanęs.

17 skyrius

Lensas Baneris tebesišypsojo Lorenai.

— Nagi, lipk į vidų, — pakvietė jis. — Pasikalbėsim.

Dar kartą užmetusi akį į Maršos Hunter namą, Lorena įsitaisė keleivio sėdynėje. Lensas ėmė sukti ratą jam gerai pažįstamu rajonu.

— Taigi, — prabilo jis, — ko tau reikėjo iš Mato brolienės?

Ji prisaikdino Lensą saugoti paslaptį, tačiau, nepaisant to, jam pametėjo tik keletą smulkių kauliukų: papasakojo, kad tiria įtartiną sesers Merės Rouz mirtį, nors jie nėra tikri, jog ji buvo nužudyta; užsiminė ir apie tai, kad sesuo Merė Rouz tikriausiai skambino į Maršos Hunter namų telefoną. Ji neprasitarė nei apie implantus, nei apie tai, jog nežinojo, kas iš tikrųjų buvo toji vienuolė.

Lensas savo ruožtu papasakojo, kad Matas Hunteris buvo vedęs ir dirbo „kažkokiu pastumdėliu“ asistentu senoje teisinių paslaugų firmoje, kurioje anksčiau yra dirbęs ir jo brolis. Mato Hunterio žmona, anot Lenso, kuris tiksliai negalėjo prisiminti, buvo kilusi iš Virdžinijos ar Merilendo. Lensas kažkaip pernelyg entuziastingai pridūrė, kad jis džiaugtųsi galėdamas padėti Lorenai narplioti šią bylą.

Lorena paprašė nesivarginti, nes tai esanti jai pavesta byla, o jei-

gu Lensas ką nors sužinotų, tai jis, be abejo, galėtų jai pranešti. Lensas linktelėjo ir nuvežė ją atgal prie jos automobilio.

Prieš išlipdama Lorena pakalusė:

— Ar tu prisimeni jį? Norėjau pasakyti — iš vaikystės.

— Hunterį? — Lensas suraukė antakius. — Taip, žinoma, kad prisimenu.

— Jis man atrodė panašus į tikrą šaulį.

— Kaip ir daugelis žudikų.

Lorena ištiesė ranką prie durelių rankenos ir pakraipė galvą.

— Tu iš tikrųjų taip manai?

Lensas tylėjo.

— Kažkada esu skaičiusi, — tęsė ji, — na, visų detalių nepamenu, bet esmė ta, kad iki penkerių metų amžiaus nulemiama visa mūsų ateitis: kaip mums seksis mokykloje, ar užaugsime nusikaltėliais, ar sugebėsime mylėti. Ką tu apie tai manai, Lensai?

— Nežinau, — atsakė šis. — Aš nesuku sau dėl to galvos.

— Tau teko sulaikyti daug blogų žmonių, tiesa?

— Aha.

— Tu kada nors domėjaisi jų praeitimi?

— Kartais.

— Man atrodo, — kalbėjo Lorena, — kad aš visada ką nors iškapstau. Įprastai jų elgesys būna sąlygotas praeityje pasireiškusių psichozių arba traumų. Kai žiūri žinių laidas, visi kaimynai kalba panašiai: „Oho! Aš nė neįtariau, kad toks mielas žmogus kankindavo vaikučius — jis visada atrodė toks mandagus." Tačiau pasikalbėjusi su mokytojais ir vaikystės draugais beveik visuomet išgirstu kitokią nuomonę. Jie niekuomet nebūna nustebę.

Lensas linktelėjo jai.

— Ir ką gi? — paklausė ji. — Ar Mato Hunterio praeityje matai kažką tokio, kas būtų paskatinęs jį žudyti?

Lensas susimąstė.

— Jei viskas būtų nulemta iki penkerių metų amžiaus, mes neturėtume darbo.

— Tai — ne atsakymas.

— Nieko geresnio nesugalvoju. Jei tu, stebėdama konstrukcijo-

mis laipiojančius trečiaklasius, gali parašyti jų biografiją, tai mes visi esame paskutiniai kvailiai.

Tiesos jo žodžiuose buvo. Vienaip ar kitaip, tačiau Lorena dabar turėjo būti budri ir nenuleisti akių nuo Mato Hunterio. Ji įsėdo į savo automobilį ir nuvažiavo pietų kryptimi. Turėjo užtektinai laiko dar prieš temstant nusigauti iki Delavero valstijoje, Vilmingtone, įsikūrusios „Lockwood Corporation".

Ji pabandė prisiskambinti Matui Hunteriui į juridinę kontorą, tačiau ten jo nebuvo. Tuomet paskambino jam į namus ir paliko žinutę: „Matai, čia Lorena Mjūz. Aš esu Esekso apygardos prokuratūros tyrėja. Kadaise, mokydamiesi Burnet Hile, buvome gerai pažįstami. Ar negalėtum man kuo greičiau paskambinti?"

Ji padiktavo savo mobiliojo ir darbo telefonų numerius.

Įprastinėje dviejų valandų kelionėje į Delaverą ji sugaišo valandą ir dvidešimt minučių. Lorena nejungė sirenos, bet visą kelionę mirksėjo mėlynu švyturėliu, kurį, reikalui esant, pritvirtindavo ant automobilio stogo. Ji mėgo greitį. O galiausiai — kokia prasmė budėti įstatymo sargyboje, jei negalėtum pašėlusiai lakstyti automobiliu ir nešiotis ginklo?

Randelo Horno kontora buvo niekuo iš kitų panašių įstaigų neišsiskirianti advokato firma, įsikūrusi trijuose korporacijos pagalbinių patalpų aukštuose. Visi milžiniškas dėžes primenantys pastatai stovėjo vienas greta kito nesibaigiančioje eilėje.

Panaši į imtynininkę nužydėjusi „Horno, Bukmano ir Pyrso" priimamojo sekretorė įdėmiai nužvelgė Loreną tokiu žvilgsniu, tarsi būtų atpažinusi ją iš skelbimo „Jų ieško policija". Nedraugiškai dėbčiodama, imtynininkė pasiūlė atsisėsti.

Randelas Hornas privertė jo laukti lygiai dvidešimt minučių — tipiška ir seniai perprasta teisininkų taktika. Ji leido laiką skaitinėdama krūvelėn sudėtus žurnalus — įvairius *The Third Branch* numerius, informacinius federalinio tesimo biuletenius ir *American Bar Association Journal*. Lorena atsiduso. O, kad taip ji galėtų nors kartelį nusifotografuoti su iš viršelių besišypsančiais Lindsėjumi arba Kolinu!

Pagaliau Hornas teikėsi pasirodyti priimamajame. Jis priėjo taip arti Lorenos, kad atsistojo kone virš jos. Atrodė jaunesnis negu ji įsi-

vaizdavo, o veidas tikriausiai buvo išteptas „Botox“ kremu, nes blizgėjo ne blogiau negu Žermeino Džeksono. Atgal sušukuoti plaukai buvo kiek per ilgi, o jų galai raitėsi ant sprando. Vilkėjo nepriekaištingą kostiumą, nors švarko atlapai jai pasirodė truputį per platūs. O galbūt jie sugrįžo į madą?

Jis pradėjo be jokios įžangos:

— Aš tikrai nemanau, kad turime apie ką pasikalbėti, panele Mjūz.

Randelas Hornas stovėjo kone prispaudęs ją, todėl Lorena negalėjo nė atsistoti. Tegul. Jis tikėjosi pritrenkti ją savo ūgiu. Kadangi Lorena buvo penkių pėdų ir vieno colio, jai šis triukas nebuvo naujiena. Jai kilo netgi pagunda trenkti plaštaka Hornui į kirkšnį, kad šis atsitrauktų, tačiau susilaikė ir leido jam toliau tęsti pradėtą spektaklį.

Sekretorė imtynininkė, atrodanti penkiolika metų per sena vaidinti kalėjimo matroną pigiuose filmuose, stebėjo šią sceną su nežymia šypsena lūpose, kurias puošė pridžiūvę lūpų dažai.

Lorena tarė:

— Norėčiau išsiaiškinti moters, įsigijusios krūtų implantus, kurių serijos numeris — 89783348, tapatybę.

— Visų pirma, — atsakė Hornas, — tai yra labai senas įrašas. „SurgiCo“ į sąrašą įtraukė ne moters, bet operaciją atlikusio gydytojo pavardę.

— Puiku, to visiškai pakanka.

Hornas sukryžiavo ant krūtinės rankas.

— Ar turite teismo šaukimą, detektyve?

— Jis jau pakeliui.

Jis pažvelgė į ją išraiškingu pasipūtėlio žvilgsniu.

— Ką gi, — tarė jis, — aš einu atgal į savo kabinetą. Malonėkite pranešti Tifanei, kai jį turėsite.

Imtynininkė, plačiai šypsodamasi, gražinosi. Lorena parodė į ją pirštu ir tarė:

— Jūs išsidažėte dantis.

Tada vėl atsigręžusi į Randelą Horną paklausė:

— Ar nepaaiškintumėte, kodėl jums taip prireikė teismo šaukimo?

— Ne per seniausiai išleista nemažai įstatymų, ginančių pacientų privatumą. „Lockwood Corporation“ darbuotojai įsitikinę, kad jų reikia laikytis.

— Tačiau toji moteris mirusi.

— Tai nieko nekeičia.

— Betgi tai — jokia medicininė paslaptis. Mes ir taip žinome, kad tie implantai buvo jos. Mums reikia tik nustatyti jos asmenybę.

— Tam yra ir kitokių būdų, detektyve.

— Mes bandome, patikėkite manimi. Tačiau iki šiol... — Lorena gūžtelėjo pečiais.

— Deja, tai nekeičia mūsų pozicijos.

— Aš gerbiu jūsų poziciją, pone Hornai, bet ji primena vaiko sisiojimą.

— Aš nesupratau, ką norėjote tuo pasakyti.

— Minutėlę, — paprašė Lorena ir iš užpakalinės kelnių kišenės ėmė traukti sulankstytus popierius. — Atvykdama pas jus turėjau laiko peržiūrėti Naujajame Džersyje tirtas bylas. Susidariau įspūdį, kad jūsų kompanija anksčiau visada bendradarbiaudavo su teisėsaugos institucijomis. Jūs atskleidėte duomenis apie lavoną, kuris praeitų metų liepos mėnesį buvo rastas Somerseto apygardoje. Ponas Hemptonas Vyleris, šešiasdešimt šešerių metų, būtų davęs nukirsti ne tik pirštus, bet ir galvą, kad tik nebūtų išaiškinta tapatybė, tačiau žudikas nepagalvojo apie širdies stimuliatorių. Jūsų kompanija padėjo nustatyti jo asmenybę. Žinau dar vieną atvejį...

— Detektyve... Mjūz, jei neklystu?

— Inspektorė.

— Inspektore Mjūz. Esu labai užsiėmęs. Prašau įsitaisyti kuo patogiau. Kai tik turėsite teismo šaukimą, nesivaržykite ir praneškite apie tai Tifanei.

— Luktelėkite, — Lorena žvilgtelėjo į imtynininkę. — Tifanė... nemanau, jog tai jos tikras vardas, tiesa?

— Jums leidus, aš...

— Pone Hornai, juk jūs jau žinote, kad negausiu jokio šaukimo, kad aš blefavau.

Randalas Hornas tylėjo.

Lorena nuleido akis ir jos žvilgsnis užkliuvo už *The Third Branch* numerio. Ji susiraukė ir vėl pakėlė akis į Horną. Dabar ji atsistojo.

— Jūs nemanėte, kad aš blefuoju, — Lorena kalbėjo iš lėto. — Jūs tai žinojote.

Hornas žengė žingsnį atgal.

— Tačiau iš tikrųjų, — tęsė ji, kalbėdama ne tiek jam, kiek sau, — tai galėjo būti ir tiesa. Žinoma, man reikėjo skubėti, bet juk galėjau paskambinti federaliniam teisėjui pakeliui pas jus, ar ne? Išsirūpinti teismo šaukimą nebūtų labai sudėtinga. Bet kuris teisėjas būtų pasirašęs jį per penkias minutes. Nė vienas blaiviai mąstantis teisėjas nebūtų atsisakęs jį išduoti, nebent...

Randalas Hornas laukė. Atrodė, jis laukia, kol ji sudės visus taškus ant „i".

— Nebent būtų įsikišęs kas nors iš FTB arba Teisingumo ministerijos.

Hornas kostelėjo ir pasižiūrėjo į laikrodį.

— Man jau iš tikrųjų metas eiti, — pareiškė jis.

— Jūsų kompanija iš pradžių bendradarbiavo su mumis. Man apie tai pasakojo Eldonas. Staiga jūs atsisakėte padėti. Kodėl? Ar jūs staiga persigalvotumėte negavę nurodymo iš aukščiau, pavyzdžiui, iš FTB?

Ji pakėlė akis ir tęsė toliau:

— Kodėl federalai susidomėjo šiuo klausimu?

— Tai — ne mūsų reikalas, — atsakė jis ir tuoj pat ranka prisidengė burną, tarsi būtų išsigandęs savo neapdairumo.

Tuo metu jų žvilgsniai susitiko, ir ji suprato, kad jis padarė jai paslaugą. Iš Horno daugiau nieko nebeištrauksi, tačiau pakako ir pasakyto.

FTB. Tai jie užtrenkė duris jai prieš pat nosį.

Galbūt Lorena netgi suprato kodėl.

Grįždama prie automobilio, Lorena nesiliovė galvojusi.

Ar ji neturi kokių nors pažįstamų FTB?

Tiesa, keletą darbuotojų pažinojo, tačiau niekas iš jų padėti šiuo atveju negalėjo. Lorena pajuto jai gerai pažįstamą virpulį, kuris perbėgdavo kūnu aptikus siūlo galą. Nebuvo jokios abejonės, kad atsiti-

ko kažkas labai svarbaus. Šiuo reikalu susidomėjo FTB. Jiems kažkodėl parūpo, kas tokia buvo toji sesuo Merė Rouz. Kaip ir dera tokiai institucijai, jie veikė visur, netgi kompanijoje, gaminusioje krūtų implantus, paskui save palikdami sprogdiklius ir vizitines korteles.

Ji pati sau pritariamai linktelėjo. Žinoma, tai tebuvo hipotezės, tačiau gana pagrįstos. Na, gerai, pradėkime nuo aukos: sesuo Merė Rouz turėjo būti arba bėglė, arba liudininkė. FTB svarbus žmogus.

Labai gerai. Tęsk toliau.

Prieš kurį laiką sesuo Merė Rouz (arba ja besidedanti) iš kažkur pabėgo. Sunku pasakyti, kada tai įvyko, tačiau, pasak motinos Katerinos, Šventosios Margaritos mokykloje ji dirbo septynerius metus. Taigi buvo praėję mažų mažiausiai tiek metų.

Lorena stabtelėjo norėdama kai ką apmąstyti. Sesuo Merė Rouz slapstėsi ne mažiau kaip septynerius metus. Ar federaliniai pareigūnai jos visą tą laiką ieškojo?

Šios prielaidos atrodė visiškai tikėtinos.

Sesuo Merė Rouz labai gerai pasislėpė. Ji buvo pakeitusi savo vardą ir pavardę. Savo naują gyvenimą ji tikriausiai pradėjo Oregone, tame konservatyviame vienuolyne, apie kurį užsiminė motina Katerina. Kas žino, kiek metų ji ten praleido?

Tai neturi reikšmės. Svarbu tai, kad prieš septynerius metus ji kažkodėl nusprendė persikelti į rytus.

Lorena patrynė rankomis. Ką gi — visiškai neblogai.

Taigi sesuo Merė Rouz persikelia į Naująjį Džersį ir pradeda mokytojauti Šventosios Margaritos mokykloje. Apie ją atsiliepiama kaip apie kukliai gyvenusią, gerą, rūpestingą, pasiaukojusią mokytoją ir vienuolę. Praeina septyneri metai. Tikriausiai ji jaučiasi pakankamai saugi. Galbūt praranda budrumą ir susisiekia su kažkuo iš ankstesnių savo pažįstamų. Kad ir kas tai būtų.

Šiaip ar taip, bet jai nepavyksta pabėgti nuo savo praeities. Kažkas ją atpažįsta. Tada tas „kažkas" įsiveržia į jos mažąją celę, nukankina ją, o paskui uždusina ant galvos užspaudęs pagalvę.

Lorena trumpam nutraukė savo apmąstymus, tarytum būtų norėjusi pagerbti seserį Merę Rouz tylos minute.

„Puiku, — pagalvojo ji, — o kas toliau?"

Neliko kito pasirinkimo, kaip tik iš pačių FTB pareigūnų sužinoti nužudytosios asmenybę.

Tačiau kaip?

Vienintelė išeitis — klasikinis ėjimas *quid pro quo*: paslauga už paslaugą. Kuo ji galėjo atsilyginti?

Mainais ji galėjo pasiūlyti Matą Hunterį.

Federalai nuo jos atsiliko mažų mažiausiai dieną arba dvi. Ar jie jau turėjo telefoninių pokalbių išklotines? Vargu. Na, gerai, tarkime, kad jie jas turi ir žino apie skambutį į Maršos Hunter telefoną. Ar jie jau suuodė, kad čia gali būti kažkas bendra su Matu Hunteriu?

Labai abejotina.

Pasiekusi greitkelį, Lorena žvilgtelėjo į savo mobilųjį telefoną. Jis neveikė. Ji susinervino. Argi nurodytas baterijos veikimo laikas nėra akių dūmimas? Jos telefono baterijos budėjimo trukmė turėjo būti maždaug savaitė, tačiau ji buvo laiminga, jei šitas sumautas aparatas veikdavo trisdešimt šešias valandas.

Atidariusi daiktadėžę, išsiėmė įkroviklį. Vieną jo galą įjungė į cigarečių uždegiklio lizdą, o kitą — į telefoną. Atgijęs skystųjų kristalų ekranas informavo, kad balso pašto dėžutėje gauti trys pranešimai.

Pirmasis buvo nuo motinos. „Sveika, brangioji“, — keistai švelniu balsu kreipėsi mama. Tai buvo jos viešas balsas, įprastai tausojamas tiems atvejams, kai kas nors galėdavo ją nugirsti ir susidaryti nuomonę apie jos motiniškus įgūdžius. „Pamaniau, kad galėčiau pas Renatą užsakyti picą ir parnešti iš „Blokbaster“ kokį filmą. Yra naujas DVD su Raselu Krou. O ką, jei surengtume savotišką mergvakarį dviem? Ar nenorėtum?“

Lorena papurtė galvą ir, nors stengėsi susivaldyti, pajuto skruostais riedant ašaras. Jos mama. Kiekvieną kart, kai tik jai kildavo noras ją „nurašyti“, išbraukti iš savo gyvenimo, neatleisti ir suversti visą kaltę už tėčio mirtį, ji staiga imdavo ir apsireikšdavo priblokšdama netikėtu poelgiu.

— Taip, — švelniai pratarė Lorena. — Aš labai norėčiau.

Antrasis ir trečiasis pranešimai tarsi stipri vandens srovė nuplovė šį sumanymą. Abu buvo gauti iš jos boso, apygardos prokuroro Edo Steinbergo, — trumpi ir konkretūs. Pirmasis reikalavo: „Pa-

skambinkite man. Nedelsiant." Antrasis buvo kiek ilgesnis: „Kurgi jūs, po galais, esate? Paskambinkite. Nesvarbu kelintą. Pakvipo rimtais nemalonumais."

Edas Steinbergas buvo ne iš tų, kurie mėgsta sutirštinti spalvas arba kiaurą parą atsiliepinėti į skambučius. Šiuo atžvilgiu jis buvo senamadiškas. Lorena kažkur turėjo užsirašiusi jo numerį, — deja, ne su savimi, — bet niekada juo taip ir nepasinaudojo. Steinbergas nemėgo, jei jį po darbo kas nors sutrukdydavo. Jo moto: „Mėgaukis gyvenimu, o visa kita palauks." Jis darbą įprastai baigdavo penktą valandą, ir Lorena nebūtų prisiminusi atvejo, kad šefas kada nors būtų buvęs darbe po šešių.

Laikrodis rodė šešias trisdešimt. Ji nusprendė pirmiausia surinkti jo darbo numerį. Tikėjosi, kad Telma, Steinbergo sekretorė, dar nebus išėjusi. Ji turėtų žinoti, kaip su juo susisiekti. Po pirmo signalo telefono ragelį pakėlė pats Edas Steinbergas.

Tai nieko gera nežadėjo.

— Kur esate? — paklausė Steinbergas.

— Grįžtu iš Delavero.

— Važiuokite tiesiai pas mane. Turim problemų.

18 skyrius

Las Vegasas, Nevados valstija
FTB filialas
Džono Lorenco Bailėjaus biuras
Vyriausiojo specialaus agento kabinetas

Adamui Jatsui išaušo nauja diena.

Jis bent jau norėjo tuo tikėti. Tačiau, tiesą sakant, visos dienos jam atrodydavo tarsi viena, ta pati diena, kuri tęsiasi mažų mažiausiai dešimt metų. Kiekviena diena atrodė tarsi pasiskolinta amžinam paskutiniojo teismo laukimui. Netgi dabar, kai patys santūriausi

žmonės būtų nusprendę, kad jis jau sėkmingai atsikratė savo praeities klaidų, kažkur giliai pasąmonėje vis dar kirbėjo jo neapleidžiantis baimės jausmas.

Jatsas tuomet buvo jaunas slaptasis agentas. Dabar, praėjus dešimčiai metų, jis užėmė vieną iš šilčiausių vietelių FTB: buvo visos Nevados VSA — vyriausiasis specialus agentas. Jis padarė neblogą karjerą. Per visą šį laiką nepasitaikė nė menkiausios klaidelės.

Todėl tą rytą skubėdamas į darbą jis buvo beveik patikėjęs, kad išaušo nauja diena.

Tačiau kabinete pasirodžius jo vyriausiajam patarėjui Kolui Dolingeriui, nors šis niekada nė vienu žodžiu nebuvo užsiminęs apie maždaug dešimties metų senumo įvykį, Jatsas savo seno gero bičiulio veide perskaitė, kad tai iš tikrųjų buvo *toji pati* diena, apie kurią sukosi visos kitos dienos.

Jatsas trumpam dirstelėjo į fotografiją ant rašomojo stalo. Tai buvo jo šeimos nuotrauka: jis, Besė ir trys jų vaikai. Mergaitės jau buvo paauglės. Gaila, kad jokios studijų ir ugdymo programos neparuošia tėvo šiam gyvenimo etapui. Jatsas liko sėdėti kaip sėdėjęs. Jis vilkėjo kasdienine uniforma — chaki kelnėmis ir ryškiaspalviais polo marškinėliais — ir buvo be kojinių.

Kolas Dolingeris stovėjo prie jo stalo ir laukė. Kolas buvo tikras milžinas: ūgis — šešios pėdos septyni coliai, o svoris — beveik trys šimtai svarų. Adamas ir Kolas buvo seni draugai, pažįstami nuo aštuonerių metų, kai pirmąkart susitiko pono Kolberto vadovaujamoje trečioje Kolingvudo pradinės mokyklos klasėje. Kai kurie žmonės juos vadino Leniu ir Džordžu — Steinbeko knygos „Apie peles ir žmones“ herojų vardais. Atrodo, neatsitiktinai: Kolas buvo stambaus sudėjimo ir neįtikimai stiprus, tačiau tais atvejais, kai Lenis būdavo švelnus, Kolas emocijoms nepasiduodavo. Jis buvo tvirtas kaip uola tiek fiziškai, tiek emociškai. Tiesą sakant, jis galėjo uždusinti triušį jį paprasčiausiai glostydamas, tačiau nebūtų dėl to labai išgyvenęs.

Tačiau jų tarpusavio ryšys buvo dar stipresnis. Jie drauge nuėjo ne vieną mylią, ne kartą traukė vienas kitą iš ugnies, jie buvo tapę viena visuma. Be jokios abejonės, Kolas kartais būdavo netgi žiaurus, tačiau, kaip ir daugelis panašių į jį vyrų, jis viską buvo padalijęs į

juoda ir balta. Tuos, kurie buvo jo mažytėje baltojoje zonoje, — savo žmoną ir vaikus, Adamą ir jo šeimą, — jis būtų gynęs iki paskutinio atodūsio. Likęs pasaulis buvo tik juodas, jokių sentimentų nesukeliantis tolimas fonas.

Adamas Jatsas laukė, bet Kolas galėjo laukti dar ilgiau.

— Kas atsitiko? — galų gale neištvėrė Adamas.

Kolas akimis perbėgo kabinetą. Jis baiminosi pasiklausymo įrangos.

— Ji mirė, — atsakė jis.

— Kuri?

— Vyresnioji.

— Esi tuo tikras?

— Jos kūnas buvo rastas Naujajame Džersyje. Atpažinome pagal chirurginių implantų serijos numerius. Ji gyveno kaip vienuolė.

— Juokauji.

Kolas nesišypsojo. Jis nejuokavo.

— O kas girdėti apie jį? — Klaido vardo Jatsas nenorėjo net ištarti.

Kolas gūžtelėjo pečiais.

— Absoliučiai nieko.

— O kasetė?

Kolas papurtė galvą. Atrodo, Adamas Jatsas nieko kito ir nesitikėjo. Jis nelaukė lengvos atomazgos. Ši istorija — be galo. Jis dar kartą žvilgtelėjo į žmoną ir vaikus fotografijoje. Paskui apsidairė po erdvų kabinetą, užmetė akį į ant sienos kabančias padėkas ir į lentelę su savo pavarde ant stalo. Visa tai — jo šeima, karjera ir visas gyvenimas — dabar atrodė tarsi lengvas rytmečio rūkas, tarsi dūmai, kuriuos jis būtų laikęs saujoje.

— Mums kuo greičiau reikia vykti į Naująjį Džersį, — pasakė jis.

19 skyrius

Sonja Makgrat labai nustebo išgirdusi rakinant duris.

Šiandien, kai po sūnaus mirties buvo praėję daugiau kaip de-

šimt metų, Stiveno fotografijos tuose pačiuose rėmeliuose vis dar buvo sustatytos ant šoninių staliukų. Žinoma, buvo atsiradę ir daugiau fotografijų. Praeitais metais ištekėjus vyriausiajai Sonjos dukrai Mišelei, čia atsirado vestuvinių nuotraukų. Kelios kabojo virš židinio. Tačiau per visus tuos metus nebuvo nuimta nė viena Stiveno nuotrauka. Jie galėjo supakuoti jo daiktus, perdažyti jo kambarį, atiduoti drabužius labdarai ir parduoti jo seną automobilį, tačiau jo fotografijų Sonja su Klarku nė nepalietė.

Jos dukra Mišelė, kaip ir dauguma nuotakų, norėjo tradicinių vestuvinių nuotraukų, kokios įprastai daromos prieš santuokos ceremoniją. Jaunikis, šaunus vaikinas vardu Džonatanas, buvo kilęs iš gausios šeimos, todėl fotografas turėjo gerokai paplušėti. Sonja su Klarku kantriai dalyvavo fotosesijoje: fotografavosi su dukra, su dukra ir būsimuoju žentu, su Džonatano tėvais, nuotaka ir jaunikiu, ir taip toliau, tačiau atsisakė pozuoti, kai fotografas pasiūlė padaryti „Makgratų šeimos nuotrauką“ su Sonja, Klarku, Mišele ir jos jaunesniąja seserimi Kora. Priežastis buvo labai paprasta: nė vienas iš jų nenorėjo visą likusį gyvenimą, net ir po šios nuostabios šventės, „Makgratų šeimos nuotraukoje“ vietoje Stiveno, kuris ir toliau liko jų šeimos nariu, matyti tuščią tarpą.

Šįvakar jų namą gaubė tyla, įsiviešpatavusi nuo tada, kai Kora išvyko į koledžą. Klarkas ir vėl „turėjo daug darbo“, — tai buvo eufemizmas, reiškiantis, kad jis miega pas savo mergšę, — bet Sonja dėl to nesijaudino. Ji neklausinėdavo, kada jis grįš, nes Klarkui esant namie čia būdavo dar nykiau.

Sonja įsipylė taurę brendžio. Ji sėdėjo vienui viena tamsiame kambaryje — namų kino teatre — susiruošusi žiūrėti DVD. Ji buvo išsinuomojusi kažkokį filmą su Tomu Hanksu, kuris ją veikdavo keistai raminamai vaidindamas net ir pigiuose filmuose, tačiau dar nebuvo pradėjusi žiūrėti.

„O, Dieve, — pamanė ji, — nejaugi aš tikrai tapau tokia pasigailėtina?“

Sonja anksčiau niekuomet nestokojo populiarumo. Ji turėjo daug tikrų ir nuostabių draugų. Žinoma, lengviausia būtų kaltinti juos ir sakyti, kad po Stiveno mirties jie pamažu nutolo nuo jos, jog

jie kurį laiką dar stengėsi atlikti savo pareigas, bet ėmė vis dažniau atsiprašinėti, išsisukinėti, kol galiausiai jų ryšiai nutrūko.

Tačiau tai nebūtų garbinga jų atžvilgiu.

Galbūt tokiame kaltinime yra ir dalelė tiesos, — žmonės nuo jos iš tikrųjų nutolo, — tačiau Sonja už tai buvo atsakinga labiau negu jos draugai. Ji juos atstūmė. Ji nenorėjo, kad ją guostų. Nenorėjo nei draugijos, nei bičiulystės, nei užuojautos. Taip pat nenorėjo atrodyti apgailėtina, o tai buvo paprasčiausia, taigi ir geriausia alternatyva.

Atsidarė fasadinės namo durys.

Sonja įjungė greta stovinčią nedidelę lempelę. Aplink buvo tamsu, tačiau šiame tvankiame kambaryje tai neturėjo jokios reikšmės. Šešėliai užgožė šviesą. Pasigirdo žingsniai — kažkas ėjo prieškambario marmuru, o paskui ėmė artintis poliruotomis kietmedžio grindimis.

Sonja laukė.

Po akimirkos į kambarį įžengė Klarkas. Jis nieko nepasakė, tik įėjo ir atsistojo. Kurį laiką Sonja jį stebėjo. Jos vyras atrodė senstelėjęs, o galbūt ji paprasčiausiai senokai taip atidžiai žiūrėjo į žmogų, už kurio buvo ištekėjusi. Klarkas nenorėjo demonstruoti savo žilės, todėl plaukus dažydavo. Nors jis viską darydavo skrupulingai, tačiau plaukų dažymas nedavė pageidaujamo rezultato. Pati jo oda turėjo pelenų atspalvį, dėl to jis atrodė liesesnis.

— Norėjau pasižiūrėti filmą, — prabilo ji.

Jis nenuleido nuo jos akių.

— Klarkai?

— Aš žinau, — tarė jis.

Jis norėjo pasakyti ne tai, jog žino, kad ji rengėsi žiūrėti filmą. Jis norėjo pasakyti kažką kita. Sonja neprašė paaiškinti. Nebuvo jokio reikalo. Ji ramiai sėdėjo.

— Aš žinau apie tavo vizitus į muziejų, — tęsė Klarkas. — Jau senokai žinau.

Sonja svarstė, kaip geriau atsakyti. Atsikirsdama „O aš žinau apie tave“, ji pasielgtų visiškai suprantamai, tačiau toks atsakymas reikštų savo kaltės pripažinimą ir būtų visiškai netinkamas. Kalbama ne apie meilės nuotykius.

Klarkas stovėjo nuleidęs rankas, nerimastingai judindamas pirštus, tačiau nesugniaužęs jų į kumštį.

— Ir kiek laiko tu žinai? — pasiteiravo Sonja.

— Keletą mėnesių.

— Tai kodėl anksčiau nieko nesakei?

Jis tik gūžtelėjo pečiais.

— Kaip sužinojai?

— Sekiau tave, — atsakė Klarkas.

— Sekei? Nori pasakyti, kad buvai pasamdęs privatų detektyvą?

— Taip.

Ji užkėlė koją ant kojos.

— Kodėl? — pasijautusi išduota Sonja pakėlė balsą. — Manei, kad guliu su kuo pakliūva?

— Jis nužudė Stiveną.

— Tai buvo nelaimingas atsitikimas.

— Nejaugi? Ar jis tau seka šią pasaką, kai užkandžiaujate? Jūs diskutuojate apie tai, kaip jis atsitiktinai nužudė mano sūnų?

— Mūsų sūnų, — pataisė ji.

Klarkas pažiūrėjo į ją tokiu žvilgsniu, kokį jai buvo tekę matyti ir anksčiau, tačiau dar niekuomet jis nebuvo šitaip į ją žiūrėjęs.

— Kaip tu galėjai?

— Apie ką tu, Klarkai?

— Kaip tu galėjai susitikinėti su juo? Siūlyti jam atleidimą...

— Aš jam niekada nieko panašaus nesiūliau.

— Tuomet guosdavai.

— Tikrai ne.

— Tai kodėl jūs susitikinėdavote?

— Nežinau, — Sonja atsistojo. — Klarkai, paklausyk. Tai, kas atsitiko Stivenui, buvo nelaimingas atsitikimas.

Jis pasišaipė:

— Ar tik ne tu pati save guodi, Sonja? Aiškindama sau, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas.

— Guodžiu save? — ji pajuto, kaip kūnu perbėgo drebulys. — Niekas negali paguosti, Klarkai. Nė akimirkai. Nelaimingas atsitikimas ar žmogžudystė — Stivenas vis tiek negyvas.

Jis tylėjo.

— Tai buvo nelaimingas atsitikimas, Klarkai.

— Tai vis dėlto jis tave įtikino, ką?

— Priešingai.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Jis jau nėra tuo tikras. Jis jaučia didžiulę kaltę.

— Vargšas vaikelis, — Klarkas pasivaipė. — Kodėl tu tokia naivi?

— Leisk man tavęs kai ko paklausti, — kreipėsi Sonja, prieidama arčiau. — Jeigu jie būtų pargriuvę kitaip, jei Stivenas būtų išsisukęs, o Matas Hunteris būtų trenkęsis galva į šaligatvį?

— Nė nepradėk.

— O vis dėlto, Klarkai, paklausyk, — ji žengė kitą žingsnį. — Jei viskas būtų pakrypę kita linkme, jei Matas Hunteris būtų žuvęs, o Stivenas būtų buvęs ant jo...

— Aš nenusiteikęs kurti su tavimi įvairias hipotezes, Sonja. Tai nebeturi jokios reikšmės.

— O man galbūt turi.

— Kaip tai? — atšovė Klarkas. — Argi ne tu sakei, kad Stivenas vis tiek miręs?

Ji neatsakė.

Klarkas nusekė paskui ją per kambarį laikydamasis deramo atstumo. Tada išsidrėbė krėsle ir rankomis užsidengė veidą. Ji laukė.

— Ar prisimeni istoriją apie motiną iš Teksaso valstijos, kuri paskandino savo vaikus? — paklausė Klarkas.

— Nesuprantu, ką bendra ši istorija turi su mumis.

— Prašau, — jis trumpam užsimerkė, — turėk kantrybės ir išklausyk, gerai? Ar prisimeni tą įvykį? Viena nuo darbų išsekusi motina vonioje paskandino savo vaikus. Atrodo, keturis ar net penkis. Baisi istorija. Jos advokatas prašė pripažinti ją nepakaltinama. Ją palaikė jos vyras. Prisimeni — rodė žinių laidoje?

— Taip.

— Ką tu apie tai pagalvojai?

Ji tylėjo.

— Pasakysiu, ką aš pagalvojau, — tęsė jis. — Pagalvojau, ar tai ką nors keičia? Koks skirtumas? Tarkime, toji motina bus pripažinta nepakaltinama ir likusius penkiasdešimt metų praleis psichiatrijos ligoninėje arba priešingu atveju ją pripažins kalta ir nuteis kalėti iki gyvos galvos, o gal ir mirties bausme. Kas nuo to pasikeis? Tu vis tiek nužudei savo vaikus. Bet kuriuo atveju, gyvenimo tau jau nebėra, ar ne taip?

Sonja užsimerkė.

— Toks pat mano požiūris į Matą Hunterį. Jis nužudė mūsų sūnų. Koks skirtumas — tyčia ar netyčia — mūsų sūnaus nebėra. Visa kita man nesvarbu. Supranti, ką noriu pasakyti?

Taip, ji suprato. Geriau, negu jis įsivaizdavo.

Sonja pajuto, kaip iš akių srūva ašaros. Ji žiūrėjo į savo vyrą. Klarkas kankinosi. „Eik", — norėjo pasakyti jam. Užsimiršk dirbdamas, pas meilužę, kaip tik nori. Eik.

— Aš nenoriu tavęs skaudinti, — tarė ji.

Jis linktelėjo.

— Nori, kad daugiau nebesusitikinėčiau su juo?

— O kas iš to, jeigu noriu?

Ji nieko neatsakė.

Klarkas atsistojo ir išėjo iš kambario. Netrukus Sonja išgirdo uždarant namo duris. Ji ir vėl liko vienui viena.

20 skyrius

Lorena Mjūz sugrįžo iš Vilmingtono į Niuarką greičiau negu nuvažiavo. Edas Steinbergas laukė jos savo kabinete trečiajame apygardos teismo rūmų aukšte.

— Uždarykite duris, — paprašė jos bosas.

Steinbergas atrodė netvarkingai — pusiau atrištas kaklaraištis, atsegta apykaklė, viena rankovė atraitota aukščiau už kitą, — tačiau toks vaizdas buvo gan įprastas. Steinbergas Lorenai patiko. Jis turėjo gerą

galvą ir buvo sąžiningas, negalėjo darbe pakęsti politinių žaidimų, bet suprato, kad nuo jų nepabėgsi, ir, reikia pripažinti, žaidė gerai.

Lorenai bosas atrodė seksualus vyras, panašus į minkštą ilgaplaukį meškiną, užsimaukšlinusį vietnamietišką skrybėlę ir apsižergusį „Harlėjų". Žinoma, Steinbergas buvo vedęs, turėjo du vaikus, kurie studijavo koledže. Geriausieji išgraibstomi pirmiausiai — tai banali, bet teisinga frazė.

Kai Lorena buvo jauna, jos motina ją perspėdavo neskubėti. „Neištekėk jauna", — siurbčiodama vyną sakydavo ji. Lorena niekuomet nesilaikė šio patarimo sąmoningai, tačiau suprato, kad jis yra absurdiškas. Geriausi vyrai — tie, kurie norėdavo turėti vaikų ir juos užauginti, — būdavo nedelsiant išgaudomi. Metams bėgant pasirinkimas vis mažėjo. Dabar Lorenai beliko rinktis tik iš tų, kuriuos viena jos draugė buvo pavadinusi „restauruotais". Tai buvo išsiskyrę storuliai, bandantys atsigriebti už nesėkmes vidurinėje mokykloje, arba vyrai, vis dar skaudžiai išgyvenantys pirmąją santuoką, arba beveik padorūs vaikinai, ieškantys — o kodėl gi ne? — jaunų beglobių, kurios pultų jiems po kojomis.

— Ką veikėte Delavere? — paklausė Steinbergas.

— Bandžiau nustatyti mūsų vienuolės tapatybę.

— Manote, kad ji iš Delavero?

— Ne.

Lorena glaustai papasakojo apie implantų identifikavimo numerį, apie sutikimą, atsisakymą bendradarbiauti ir apie sąsajas su federalais. Steinbergas paglostė ūsus, tarsi tai būtų buvęs mažas naminis gyvūnėlis, ir tarė:

— Vyriausiojo FTB tyrėjo mūsų valstijoje pavardė Pistiljas. Paskambinsiu jam iš pat ryto ir paklausysiu, ką jis man paporins.

— Ačiū jums.

Steinbergas vėl ėmė glostyti ūsus. Jis žvilgtelėjo kažkur į šalį.

— Ar jūs dėl to norėjote susitikti su manimi? — paklausė ji. — Dėl sesers Merės Rouz?

— Taip.

— Taigi?

— Vyrukai iš laboratorijos ištyrė vienuolės kambarį.

— Puiku.

— Jie aptiko aštuonių skirtingų raštų pirštų atspaudus, — tęsė jis. — Vieni jų sutampa su sesers Merės Rouz atspaudais. Dar šeši atitinka įvairių vienuolių ir Šventosios Margaritos darbuotojų atspaudus. Dėl visa ko patikrinsime ir juos — o gal kas nors iš jų anksčiau buvo teistas.

Jis nutilo.

Lorena priėjo prie stalo ir atsisėdo.

— Įtariu, kad jus sudomino likusieji pirštų atspaudai, — įsiterpė ji.

— Taip, — jis pažvelgė jai į akis. — Būtent todėl ir išsikviečiau jus.

Ji skėstelėjo rankomis ir tarė:

— Klausau ištempusi ausis.

— Atspaudai priklauso Maksui Darou.

Ji tikėjosi išgirsti daugiau. Bosui nutilus, ji neiškentė ir paklausė:

— Tikriausiai tas Darou yra sėdėjęs?

Edas Steinbergas iš lėto papurtė galvą.

— Ne.

— Tai kokiu būdu nustatėte, kad tai yra jo pirštų atspaudai?

— Jis kadaise tarnavo ginkluotosiose pajėgose.

Lorena išgirdo kažkur skambant telefoną. Niekas neatsiliepė. Steinbergas atsilošė savo dideliame odiniame krėsle. Jis pakreipė smakrą ir žvilgtelėjo aukštyn.

— Maksas Darou — ne vietinis.

— O!

— Jis gyveno Ralei Haitse, Nevados valstijoje. Ne per toliausiai nuo Reno.

Lorena mąstė.

— Reno yra gana toli nuo katalikiškos mokyklos Rytų Oranže, Naujajame Džersyje.

— Tikrai, — Steinbergas tebežiūrėjo kažkur aukštyn. — Jis buvo senas darbuotojas.

— Darou buvo policininkas?

Jis linktelėjo.

— Išėjęs į pensiją. Detektyvas Maksas Darou. Dvidešimt penkerius metus dirbo Vegaso žmogžudysčių tyrimo skyriuje.

Lorena pabandė pritaikyti šią informaciją savo ankstesnei hipotezei apie seserį Merę Rouz kaip bėglę. Gal ji buvo iš Vegaso arba Reno apylinkių? Gal ji kada nors jau buvo susidūrusi su Maksu Darou?

Kitas ėjimas abejonių nekėlė.

— Reikia surasti šitą Maksą Darou.

Edas Steinbergas tyliai tarė:

— Jau suradome.

— Kaip tai?

— Darou miręs.

Jų žvilgsniai susitiko. Staiga Lorenai kai kas paaiškėjo. Ji tarsi vėl išvydo Trevorą Vainą, besitaisantį smunkantį diržą. Kaipgi jos globėjiškas kolega apibūdino nužudytąjį?

Nužudytasis buvo baltasis, pensininkas... turistas.

Steinbergas linktelėjo galva.

— Darou kūną aptikome Niuarke, netoli nuo kapinių už Keturioliktosios aveniu. Jis buvo nužudytas dviem šūviais į galvą.

21 skyrius

Galiausiai pradėjo lyti.

Matas Hunteris, išėjęs iš Landmarko, klupinėdamas patraukė Nortfyldo aveniu link. Niekas jo nesekė. Buvo jau vėlus metas, sutemę, o jis įkaušęs, tačiau jam tai buvo visiškai nesvarbu. Gatvės buvo gerai žinomos, mat ne per toliausiai nuo čia jis buvo užaugęs.

Jis pasuko dešinėn, į Hilsaido aveniu. Po dešimties minučių atėjo. Fasadinėje namo pusėje tebekabojo nekilnojamojo turto pardavimo agento pritvirtinta iškaba: „PASIRAŠYTA PIRKIMO SUTARTIS“. Po kelių dienų šis namas bus jo. Matas sėdėjo ant bordiūro ir žiūrėjo į jį. Jį merkė vyšnių dydžio lietaus lašai.

Lietus jam priminė kalėjimą. Lyjant pasaulis atrodydavo pil-

kas ir niūrus. Lietus buvo kalėjimo asfalto spalvos. Nuo šešiolikos metų Matas nešiojo kontaktinius lęšius, — jis ir dabar buvo su jais, — tačiau kalėjime turėjo akinius, kuriuos dažnai nusiimdavo. Galbūt tai jam padėdavo — kalėjimo aplinka atrodė kaip neryški beformė pilkuma.

Jis neatitraukė akių nuo namo, kurį ketino įsigyti, — „druskinės"*, kaip jis buvo pavadintas skelbime. Greitai jis galės persikelti į jį kartu su Olivija, savo nuostabia žmona, su kuria netrukus susilauks kūdikio. Jie tikriausiai turės ir daugiau vaikų. Olivija svajojo apie tris.

Prie namo nebuvo tvoros, tačiau ji galėtų čia būti. Rūsys neužbaigtas, bet Matas turėjo geras rankas. Galėtų įsirengti ir pats. Už namo stovėjo senos ir surūdijusios sūpynės, kurias reikėtų išmesti. Olivija jau prieš porą metų buvo nusprendusi, kokių konkrečiai sūpynių ji norėtų — iš kedro, nes šis medis neturėjo rakščių.

Matas pamėgino įsivaizduoti ateitį. Jis bandė įsivaizduoti gyvenimą šiame name su trimis miegamaisiais ir virtuve, kurią teks atnaujinti, name, kuriame liepsnos židinys, vakarieniaujant skambės juokas, o naktį į lovą įsiropš košmaro išgąsdintas vaikutis. Jis įsivaizdavo ryte nubudusios Olivijos veidą... Matui atrodė, jog jis visa tai mato, tarsi jam būtų padėjusi viena iš Skrudžo** dvasių, todėl nedaug trūko, kad jis būtų ėmęs ir nusišypsojęs.

Deja, vaizdas greitai pranyko. Matas papurtė lietaus merkiamą galvą.

Ką jis norėjo apgauti?

Matas nežinojo, ką išdarinėja Olivija, tačiau dėl vieno dalyko buvo tikras: tai reiškė pabaigą. Pasaka baigėsi. Kaip sakė Sonja Makgrat, nuotrauka ir vaizdo įrašas, kuriuos jis gavo telefonu, reiškė ne ką kita, kaip priminimą, kad metas pabusti ir prasitrinti akis. Tai reiškė, jog jis apsikvailino, nors giliai širdyje visada tai jautė.

* Namas, kurio priekinėje dalyje yra du aukštai, o užpakalinėje — vienas, tačiau stogo šlaitas abiem kryptimis yra maždaug vienodas. Savo forma toks namas primena medinę druskinę.

** Personažas iš Čarlzo Dikenso romano „Kalėdų giesmė".

Tu jau nebebūsi toks, koks buvai.

Stivenas Makgratas nė neketino nuo jo pasitraukti. Kiekvieną kartą, kai tik Matas norėdavo ištrūkti, miręs Stivenas jį vėl pasivydavo ir plekšnodavo per petį.

Aš čia pat, Matai. Aš su tavimi...

Matas sėdėjo lietuje. Jis veltui svarstė, kiek dabar valandų. Tai neturėjo jokios reikšmės. Jis prisiminė velnišką Čarlio Talėjaus, paslaptingojo tipo mėlynai juodais plaukais, nuotrauką ir pašaipią šypseną. Ko jis tuo siekė? Matas veltui suko galvą ir ieškojo atsakymo. Nei girtas, nei blaivus, prie savo namo, merkiamas lietaus, kuris pagaliau nutraukė užsitęsusią sausrą...

Staiga jam toptelėjo netikėta mintis.

Lietus.

Matas pakėlė galvą ir žvilgtelėjo aukštyn. Jis norėjo, kad lietus nesiliautų. Lietus. Pagaliau. Lijo. Sausra baigėsi, pliaupė lietus.

Nejaugi atsakymas būtų toks paprastas?

Matas mąstė. Pirma, jam reikėjo parsigauti namo. Jam reikėjo paskambinti Singlai. Nesvarbu, koks dabar metas. Ji suprastų.

— Matai?

Jis negirdėjo, kaip sustojo automobilis. Išgirdo tik balsą, į kurį netgi dabar, jausdamasis taip sumautai, negalėjo atsakyti nenusišypsodamas. Matas tebesėdėjo.

— Labas, Lensai, — pasisveikino jis žiūrėdamas į Lensą Banerį, išlipantį iš automobilio.

Lensas tarė:

— Girdėjau, manęs ieškojai.

— Ieškojau.

— Kodėl?

— Norėjau sumušti.

Dabar jau Lensui atėjo eilė šypsotis.

— Negaliu tuo patikėti.

— Manai, bijau tavęs?

— Aš šito nesakiau.

— Suspardyčiau tavo užpakalį.

— Tuo tik patvirtintum mano žodžius.

— Kokius dar žodžius?

— Apie tai, kaip kalėjimas pakeičia žmogų, — atsakė Lensas. — Prieš tau sėdant, aš būčiau tave primušęs sulaužytom rankom.

Lensas buvo teisus. Matas sėdėjo kaip sėdėjęs. Jis vis dar jautėsi girtas ir negalėjo savęs nugalėti.

— Atrodo, jog tu, Lensai, visada esi kažkur netoliese.

— Taip ir yra.

— Tavo paslaugumas tiesiog erzina, — tarė Matas spragtelėdamas pirštais. — Ei, Lensai, ar žinai, į ką tu dabar panašus? Tu panašus į Blokinę Mamytę.

Lensas tylėjo.

— Ar prisimeni Blokinę Mamytę iš Hobart Gepo kelio? — paklausė Matas.

— Ponią Svynėj?

— Taigi. Ponią S. Ji nuolat spoksodavo pro langą. Nesvarbu, koks būdavo paros metas. Visada surūgusi ir nepatenkinta per jos kiemą einančiais vaikais.

Matas parodė pirštu į Lensą ir tęsė:

— Tu, Lensai, esi panašus. Labai primeni didžiąją Blokinę Mamytę.

— Tu išgėręs, Matai?

— Ar tai blogai?

— Ne visada.

— Tai kodėl tu niekaip nenurimsti, Lensai?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Aš tiesiog bandau užkirsti kelią blogiui.

— Esi tuo tikras?

Lensas jam neatsakė.

— Nejaugi iš tikrųjų manai, kad važinėdamasis automobiliu drauge su savo šaunuoliais naujokais nugalėsi blogį? — Matas pernelyg garsiai nusikvatojo. — Po velnių, Lensai, pažiūrėk man į akis, dėl Dievo meilės. Aš esu vaikščiojantis plakatas, turintis įspėti apie skaudžias pasekmes. Aš turėčiau būti tavo surengtos prevencinės akcijos paaugliams priemonė, panašiai kaip girtų vairuotojų sumaitoti automobiliai, kuriuos policininkai mums demonstravo, kai

mokėmės vidurinėje mokykloje. Štai kuo turėčiau tapti. Perspėjimu paaugliams. Tiesa, nesu tikras, apie ką turėčiau perspėti.

— Pirmiausia — nesivelti į muštynes.

— Aš ir nesivėliau. Norėjau nutraukti.

Lensas atsiduso. Tai reiškė, kad jis nesutinka.

— Nejaugi tu nori, kad peržiūrėtume tavo bylą stovėdami lietuje?

— Ne.

— Gerai. Ar tu nieko prieš, jei parvežčiau tave namo?

— O tu nenori manęs suimti?

— Galbūt kitą kartą.

Matas paskutinį kartą žvilgtelėjo į namą.

— Gal tu ir teisus.

— Apie ką tu?

— Apie gimtąjį miestą.

— Greičiau, Matai! Tu kiaurai permirkęs. Parvešiu namo.

Lensas priėjo prie jo iš nugaros. Paėmė jį už pažastų ir pakėlė. Šis vyras buvo labai stiprus. Matas tabalavo kojomis. Galva tebesisuko. Gurguliavo pilvas. Lensas įkėlė jį į automobilį ir pasodino ant priekinės keleivio sėdynės.

— Man atrodo, kad tu netrukus susirgsi, — tarė Lensas, — ir pats prašysi tave suimti.

— Oho, kietas vyrukas.

Matas pravėrė šoninį langą — tik tiek, kad į vidų dvelktų vėjelis, bet nelytų. Jis sėdėjo tarsi šuo, prikišęs nosį prie praviro lango. Grynas oras gaivino. Jis užsimerkė ir galva atsirėmęs į stiklą skruostu pajuto vėsą.

— Kodėl nusigėrei kaip koks girtuoklis, Matai?

— Patiko.

— Ir dažnai taip? Iki žemės graibymo?

— O tu, Lensai, pasirodo, esi ir anoniminių alkoholikų konsultantas? Tau negana būti Blokine Mamyte?

Lensas linktelėjo ir tarė:

— Tu teisus. Keičiame pokalbio temą.

Lietus truputį aprimo. Valytuvai ėmė švytuoti lėčiau. Lensas vairavo laikydamas vairą abiem rankom.

— Mano vyriausiajai dukrai — trylika. Gali tuo patikėti?

— Kiek vaikų turi, Lensai?

— Tris. Dvi mergaites ir berniuką.

Lensas atitraukė vieną ranką nuo vairo ir ėmė krapštytis piniginėje. Ištraukęs tris nuotraukas ištiesė jas Matui. Matas ėmė tyrinėti, kaip įprastai ieškodamas tėvo arba motinos bruožų.

— Berniukas. Kiek jam metų?

— Šešeri.

— Atrodo labai panašus į tave, kai buvai tokio amžiaus.

Lensas nusišypsojo.

— Devinas. Vadiname jį Devilu. Jis yra tikras nenuorama.

— Kaip ir jo senis.

— Aha, atspėjai.

Jie abu nutilo. Lensas siekė įjungti radijo imtuvą, bet persigalvojo.

— Žadu savo dukrą leisti į katalikišką mokyklą. Vyresniąją.

— Ji lanko Heritidž?

Heritidž buvo mokykla, kurioje jie abu mokėsi iki vidurinės.

— Aha, tačiau ji truputį padykusi. Girdėjau, kad Šventosios Margaritos mokykla Rytų Oranže yra laikoma viena iš geresnių.

Matas stebeilijo pro stiklą.

— Gal ką nors girdėjai?

— Apie katalikišką mokyklą?

— Taip. Arba apie Šventąją Margaritą.

— Ne.

Lensas vėl sukiojo vairą abiem rankom.

— Klausyk, o žinai, kas ten mokėsi?

— Kur mokėsi?

— Šventojoje Margaritoje.

— Ne.

— Prisimeni Loreną Mjūz?

Matas prisiminė. Tai buvo būtent tas atvejis, kai prisimeni žmogų, kurio nesi matęs nuo pradinės mokyklos laikų. Kai išgirsti vardą, atmintyje iškart iškyla jo veidas.

— Žinoma. Padauža, kuri kažkada lakstydavo kartu su mumis. Paskui ji tarsi dingo. Jos tėvas mirė, kai mes buvom dar vaikai, ar ne?

— Tai tu nieko nežinojai?

— Ko nežinojau?

— Jos senis nusižudė. Užsidarė garaže ir paleido sau kulką į kaktą, kai ji buvo kokioj aštuntoj klasėj. Jie laikė tai paslaptyje.

— O, Dieve, kaip baisu.

— Taip, bet jai sekasi gerai. Ji dirba prokuratūroje, Niuarke.

— Ji — teisininkė?

Lensas papurtė galvą.

— Tyrėja. Tačiau po šio įvykio su tėvu Lorena išgyveno sunkų laikotarpį. Manau, jai padėjo Šventosios Margaritos mokykla.

Matas tylėjo.

— Ir vis dėlto tu nieko iš Šventosios Margaritos nepažįsti?

— Lensai?

— Aha.

— Jaučiu klastą. Tu nemoki vaidinti. Ką iš tikrųjų nori išsiaiškinti?

— Noriu išsiaiškinti, ar žinai ką nors apie Šventosios Margaritos mokyklą.

— Reikia parašyti tavo dukrai rekomendaciją?

— Ne.

— Tai kodėl mane kamantinėji?

— Na, o sesuo Merė Rouz? Dėstė šioje mokykloje socialinius mokslus. Pažįsti ją?

Matas staiga atsisuko ir pažiūrėjo Lensui tiesiai į akis.

— Ar aš įtariamas kokiu nors nusikaltimu?

— Ką? Mes tiesiog draugiškai šnekučiuojamės.

— Neišgirdau tavo „ne“, Lensai.

— Tavo sąžinė labai nešvari.

— Tu vis tiek išsisukinėji nuo mano klausimo.

— O tu nenorėtum papasakoti, iš kur pažinojai seserį Merę Rouz?

Matas užsimerkė. Jie buvo nebetoli nuo Irvingtono. Jis atrėmė galvą į sėdynės atlošą.

— Papasakok dar ką nors apie savo vaikus, Lensai.

Lensas tylėjo. Matas užsimerkė ir klausėsi, kaip lyja. Lietus jam priminė tai, apie ką jis galvojo prieš pasirodant Lensui Baneriui. Jam būtinai ir nedelsiant reikėjo paskambinti Singlai.

Keista, tačiau lietus galėjo padėti įminti mįslę, ką aname viešbučio kambaryje veikė Olivija.

22 skyrius

Padėkojęs Lensui už pagalbą, Matas žvilgsniu palydėjo tolstantį automobilį.

Vos tik šis pranyko iš akių, jis puolė vidun, griebė telefoną ir ėmė rinkti Singlos mobiliojo numerį. Pasižiūrėjo į laikrodį. Buvo beveik vienuolika. Jis vylėsi, kad ji dar nemiega, tačiau net ir pažadinta iš miego turėtų jį suprasti.

Signalas nuskambėjo keturis kartus, o paskui įsijungė Singlos balso pašto dėžutė:

— Tai aš. Kalbėk.

Po galais!

Jis paliko žinutę „Paskambink man. Skubu." Paskui padiktavo savo namų telefono numerį.

Tada Matas nusprendė, kad būtų neblogai perkelti informaciją iš telefono į kietąjį diską, tačiau — ar ne mulkis? — kontoroje buvo palikęs USB laidą. Jis apieškojo kompiuterio kambarį tikėdamasis rasti Olivijos telefono laidą, tačiau veltui.

Tik dabar pastebėjęs, jog telefono ekrane mirksi įspėjimas apie gautą pranešimą, Matas paėmė telefoną ir paspaudė mygtuką, kad jį išklausytų. Buvo gautas tik vienas pranešimas, todėl jis nė kiek nenustebo.

Matai, aš esu Lorena Mjūz. Dirbu tyrėja Esekso apygardos prokuratūroje. Prieš daugelį metų buvome pažįstami, kartu mokėmės Burnet Hile. Norėčiau, kad man paskambintum, kai tik galėsi.

Ji buvo nurodžiusi du numerius — darbo ir mobiliojo telefono.

Matas įkišo telefoną atgal į dėklą. Vadinasi, Lensas norėjo įgyti pranašumą prieš savo kolegę iš apygardos. O galbūt jie dirbo išvien? Nesvarbu. Jis svarstė, ką visa tai galėtų reikšti. Lensas kažką kalbėjo apie Šventosios Margaritos mokyklą Rytų Oranže. Minėjo kažkokią vienuolę.

O jis kuo čia dėtas?

Šiaip ar taip, nieko gero.

Matas nenorėjo tuščiai spėlioti. Tačiau jis taip pat nenorėjo, kad jį sučiuptų tam nepasirengusį. Todėl tuojau pat nuskubėjo į kompiuterio kambarį ir įsijungė *Google* paiešką. Įvedė Šventosios Margaritos mokyklos Rytų Oranže pavadinimą ir gavo net per daug nuorodų. Tada pamėgino prisiminti vienuolės vardą. Sesuo Merė... Įvedė į paiešką. „Sesuo Merė“ „Šventosios Margaritos mokykla“ „Rytų Oranžas“. Nė vienos nuorodos.

Jis atsilošė ir bandė ką nors suprasti. Nieko konkretaus. Neketino skambinti Lorenai. Bent jau kol kas. Palauks iki ryto. Galės paaiškinti, kad ilgai gėrė — Lensas patvirtintų — ir pamiršo pasitikrinti gautus pranešimus.

Galvoje ėmė šviesėti. Jis apmąstė kitą ėjimą. Nors namie nebuvo nė gyvos dvasios, žvilgtelėjo į koridorių ir uždarė duris. Tada atsidarė sieninę spintą, įkišo iki pat galo ranką ir išsitraukė nedidelį seifą. Skaičių kombinaciją — 878 — buvo pasirinkęs todėl, kad jie neturėjo nieko bendra su jo gyvenimu. Čia pat, vietoje, juos ir nuspaudė.

Viduje blizgėjo pistoletas. Pusiau automatinis mauzeris M2. Nusipirko jį nuošalioje gatvelėje — tai visai paprasta — išėjęs iš kalėjimo. Apie jį neprasitarė niekam — nei Berniui, nei Olivijai, nei Sonjai Makgrat. Jis nebūtų sugebėjęs tinkamai paaiškinti, kodėl jam reikalingas ginklas. Atrodo, jis iš praeities turėjo ko pasimokyti ir galėjo suprasti, kad panašūs poelgiai yra pavojingi. Taip, Matas sutiko, kad praeitis moko, tačiau jos pamokos nėra vienareikšmės. Dabar, kai Olivija laukėsi kūdikio, buvo pati tinkamiausia proga jo atsikratyti. Deja, Matas negalėjo garantuoti, kad pajėgs tai padaryti.

Kalėjimų sistema yra diskutuotina. Dauguma jos problemų yra akivaizdžios ir iš dalies organiškai susijusios, pavyzdžiui, kad į ka-

lėjimą pasodinti nusikaltėliai didžiąją laiko dalį praleidžia su kitais įvairaus plauko nusikaltėliais. Tačiau dėl vieno dalyko abejonių nekyla: kalėjime įgyji daug blogų įgūdžių. Norėdamas išgyventi, laikaisi nuošaliai, izoliuojiesi, vengi bet kokių ryšių. Tau niekas nepaaiškina, kaip asimiliuotis arba gyventi visavertį gyvenimą. Priešingai. Sužinai, kad niekuo nevalia pasitikėti, kad vienintelis žmogus, kuriuo verta pasikliauti, esi tu pats, kad kiekvieną akimirką turi būti pasiruošęs gintis.

Ginklas Matą veikė raminamai.

Jis suprato, jog tai yra blogai. Dar suprato, kad pistoletas greičiau atneštų nelaimę negu išsigelbėjimą. Tačiau nieko negalėjo pakeisti. Dabar, kai, rodos, visas pasaulis sukilo prieš jį, Matas pirmą kartą apžiūrinėjo savo pistoletą.

Jis krūptelėjo nuo telefono skambučio. Paskubom, tarsi į kambarį būtų kas nors staiga įėjęs, uždarė seifą ir pakėlė ragelį.

— Alio.

— Atspėk, ką dariau, kai man skambinai?

Singla.

— Atsiprašau, — tarė Matas. — Žinau, buvo jau vėlu.

— Ne, ne. Atspėk. Nagi. Tiek to, nesivargink, pati papasakosiu. Mylėjausi su Henku. Tai atima marias laiko. Buvau tokia pavargusi, hm, kad norėjau tik vieno: kuo greičiau viską baigti. Bet tie vyrai... jie tokie jautrūs, supranti?

— Singla?

— Kas atsitiko?

— Tie vaizdeliai, kuriuos persikėlei iš mano telefono...

— Taip.

— Ar turi juos?

— Tu kalbi apie failus? Jie yra mano kabinete.

— Ar padidinai?

— Mano technikas padidino, tik aš dar neturėjau laiko žvilgtelėti.

— Man labai reikia juos pamatyti, — tarė Matas. — Padidintus.

— Kodėl?

— Kai ką supratau.

— Oho!

— Iš tiesų, oho. Žinau, dabar vėlu, per vėlu, bet jei galėtume susitikti prie tavo biuro...

— Dabar?

— Taip.

— Lekiu.

— Lieku tau skolingas.

— Papildomai penkiasdešimt procentų už viršvalandžius, — tarė Singla. — Pasimatysim po keturiasdešimt penkių minučių.

Matas čiupo raktus, — buvo jau pakankamai išsiblaivęs, kad galėtų vairuoti, — įsikišo kišenėn mobilųjį telefoną, piniginę su dokumentais ir puolė prie durų. Tada prisiminė pusiau automatinį mauzerį, paliktą ant kompiuterio. Matas apsvarstė tolesnius savo veiksmus.

Pakėlė pistoletą.

Niekas nebuvo sakęs, koks puikus jausmas apima, kai su savimi nešiojiesi pistoletą. Televizoriaus ekrane paprasti žmonės, kuriems pirmą kartą pasiūlomas ginklas, jo purtosi. Jie nepatenkinti prieštarauja: „Aš jo nenoriu!" Tačiau iš tikrųjų laikydamas rankoje pistoletą, — lytėdamas šaltą plieną, delne jausdamas jo svorį, tvirtai spausdamas rankeną, o smiliumi siekdamas gaiduko, — jautiesi ne tik gerai, bet tiesiog normaliai.

O vis dėlto jis neturėtų šitaip jaustis.

Jei paaiškėtų, kad jis, buvęs kalinys, nešiojasi su savimi ginklą, grėstų rimti nemalonumai. Matas tai puikiai suprato.

Tačiau netrukus pistoletas atsidūrė už kelnių juosmens.

Matas atidarė namo duris tuo metu, kai ji jau lipo prieangiu. Jų žvilgsniai susitiko.

Kažin ar jis būtų atpažinęs ją, jei Lensas šįvakar nebūtų paminėjęs jos vardo, o ji nebūtų palikusi jam balso pranešimo. Sunku pasakyti. Plaukai atrodė tokie pat trumpi kaip kadaise. Ta pati berniokiška išvaizda. Matui pasirodė, kad Lorena mažai pasikeitusi. Tikriausiai tai buvo tiesa, nes kaipgi kitaip atpažintum žmogų, kurį esi matęs tik vaikystėje.

Lorena Mjūz pasisveikino:

— Sveikas, Matai.
— Sveika, Lorena.
— Šimtas metų!
— Iš tikrųjų.
Ji nusišypsojo.
— Ar turi laisvą minutę? Norėčiau tavęs kai ko paklausti.

23 skyrius

Stovėdamas prieangyje, Matas Hunteris paklausė:
— Apie vienuolę iš Šventosios Margaritos?
Lorena nustebo, tačiau Hunteris mostelėjęs ranka paaiškino:
— Nesistebėk. Aš apie ją sužinojau iš Lenso.
Ji turėjo tai žinoti.
— O tu nenorėtum man daugiau papasakoti?
Matas tik patraukė pečiais. Lorena nusekė paskui jį į prieškambarį ir apsidairė. Daugybė į krūvas sukrautų knygų. Dalis jų buvo nuvirtusios tarsi nugriauti bokštai. Ant stalo — kelios įrėmintos nuotraukos. Lorena apžiūrėjo jas. Pakėlusi vieną nuotrauką paklausė:
— Tavo žmona?
— Taip.
— Graži.
— Taip.
Ji pastatė nuotrauką į vietą ir atsigręžė į Matą. Būtų labai primityvu sakyti, kad jo praeitis atsispindėjo veide, o kalėjimas pakeitė ne tik vidų, bet ir išorę. Lorena netikėjo tokiomis pasakomis. Ji nemanė, kad akys yra sielos veidrodis. Ji buvo mačiusi žudikų gražiomis, romiomis akimis. Jai yra tekę sutikti nuostabių žmonių, kurių akyse ne kažin ką būtum įskaitęs. Kartais ji nugirsdavo prisiekusiuosius kalbant: „Vos tik jam įėjus į teismo salę, supratau, kad jis nekaltas." Ji žinojo, jog tai yra visiška, baisi nesąmonė.

Tačiau Mato Hunterio laikysena, jo smakro pokrypis ir raukšlės palei lūpas bylojo apie skaudžius išgyvenimus ir uždarumą. Lorena nebūtų galėjusi paaiškinti, kodėl taip nusprendė, tačiau buvo tikra, kad neklysta. Ar ji būtų pajutusi šiuos fluidus net ir nežinodama, jog po nerūpestingos vaikystės Matas kelerius metus praleido nelaisvėje?

Lorena į šį klausimą atsakė teigiamai.

Ji negalėjo neprisiminti Mato tokio, kokį jį pažinojo vaikystėje. Tai buvo geras, paikas, švelnaus būdo berniukas. Lorenai širdį suspaudė liūdesys.

— Ką tu Lensui papasakojai? — paklausė ji.

— Aš jo paklausiau, ar esu įtariamasis.

— Įtariamas kuo?

— Bet kuo.

— Ir ką jis tau atsakė?

— Jis išsisukinėjo nuo atsakymo.

— Tu nesi įtariamasis, — tarė Lorena. — Na, šiaip ar taip, dar ne.

— Ak! Nejaugi?

— Kodėl taip sarkastiškai?

Matas Hunteris gūžtelėjo pečiais.

— Ar negalėtum savo klausimus užduoti greičiau? Man reikia būti vienoje vietoje.

— Reikia būti vienoje vietoje? — pakartojo ji demonstratyviai žiūrėdama į laikrodį. — Tokiu metu?

— Esu didelis pobūvių mėgėjas, — atsakė Matas eidamas į prieangį.

— Kažkodėl abejoju.

Lorena sekė jam iš paskos. Išėjusi į prieangį apsižvalgė. Kaimynystėje du vyrai gėrė iš rudų popierinių maišelių ir dainavo kažką iš motauno* klasikos.

— „Temptations"?

* Angl. *motown* — ritmenbliuzo stiliaus atmaina, kurią išpopuliarino juodaodžiai atlikėjai.

— Ne, „Four Tops“.

— Aš jas visada painioju.

Ji atsigręžė į Matą. Šis skėstelėjo rankomis.

— Nepanašu į Livingstoną, ar ne? — paklausė jis.

— Girdėjau, ruošiesi sugrįžti.

— Puikus miestas gyventi su šeima.

— Tu taip manai?

— O tu — ne?

Ji papurtė galvą:

— Aš negrįžčiau.

— Tai — grasinimas?

— Ne. Kalbu tiesiogine prasme. Pirmuoju asmeniu. Aš, Lorena Mjūz, niekada nenorėčiau ten sugrįžti.

— Kiekvienam — savo, — atsiduso Matas. — Ar galime pasišnekėti?

— Manau, kad taip.

— Puiku. Taigi kas nutiko tai vienuolei, Lorena?

— Kol kas nežinome.

— Neišgirdau. Ką?

— Tu ją pažinojai?

— Aš net nepamenu, koks jos vardas. Lensas sakė, sesuo Merė ir taip toliau.

— Sesuo Merė Rouz.

— Kas jai nutiko?

— Ji mirė.

— Suprantu. Bet aš kuo čia dėtas?

Lorena svarstė, kaip jai pasielgti.

— O kaip tau atrodo?

Matas atsiduso ir eidamas pro ją tarė:

— Labos nakties, Lorena.

— Palauk. Aš kvailai pajuokavau. Atsiprašau.

Matas atsigręžė.

— Peržiūrėjome jos telefoninių pokalbių išklotines.

— Ir kas iš to?

— Įtarimą sukėlė vienas sesers Merės Rouz skambutis.

Matas nė nesureagavo.

— Tu ją pažinojai, ar ne?

Jis papurtė galvą.

— Ne.

— Klausiu todėl, kad ji skambino į tavo brolienės namus Livingstone.

Matas suraukė antakius.

— Ji skambino Maršai?

— Tavo brolienė neigia kalbėjusi telefonu su kuo nors iš Šventosios Margaritos. Susipažinau ir su Kaili, mergina, kuri pas ją nuomojasi kambarį.

— Kaira.

— Ką?

— Jos vardas — Kaira, o ne Kaili.

— Gerai, tiek jau to. Bet kuriuo atveju žinau, jog esi ten dažnas svečias. Žinau ir tai, kad nakvojai praeitą naktį.

Matas linktelėjo.

— Ir tu nusprendei — tik pamanykite! — kad toji vienuolė skambino būtent man, — Matas užbaigė jos mintį.

Lorena patraukė pečiais.

— Galimas dalykas.

Matas giliai atsiduso.

— O ką tu pats apie tai manai? — paklausė ji.

— Ar tau neatrodo, jog tavo įtarimai pagrįsti tik tuo, kad esu grįžęs iš kalėjimo, nors jau atsėdėjau man skirtą bausmės laiką ir sumokėjau skolą visuomenei.

Ji nusišypsojo ir paklausė:

— Ir tu manai, kad aš turėčiau tavimi patikėti?

— Tai tik pagreitintų tyrimą, — atsakė Matas.

— Tai sakai, kad nepažįsti sesers Merės Rouz?

— Ne. Oficialiai pareiškiu, kad nepažįstu jokios sesers Merės Rouz. Aš nepažįstu jokių vienuolių. Nepažįstu nieko, kas būtų kaip nors susijęs su Šventąja Margarita. Tiesa, Lensas minėjo, kad tu pati

lankei šią mokyklą, todėl manau, jog vieną žmogų pažįstu — tave. Visiškai nenutuokiu, kodėl sesuo Merė Rouz galėjo skambinti į Maršos namus, ir išvis abejoju, ar ji ten skambino.

Lorena nusprendė pakeisti temą.

— O gal pažįsti Maksą Darou?

— Ar jis taip pat skambino Maršai?

— O tu nenorėtum atsakyti tiesiai? Ar pažįsti Maksą Darou iš Ralei Haitso Nevados valstijoje? Taip ar ne?

Lorena Mato veide įžvelgė nuostabą. Vos pastebimą. Ji pamatė, kaip virptelėjo akys. Trumpai, sekundės dalį.

— Ne, — atsakė jis.

— Niekada apie jį negirdėjai?

— Niekada. Kas jis toks?

— Perskaitysi rytojaus laikraštyje. Ar nenorėtum papasakoti, kur buvai vakar? Turiu omenyje, prieš važiuodamas pas Maršą į namus.

— Atspėjai, nenorėčiau.

— O ką, jei vis tiek paklausčiau?

Matas nuleido akis, trumpam užsimerkė ir vėl atsimerkė.

— Tai panašu į įtariamojo apklausą, detektyve Mjūz.

— Inspektorė Mjūz, — pataisė ji.

— Šiaip ar taip, bet aš manau, kad šiam vakarui jau užteks. Atsakiau į pakankamai daug klausimų.

— Vadinasi, atsisakai?

— Ne. Aš išvažiuoju, — dabar jau Matas pasižiūrėjo į laikrodį. — Man iš tiesų reikia išvykti.

— Jei neklystu, nepasakysi, kur išvyksti?

— Neklysti.

Lorena gūžtelėjo pečiais.

— Galėčiau sekti tave.

— Man gaila tavo laiko. Skubu į NDT biurą Niuarke. Na, o tai, ką darysiu nuvykęs, yra jau mano reikalas. Malonaus vakaro.

Jis ėmė leistis laiptais.

— Matai?

— Ką?

— Tai gali nuskambėti keistai, — tarė Lorena, — bet man buvo miela susitikti. Žinoma, geriau tai būtų įvykę kitomis aplinkybėmis.

Nedaug trūko, kad jis imtų ir nusišypsotų.

— Ir aš taip manau.

24 skyrius

„Nevada", — pagalvojo Matas. Lorena Mjūz klausinėjo apie vyrą iš Nevados.

Praėjus dvidešimčiai minučių po to, kai savo namo prieangyje atsisveikino su Lorena, Matas jau buvo Singlos kabinete. Visą kelią iš galvos neišėjo apklausa. Ausyse nuolat skambėjo vienas žodis: „Nevada".

Maksas Darou, kad ir kas jis toks, buvo iš Nevados.

Olivija domėjosi laikraščio *Nevada Sun News* internetiniu puslapiu.

Sutapimas?

Žinoma.

NDT kabinetuose viešpatavo tyla. Singla, apsivilkusi juodą „Nike" treningą, sėdėjo prie stalo. Jos plaukai buvo surišti į ilgą arklio uodegą. Įėjus Matui, ji įjungė kompiuterį.

— Ar girdėjai ką nors apie vienuolės iš Šventosios Margaritos mirtį? — paklausė jis.

Singla suraukė antakius.

— Kalbi apie bažnyčią Rytų Oranže?

— Taip. Ten yra ir mokykla.

— Ničnieko.

— O ką nors apie Maksą Darou?

— Kas jis toks?

Matas trumpai papasakojo apie klausimus, kuriuos jam uždavė buvę klasiokai Lensas Baneris ir Lorena Mjūz. Singla atsiduso ir kai

ką pasižymėjo užrašų knygutėje. Išgirdusi apie internetinį striptizo šokėjų puslapį, ji nieko neatsakė, tik nežymiai virptelėjo jos antakiai.

— Pasižvalgysiu.

— Ačiū.

Ji pasuko kompiuterio monitorių taip, kad abiem būtų patogu.

— Gerai. Tai ką gi tu norėtum pamatyti?

— Ar galėtum padidinti reklaminę Čarlio Talėjaus nuotrauką, kurią gavau telefonu?

Ji ėmė judinti pelę ir baksnoti jos klavišą.

— Leisk tau kai ką trumpai paaiškinti.

— Klausau.

— Kompiuteryje įdiegta didinimo programa. Kartais ji daro stebuklus, o kartais tik mala šūdą. Fotografuojant skaitmeniniu fotoaparatu, nuotraukos kokybė priklauso nuo vaizdo elementų. Todėl perkant fotoaparatą reikia žiūrėti, kad jų būtų kaip galima daugiau. Vaizdo elementai yra taškai. Kuo daugiau taškų, tuo ryškesnis vaizdas.

— Žinau.

— Vaizdo kamera tavo mobiliajame telefone šiuo atžvilgiu yra niekam tikusi.

— Žinau ir tai.

— Vadinasi, tu žinai, kad kuo labiau didini vaizdą, tuo labiau sumažėja jo ryškumas. Ši programa naudoja tam tikrą algoritmą. Taip, tai labai sudėtingas žodis. O kalbant paprasčiau, ji tarsi mąsto, parinkdama optimaliausius variantus, išryškindama spalvas, atspalvius, kontūrus ir taip toliau. Žinoma, ji nėra tobula. Pasitaiko daug klaidų. Tačiau...

Ji atidarė failą su Čarlio Talėjaus nuotrauka. Matas nekreipė dėmesio į mėlynai juodus plaukus, jam nerūpėjo nei šypsenėlė, nei veidas. Jo nedomino nei raudoni marškiniai, nei baltos sienos. Jam buvo svarbu tik viena.

Matas parodė pirštu.

— Žiūrėk.

Singla užsidėjo skaitymui skirtus akinius, prisimerkusi žvilgtelėjo į monitoriaus ekraną ir atsisuko į jį.

— Taip, Matai, — tarė ji neva susirūpinusi. — Tai — langas.

— Ar galėtum jį dar labiau padidinti?

— Pabandysiu. O kam? Tu tikiesi už lango ką nors pamatyti?

— Nebūtinai. Paprasčiausiai jį padidink.

Ji patraukė pečiais, pažymėjo langą žymekliu ir padidino. Dabar jis užėmė pusę ekrano.

— O galėtum jį paryškinti?

Singla paspaudė langelį „Optimalus nustatymas". Tada pažvelgė į Matą. Jis šypsojosi.

— Nieko nematai?

— O ką aš turėčiau matyti?

— Pilka spalva. Tiek supratau ir iš vaizdo telefono ekrane. O dabar žiūrėk. Ant lango — lietaus lašai.

— Na ir kas?

— Šią nuotrauką gavau vakar. Nagi, prisimink, ar vakar lijo? Arba užvakar?

— Luktelėk. Ar Olivija turėtų būti ne Bostone?

— Gal Bostone, o gal ir ne. Tačiau Bostone taip pat nelijo. Nelijo visuose Pietryčiuose.

Singla atsilošė.

— Ką tai reiškia?

— Neskubėk. Pirmiausia reikia dar kai ką patikrinti, — paprašė Matas. — Iš lėto peržiūrėkime vaizdo įrašą.

Singla sumažino Čarlio Talėjaus fotografiją ir vėl įniko į darbą. Matas nekantravo. Pradėjo drebėti viena koja. Tačiau užtai praskaidrėjo galva.

Ekrane pasirodė vaizdo įrašas. Matas stebėjo moterį blondinės peruku. Vėliau, jei turės laiko, galės įsitikinti, ar tai Olivija. Bent jau kol kas jis tuo nė neabejojo. Tačiau dabar ne tai buvo svarbiausia.

Jis laukė, kol moteris ims eiti, o lange pasirodys šviesos blyksnis.

— Sustabdyk.

Singla suspėjo. Tolėliau matėsi šviesus langas.

— Žiūrėk, — tarė jis.

Singla linktelėjo.

— Prakeikimas!

Į kambarį veržėsi saulės spinduliai.

— Fotografuota ir filmuota skirtingu metu, — suprato ji.

— Būtent.

— Kaip tai? Jie perkėlė fotografiją į Olivijos telefoną? Ar tiesiog nufotografavo nuotrauką?

— Kažkas panašaus.

— Vis tiek nesuprantu.

— Nesu tikras, ar aš pats suprantu. Bet... suk toliau. Iš lėto.

Singla tęsė savo darbą.

— Stop, — paprašė Matas. — Padidink šito vyruko kairę ranką.

Ranka fotografuota iš delno pusės. Vaizdas, kai ji pirmąkart jį padidino, buvo kažkoks susiliejęs. Po kurio laiko, Singlai pasidarbavus specialia programa, ranka atrodė kur kas ryškesnė.

— Plika ranka.

— Tai kas?

— Nei vestuvinio, nei paprasto žiedo. Dar kartą žvilgtelėkime į Čarlio Talėjaus fotografiją.

Fotografijos skiriamoji geba buvo žymiai geresnė. Čarlis Talėjus — didesnis. Jis stovėjo pakėlęs ranką atviru delnu, tarsi stabdydamas automobilius.

Aiškiai matyti žiedas.

— O, Dieve, — aiktelėjo Singla. — Čia kažkas nešvaraus.

Matas pritariamai linktelėjo.

— Nežinau, kas vyksta tame kambaryje, kurį matome vaizdo įraše, tačiau suprantu, kad jie norėjo tave įtikinti, jog Čarlis Talėjus yra Olivijos meilužis. Gal nujauti kodėl?

— Ne. Ar pavyko dar ką nors sužinoti apie tą Čarlį Talėjų?

— Leisk man pasitikrinti savo elektroninį paštą. Iki dabar tikrai turėjau ką nors gauti.

Kol Singla jungėsi prie interneto, Matas išsitraukė savo mobilųjį telefoną. Jis paspaudė greitojo rinkimo mygtuką, susietą su Olivijos telefono numeriu. Jautė, kaip krūtinę vėl užlieja šiluma. Pagaliau jis galėjo nusišypsoti. Žinoma, Olivija tebėra viešbučio kambaryje su nepažįstamuoju, o jis pats tikriausiai dar tebejaučia degtinės poveikį, bet dabar gimė viltis. Lemties uždanga ėmė skirtis.

Šį kartą Olivijos balsas, įrašytas jos telefono pašto dėžutėje, Matui nuskambėjo melodingai. Tada palaukė, kol pasigirs signalas, ir tarė: „Žinau, kad nepadarei nieko bloga. Prašau paskambink man." Jis pakėlė akis į Singlą. Ji apsimetė negirdinti. „Aš tave myliu", — užbaigė Matas.

— Ak, kaip saldu, — šyptelėjo ji.

Staiga iš kompiuterio pasigirdo vyriškas balsas: „Tau atėjo laiškas".

— Kas naujo? — pasiteiravo Matas.

— Duok man minutėlę, — paprašė Singla ir ėmė skaityti elektroninius laiškus. — Ne per daugiausia, bet yra šis tas. Talėjus tris kartus teistas už smurtą. Iš tikrųjų buvo suimtas penkis kartus, bet du kartus bylos nutrauktos. Buvo įtariamas — ei, žmogau, šis vyrukas yra pavojingas — mirtinai sumušęs savo šeimininką. Paskutinį kartą sėdėjo valstijos kalėjime — atkreipk dėmesį į pavadinimą — Lavlok*.

— Primena varpo skambesį. Kur jis yra?

— Nenurodyta. Luktelėk, tuoj surasiu, — Singla įvedė pavadinimą ir netrukus gavo atsakymą. — O, Jėzau!

— Kas tau?

Ji pakėlė į Matą akis.

— Jis yra Lavloke, Nevados valstijoje.

Nevada. Matui pasirodė, tarsi žemė slystų iš po kojų. Sučirškė Singlos telefonas. Ji pakėlė telefoną į akių lygį ir žvilgtelėjo į skystųjų kristalų ekraną.

— Palauk minutėlę, gerai?

Matas nepajuto, ar jis linktelėjo. Buvo pernelyg apstulbęs.

Nevada.

Tada galvon atsitiktinai toptelėjo dar viena mintis — dar viena netikėta sąsaja su Nevada: juk jis pats pirmaisiais studijų koledže metais lankėsi ten kartu su keliais savo draugais.

Jie buvo nuvykę į Las Vegasą.

* Angl. *lovelock* — plaukų sruoga, atskirta nuo kitų. XVII a. buvo populiarios tarp dvariškių.

Būtent ten prieš daugelį metų per atostogas jis sutiko didžiausią savo gyvenime meilę...

Matas papurtė galvą. Negali būti. Nevada — didelė valstija.

Singla išjungė telefoną ir vėl ėmė spausdinti.

— Ką?

Ji neatitraukė akių nuo monitoriaus.

— Čarlis Talėjus.

— Ką apie jį sužinojai?

— Žinome, kur jis yra.

— Kur?

Ji paspaudė klavišą „Atgal".

— Anot „Mapquest", mažiau negu už keturių mylių nuo mūsų.

Ji nusiėmė akinius ir pasižiūrėjo į jį.

— Talėjus apsistojęs „Howard Johnson" viešbutyje šalia Niuarko oro uosto.

25 skyrius

— Tu įsitikinusi? — paklausė Matas.

Singla linktelėjo.

— Talėjus ten praleido mažiausiai dvi naktis. 515 kambarys.

Matas pamėgino sujungti visą turimą informaciją. Deja, nesisekė.

— Ar turi telefono numerį?

— „Howard Johnson"? Galiu žvilgtelėti internete.

— Būtų gerai.

— Tu nori jam paskambinti?

— Taip.

— Ir ką pasakysi?

— Kol kas nieko. Aš tik noriu išgirsti, ar tai tas pats balsas.

— Koks „tas pats"?

— Vyro, kuris telefonu pašnibždom pasakojo, ką jis darys su

Olivija. Aš paprasčiausiai noriu žinoti, ar tas vyras iš tiesų buvo Čarlis Talėjus.

— O ką, jeigu taip?

— Manai, turiu parengęs ilgalaikį veiksmų planą? — paklausė Matas. — Aš veikiu tiesiog ekspromtu.

— Skambink iš mano telefono. Mano atpažinimo duomenys nerodomi.

Matas pakėlė ragelį. Singla padiktavo numerį. Po trečio signalo pasigirdo:

— „Howard Johnson", Niuarko oro uostas.

— Prašyčiau sujungti su 515 kambariu.

— Minutėlę.

Jis pajuto, kaip kartu su pirmuoju signalu ėmė greičiau plakti širdis. Trečią pyptelėjimą nutraukė trumpas „Taip".

Matas tyliai padėjo ragelį į vietą.

Singla žiūrėjo tiesiai į jį.

— Na ir?

— Tai jis, — atsakė Matas. — Tas pats vyrukas.

Ji suraukė antakius ir sukryžiavo rankas.

— Kas toliau?

— Galėtume dar patyrinėti vaizdo įrašą ir nuotrauką, — pasiūlė jis.

— Gerai.

— Tiesa, nežinau, kokia mums iš to nauda. Tarkim, aš klystu. Tarkim, Talėjų matome ir vaizdo įraše, ir nuotraukoje. Tokiu atveju turime su juo pasikalbėti. Na, o kas, jeigu tai du skirtingi žmonės...

— Mums vis tiek reikia su juo pasikalbėti, — įsiterpė Singla.

— Taigi. Nematau kito pasirinkimo. Turiu ten nusigauti.

— *Mes* turime ten nusigauti.

— Geriau važiuoju vienas.

— O aš geriau išsimaudysiu po dušu su Hjū Džekmanu, — stodamasi tarė Singla. Ji atleido plaukų raištį, stipriau suėmė „uodegą" ir vėl ją suveržė. — Aš jau keliauju.

Bet koks ginčas būtų buvęs tik nereikalingas laiko vilkinimas.

— Gerai, bet tu liksi automobilyje. Pasikalbėsime kaip vyras su vyru, galbūt man pavyks ką nors išpešti.

— Gerai, tiek jau to, — Singla ėjo durų link. — Bet vairuosiu aš.

Kelionė truko penkias minutes.

„Howard Johnson" buvo leista įsikurti šalia judresnio greitkelio ruožo, tačiau jiems dar reikėjo ir leidimo sąvartynui. Galimas daiktas, jie šį leidimą jau turėjo iš anksto. Vienoje Fronteidžo plento pusėje buvo Naujojo Džersio greitkelio 14-osios atšakos muitinės postas, o kitoje — „Continental Airlines" darbuotojų automobilių stovėjimo aikštelė. Pavažiavęs Fronteidžo plentu kelis šimtus pėdų tolyn atsidurtum prie Šiaurės valstijos kalėjimo, Niuarko oro uosto atžvilgiu įsikūrusio kur kas patogesnėje vietoje negu „Howard Johnson". Tiesiog tobula vieta pabėgti.

Singla sustojo prie pat vestibiulio.

— Tu tikrai nori eiti vienas? — paklausė ji.

— Taip.

— Pirma duok man savo mobilųjį telefoną.

— O kam?

— Turiu draugą, įtakingą finansininką iš Park Aveniu. Tai jis mane išmokė šio triuko. Įjungi savo mobilųjį telefoną. Tada paskambini man. Aš atsiliepiu ir savo telefone įjungiu „Nebylų" režimą. Tai tarsi vienpusis vidaus ryšys. Aš girdėsiu viską, ką tu kalbėsi ir darysi. Jei kiltų problemų, tau tereiks sušukti.

Matas susiraukė.

— Įtakingas finansininkas užsiima tokiomis gudrybėmis?

— Tau nereikia šito žinoti.

Singla paėmė iš Mato telefoną, surinko savo numerį ir paspaudė mygtuką „Atsiliepti". Tada grąžino jam telefoną ir paaiškino:

— Prisisek jį prie diržo. Pavojaus atveju paprasčiausiai šaukis pagalbos.

— Puiku.

Vestibiulyje nebuvo nė gyvos dvasios. Nieko nuostabaus — vėlus metas. Matas išgirdo, kaip atsidarant durims suskambo varpelis.

Akiratyje pasirodė naktinės pamainos registratorius — prigrūstą skalbinių maišą primenantis nesiskutęs liurbis. Matas, nė nesulėtinęs tempo, pamojavo jam, apsimesdamas vienu iš viešbučio svečių. Registratorius kilstelėjo ranką ir nušleivojo atgal.

Matas nudrožė tiesiai prie lifto ir nuspaudė iškvietimo mygtuką. Veikė tik viena kabina. Ji subraškėjo ir, per daug nesiskubindama, niurnėdama ėmė leistis žemyn. Prieš akis vėl iškilo vaizdai. Viešbučio kambarys. Platinos spalvos perukas. Jis vis dar nesusigaudė, ką tai galėtų reikšti. Nebuvo net už ko rimčiau užsikabinti.

Vakar Singla jo situaciją palygino su muštynių pradžia — numatyti pasekmių neįmanoma. Ir štai jis jau tiesiogine prasme ruošiasi atidaryti duris, tačiau, atvirai kalbant, nežino, kas už jų laukia.

Po minutės Matas jau stovėjo priešais 515 kambario duris.

Jis buvo ginkluotas. Pagalvojo, ar ne geriau būtų pistoletą išsitraukti ir paslėpti kur nors už nugaros, tačiau jei Talėjus pamatytų, galėtų baigtis liūdnai. Matas ištiesė ranką ir pasibeldė. Įsiklausė. Koridoriumi sklido garsai — greičiausiai pro neuždarytas duris. Jis apsidairė.

Nieko.

Jis vėl pabeldė — šį kartą jau stipriau.

— Talėjau! — šūktelėjo per duris. — Tu čia? Reikia pasikalbėti.

Palaukė. Niekas neatsakė.

— Talėjau, prašau atidaryk. Aš tik noriu su tavimi pasikalbėti, ir viskas.

Tada anapus durų pasigirdo balsas — tas pats, kurį Matas buvo girdėjęs telefonu:

— Minutėlę.

515 kambario durys pagaliau atsivėrė.

Prieš pat Mato nosį stūksojo vyras mėlynai juodais plaukais ir piktu sukto žmogaus žvilgsniu. Tai buvo Čarlis Talėjus.

Jis stovėjo tarpduryje kalbėdamas mobiliuoju telefonu.

— Teisingai, — tarė žmogui, su kuriuo kalbėjosi. — Teisingai, sutinku.

Smakro judesiu jis pakvietė Matą užeiti vidun.
Būtent tai Matas ir padarė.

26 skyrius

Lorena mąstė apie nuostabą.

Matas stengėsi neišsiduoti, tačiau vis dėlto sureagavo išgirdęs apie Maksą Darou. Kilo savaime suprantamas klausimas: kodėl?

Tiesą sakant, ji priėmė Mato mestą iššūkį ir trumpai pasekė jį, tai yra pirma jo nurūko prie NDT biuro ir ėmė stebėti. Ji žinojo, kad privataus detektyvų biuro savininkas kadaise dirbo FTB. Jis garsėjo kaip mokantis saugoti paslaptį, bet gal ir iš jo būtų galima kai ką išgauti.

Čia, kaip buvo minėjęs, pasirodė ir Matas. Tuo metu aikštelėje stovėjo dar du automobiliai. Lorena užsirašė jų valstybinius numerius. Buvo jau vėlu, todėl ji nematė jokios prasmės trainiotis aplink.

Po dvidešimties minučių Lorena grįžo namo. Senasis katinas Oskaras prisiglaudė ir laukė, kad jam pakasytų ausį. Lorena jį pamalonino, tačiau katinas greitai pavargo, nekantriai miauktelėjo ir išsėlino į tamsą. Kadaise Oskaras lakstydavo kulkos greičiu, tačiau metai ir skausmas užpakalinėse kojose darė savo. Katinas seno. Veterinaras per paskutinį vizitą davė jai suprasti, kad metas ruoštis atsisveikinimui. Lorena nenorėjo su tuo susitaikyti. Filmuose naminių gyvūnėlių netektį labiausiai išgyvendavo vaikai (užtenka prisiminti „Senąjį Lojiką“). Tačiau iš tikrųjų gyvūnėliai vaikams atsibosta. Vienišі suaugusieji netektį išgyvena daug skaudžiau. Pavyzdžiui, Lorena.

Bute buvo vėsu. Priešais palangę, taškydamas vandens lašus ir palaikydamas kambaryje idealią temperatūrą mėsai laikyti, ūžė oro kondicionierius. Mama miegojo ant sofos. Televizorius rodė reklaminę laidą apie kažkokį keistą prietaisą, kuris gali suformuoti kietus kaip plienas pilvo raumenis. Lorena išjungė kondicionierių. Motina nė nekrustelėjo.

Ji stovėjo tarpduryje klausydamasi prasirūkiusios motinos

knarkimo. Jis ne tik erzino, bet ir išsklaidė abejones — degti šviesą ar ne. Lorena nežadino motinos. Ji nepapureno jai pagalvės ir nepataisė nuslinkusios antklodės. Tiesiog akimirką ją stebėjo, šimtąjį kartą savęs klausdama, ką ji jaučia šitai moteriai.

Lorena užsitepė sumuštinį su kumpiu ir čia pat, stovėdama prie kriauklės, jį tiesiog ryte surijo. Tada iš ąsočio formos butelio įsipylė stiklą „Chablis". Reikėjo išnešti šiukšles. Nors jos jau nebetilpo dėžėje, motina į tai nekreipė dėmesio ir toliau jas grūste grūdo.

Suplovusi po čiaupu indus, Lorena atsiduso ir pakėlė šiukšlių dėžę. Motina miegojo kaip miegojusi, o knarkimas, kurį daugiausia kėlė nuo rūkymo susidarę skrepliai, nesiliovė. Ji išnešė šiukšles į gatvėje stovintį konteinerį. Oras buvo tvankus. Čirpė svirpliai. Išvertusi šiukšles, Lorena grįžo atgal.

Įėjusi į butą, motiną rado atsibudusią.

— Kur tu buvai? — paklausė Karmena.

— Turėjau daug darbo.

— Ir negalėjai paskambinti?

— Atsiprašau.

— Aš labai rūpinausi.

— Tikrai, — atsakė Lorena. — Mačiau, kaip tu negalėjai užmigti.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Nieko. Labos nakties.

— Tu labai nedėmesinga. Kaip galėjai nepaskambinti? Aš laukiau, laukiau...

Lorena pakraipė galvą.

— Žinok, aš nuo to jau pavargau, mama.

— Nuo ko?

— Nuo tavo nuolatinių priekaištų.

— Nori manęs atsikratyti?

— Aš to nesakiau.

— Tačiau norėtum taip padaryti, ar ne? Norėtum, kad aš išeičiau?

— Taip.

Karmena išsižiojo ir pridėjo sau prie krūtinės ranką. Turbūt

kadaise vyrai nelikdavo abejingi tokiems spektakliams. Lorena prisiminė jaunosios Karmenos nuotraukas, kuriose ji tokia miela, tokia nelaiminga ir tikra, kad yra nusipelniusi žymiai daugiau.

— Ir tu galėtum išvaryti savo motiną?

— Ne. Tu paklausei, ar aš to norėčiau. Taip, norėčiau. Bet negalėčiau.

— Nejaugi aš tokia baisi?

— Tiesiog... tiesiog atstok nuo mano užpakalio, gerai?

— Aš tik noriu, kad tu būtum laiminga.

— Tikrai?

— Noriu, kad tu ką nors susirastum.

— Nori pasakyti — vyrą?

— Taip, be abejo.

Vyrai — tai buvo Karmenos atsakymas į visus klausimus. Lorena norėjo atsikirsti: *Taip, mama, tu tik pažiūrėk į save: iš laimės, kurią tau suteikė vyrai, esi tiesiog ekstazėje*, tačiau nurijo kartėlį.

— Aš paprasčiausiai nenoriu, kad liktum vieniša, — pridūrė motina.

— Kaip tu pati, — atšovė Lorena.

Ji nelaukė, kol motina jai ką nors atsakys. Nudrožė į vonios kambarį ir ėmė ruoštis miegoti. Išėjusi rado motiną vėl ant sofos. Televizorius buvo išjungtas, o kondicionierius vėl veikė.

— Atleisk man, — tarė Lorena.

Motina neatsakė.

— Ar man buvo kokių nors pranešimų? — pasiteiravo Lorena.

— Du kartus skambino Tomas Kruzas.

— Puiku. Labanakt.

— O ką — manai, kad skambino tavo draugužis?

— Labos nakties, motin.

Nuėjusi į miegamąjį, Lorena įsijungė nešiojamąjį kompiuterį. Kol jis krovėsi, nusprendė patikrinti, kas skambino. Deja, Petis, naujasis jos draugas, neskambino. Tiesą sakant, jis neskambino jau tris dienas. Iš tikrųjų nebuvo jokių skambučių, išskyrus skambučius iš jos biuro.

Argi ne graudu?

Petis buvo gana dailus vyrukas, tiesa, jam nedaug trūko iki ant-

svorio, be to, nuo jo kartais sklisdavo prakaito kvapas. Jis dirbo „Stop & Shop". Lorena nesuprato, kokios iš tikrųjų jo pareigos, tačiau greičiausiai todėl, kad jai tas ne kažin kiek terūpėjo. Jų santykiai nebuvo nei pastovūs, nei rimti, o tiesiog paviršutiniški — kartais jie susitikdavo, kartais prasilenkdavo. Stebint iš šalies galėjo pasirodyti, kad jų draugystė pagrįsta fizikiniu kūnų judėjimo dėsniu.

Ji apsidairė po kambarį, žvilgtelėjo į prastus tapetus ant sienų, į kuklią komodą ir „Kmarte"* pirktą naktinį staliuką.

Koks iš tikrųjų buvo jos gyvenimas?

Lorena pasijuto sena ir neturinti ateities perspektyvų. Ji svarstė apie persikėlimą į Vakarus, tai yra kur nors į Arizoną arba Naująją Meksiką — ten, kur būtų šilta ir nauja. Ji svajojo, įkvėpusi puikaus oro, pradėti naują gyvenimo etapą. Tačiau, tiesą sakant, Lorena ne per labiausiai mėgo gamtą. Jai patiko lietus ir šaltis, kurie jai būdavo geriausia dingstis nekišti laukan nosies ir be jokio kaltės jausmo žiūrėti filmą ar skaityti kokią knygą.

Pagaliau kompiuteris atgijo. Ji pasitikrino elektroninį paštą. Maždaug prieš valandą laišką buvo išsiuntęs Edas Steinbergas.

Lorena,

Aš nenoriu be paties Trevoro Vaino lįsti į jo failą su informacija apie Maksą Darou. Padarysime tai ryte. Pridedu pirminio tyrimo medžiagą. Lauksiu tavęs 9.00.

— Bosas

Prie laiško buvo prisegtas failas. Ji atidarė dokumentą ir nutarė jį išsispausdinti, nes nuo ilgo žiūrėjimo į monitoriaus ekraną jai imdavo skaudėti akis. Išsiėmusi iš spausdintuvo lapus palindo po apklotais. Paskui ją į lovą ruošėsi šokti ir Oskaras, tačiau Lorena matė, kad jam tokios pastangos labai daug kainavo. Galiausiai šalia jos susirangė ir senasis katinas. Lorenai tokia draugystė patiko.

Peržiūrėjusi dokumentus, Lorena nustebo, kad Trevoras Vainas per tokį trumpą laiką sugebėjo iškelti gana rimtas su šiuo nusikal-

* JAV mažmeninės prekybos tinklas, prekiaujantis pačiomis įvairiausiomis prekėmis nuo maisto produktų iki sporto prekių.

timu susijusias hipotezes. Ji sužinojo, kad Maksas Darou, buvęs Las Vegaso policijos departamento detektyvas, paskutiniu metu gyvenęs Ralei Haitse Nevados valstijoje, buvo rastas negyvas išsinuomotame automobilyje netoli Niuarko žydų kapinių. Kaip teigiama protokole, Maksas Darou buvo apsistojęs šalia Niuarko oro uosto esančiame „Howard Johnson". Automobilį buvo išsinuomojęs iš kažkokios firmos „LuxDrive". Pagal spidometro parodymus nustatyta, kad Darou automobiliu „Ford Taurus" per dvi dienas buvo nuvažiavęs aštuonias mylias.

Lorena paėmė antrą lapą. Jame esanti informacija sudomino.

Maksas Darou rastas nušautas išsinuomoto automobilio vairuotojo sėdynėje. Policijai niekas nepranešė. Pro šalį važiuodami patruliai ant automobilio stiklo pastebėjo kraujo žymes. Atidarę dureles, jie rado Darou iki pat kulkšnių numautomis kelnėmis ir trumpikėmis. Piniginės nebuvo. Protokole nurodyta, kad pas Darou nerasta jokių juvelyrinių dirbinių, todėl daroma prielaida, jog iš jo kartu su pinigine galėjo būti atimti ir vertingi daiktai.

Parengtiniame raporte — viskas buvo dar tik pirminėje stadijoje — teigiama, kad pagal automobilyje rastas kraujo dėmes, o ypač pagal jo trajektoriją ant priekinio stiklo ir ant vairuotojo pusės durelių stiklo, galima spręsti, jog Darou nušautas būtent sėdintis prie vairo. Kraujo aptikta ir vidinėje kelnių bei trumpikių pusėje, vadinasi, kelnės buvo numautos prieš paleidžiant kulką, o ne vėliau.

Negalutinė hipotezė atrodė aiški: Maksas Darou nusprendė pasilinksminti, o, atvirai kalbant, nusipirkti kokią „plaštakę". Taigi jis įsisodino į automobilį prostitutę, kuri, sulaukusi patogaus momento, tai yra Darou nusimovus kelnes, jį paprasčiausiai apvogė. Matyt, vėliau įvykiai pakrypo netikėta linkme. Sunku pasakyti, kas tą naktį nutiko. Galbūt Darou, kaip buvęs policininkas, norėjo suvaidinti didvyrį. Galbūt prostitutė buvo tiesiog apdujusi. Šiaip ar taip, tačiau galiausiai ji nušovė Darou. Ji stvėrė, ką tik rado — piniginę, vertingus daiktus — ir pabėgo.

Tyrimo grupė kartu su Niuarko policijos departamentu pabandys pričiupti prostitutes. Kažkas vis tiek turėtų žinoti apie šį įvykį ir papasakoti.

Byla išnarpliota.

Lorena padėjo ataskaitą į šalį. Vaino teorija būtų atrodžiusi tikėtina, jei nieko nežinotum apie Darou pirštų atspaudus, aptiktus sesers Merės Rouz kambaryje. Tačiau Lorena suprato, kad ši hipotezė nieko neverta. Už ko kabintis? Be to, tai galėjo būti ir gana gudrūs spąstai.

Nagi, pabandyk nors trumpam įsivaizduoti.

Tarkim, nori nužudyti Darou. Įsigauni pas jį į automobilį. Prikiši jam prie smilkinio pistoletą. Įsakai važiuoti į apleistą miesto rajoną. Tada liepi nusimauti kelnes — jei esi matęs kurią nors televizijos laidą apie kriminalistiką arba teismo ekspertizę, turėtum gerai žinoti: kraujo dėmės išorinėje kelnių pusėje akivaizdžiai bylotų, kad jos buvo numautos nuo negyvo žmogaus. Tada nušauni jį šūviu į galvą ir, inscenizuodamas apiplėšimą, ištrauki pinigus ir vertingesnius daiktus.

Trevoras Vainas apsišovė.

Tačiau, būdama jo vietoje, Lorena greičiausiai būtų padariusi tokią pat išvadą.

Kas toliau?

Ji atsisėdo lovoje.

Anot Vaino teorijos, Maksas Darou važinėjosi miesto gatvelėmis dairydamasis kokios nors merguželės, kol įsisodino prostitutę vagilę. Tačiau jei įvykiai klostėsi kiek kitaip, — o Lorena tuo neabejojo, — kaip žudikui pavyko įsigauti į Darou automobilį? Ar nebūtų kur kas logiškiau tvirtinti, kad nuo pat savo kelionės pradžios Darou buvo ne vienas, o drauge su žudiku?

Vadinasi, Darou galėjo pažinoti savo žudiką. Na, bent jau nelaikė jo pavojingu.

Ji patikslino spidometro parodymus. Tik aštuonios mylios. Kadangi Darou automobiliu naudojosi dvi dienas, vadinasi, jis toli nevažinėjo.

Lorena prisiminė, kad sesers Merės Rouz kambaryje buvo rasti dar kiti pirštų atspaudai, ir ne bet kur, o ant jos kūno.

Ką gi, toliau mąstė Lorena, tarkime, Darou veikė ne vienas, o su

bendrininku. Taigi jie būtų kur nors apsistoję kartu, ar ne? Ar bent jau netoli vienas kito.

Darou buvo apsistojęs „Howard Johnson".

Ji patikslino duomenis. Automobilių nuomos kompanija „LuxDrive" turi savo atstovą šiame viešbutyje.

Štai nuo čia viską ir reikėjo pradėti. Nuo „Howard Johnson".

Dauguma viešbučių saugumo sumetimais turi įsirengę stebėjimo kameras. Ar Trevoras Vainas dar nepatikrino, ką buvo užfiksavusios prie „Howard Johnson" įrengtos kameros?

Sunku pasakyti, tačiau jai būtų ne pro šalį tuo pasidomėti.

Bet kuriuo atveju tai galėtų palūkėti iki ryto, ar ne?

Ji pabandė užmigti. Atsisėdo lovoje ir užsimerkė. Išsėdėjo taip daugiau nei valandą. Iš gretimo kambario sklido motinos knarkimas. Byla nedavė ramybės. Lorena jautė, kad gyslose ima kunkuliuoti kraujas. Ji nusimetė apklotus ir išlipo iš lovos. Užmigti nebeturėjo jokios vilties. Tik ne dabar, kai, rodos, raktas mįslei įminti yra kažkur visai čia pat. Juolab kad rytoj atsiras naujų rūpesčių — juk Edas Steinbergas ketino skambinti federalams ir pasikviesti Trevorą Vainą.

Kas žino, ar ši byla nebus iš jos atimta ir atiduota tirti kam nors kitam?

Lorena apsivilko treningą, čiupo piniginę ir asmens dokumentus. Pirštų galais išsėlinusi iš buto užvedė automobilį ir nurūko „Howard Johnson" link.

27 skyrius

Kas gali būti blogiau už niekam tikusią pornografiją?

Būtent apie tai išsidrėbęs motelio kambaryje prieš pat suskambant telefonui mąstė Čarlis Talėjus. Jis, įsijungęs „Spectravision Pay-Per-View" kanalą, žiūrėjo kažkokį nenormaliai cenzūruotą pornofilmą. Jis už tai suplojo 12 dolerių ir 95 centus, tačiau visos geriausios scenos,

nufilmuotos stambiu planu, šiame prakeiktame filme buvo iškarpytos. Nebuvo matyti nei vyrų, nei moterų genitalijų.

Kokia čia, po velnių, per nesąmonė?

Negana to, vietoj iškarpytų scenų buvo pakartoti tie patys nuobodūs epizodai. Vos tik mergiotė parklumpa ant kelių, iškart rodomas atloštas atgal vyro veidas, kurį netrukus keičia ant kelių klūpanti merga, vėl tas pats vyruko veidas, klūpanti mergina...

Nuo tokio šlamšto gali pavažiuoti stogas.

Talėjus jau buvo nusiteikęs skambinti į registratūrą ir išsakyti ką galvoja. Prakeiktos Jungtinės Amerikos Valstijos. Turi normalus vyras teisę savo viešbučio kambaryje žiūrėti porno, ar ne? Aišku, tik jau ne tokį skystą viščiukų šūdą. Tikrą porno. Su atviromis scenomis. O tokį šlamštą, pornografijos parodiją, būtų galima leisti ir per „Disney Channel".

Tuo metu suskambo telefonas. Talėjus pasižiūrėjo į laikrodį.

Seniai laikas. Jis jau kelias valandas laukė, kada jam paskambins, atsiprašys ir pakeis brokuotą produkciją.

Talėjus ištiesė ranką ir pakėlė ragelį. Ekrane mergina vienodu tonu dūsavo jau geras dešimt minučių. Tokį šūdą tiesiog neįmanoma žiūrėti.

— Taip.

Kažkas trakštelėjo ir pasigirdo pypt-pypt-pypt.

Pokalbis baigtas. Talėjus žvilgtelėjo į ragelį, tarsi būtų tikėjęsis iš jo gauti atsakymą. Deja. Jis padėjo ragelį į vietą ir atsisėdo. Laukė, kol paskambins dar kartą. Praėjo penkios minutės, ir jis ėmė nerimauti.

Kas gi čia vyksta?

Planas neišdegė. Jis atvyko čionai iš Reno turbūt prieš kokias tris dienas. Sunku tiksliai prisiminti. Jam vakar pavesta užduotis buvo lengva ir aiški: sekti vyruką, vardu Matas Hunteris. „Prisegti uodegą".

Kodėl?

Jis to paprasčiausiai nežinojo. Talėjus gavo nurodymą sekimą pradėti nuo automobilių stovėjimo aikštelės šalia kažkokios didelės Niuarko juridinės kontoros ir toliau sekioti Hunteriui iš paskos, kad ir kur tik jį kojos neštų.

Tačiau tas vyrukas, Matas Hunteris, kone iškart pastebėjo „uodegą“.

Kaip?

Hunteris šiuose reikaluose buvo paprasčiausias diletantas. Tačiau kažkas pakrypo netikėta ir blogiausia linkme. Hunteris jį netrukus demaskavo. Tačiau tai dar ne viskas. Blogiausia, kad prieš kelias valandas atsiliepęs į Talėjaus skambutį Matas Hunteris jau žinojo, kas jis toks.

Po perkūnais, jis kreipėsi į Talėjų vardu ir pavarde!

Tai jį gerokai suglumino.

Tiesą sakant, jam tai nepatiko. Galiausiai nusprendė paskambinti ir išsiaiškinti, kas čia dedasi, bet niekas negalėjo padoriai atsakyti.

Dėl to jis tik dar labiau sutriko.

Talėjus turėjo keletą talentų. Jis gerai pažinojo striptizo šokėjas ir žinojo, kaip su jomis elgtis. Jis nusimanė, kaip sukelti kuo daugiau skausmo. O tai yra gana svarbu. Atvirai kalbant, šiedu dalykai yra labai glaudžiai susiję. Norėdamas, kad striptizo klubas gerai funkcionuotų ir visi būtų patenkinti, turėjai išmanyti, kaip dresuoti šokėjas.

Reikalams pakrypus į bloga, — taip, kaip dabar, — jis griebdavosi atsarginių priemonių. Smurto. Tokiu atveju geriausia ką nors kaip reikiant pridaužyti. Už smurtą Talėjus kalėjo tik tris kartus, tačiau per savo gyvenimą jis buvo sumušęs arba suluošinęs dar apie penkiasdešimt žmonių. Du iš jų mirė.

Jis labiausiai mėgo darbuotis elektriniu impulsiniu pistoletu ir kastetu. Talėjus įkišo ranką į krepšį. Pirmiausia jis išsiėmė savo naujutėlaitį impulsinį pistoletą. Šis daikčiukas vadinosi „mobiliakas-pistoletas“. Kaip galima spėti iš pavadinimo, ginklas atrodė labai panašus į mobilųjį telefoną. Jo kaina internete — šešiasdešimt devyni „baksai“. Gali jį nešiotis, kur tik širdis geidžia. Tu gali jį atvirai laikyti rankoje, prisidėti prie ausies, tarsi kalbėtum telefonu, tačiau užtenka spustelėti mygtuką ir „antena“ nukerta tavo priešininką 180 000 voltų įtampa.

Paskui išsitraukė savo kastetą. Talėjui labiau patiko naujesni modeliai, kuriais darbuodamasis galėjai padaryti gilesnes žaizdas. Jie ne tik giliau įsirėždavo į tavo priešininko kūną, bet nuo jų mažiau skaudėdavo ranką, net jeigu jais mojuodavai iš peties.

Talėjus pasidėjo įrankius ant naktinio staliuko. Jis vėl grįžo prie filmo vildamasis išvysti tikrą pornografiją ir vis dirsčiojo į savo ginklus. Be abejo, ginklai jį jaudino.

Jis bandė sukurti tolesnių veiksmų planą.

Po dvidešimties minučių į jo kambario duris kažkas pabeldė. Talėjus žvilgtelėjo į šalia lovos tiksintį laikrodį. Beveik pirma valanda nakties. Jis atsargiai išlipo iš lovos.

Vėl pasigirdo beldimas, tačiau šįkart įkyresnis.

Neliko nieko kita, kaip tik patyliukais nusėlinti prie durų.

— Talėjau! Tu čia? Reikia pasikalbėti.

Jis dirstelėjo pro durų akutę. *Kas per?..*

Matas Hunteris!

Jį apėmė panika. Kaip, velniai rautų, Hunteris jį susekė?

— Talėjau, prašau atidaryk. Aš tik noriu su tavimi pasikalbėti, ir viskas.

Talėjus nebemąstė. Jis tiesiog sureagavo.

— Minutėlę.

Tada jis nusėlino prie lovos ir ant kairės rankos užsimovė kastetą. Dešine paėmė mobilųjį telefoną ir pakėlė jį sau prie ausies, tarsi būtų su kažkuo kalbėjęs. Prieš pasukdamas bumbulo formos rankeną dar kartą žvilgtelėjo pro akutę.

Matas Hunteris vis dar laukė.

Talėjus apskaičiavo tris būsimus ėjimus. Taip elgėsi visi rimti žmonės. Jie planuodavo į priekį.

Jis atidarys duris apsimesdamas, kad kalba telefonu. Pakvies Hunterį užeiti vidun. Šiam įėjus, Talėjus nutrenks jį elektros impulsu. Taikys į krūtinę, nes ji yra geras taikinys, turintis didžiausią paviršių. Na, o kairiąja ranka su kastetu iš apačios smogs į šonkaulius.

Čarlis Talėjus atidarė duris.

Jis ėmė kalbėti telefonu su įsivaizduojamu pašnekovu.

— Teisingai, — tarė jis į impulsinį pistoletą. — Teisingai, gerai.

Smakro judesiu jis pakvietė Matą užeiti vidun.

Būtent tai Matas ir padarė.

28 skyrius

Stovėdamas prie pat 515 kambario durų, Matas akimirką dvejojo. Tačiau tik akimirką.

Jis neturėjo kito pasirinkimo. Negalėjo kalbėti su Talėjumi stovėdamas koridoriuje. Jis žengė į vidų. Tiesa, nežinojo nei ką pasakys, nei kokį vaidmenį vaidino Talėjus. Vis dėlto Matas nusprendė lošti atviromis kortomis ir žiūrėti, kur tai nuves. Ar Talėjus žinojo, kad jis yra pinklių dalis? Ar jis yra tas vyrukas iš vaizdo įrašo, o jei taip, tai kodėl fotografuota kitu laiku?

Matas įėjo.

Čarlis Talėjus tebekalbėjo mobiliuoju telefonu. Durims užsidarant, Matas prabilo:

— Manau, mes galime padėti vienas kitam.

Tuo metu Čarlis Talėjus palietė jo krūtinę mobiliuoju telefonu.

Matas pasijuto taip, tarsi jo kūne būtų įvykęs trumpas jungimas.

Jo stuburą taip krestelėjo, kad jis išsitiesė it styga. Rankų pirštai išsiskėtė, o kojų — sustingo lyg mediniai. Akių vyzdžiai išsiplėtė.

Jis norėjo nustumti mobilųjį telefoną. Išmušti jam iš rankų. Deja, nepajėgė nė krustelėti. Galva tiesiog plyšo, o kūnas visiškai neklausė.

Pistoletą, — galvojo Matas. — *Išsitrauk pistoletą.*

Čarlis Talėjus užsimojo kumščiu. Matas kuo puikiausiai matė. Jis vėl bandė pajudėti, bent jau išvengti smūgio, tačiau elektros įtampa buvo suparalyžiavusi smegenų sinapses. Kūnas jo paprasčiausiai neklausė.

Talėjus smogė jam į apatinę šonkaulių dalį.

Kažin ar smūgis kūju būtų buvęs stipresnis. Nudegino baisus skausmas. Matas krito aukštielninkas.

Jis sumirksėjo ašarų sklidinomis akimis ir žvilgtelėjo aukštyn į plačiai besišypsantį Čarlio Talėjaus veidą.

Pistoletą... greičiau trauk pistoletą...

Tačiau raumenys buvo sutraukti mėšlungio.

Nusiramink. Atsipalaiduok...

Pasilenkęs virš jo, Talėjus vienoje rankoje laikė mobilųjį telefoną, o ant kitos mūvėjo kastetą.

Matas veltui galvojo apie savo telefoną. Jis kabojo prie diržo. Singla, laukdama automobilyje, turėjo klausytis, kas vyksta viduje. Jis pravėrė burną šūksniui.

Talėjus dar kartą nukreipė į jį daiktą, kuris greičiausiai buvo elektrinis impulsinis pistoletas. Voltai ir vėl kirto per Mato nervų sistemą. Jo raumenys, net ir žandikaulių, susitraukė ir ėmė nevalingai drebėti.

Jis nevaliojo nė žodžio pratarti.

Čarlis Talėjus vis dar šypsojosi. Matas išvydo jam demonstruojamą kumštį su kastetu. Neliko nieko kita, kaip tik į jį spoksoti.

Kai kurie kalėjimo prižiūrėtojai turėdavo elektrinius impulsinius pistoletus. Matas žinojo, kad šie ginklai veikė perkraudami ir išvesdami iš rikiuotės žmogaus vidinę informacinę sistemą. Elektros srovė imituoja žmogaus elektrinius impulsus ir taip sutrikdo jo nervų sistemos veiklą, siunčia klaidingus signalus į raumenis ir išeikvoja energiją.

Auka lieka bejėgė.

Matas ir vėl tik stebėjo, kaip Talėjus užsimoja kumščiu. Jis norėjo išsitraukti savo mauzerį M2 ir nudėti tą šunsnukį. Ginklas tebebuvo užkištas jam už juosmens, tačiau ir iš jo nebuvo jokios naudos.

Kumštis vėl leidosi ant jo.

Matas norėjo paprasčiausiai iškelti ranką arba pasitraukti šalin — griebtis bet ko. Nepajėgė. Talėjus smogė jam tiesiai į krūtinę. Atrodė, kumštis artėja lyg sulėtintame kine.

Kastetas įsirėžė į krūtinkaulį.

Skausmas buvo toks, jog atrodė, kad kaulai susmigo į širdį. Tarsi jo krūtinkaulis būtų buvęs iš polistirolo. Matas suriko begarsiu, baisaus skausmo kupinu riksmu. Jis iškvėpė visą orą. Akys tiesiog sulindo į akiduobes.

Vos tik Matas atsimerkė, spėjo pastebėti šįkart kastetą, nukreiptą jam į veidą.

Matas stengėsi įtempti visas jėgas, tačiau nepajėgė. Buvo per silpnas. Jo raumenys neklausė, o vidinė informacinė sistema nebeveikė. Tačiau kažkas primityvaus, kažkas esminio vis dar funkcionavo, nes Mato savisaugos ir išlikimo instinktai skatino jį bent jau išvengti smūgio.

Kastetas praskėlė pakaušį ir sudraskė odą. Galvoje tarsi kažkas sprogo. Matas iš skausmo užsimerkė ir daugiau nebeatsimerkė. Iš kažkur toli atsklido šauksmas, — balsas jam buvo gerai pažįstamas, — „Ne!“ Tačiau turbūt jam tik pasigirdo. Tikriausiai smegenų sistema, veikiama elektros srovės ir fizinės kančios, sukėlė įvairiausias keistas haliucinacijas.

Dar vienas smūgis. O galbūt ir dar vienas. Jų galėjo būti ir daugiau, tačiau Matas jau nebejautė.

29 skyrius

— Talėjau! Tu čia? Reikia pasikalbėti.

Singla Šeiker, išgirdusi savo mobiliajame telefone Mato balsą, krestelėjo galvą. Nors balsas buvo neaiškus, tačiau ji išgirdo pakankamai gerai.

— Talėjau, prašau atidaryti. Aš tik noriu su tavimi pasikalbėti, ir viskas.

Atsakymas buvo labai duslus. Pernelyg duslus, kad ji būtų galėjusi suprasti žodžius. Singla stengėsi išvaikyti snaudulį ir sutelkti dėmesį. Jos automobilis stovėjo užblokavęs praėjimą. Buvo jau pakankamai vėlu. Problemų dėl to niekam neturėtų kilti.

Ji svarstė, ar jai nereikėtų iškart eiti vidun. Ji pasielgtų gana iš-

mintingai. Matas turėjo būti penktame aukšte. Jei atsitiktų kažkas bloga, ji sugaištų kažkiek laiko, kol pakiltų į viršų. Tiesa, Matas buvo pernelyg užsispyręs. Jam atrodė, kad geriausia būtų jam pačiam priremti Talėjų prie sienos. Todėl jos pasirodymas, jiems dar nespėjus pasikalbėti, tik sukomplikuotų padėtį.

Tačiau išgirdusi prislopintą balsą Singla padarė logišką išvadą, kad Talėjus buvo ne vestibiulyje. Tiesą sakant, ji tai pastebėjo ir iš savo stebėjimo punkto.

Ji ryžosi įsikišti.

Stebėjimas toli gražu nebuvo Singlos stiprioji pusė. Ji per daug krito į akis. Ji niekada nešoko nei „Rockette" trupėje, nei kur kitur. Tiesa, Singla girdėjo visus apie ją sklindančius gandus, tačiau ji jau prieš daugelį metų liovėsi kukliai rengtis. Singla ėmė bręsti labai anksti. Būdama dvylikos atrodė tarsi aštuoniolikmetė. Vaikinai ją tuoj pat įsimylėdavo, o merginos negalėdavo jos pakęsti. Žinoma, tai buvo visiškai suprantama.

Jai gyventi netrukdė nei anie, nei tos. Atvirai kalbant, ji daug labiau jaudinosi, o ypač paauglystėje, dėl vyresnių vyrų, netgi giminaičių ir žmonių, kuriais ji pasitikėjo, kuriuos mylėjo, žvilgsnių. Ne, nieko tokio jai nenutiko. Tačiau būdama dar labai jauna ji suprato, kaip geismas ir aistra gali susukti protus. O tai nėra labai malonu.

Singla artėjo prie vestibiulio, kai telefonu išgirdo keistą garsą.

Kas gi tai, po perkūnais?

Durys sklandžiai atsidarė. Skambtelėjo varpelis. Telefoną ji laikė prispaudusi prie ausies. Nieko. Nei jokio garso, nei pokalbio.

Tai nieko gera nežadėjo.

Staiga ją išgąsdino kažkoks baisus trenksmas. Singla paspartino žingsnius ir nubėgo prie lifto.

Iš už registratūros stalo iškrypavo ten sėdėjęs vyrukas, kuris įtraukęs pilvą kreipėsi į ją:

— Kuo galėčiau padėti?

Ji nuspaudė iškvietimo mygtuką.

— Ponia?

Telefonu ir toliau nesigirdėjo jokio pokalbio. Singla pajuto, kaip nugara perbėgo drebulys. Ji surizikavo. Prisidėjo telefoną prie lūpų ir suriko:

— Matai?!

Tyla.

Velniai rautų, juk ji savo telefone buvo įjungusi „Nebylų" režimą ir apie tai visai užmiršusi.

Vėl kažkoks garsas. Šįkart primenantis kriokimą. Tik dar labiau prislopintas. Užgniaužtesnis.

Kur, po galais, tas prakeiktas liftas?

Ir kaip, velniai rautų, įjungti pokalbio garsą?

Singla pirmiau surado jai reikalingą mygtuką. Jis buvo apatiniame dešiniajame telefono kampe. Čiupinėjo telefoną, kol šiaip ne taip jį surado. Pagaliau simbolis „Nebylus" ekrane išnyko. Ji vėl pakėlė telefoną prie lūpų.

— Matai?! — sušuko ji. — Matai, kas tau?

Ir vėl prislopintas šauksmas. O tada pasigirdo balsas, tiesa, ne Mato:

— Kas po velnių?..

Už nugaros stovėjęs budėtojas pasiteiravo:

— Ar kas atsitiko, ponia?

Singla tebelaikė nuspaudusi lifto iškvietimo mygtuką. *Greičiau, greičiau...*

O tada vėl į telefoną:

— Matai, ar tu ten?

Kažkas spragtelėjo. Jokio garso. Visiška tyla. Singlos širdis ėmė daužytis, tarsi norėdama iššokti.

Ką daryti?

— Ponia, aš visiškai rimtai jūsų klausiu...

Lifto durys atsidarė, ir Singla įšoko vidun. Tačiau budėtojas ištiesė ranką ir neleido joms užsidaryti. Ką gi, Singla dėkle po pažastimi nešiojosi pistoletą. Pirmą kartą vykdydama savo pareigą ji išsitraukė ginklą.

— Traukis nuo durų, — įsakė ji budėtojui.

Jis iškart pakluso atitraukdamas ranką, tarsi ši būtų buvusi ne jo.

— Iškviesk policiją, — toliau nurodinėjo Singla. — Pranešk, kad penktame aukšte įvyko nelaimė.

Durys lėtai užsidarė. Ji paspaudė penktą mygtuką. Tikriausiai

Matas bus nelabai patenkintas, kad į šį reikalą įsikiš policija, tačiau šį kartą operacijai vadovavo ji. Liftas sugirgždėjo ir ėmė kilti. Atrodė, kad jis viena pėda pakyla aukštyn, o dvi nusileidžia žemyn.

Singla dešinėje rankoje laikė pistoletą. Atitraukusi nuo gaiduko pirštą juo dar kartą paspaudė penkto aukšto mygtuką lifto valdymo pulte. Tarsi tai būtų padėję. Tarsi liftas pagaliau pamatytų, kad ji labai skuba, ir padidintų greitį.

Kairėje rankoje buvo jos mobilusis telefonas. Ji paskubom dar kartą paskambino Matui.

Jokio signalo, išskyrus įrašytą jo balsą: „Aš dabar nepasiekiamas...“.

Singla nusikeikė ir nuspaudė mygtuką „Baigti“. Atsistojo prie pat durų, kaip tik toje pusėje, iš kurios jos atsidarė, kad galėtų žaibiškai iššokti iš lifto jam iki galo dar neatsidarius. Ties kiekvienu aukštu liftas skambtelėdavo, — tam, kad susiorientuotų aklieji, — o prieš sustojant suskambo ilgiau.

Ji susikūprino lyg sprinterė starto pozicijoje. Vos tik duryse atsirado tarpas, Singla, įsikibusi abiem rankomis, pravėrė jas tiek, kad galėtų išlįsti, ir metėsi pirmyn.

Ji atsidūrė koridoriuje.

Singla išgirdo tolstant žingsnius, tačiau paties žmogaus nematė. Atrodė, tarsi kažkas būtų bėgęs už sienos.

— Stok!

Bėglys, kad ir kas jis buvo, nesustojo. Taip pat ir Singla. Ji pasileido koridoriumi.

Kiek laiko? Kiek laiko praėjo po to, kai ji prarado ryšį su Matu?

Singla išgirdo, kaip su trenksmu atsidarė durys. Ji spėjo, jog tai galėjo būti avarinis išėjimas. Į laiptinę.

Bėgdama Singla skaičiavo kambarių numerius. Pasiekusi 511 kambarį, ji aiškiai pamatė, kad 515 kambario durys — antros durys nuo jos — buvo plačiai atidarytos.

Ji akimirką svarstė, ką daryti toliau, — vytis tą, kuris leidosi laiptais, ar patikrinti 515 kambarį.

Singla su pistoletu rankoje puolė pirmyn ir atsistojo už durų.

Kambaryje aukštielninkas gulėjo Matas. Užsimerkęs. Nejudėjo. Tačiau ją labiausiai pribloškė ne tai.

Reginys ją tiesiog šokiravo.

Singla vos nepaleido iš rankų ginklo.

Sekundę kitą ji stovėjo tiesiog nustėrusi ir neįstengė patikėti savo akimis. Galiausiai įžengė į kambarį. Matas nė nekrustelėjo. Jam po galva telkšojo kraujo klanas.

Singla nepajėgė atitraukti žvilgsnio nuo antrojo žmogaus kambaryje.

Šis žmogus klūpojo prie Mato.

Veidas nuo ašarų tiesiog išpurtęs, o akys — raudonos.

Singla iškart atpažino šią moterį.

Olivija.

30 skyrius

Lorena Mjūz iš 78-ojo kelio įsuko į Fronteidžo plentą ir netrukus įvažiavo į „Howard Johnson“ automobilių stovėjimo aikštelę. Prieš pat įėjimą į vestibiulį buvo paliktas kažkieno automobilis.

Ji nuspaudė stabdį.

Tas pats „Lexus“ mažiau negu prieš valandą stovėjo NDT aikštelėje.

Tai tikrai negalėjo būti sutapimas.

Privairavusi arčiau paradinių viešbučio durų, Lorena pasičiupinėjo prie diržo kabantį pistoletą. Tarnybinis ženkliukas taip pat buvo savo vietoje. Už nugaros tabalavo antrankiai. Ji tuojau pat nuskubėjo prie stovinčio automobilio. Jame nieko nebuvo. Dirstelėjusi vidun pastebėjo užvedimo spynelėje paliktus raktelius. Automobilis paliktas neužrakintas.

Lorena atidarė „Lexus“ dureles.

Ar ji elgėsi teisėtai? Jos nuomone, taip. Rakteliai palikti regimoje vietoje, užvedimo spynelėje. Automobilio durelės neužrakintos.

Ji norėjo tik padėti, o šis geranoriškas ketinimas jos veiksmus darė teisėtus, argi ne taip?

Iki pat pirštų galų užsitempusi rankogalius, juos pavertė laikinomis kumštinėmis pirštinėmis, kurios turėjo apsaugoti, kad nepaliktų savo atspaudų. Tada atidarė daiktadėžę ir ėmė grabinėtis dokumentuose. Paieška ilgai neužtruko. Tai buvo kompanijos automobilis, priklausantis NDT, o „Midas Muffler" prekybos agento išduota pirkimo-pardavimo sutartis buvo pasirašyta kažkokios Singlos Šeiker.

Lorenai jau yra tekę girdėti šį vardą. Jį pernelyg dažnai linksniuodavo apygardos biure dirbantys vyrai. Buvo kalbama, neva ji savo kūno sudėjimu galėtų pakelti filmų reitingus nuo PG iki R.

Kas bendra tarp jos ir Hunterio?

Lorena įsikišo jos automobilio raktelius į kišenę. Nėra prasmės duoti panelei Šeiker šansą pabėgti joms prieš tai nepasišnekėjus. Įėjusi į viešbučio vestibiulį, ji prisiartino prie registratūros. Čia sėdintis vyras gaudyte gaudė orą.

— Ei, žmonės, jūs grįžtate? — paklausė jis.

— Kaip tai „grįžtame"?

Nors ir ne pati geriausia įžanga apklausai, bet vis dėlto šiokia tokia pradžia padaryta.

— Kiti policininkai išvyko maždaug prieš valandą. Su greitąja pagalba.

— Kokie „kiti policininkai"?

— Tai jūs — ne kartu su jais?

Lorena pažiūrėjo jam į akis.

— Koks jūsų vardas?

— Ernis.

— Klausyk, Erni, kodėl tau nepapasakojus man apie tai, kas čionai įvyko?

— Betgi aš apie tai jau papasakojau jūsų kolegoms.

— Tai dabar papasakok ir man.

Ernis teatrališkai atsiduso.

— Gerai. O buvo taip. Pirmiausia į viešbutį įbėgo tasai vyrukas.

— Kelintą? — pertraukė jį Lorena.

— Ką?

— Kelintą valandą tai atsitiko?

— Na, nežinau. Galbūt prieš dvi valandas. O jūs nieko apie tai nežinote?

— Nagi, pasakokite toliau.

— Taigi šis vyras įeina į liftą. Pakyla į viršų. Praėjus porai minučių čia įskrenda tokia didelė paukštytė ir nubėga prie lifto, — jis atsikosėjo į kumštį. — Žinoma, aš jai sušukau. Paklausiau, ar nieko nenutiko. Toks jau mano darbas.

— O to vyro nepaklausėte, ar nieko nenutiko?

— Ką? Ne.

— Tačiau pasiteiravote tos, — Lorena pirštais ore brūkštelėjo kabutes, — „didelės paukštytės“?

— Minutėlę. Ji iš tiesų nebuvo tokia didelė. Teisingiau sakant, aukšta. Tik nepamanykite, kad ji buvo stora ar panašiai. Nenoriu jūsų suklaidinti. Ne, ji ne tokia. Ji tikrai nestora. Kaip tik priešingai. Panašiai, kaip tos paukštytės filmuose apie amazones — turbūt teko matyti?

— Taip, Erni, manau, susidariau vaizdą, — Lorena nesunkiai suprato, kad čia buvo Singla Šeiker. — Vadinasi, „Amazonės“ paklausei, ar nieko neatsitiko?

— Teisingai. Taip. Panašiai. Tada toji mergina, ta *aukšta* mergina, nukreipė į mane ginklą — tikrą ginklą! — ir liepė iškviesti policiją.

Jis trumpam nutilo laukdamas, kada apstulbusi Lorena išvers akis.

— Ir ką gi tu toliau darei?

— Po velnių, tikrų tikriausiai! Norėjau pasakyti, kad ji į mane nusitaikė. Ar galite tuo patikėti?

— Aš pasistengsiu, Erni. Taigi kas atsitiko vėliau?

— Ji įlipo į liftą, taip? Laikė nukreiptą į mane pistoletą, kol užsidarė lifto durys. Tada aš iškviečiau policininkus. Kaip ji buvo liepusi. Kaimynystėje valgė du vaikinai iš Niuarko. Jie čia atsidūrė nespėjus nė mirktelėti. Pasakiau jiems, kad toji mergina pasikėlė į penktą aukštą. Jie taip pat ten pakilo.

— Jūs kažką minėjote apie greitąją pagalbą?

— Matyt, jie ją išsikvietė?

— Jie? Turite omenyje policininkus?

— Ne. Tai yra, norėjau pasakyti, galbūt. Bet man atrodo, kad greitąją iškvietė kambaryje buvusios moterys.

— Kuriame kambaryje?

— Paklausykite. Aš nebuvau pakilęs į viršų. Aš nieko nemačiau.

Ernio akys susiaurėjo ir dabar atrodė tarsi dvi mažytės prapjovos.

— Jūs klausinėjate žmogaus, kuris nėra tiesioginis įvykio liudininkas. Ar ne geriau būtų, jei manęs klaustumėte to, ką mačiau savo akimis arba kuo esu tikras?

— Neužmirškite, kad tai nėra teismo salė, — atkirto Lorena. — Tai kas gi atsitiko ten, viršuje?

— Aš nežinau. Kažką sumušė.

— Ką tokį?

— Aš tik paprasčiausiai pasakiau. Nežinau.

— Vyrą, moterį, juodaodį, baltąjį?

— O, aš suprantu, ką turite galvoje. Bet aš to nežinau. Kodėl jūs apklausiate mane? Argi negalėtumėte?..

— Jūs tik papasakokite, Erni. Aš neturiu laiko tokiai daugybei skambučių.

— Kam gi be reikalo skambinėti? Juk galėtumėte susisiekti su prieš tai čia buvusiais policininkais iš Niuarko radijo ryšiu...

Jos balsas buvo plieninis.

— Erni.

— Gerai, gerai, nepykite. Tai buvo vyras, tiesa? Baltasis. Manyčiau, kokių trisdešimt penkerių metų. Jie išvežė jį ant neštuvų.

— Kas jam atsitiko?

— Spėju, kad kažkas jį sumušė.

— Ir visa tai įvyko penktame aukšte?

— Manau, kad taip.

— Minėjote ir kažkokias moteris kambaryje, kurios galėjo iškviesti greitąją.

— Taip. Taip, aš tai sakiau, — Ernis nusišypsojo savimi patenkinto žmogaus šypsena. Lorenai irgi knietėjo išsitraukti savo pistoletą.

— Kiek moterų, Erni?

— Ką? Oi, dvi.

— Ar viena iš jų — toji aukšta mergina, kuri buvo į jus nukreipusi ginklą?

— Taip.

— O antroji?

Ernis žvilgtelėjo kairėn. Paskui dešinėn. Tada palinko į priekį ir sušnibždėjo:

— Man atrodo, tai galėjo būti to vyruko žmona.

— Vyro, kuris buvo sumuštas?

— Aha.

— Kodėl taip manote?

Jis prabilo švelnesniu balsu.

— Todėl, kad ji išvyko kartu su juo. Greitosios automobiliu.

— O kodėl mes kalbame pašnibždomis?

— Tuojau paaiškinsiu. Aš stengiuosi būti, kaip sakoma, diskretiškas.

Lorena taip pat sušnibždėjo:

— Bet kodėl, Erni? Kodėl mums reikia būti, kaip sakoma, diskretiškiems?

— Ogi todėl, kad toji kita moteris — aš dabar kalbu apie žmoną — viešbutyje praleido dvi pastarąsias naktis. Bet jos vyro čia nebuvo.

Jis vėl pasilenkė per registratūros stalą į priekį. Lorena pajuto, kaip iš „diskretiško" budėtojo burnos padvelkė nemalonus chroniškos halitozės kvapas.

— Vos tik jos vyras čia įsiveržė, kilo kažkokios grumtynės, — po šių žodžių jis nutilo ir kilstelėjo antakius, tarsi duodamas suprasti, kad kalba su potekste.

— O kas nutiko tai „Amazonei"?

— Ar tai, kuri buvo į mane nusitaikiusi pistoletu?

— Taip, Erni, — atsakė Lorena, stengdamasi suvaldyti vis labiau stiprėjantį nekantrumą. — Tai, kuri buvo nusitaikiusi į jus pistoletu.

— Policininkai ją suėmė. Uždėjo antrankius ir visa kita.

— Na, o toji moteris, kuri, jūsų manymu, galėjo būti žmo-

na — toji, kuri buvo pas jus apsistojusi dvi pastarąsias paras? Žinote jos vardą?

Jis papurtė galvą.

— Atsiprašau, bet nežinau. Neteko girdėti.

— O ji nesiregistravo?

Ernio akys nušvito.

— Iš tiesų. Juk aš užregistravau. Mes pasiliekame kreditinės kortelės ir kitus reikalingus duomenis.

— Nuostabu, — Lorena smiliumi ir nykščiu pasitrynė viršunosę. — Matai, Erni, aš atspėjau. O kodėl tau neatsivertus knygos ir dėl manęs nepasižiūrėjus jos vardo?

— Aha, iš tikrųjų aš galiu tai padaryti. Luktelėkite minutėlę, — jis nusisuko į kompiuterį ir ėmė tarškinti klaviatūra. — Regis, ji buvo 522 kambaryje... Palaukite. Na, žinoma, taip ir yra!

Jis pakreipė monitorių, kad ir Lorena pamatytų.

522 kambaryje buvo apsistojusi Olivija Hunter. Lorenai dirstelėti į ekraną užteko akimirkos.

Ernis pirštu parodė įrašą.

— Čia parašyta: „Olivija Hunter".

— Aš matau. Į kokią ligoninę jie išvažiavo?

— Man atrodo, jie sakė važiuosiantys į „Beth Israel".

Lorena ištiesė Erniui savo vizitinę kortelę su mobiliojo telefono numeriu.

— Paskambinkite man, jei prisiminsite dar ką nors.

— O, būtinai paskambinsiu.

Lorena išskubėjo į ligoninę.

31 skyrius

Matas Hunteris nubudo.

Pirma, ką jis pamatė, buvo Olivijos veidas.

Jam nekilo jokios abejonės, ar tai yra tikra. Matas neišgyveno

nieko panašaus į tą keistą akimirką, kai žmogus nesupranta, ar tai, kas vyksta, yra sapnas, ar tiesa. Olivijos veidas buvo išblyškęs, o akys paraudusios. Matas jose aiškiai įžvelgė baimę, o vienintelė mintis, tuo metu dingtelėjusi galvon, buvo ne apie tai, ką veikė Olivija, bet „kaip aš atsigavau?“

Degė ryški šviesa. Olivijos veidas, toks pat gražus kaip visada, atrodė tarsi įrėmintas kažkokios baltos dušo užuolaidos fone. Jis pabandė jai nusišypsoti. Kaukolė tvinkčiojo panašiai kaip nykštys trinktelėjus per jį plaktuku.

Ji nenuleido nuo Mato akių. Priešais save jis matė jos ašarų sklidinas akis.

— Atleisk man, — sušnabždėjo ji.

— Jaučiuosi visiškai gerai, — tarė Matas.

Tiesą sakant, jis jautėsi šiek tiek nenatūraliai. „Nuskausminamieji“, — pamanė jis. Morfinas arba kažkas panašaus. Skaudėjo šonkaulius, tačiau šis skausmas buvo kažkoks bukas. Jis prisiminė vyrą viešbučio kambaryje, Talėjų, — tą patį vyrą mėlynai juodais plaukais. Prisiminė ir paralyžiuojantį pojūtį, kritimą ant grindų, kastetą.

— Kur mes? — paklausė jis.

— Greitosios medicinos pagalbos palatoje, „Beth Israel“.

Jis iš tikrųjų nusišypsojo.

— Tu žinai, kad aš čia gimiau, ar ne?

Taip, jam tikrai kažko prileido. Raumenis atpalaiduojančių, skausmą slopinančių ar panašių vaistų.

— Kas nutiko Talėjui? — paklausė Matas.

— Jis pabėgo.

— Tu buvai jo kambaryje?

— Ne. Kitame, tolimesniame kambaryje.

Jis trumpam užsimerkė. Kaipgi taip — ji buvo kitame kambaryje? Matas bandė suvesti galus.

— Matai?

Jis keletą kartų sumirksėjo mėgindamas sutelkti dėmesį.

— Tai tu buvai toliau?

— Taip. Pamačiau tave įeinant į jo kambarį ir nusekiau iš paskos.

— Tu buvai apsistojusi tame viešbutyje?

Jai nespėjus atsakyti, prasivėrė užuolaida.

— O! — tarė gydytojas. Jis kalbėjo su akcentu — galėjo būti pakistanietis arba indas. — Kaip jaučiamės?

— Tarsi gavęs milijoną „baksų“, — atsakė Matas.

Gydytojas nusišypsojo. Jo kortelėje buvo išspausdinta pavardė: PATEL.

— Jūsų žmona man papasakojo, kad buvote užpultas. Ji manė, kad užpuolikas galėjo panaudoti elektrinį impulsinį pistoletą.

— Spėju, kad taip.

— Tam tikra prasme tai yra gerai. Elektrinis impulsinis pistoletas nepalieka ilgalaikių pasekmių.

— Taaaip, — pratarė Matas. — Gimiau po laiminga žvaigžde.

Patelis sukikeno ir dirstelėjo į diagramą.

— Jūs patyrėte smegenų sukrėtimą. Gali būti, kad įskilę šonkauliai, tačiau nieko negaliu sakyti, kol neištyrėme rentgenu. Nėra didelio skirtumo — stiprus sumušimas ar lūžis, — ir viena, ir kita gydo poilsis gulint. Aš jau daviau jums kai ką nuo skausmo. Gali būti, kad reikės dar.

— Gerai.

— Galvoju palaikyti jus per naktį.

— Oi, ne, — paprieštaravo Matas.

Patelis nustebo.

— Ne?

— Noriu namo. Mane gali slaugyti žmona.

Patelis pažvelgė į Oliviją. Išvydęs, kad ši linktelėjo, paklausė:

— Tikriausiai suprantate, kad aš nerekomenduočiau to daryti?

Olivija jam atsakė:

— Taip, suprantame.

Televizoriaus ekrane gydytojai visuomet prieštarauja namo besiveržiantiems pacientams. Patelis neprieštaravo. Jis tik patraukė pečiais.

— Gerai, pasirašysite po prašymu ir būsite laisvi.

— Ačiū, daktare, — padėkojo Matas.

Patelis vėl patraukė pečiais.

— Ką gi, linkiu sėkmės.

— Jums taip pat.

Jis išėjo.

— Ar policija budi? — paklausė Matas.

— Jie ką tik išėjo, bet netrukus sugrįš.

— Ką tu jiems papasakojai?

— Labai nedaug, — atsakė Olivija. — Jie mãno, kad tai buvo šeimyninis kivirčas. Neva tu aptikai mane su kitu vyru ar kažkas panašaus.

— O kas nutiko Singlai?

— Ją suėmė.

— Kaip tai?

— Ji grasino ginklu registratūroje budėjusiam administratoriui.

Matas pakraipė skaudančią galvą.

— Mums reikia ją iš ten ištraukti.

— Ji prašė to nedaryti. Sakė, pati pasirūpins.

Jis ėmė sėstis. Skausmas lyg įkaitintas peilis pervėrė pakaušį.

— Matai?

— Viskas gerai.

Jis sakė tiesą. Yra buvę ir blogiau. Daug blogiau. Tai, kas nutiko šįkart, yra smulkmena. Vienas juokas. Pagaliau jis atsisėdo ir pažiūrėjo jai į akis. Matui pasirodė, tarsi Olivija būtų laukusi smūgio.

Matas paklausė:

— Atsitiko kažkas baisaus, ar ne?

Jos krūtinė ėmė trūkčioti. Ji pratrūko verkti.

— Dar nežinau, — atsakė ji. — Vis dėlto taip. Taip, labai blogai.

— Ar mums geriau, kad įsikištų policija?

— Ne, — jos skruostais tekėjo ašaros. — Kol visko tau nepapasakosiu, ne.

Jis nuleido nuo lovos kojas.

— Todėl paskubėkime iš čia ištrūkti.

Lorena eilėje prie greitosios medicinos pagalbos registratūros suskaičiavo šešis žmones. Kai užlindo jiems prieš nosį, visi šeši ėmė murmėti. Lorena nekreipė į juos dėmesio. Ji tėkštelėjo ant stalo savo ženklelį.

— Pas jus ne per seniausiai atvežė pacientą.

— Jūs juokaujate, — už stalo sėdėjusi moteris pažvelgė į ją per pusmėnulio formos akinius, o paskui jos žvilgsnis ėmė klaidžioti po sausakimšą laukiamąjį. — Sakote, pacientą? — paklausė ji kramtydama gumą. — Oho, man atrodo, kad būsite mus demaskavusi. Iš tikrųjų ne per seniausiai buvo atvežtas pacientas.

Žmonės eilėje ėmė kikenti. Lorenos skruostai paraudo.

— Jis buvo sumuštas. Iš „Howard Johnson".

— O, tai jis? Man atrodo, jis jau išvyko.

— Išvyko?

— Taip, prieš keletą minučių atsiskaitė.

— O kur jis išvyko?

Moteris pažvelgė į ją abejingu žvilgsniu.

— Jūs teisi, — tarė Lorena. — Tiek jau to.

Suskambo jos mobilusis telefonas. Ji paspaudė mygtuką ir šūktelėjo:

— Mjūz!

— Hm, labas, ar jūs ta policininkė, kuri čia buvote?

Lorena atpažino balsą.

— Taip, Erni. Ar kas atsitiko?

Pasigirdo tyli dejonė.

— Jūs turite sugrįžti pas mus.

— Kaip suprasti? Erni?

— Čia kažkas atsitiko, — paaiškino šis. — Man atrodo... Aš manau, kad jis negyvas.

32 skyrius

Matas ir Olivija užpildė reikalingus dokumentus, tačiau nė vienas iš jų čia neturėjo automobilio. Mato automobilis tebestovėjo aikštelėje prie NDT. Olivijos — prie „Howard Johnson". Jie išsikvietė taksi ir išėjo laukti prie įėjimo.

Matas atsisėdo į čia pat stovėjusį invalido vežimėlį. Olivija liko stovėti greta. Ji žvelgė ne į jį, o kažkur į priekį. Buvo karšta ir tvanku, tačiau ji laikė save apglėbusi rankomis. Olivija vilkėjo berankove palaidinuke ir chaki spalvos kelnėmis. Prie jos drabužių derėjo ir rusvai įdegusios rankos.

Privažiavo taksi. Matas vargais negalais atsistojo. Olivija bandė jam padėti, tačiau jis numojo ranka. Abu atsisėdo ant galinės sėdynės. Sėdėjo nesiliesdami vienas prie kito. Nebuvo ir susikibę rankomis.

— Labas vakaras, — pasisveikino taksistas, žvelgdamas į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. — Kur?

Taksi vairavo juodaodis, kuris kalbėjo su kažkokiu afrikietišku akcentu. Matas pasakė jam savo adresą Irvingtone. Taksistas pasitaikė šnekus. Jis pasipasakojo, kad atvykęs iš Ganos, turįs šešis vaikus. Du iš jų gyvena čia, kartu su juo, o kiti likę Ganoje su jo žmona.

Matas stengėsi su juo kalbėti. Olivija žiūrėjo pro langą ir nepratarė nė žodžio. Vienu metu Matas palietė jos ranką. Ji leido paimti ją, tačiau ranka atrodė tarsi negyva.

— Ar lankeisi pas daktarą Hadoną?

— Taip.

— Ir kaip?

— Viskas puikiai. Turėtų būti normalus nėštumas.

Vairuotojas, išgirdęs jų pokalbį, paklausė:

— Nėštumas? Jūs turėsite vaikutį?

— Taip, turėsime, — atsakė jam Matas.

— Ar tai bus pirmagimis?

— Taip.

— Kokia palaima, mano mielas drauge!

— Ačiū.

Pagaliau jie Irvingtone, Klintono aveniu. Užsidegė raudonas šviesoforo signalas. Taksistas privažiavo prie „Stop“ linijos.

— Mums reikės sukti į dešinę, taip?

Matas dairėsi pro stiklą ir jau ketino ištarti „taip“, kai kažkas patraukė jo dėmesį. Jų namas iš tikrųjų buvo dešinėje šios gatvės pusėje. Tačiau jį sudomino kas kita.

Gatvėje stovėjo policijos automobilis.

— Luktelėkite minutėlę, — paprašė Matas.

— Atsiprašau?

Matas atsidarė taksi langą. Įtarimą sukėlė užvestas policijos automobilio variklis. Tada dirstelėjo už kampo. Ten, dainuodamas seną *Four Tops* dainą „Bernadeta", svirduliavo Lorencas Girtuoklėlis rankoje laikydamas jam įprastą rudą maišelį.

Matas persisvėrė per langą ir šūktelėjo:

— Ei, Lorencai!

„...ir niekad nebuvau patyręs tokios meilės, kokią atradau ta..."

Nespėjęs užbaigti dainos, Lorencas ranka prisidengė akis ir susiraukęs nuo ryškios saulės žvilgtelėjo. Jo veidą nušvietė plati šypsena, ir Lorencas ėmė klupinėdamas artintis prie taksi.

— Matai! Čia tu, žmogau? Tik pažiūrėkit — sėdi sau patenkintas taksi.

— Taip.

— Tai gastroliavai, ar ne? Aš dar prisimenu. Nenorėjai girtas vairuoti, tiesa?

— Kažkas panašaus, Lorencai.

— O! — Lorencas parodė į tvarstį ant Mato galvos. — Kas tau nutiko? Tu žinai, į ką dabar esi panašus tokia aprišta galva?

— Lorencai...

— Į tą puošeivą iš seno filmo, grojantį fleita. O gal jis grojo tokiu būgneliu su stygomis? Aš niekaip neprisimenu. Jo galva buvo apraišiota taip pat, kaip tavo. Na, kaipgi tas filmas vadinasi?

Matas pabandė sugrąžinti jį į tikrovę.

— Lorencai, ar matai štai ten stovintį policijos automobilį?

— Ką?! — šis pasilenkė arčiau. — Tai jis šitaip su tavim pasielgė?

— Ne, nieko panašaus. Aš jaučiuosi puikiai, tikrai.

Lorencas tiesiog idealiai užstojo Mato veidą nuo pašalinio žvilgsnio. Jeigu policininkas ir būtų dirstelėjęs ton pusėn, jis greičiausiai būtų pamanęs, kad Lorencas kaulija išmaldos.

— Kiek laiko jis čia taip stovi? — pasiteiravo Matas.

— Nežinau. Gal penkiolika, o gal dvidešimt minučių. Laikas dabar greit lekia, Matai. Kuo labiau sensti, tuo greičiau jis lekia. Paklausyk, ką sako Lorencas.

— Ar jis buvo išlipęs iš automobilio?

— Kas toks?

— Faras.

— A, tikrai. Ir beldė į tavo duris, — Lorencas nusišypsojo. — Aha, supratau. Nemalonumai, ar ne, Matai?

— Man? Aš esu vienas iš geresniųjų.

Lorencui tai patiko.

— A, aš tai žinau. Gero vakaro, Matai, — jis dar labiau pasilenkė prie pradaryto lango. — Ir tau, Liv.

Olivija atsakė:

— Ačiū tau, Lorencai.

Lorencas, išvydęs jos veidą, nutilo. Tada dėbtelėjo į Matą ir atsitiesė. Dabar jis prabilo švelnesniu balsu:

— Būkite atsargūs.

— Dėkoju, Lorencai.

Matas persėdo į priekį ir patapšnojo vairuotojui per petį.

— Keičiame kelionės kryptį.

Šis paklausė:

— Ar man dėl to nekils kokių problemų?

— Tikrai ne. Aš buvau patekęs į avariją. Jie nori sužinoti, kaip susižeidžiau, o mes geriau palauksime iki ryto.

Nors taksistas juo nepatikėjo, tačiau neatrodė ir nusiteikęs ginčytis. Užsidegė žalias signalas. Taksi, užuot pasukęs į dešinę, nuvažiavo tiesiai.

— Kur dabar?

Matas nurodė NDT adresą Niuarke. Jis tikėjosi, kad jie galės sėsti į automobilį ir nuvažiuoti į kokią vietelę, kur galėtų ramiai pasikalbėti. Tačiau kur? Jis dirstelėjo į laikrodį. Trečia valanda ryto.

Taksi įvažiavo į NDT stovėjimo aikštelę.

— Tikriausiai gerai, taip?

— Puiku, ačiū.

Jie išlipo iš automobilio. Matas sumokėjo vairuotojui. Olivija pareiškė:

— Vairuosiu aš.

— Aš jaučiuosi visai gerai.

— Kurgi ne. Tave ką tik sumušė ir pripumpavo vaistų, — Olivija ištiesė delną. — Duok man raktus.

Jis padavė. Tada abu įlipo į Mato automobilį ir pajudėjo.

— Kur važiuojam? — paklausė Olivija.

— Paskambinsiu Maršai ir paklausiu, ar galime pas ją atsibelsti.

— Tu pažadinsi vaikus.

Jis nusišypsojo.

— Jųdviejų nepržadintų nė pagalvėse sproginėjančios granatos.

— O kaip Marša?

— Manau, ji neprieštaraus.

Tačiau Matas paskutinę akimirką suabejojo. Jis iš tikrųjų nesijaudino, kad pažadins Maršą, — jau daugybę kartų savo naktiniais skambučiais yra ją prikėlęs iš miego, — jis dabar susirūpino, ar nesutrukdytų, jei ji šiąnakt ne viena. Tą pačią akimirką — tai buvo labai keista — jis ėmė mąstyti apie dar kai ką.

Tarkime, Marša ištekės antrą kartą.

Polas ir Etanas buvo dar vaikai. Ar jie tą vyrą vadintų tėveliu? Matas nežinojo, kaip jis pats elgtųsi tokiu atveju. Kalbant atvirai, tai koks būtų jo, dėdės Mato, vaidmuo naujai šeimai pradėjus naują gyvenimą? Žinoma, visa tai atrodė kvaila. Jis norėjo užbėgti įvykiams už akių. Dabar tikrai nebuvo metas gvildenti kitas problemas. Tačiau iki šiol slopintos mintys vis tiek įkyriai lindo į galvą.

Jis išsitraukė mobilųjį telefoną ir paspaudė antrąjį greito rinkimo mygtuką. Kertant Vašingtono aveniu, Matas pastebėjo jiems už nugaros priešinga kryptimi tolstančius automobilius. Jis atsigręžė atgal ir pro galinį stiklą stebėjo, kaip jie įsuko į NDT aikštelę. Automobiliai priklausė Esekso apygardos prokuratūrai. Jie buvo tokios pat markės ir modelio kaip Lorenos automobilis, kuriuo ji buvo atvažiavusi vakare.

Nieko gero.

Po antro signalo Marša pakėlė ragelį.

— Džiaugiuosi, kad paskambinai.

Jeigu ji dabar nubudo iš miego, tai tiesiog puikiai sugebėjo neišsiduoti.

— Ar tu viena?

— Kaip tai?

— Na, norėjau pasakyti... Žinau, kad vaikai namie...

— Aš viena, Matai.

— Aš nė nesiruošiu smalsauti. Tiesiog noriu žinoti, ar netrukdau.

— Tu netrukdai. Ir niekad netrukdysi.

Jam nuo to gerokai palengvėjo.

— Ar tu nieko prieš, jei mudu su Olivija paprašytume pas tave išsimiegoti?

— Žinoma, kad ne.

— Ilga istorija, tačiau, trumpai tariant, šiąnakt buvau užpultas...

— O kaip tu dabar?

Skausmas galvoje ir šonkauliuose ėmė slūgti.

— Keli guzai ir mėlynės, bet jaučiuosi gerai. Dalykas tas, kad mus norėtų apklausti policija, bet mes tam nesame pasirengę.

— Ar tai yra kažkaip susiję su ana vienuole? — paklausė jo Marša.

— Su kokia vienuole?

Olivija palenkė galvą arčiau Mato.

— Šiandien čia buvo apygardos tyrėja, — ėmė pasakoti Marša. — Būčiau tau paskambinusi, bet tikėjausi, kad tai — nieko rimta. Luktelėk, aš čia kažkur turiu jos vizitinę...

Nors ir pavargusia, ir sutrenkta galva, Matas vis dėlto prisiminė:

— Lorena Mjūz.

— Teisingai, ta pati. Ji sakė, jog toji vienuolė skambinusi man į namus.

— Žinau, — tarė Matas.

— Mjūz rado tave?

— Taip.

— Taip ir maniau. Mes su ja paprasčiausiai šnekučiavomės, kai ji, nežinau kodėl, pastebėjusi ant šaldytuvo tavo nuotrauką, staiga ėmė Kairos ir manęs klausinėti, ar dažnai pas mus lankaisi.

— Nesijaudink, aš jau pasitaisiau. Tai mes būsim po dvidešimties minučių.

— Aš paruošiu jums svečių kambarį.

— Tik jau tu dėl mūsų nesivargink.

— Jokio vargo. Pasimatysim po dvidešimties minučių.

Marša padėjo ragelį.

Olivija susidomėjo:

— Kokia vienuolė?

Matas papasakojo jai apie Lorenos apsilankymą. Olivijos veidas dar labiau išblyško. Jam baigus pasakoti, jie jau važiavo Livingstonu. Keliuose nebuvo nei automobilių, nei pėsčiųjų. Aplink — nė gyvos dvasios. Švietė tik naktinės lemputės, paliktos apatiniuose aukštuose vagims atbaidyti.

Įvažiuodama į Maršos kiemą, Olivija nepratarė nė žodžio. Pirmame aukšte, prieškambaryje, Matas pro užuolaidas atpažino Maršos siluetą. Kambaryje virš garažo taip pat degė šviesa. Kaira buvo atsibudusi. Pastebėjęs, kad ji dairosi pro savo langą, Matas pravėrė automobilio langą ir pamojavo. Ji atsakė tuo pačiu.

Olivija išjungė variklį. Matas žvilgtelėjo į savo veidą saulės skydelio veidrodėlyje. Jis iš tikrųjų atrodė kraupiai. Lorencas buvo teisus. Su šituo aplink galvą apvyniotu tvarsčiu tikrai priminė Vilardo filme „76-ųjų dvasia“ fleita grojantį kareivį.

— Olivija?

Ji neatsakė.

— Tu pažįsti seserį Merę Rouz?

— Galbūt.

Ji išlipo iš automobilio. Tą patį padarė ir Matas. Užsižiebė kiemo apšvietimas — prieš keletą metų Matas padėjo Berniui įsirengti judesio detektorius. Olivija, apėjusi aplink automobilį, žengė artyn, paėmė jo ranką ir tvirtai suspaudė.

— Prieš papasakodama tau visa kita, — pradėjo ji, — noriu, kad tu kai ką žinotum.

Matas laukė.

— Aš myliu tave. Tu — vienintelis žmogus, kurį esu kada nors mylėjusi. Kad ir kas dabar atsitiktų, žinok, kad tu man suteikei tikrą laimę ir džiaugsmą, nors aš kadaise maniau, jog tai — neįmanoma.

— Olivija...

Ji palietė pirštu jo lūpas.

— Aš noriu tik vieno. Noriu, kad mane apkabintum. Apkabink dabar. Tik minutei ar dviem. Nesu tikra, ar po to, kai pasakysiu tau visą tiesą, norėsi dar mane apkabinti.

33 skyrius

Nuvežta į policijos skyrių Singla mobiliuoju telefonu susisiekė su savo bosu Malkolmu Siuardu, Naudingiausiosios detektyvų tarnybos prezidentu. Siuardas anksčiau dirbo FTB. Prieš dešimt metų įkūrė NDT ir jam gana neblogai sekėsi.

Siuardas dėl naktinio skambučio nė kiek nesusinervino.

— Tu taikeisi į tą vyruką?

— Tai ne tas pat, kas šauti.

— Oho, tikrai paguodei, — Siuardas atsiduso. — Aš turiu paskambinti keliems žmonės. Po valandos tu būsi laisva.

— Jūs esate pats nuostabiausias, bose.

Jis išjungė telefoną.

Singla grįžo atgal į sulaikymo kamerą ir ėmė laukti. Netrukus aukštaūgis pareigūnas atrakino kameros duris.

— Singla Šeiker.

— Aš čia.

— Prašom sekti paskui mane.

— Visur, kur tik vestum, gražuoli.

Jis nuvedė ją koridoriumi. Singla tikėjosi, kad kas nors už ją laiduos, ji bus greitai apklausta ir išleista, tačiau jos laukė ne tai.

— Prašom apsisukti, — paprašė policininkas.

Ji pažvelgė nustebusiu žvilgsniu.

— O gal derėtų mane pirmiau pakviesti vakarienės?

— Prašom apsisukti.

Ji taip ir padarė. Jis surakino antrankiais rankas.

— Ką tu čia dabar darai?

Policininkas netaręs nė žodžio eidamas šalia nuvedė ją prie budinčio policijos automobilio, atidarė galines dureles ir įsodino.

— Kur mes važiuojame?

— Į naują teismo pastatą.

— Į Vest Makitą?

— Taip, ponia.

Važiavo trumpai, mažiau negu mylią. Liftu pakilo į trečią aukštą. Trafaretinės raidės ant stiklinių durų skelbė: ESEKSO APYGARDOS PROKURATŪRA. Šalia durų buvo pritvirtintas stendas, — panašius galima išvysti vidurinėse mokyklose, — kuriame puikavosi įvairūs prizai. Singla susimąstė, kam prokuratūroje reikalingas prizų stendas. Čia tardomi žmogžudžiai, prievartautojai ir narkotikų prekeiviai, tačiau pirma, ką pamatai įėjęs, yra puokštė prizų už pergales softbolo varžybose. Kažkas nenormalaus.

— Prašom čia.

Jis nuvedė ją per laukiamąjį, praėjo pro dvigubas duris. Kai sustojo, Singla dirstelėjo į mažą belangę patalpą.

— Apklausos kambarys?

Jis nieko neatsakė, tik laikė atidarytas duris. Ji gūžtelėjo pečiais ir įėjo vidun.

Laikas slinko. Tiesą sakant, praėjo nemažai laiko. Iš jos konfiskavo visus daiktus, taip pat ir laikrodį, todėl Singla iš tikrųjų nežinojo kiek. Čia nebuvo jokio vienpusio veidrodžio, kokius įprastai galima pamatyti TV ekrane. Vietoj jo aukštai kampe buvo įrengta stebėjimo kamera. Iš kontrolės punkto galėjai keisti vaizdo mastelį arba stebėjimo kampą. Apačioje keistu kampu buvo priklijuotas popieriaus lapas. Ji žinojo tai esant orientyrą, kur reikia padėti oficialų pareiškimą, kad kamera galėtų užfiksuoti, kaip tu jį pasirašai.

Pagaliau durys atsidarė ir į kambarį įėjo moteris — Singla spėjo, jog tai — civilinius drabužius dėvinti tyrėja. Ji buvo smulkutė: ūgis — ne daugiau kaip penkios pėdos vienas colis, o svoris — daugių daugiausia šimtas dešimt svarų. Jos kūnu žliaugė prakaitas. Atrodė, kad ji ką tik išlindo iš garinės: palaidinukė prilipusi prie krūtinės, pažastyse — prakaito dėmės, o veidas tiesiog žvilgėjo. Jai prie diržo kabojo pistoletas, o vienoje rankoje Singla išvydo manilinį aplanką.

— Esu tyrėja Lorena Mjūz, — prisistatė moteris.

O! Tai bent. Singla prisiminė jos pavardę — Mjūz vakare apklausė Matą.

— Singla Šeiker, — atsakė ji.

— Taip, aš žinau. Norėčiau užduoti keletą klausimų.

— O aš nusprendžiau į juos dabar neatsakinėti.

Lorena vis dar gaudė kvapą.

— Įdomu kodėl?

— Aš dirbu privačia detektyve.

— Ir kas gi toks tas jūsų klientas?

— Aš neprivalau jums pasakoti.

— PėDė* klientams privilegijos negalioja.

— Aš įstatymus žinau.

— Taigi?

— Taigi aš nusprendžiau kol kas neatsakinėti į jokius klausimus.

Lorena numetė aplanką ant stalo. Jis liko neatverstas.

— Jūs atsisakote bendradarbiauti su apygardos prokuratūra?

— Visai ne.

— Tokiu atveju prašau atsakyti į mano užduodamus klausimus. Kas yra jūsų klientas?

Singla pasilenkė pirmyn. Ji plačiai išsižergė, sukryžiuodama kojas per kulkšnis.

— Kas jums? Gal įkritote į baseiną?

— Minutėlę, supratau jūsų užuominą. Dėl to, kad aš šlapia? Jūs labai pastabi: esu kiaurai permirkusi. Gal man vis dėlto išsiimti plunksnakotį tam atvejui, jei pasakytumėte dar ką nors vertinga?

* PD — privatūs detektyvai.

— Nėra reikalo, — Singla pirštu parodė į kamerą. — Jūs galėsite paprasčiausiai peržiūrėti įrašą.

— Ji išjungta.

— Tikrai?

— Jei būčiau norėjusi įrašinėti, būčiau davusi pasirašyti pareiškimą.

— Ar kontrolės punkte kas nors yra?

Lorena gūžtelėjo pečiais ir klausimą nuleido negirdom.

— Ar jūsų nedomina, kaip sekasi ponui Hunteriui?

Singla nesišaipė.

— Štai ką aš jums pasakysiu. Aš neužduosiu jums jokių klausimų, jei ir jūs manęs neklausinėsite.

— Aš taip nemanau.

— Paklausykite, inspektore... Mjūz, jei neklystu.

— Taip.

— Kokia prasmė išpūsti tokį muilo burbulą? Juk tai buvo paprastas konfliktas. Tikriausiai tame viešbutyje per savaitę užregistruojami trys panašūs atvejai.

— O vis dėlto, — atsakė Lorena, — jums tai atrodė pakankamai rimta, jei grasinote žmogui pistoletu.

— Aš tiesiog norėjau kuo greičiau patekti į viršų, kol padėtis nebuvo susikomplikavusi.

— Iš kur žinojote, kad padėtis komplikuojasi?

— Atleiskite?

— Grumtynės vyko penktame aukšte. Jūs sėdėjote kieme, savo automobilyje. Kaip sužinojote, kad kažkas pateko į bėdą?

— Man atrodo, mes jau išsiaiškinome.

— Ne, Singla. Nemanau, kad būtume išsiaiškinusios.

Jų žvilgsniai susitiko. Singlai nepatiko tai, ką ji išvydo. Lorena prisitraukė kėdę ir atsisėdo.

— Aš ką tik pusę valandos praleidau „Howard Johnson" laiptinėje. Ten nėra jokio oro kondicionieriaus. Iš tiesų tenai karšta kaip pragare. Štai kodėl aš tokia šlapia.

— Manote, kad aš suprantu, apie ką jūs kalbate?

— Tai nėra paprastas konfliktas, Singla.

Singla užmetė akį į manilinį aplanką.

— Kas tai?

Lorena išvertė aplanko turinį ant stalo. Tai buvo fotografijos. Singla atsiduso, vieną jų pakėlė ir sustingo.

— Spėju, kad jį atpažįstate?

Singla tyrinėjo dvi nuotraukas. Pirmoje užfiksuota žmogaus galva. Negalėjo kilti jokios abejonės — šis miręs žmogus buvo Čarlis Talėjus. Jo veidas priminė kruvinos mėsos gabalą. Kitoje nuotraukoje — žmogus visu ūgiu. Talėjus tysojo ant kažko, kas priminė metalinius laiptelius.

— Kas jam atsitiko?

— Du šūviai tiesiai į veidą.

— O, Jėzau.

— Atrodo, dabar kalbėsite, Singla?

— Aš apie tai ničnieko nežinau.

— Tai — Čarlis Talėjus. Betgi jūs ir pati žinojote, tiesa?

— Jėzau, — pakartojo Singla bandydama susigaudyti. Talėjus miręs. Kaip tai? Argi ne jis neseniai sumušė Matą?

Lorena sukrovė nuotraukas atgal į aplanką. Ji sudėjo rankas ir palinko į priekį.

— Aš žinau, kad jūs dirbate Matui Hunteriui. Taip pat žinau ir tai, kad prieš pat vykstant į viešbutį susitikote jūsų kabinete labai vėlyvam naktiniam pokalbiui. Ar nenorėtumėte man papasakoti, apie ką gi jūs kalbėjotės?

Singla papurtė galvą.

— Ar jūs nužudėte šį žmogų, panele Šeiker?

— Ką? Žinoma, ne.

— Tai tuomet ponas Hunteris?

— Ne.

— Iš kur žinote?

— Atsiprašau?

— Aš gi jums nepasakiau, kada jis buvo nužudytas, — Lorena pakreipė galvą. — Kaipgi jūs galite žinoti, kad jis nesusijęs su šio vyro mirtimi?

— Aš ne tai turėjau galvoje.

— O ką jūs turėjote galvoje?

Singla įkvėpė oro, Lorena — ne.

— Na, o ką pasakysite apie pensijon išėjusį detektyvą Maksą Darou?

— Apie ką tokį? — tačiau Singla prisiminė girdėjusi šią pavardę iš Mato. Jis buvo prašęs pasidomėti šiuo žmogumi.

— Dar vienas negyvas žmogus. Tai jūs jį nužudėte? O gal tai padarė Hunteris?

— Aš nežinau, ką... — Singla atsistojo ir sukryžiavo ant krūtinės rankas. — Man reikia iš čia ištrūkti.

— To nebus, Singla.

— Jūs mane kuo nors kaltinate?

— Tiesą sakant, taip. Užtaisytu pistoletu grasinote žmogui.

Singla vėl sukryžiavo rankas ir pabandė susitvardyti.

— Pasenusios naujienos.

— Gal ir taip. Tačiau faktai byloja jūsų nenaudai. Teks pas mus pernakvoti, o ryte jums jau bus pateikti kaltinimai. Mes ištirsime šią bylą pagal visus įstatymo reikalavimus. Geriausiu atveju atsisveikinsite su licencija, tačiau galiu lažintis, kad sėsite už grotų.

Singla tylėjo.

— Kas šią naktį sumušė poną Hunterį?

— O kodėl jums jo paties nepasiteiravus?

— Būtinai tai padarysiu. Mus sudomino tai, kad ponas Talėjus buvo ginkluotas elektriniu impulsiniu pistoletu ir keliais kastetais, ant kurių aptikome dar šviežio kraujo likučius, — Lorena vėl pakreipė galvą, palinkdama šiek tiek arčiau. — Kaip jūs manote, kieno tai kraujas pagal DNR analizę?

Kažkas pabeldė į duris. Prieš jas atidarydama, Lorena Mjūz žvilgsnį išlaikė akimirka ilgiau. Tai buvo tas pats policininkas, kuris atlydėjo Singlą iš policijos skyriaus. Rankoje jis laikė mobilųjį telefoną.

— Jai, — jis gestu parodė į Singlą. Ši žvelgė į Loreną, kurios veide nebuvo įmanoma ką nors įskaityti. Tada Singla paėmė telefoną ir pakėlė jį prie ausies.

— Alio?

— Gana spyriotis, kalbėk.

Tai buvo jos bosas, Malkolmas Siuardas.

— Tai labai delikatus atvejis.

— Aš dabar sėdžiu prie kompiuterio, — paaiškino Siuardas. — Koks šios bylos numeris?

— Ši byla kol kas be numerio.

— Ką?

— Nepaisant mano pagarbos, sere, kalbėdama su šios įstaigos darbuotojais jaučiuosi labai nepatogiai.

Pasigirdo Siuardo atodūsis.

— Atspėk, Singla, kas man ką tik skambino? Atspėk, kas skambino man į namus trečią valandą ryto?

— Pone Siuardai...

— Iš tikrųjų ne, nėra reikalo tau spėlioti. Aš pats pasakysiu, nes, ei, yra jau trys valandos, o aš per daug pavargęs, kad žaisčiau žaidimus. Edas Steinbergas. Man paskambino pats Edas Steinbergas. Ar žinai, kas jis toks?

— Taip.

— Edas Steinbergas yra Esekso apygardos prokuroras.

— Aš žinau.

— Jau dvidešimt aštuoneri metai, kaip mes esame draugai.

— Žinau ir tai.

— Gerai, Singla. Vadinasi, mes rasime bendrą kalbą. NDT yra verslas. Labai sėkmingas verslas ar bent jau aš esu linkęs taip manyti. O mūsų — tavo ir mano — sėkmė labai priklauso nuo bendradarbiavimo su šiais žmonėmis. Todėl kai trečią ryto man į namus paskambina Edas Steinbergas ir papasakoja, jog jis dabar tiria trigubą žmogžudystę...

— Atsiprašau, — įsiterpė Singla, — jūs pasakėte „trigubą"?

— Pagaliau supratai? Tu netgi neįsivaizduoji, koks didelis yra šis kakutis. Edas Steinbergas, senas mano bičiulis, labai nori, kad mes bendradarbiautume su jais. Ar aš suprantamai paaiškinau?

— Atrodo, kad taip.

— Atrodo? Nejaugi, Singla, aš pasakiau per daug įmantriai?

— Yra šiokių tokių lengvinančių aplinkybių.

— Steinbergas taip nemano. Steinbergas sakė, kad kalbama apie kažkokį buvusį kalinį. Tiesa?

— Jis dirba pas Karterį Sturgį.

— Jis teisininkas?

— Ne, asistentas.

— Jis buvo nuteistas už žmogžudystę?

— Taip, bet...

— Tuomet nėra apie ką diskuoti. Negali būti jokių privilegijų. Papasakok jiems viską, ką tik jie norės sužinoti.

— Negaliu.

— Negali? — Siuardo balse Singla pajuto naują gaidelę. — Nieko panašaus nenoriu girdėti.

— Tai ne taip paprasta, pone Siuardai.

— Puiku. Tokiu atveju, Singla, kalbėsiu paprasčiau. Tu turi dvi galimybes: kalbėti arba išeiti iš darbo. O kol kas — viso.

Jis padėjo ragelį. Singla žvilgtelėjo į Loreną. Ši nusišypsojo jai.

— Viskas gerai, panele Šeiker?

— Kaip sviestu patepta.

— Gerai. Kol mes kalbame, mūsų techniniai darbuotojai yra pakeliui į NDT biurą. Jie nuodugniai patikrins jūsų kietąjį diską. Jie kruopščiai peržiūrės visus jūsų dokumentus, kokius tik ras pas jus kabinete. Prokuroras Steinbergas šiuo metu vėl skambina jūsų bosui. Jis patikrins paskutinius jūsų failus, sužinos, su kuo kalbėjote, kur buvote ir kuo paskutiniu metu užsiėmėte.

Singla neskubėdama atsistojo. Lorena prieš ją atrodė tarsi mažas nykštukas, tačiau neatsitraukė nė per žingsnį.

— Aš daugiau neturiu ko pasakyti.

— Singla?

— Ką?

— Nuleiskite savo užpakalį ant kėdės.

— Aš mieliau pastovėsiu.

— Puiku. Tuomet išklausykite mane, nes pokalbį netrukus baigsime. Ar jūs žinote, kad aš ir Matas Hunteris lankėme tą pačią mokyklą? Pradinę mokyklą. Jis man patiko. Buvo geras vaikas. Jei jis yra

nekaltas, aš žūtbūt pasistengsiu jį reabilituoti. Tačiau tai, kad jūs, Singla, atsisakote kalbėti, leidžia daryti prielaidą, jog kažką slepiate. Mes radome Talėjaus kastetus ir žinome, kad šiąnakt Matas Hunteris buvo nusikaltimo vietoje. Taip pat žinome, kad jis susimušė 515 kambaryje, kuriame buvo apsistojęs ponas Talėjus. Be to, žinome, kad ponas Talėjus vakare lankėsi dviejuose baruose ir ten gėrė. Aišku, ant kastetų aptiko kraujo DNR tyrimai parodys, kad tai yra Hunterio kraujas. Be abejo, žinome ir tai, jog ponas Hunteris buvo teistas, kad jis dalyvavo muštynėse, kurios baigėsi mirtimi.

Singla atsiduso.

— Norite pasakyti, kad jumis galima pasitikėti?

— Žinoma, Singla. Nejaugi iš tikrųjų manote, kad man reikia jūsų pagalbos jam suimti?

Singla ėmė neramiai taukšenti koja į grindis, ieškodama išeities.

— Ką gi, ko jūs iš manęs norite?

— Pagalbos.

— O konkrečiau?

— Kad pasakytumėte tiesą, — paprašė Lorena. — Tai ir viskas, ko aš prašau. Kaltinimas Hunteriui jau yra beveik pateiktas. Jūs juk puikiai suprantate, ką jam reikštų čia atsidurti, — buvęs kalinys ir taip toliau.

Taip, ji suprato. Matui tai būtų didelė trauma. Jeigu įvyktų tai, ko jis labiausiai baiminasi, t. y. jį suimtų, jis išprotėtų.

Lorena priėjo dar arčiau.

— Jei turite informacijos, kuri galėtų jam padėti, — tęsė Lorena, — dabar būtų pats laikas ja pasidalyti.

Singla susimąstė. Ji buvo beveik patikėjusi šita mažyte policininke, tačiau vis dėlto ją perkando. Mjūz norėjo štai ko: suvaidinti gerą ir blogą policininkę viename asmenyje*. O, Dieve, tai būtų pastebėjęs net ir mėgėjas, tačiau nedaug trūko, kad Singla užkibtų ant šio kabliuko.

Reikšminis žodis: beveik.

* Tardymo metodas, kai vienas iš dviejų jame dalyvaujančių tardytojų („gerasis") siekia įgyti tardomojo palankumą.

Tačiau Singla suprato ir tai, kad, vos tik jie prieis prie jos darbo kompiuterio duomenų bazės, jai kils didelių problemų. Paskutiniai failai, su kuriais ji dirbo, buvo fotografijos iš Mato telefono. Nužudytojo nuotraukos. Vaizdo įrašas, kuriame nužudytasis užfiksuotas kartu su Mato Hunterio žmona.

Tai būtų paskutinės vinys į buvusio kalinio karstą.

Tyrėja Mjūz pareiškė, kad jie jau turi pakankamai įkalčių. Nuotrauka su vaizdo įrašu prie viso to pridėtų dar vieną dalyką: motyvą.

Singla turėjo susirūpinti ir dėl savo karjeros. Viskas prasidėjo nuo paslaugos draugui, tai buvo tik dar vienas tyrimas. Tačiau ar toli ji pasirengusi eiti? Ką ji dėl to turėtų aukoti? O jei Matas neturi nieko bendra su Čarlio Talėjaus nužudymu, tai argi jos bendradarbiavimas nuo pat pradžios nepadėtų greičiau išaiškinti tiesą?

Singla vėl atsisėdo.

— Turite ką nors pasakyti?

— Norėčiau paskambinti savo advokatui, — pratarė ji. — Tada aš jums papasakosiu viską, ką žinau.

34 skyrius

— Aš jums nepateikiau jokio kaltinimo, — atsakė Lorena.

Singla užkėlė koją ant kojos.

— Nežaiskime semantinių žaidimų, gerai? Aš prašiau advokato. Interviu baigtas. Pabaiga. *El fin.*

— Jei jau taip sakote.

— Aš taip sakau. Prašau atnešti mano telefoną.

— Jūs turite teisę išsikviesti advokatą.

— Būtent tai aš ir noriu padaryti telefonu.

Lorena mąstė. Ji nenorėjo, kad Singla perspėtų Hunterį.

— Ar neprieštarautumėte, jei aš pati už jus surinkčiau numerį?

— Darykite kaip norite, — atsakė Singla, — bet man vis tiek reikalinga telefonų knyga.

— O jūs nežinote savo advokato namų telefono numerio atmintinai?

— Atleiskite, ne.

Praėjo maždaug penkios minutės. Lorena paskambino, ir telefonas buvo atneštas. Tiesą sakant, vėliau ji bet kada galės patikrinti telefono skambučių išklotinę ir įsitikinti, ar nebuvo slapčiomis skambinta kam nors kitam. Todėl netrukus išjungusi mikrofoną Lorena išėjo į kontrolės punktą.

Singla, gerai nusimanydama apie stebėjimo kameras, į objektyvą atsisuko nugara, kad kas nors iš jos lūpų neįskaitytų, ką ji kalba.

Tuo tarpu Lorena paskambino policininkui, budėjusiam priešais Hunterių namą Irvingtone. Jis informavo, kad Matas ir Olivija vis dar negrįžę. Lorena suprato, jog tai tikrai nekokia naujiena. Kol kas, nenorėdama skambinti visais pavojaus varpais, ji buvo pradėjusi slaptą sekimą.

Jai reikės orderio, kad iš TRW gautų visą reikalingą informaciją apie paskutines Mato ir Olivijos kreditinių kortelių operacijas. Jei jų kortelės galiojančios, tuomet jie tikriausiai pasinaudos bankomatu, o galbūt susimokės už motelį.

Lorena kontrolės punkto ekrane pastebėjo, kad Singla baigė pokalbį. Ji laikė telefoną, pakeltą prieš kamerą, duodama ženklą, kad kas nors įjungtų garsą. Lorena patenkino jos norą.

— Taip?

Singla tarė:

— Mano advokatas jau atvyksta.

— Tuomet ramiai sėdėk.

Lorena išjungė vidaus telefoną ir atsilošė. Ėmė lenkti nuovargis. Ji jautėsi išsekusi. Norint išsaugoti šviesią galvą, reikėjo nors trumpam snūstelėti. Singlos advokatas atvyks ne anksčiau kaip po pusvalandžio. Lorena sukryžiavo ant krūtinės rankas, užkėlė ant stalo kojas ir užsimerkė vildamasi snūstelėti nors keletą minučių, kol pasirodys advokatas.

Suskambo telefonas. Lorena išsitraukė ir pakėlė jį prie ausies.

Edas Steinbergas.

— Sveika.

— Sveiki, — atsakė ji.

— Na, kaip? Ar privati seklė kalba?

— Kol kas dar ne. Laukia savo advokato.

— Tegul ir toliau laukia. Dabar jau abu galės palaukti.

— Kodėl? Kas atsitiko?

— Federalai, Lorena.

— O ką?

— Po valandos turime su jais susitikti.

— Su kuo gi?

— Su Džoana Tarston.

Jos kojos kaipmat atsidūrė ant žemės.

— Su pačia JAV teisingumo ministro patikėtine?

— Taigi asmeniškai. Taip pat ir su kažkokiais aukštais pareigūnais iš Nevados. Susitiksime su jais Tarston kabinete pokalbiui apie tavo apsimetėlę vienuolę.

Lorena dirstelėjo į laikrodį.

— Dabar keturios ryto.

— Ačiū, kad informavote.

— Aš tik norėjau pasakyti, kad man sunku patikėti jus taip anksti skambinus JAV teisingumo ministro patikėtinei.

— O man ir nereikėjo to daryti, — atsakė Steinbergas. — Ji pati paskambino.

Išvydęs Loreną, Edas Steinbergas pakraipė galvą. Jos plaukai buvo net susigarbanoję nuo drėgmės. Prakaitas buvo nudžiūvęs, tačiau ji atrodė labai netvarkingai.

— Atrodote panaši į tai, — prabilo Steinbergas, — ką kažkada buvau palikęs sporto klubo spintelėje.

— Labai miela, ačiū jums.

Jis mostelėjo jai abiem rankom ir paklausė:

— Ar negalėtumėte kaip nors susitvarkyti plaukus?

— Ar mes važiuosime į viengungių klubą?

— Žinoma, ne.

Apygardos prokuratūrą nuo pastato su įsikūrusia JAV teisingumo ministro patarėja skyrė trys kvartalai. Jie įsuko į kelią, po kuriuo buvo įrengti akylai saugomi požeminiai garažai. Tokį ankstyvą metą

jie prasilenkė vos su keliais automobiliais. Liftas užkėlė į septintą aukštą. Užrašas ant stiklo skelbė:

JUNGTINIŲ VALSTIJŲ TEISINGUMO MINISTRO PATIKĖTINĖ
JUNGTINIŲ VALSTIJŲ NAUJOJO DŽERSIO SRIČIAI
DŽOANA TARSTON
JUNGTINIŲ VALSTIJŲ TEISINGUMO MINISTRO PATIKĖTINĖ

Steinbergas pirštu parodė viršutinę, o paskui apatinę eilutes.

— Atrodo, per daug žodžių.

Nors tai buvo ganėtinai svarbi įstaiga, laukiamasis labiau priminė pagal ankstyvąjį amerikietišką stilių įrengtą dantų gydytojo kabinetą. Kilimas buvo susidėvėjęs, o baldai nei madingi, nei praktiški. Ant staliuko gulėjo koks tuzinas skirtingų *Sports Illustrated* numerių ir nieko daugiau. Atrodė, sienos maldaute maldauja pakabinti ant jų kokį nors paveikslą — jos buvo nudažytos ir tuščios, išskyrus ankstesniųjų JAV teisingumo ministro patikėtinių fotografijas, kurios tartum vaizdinės priemonės mokė, kuo nesirengti ir kaip nepozuoti, kai tave fotografuos būsimoms kartoms.

Taip anksti nesimatė jokio budinčio registratoriaus. Jiems pabeldus, atsidarė durys ir jie pateko į vidinę šventovę. Viduje buvo žymiai gražiau, todėl jie pasijuto visiškai kitaip negu priimamajame, tarsi pro sieną būtų įsibrovę į Dajagono alėją.

Pasukę dešinėn, jie patraukė kampinio kabineto link. Koridoriuje stovėjo milžiniško sudėjimo vyras. Jo plaukai buvo trumpai nukirpti, o žvilgsnis — rūstus. Stovėjo taip ramiai, kad jį galėjai palaikyti ne žmogumi, o į ritinį suvyniota dirbtine skvošo danga. Steinbergas ištiesė ranką.

— Sveiki, aš esu Edas Steinbergas, apygardos prokuroras.

„Ritinys“ paspaudė ranką, tačiau neatrodė, kad būtų labai patenkintas.

— Kolas Dolingeris, FTB. Jūsų jau laukia.

Pokalbis baigtas. Kolas Dolingeris liko stovėti kaip stovėjęs. Jie pasuko už kampo. Tarpdury juos pasveikino Džoana Tarston.

Nors ir buvo labai ankstyvas metas, JAV teisingumo ministro at-

stovė Džoana Tarston, apsivilkusi medžio anglies pilkumo dalykiniu kostiumėliu, kuris atrodė lyg būtų pasiūtas pačių deivių, tiesiog švytėjo. Ji buvo maždaug keturiasdešimt penkėrių metų moteris, ir Lorenos akimis buvo nepaprastai žavinga: kaštoniniai plaukai, platūs pečiai ir kūgiškos formos talija. Ji turėjo du sūnus paauglius, o vyras dirbo Manhatane įsikūrusioje „Morgan Stanley". Jie gyveno prašmatniajame Šort Hilse, o Long Byč Ailende turėjo vasarvietę.

Trumpai tariant, Lorena svajodavo užaugusi tapti Džoana Tarston.

— Labas rytas, — pasisveikino Tarston. Kadangi už lango matėsi tamsus nakties dangus, toks pasisveikinimas nuskambėjo keistai.

Ji tvirtai paspaudė Lorenai ranką, pažvelgė į akis ir maloniai nusišypsojo. Priėjusi prie Steinbergo, draugiškai apsikabino ir pabučiavo jį į skruostą.

— Norėčiau jums pristatyti Adamą Jatsą. Jis yra vyriausiasis FTB agentas, vadovaujantis Las Vegaso biurui.

Adamas Jatsas dėvėjo ką tik išlygintas chaki kelnes ir ryškius rožinės spalvos marškinius, kurie neblogai atrodytų Palm Byčo Vortho aveniu, tačiau tik ne Niuarko Broudo gatvėje. Jis buvo be kojinių, apsiavęs nevarstomus, indėnų mokasinus primenančius batus ir sėdėjo pernelyg atsainiai užmetęs koją ant kojos. Atrodė paveldėjęs visus Senojo pasaulio keliauninkų, „Mayflower"* laivu persikėlusių per vandenyną, bruožus: retėjančius šviesius pelenų spalvos plaukus, iššišovusius skruostikaulius ir tokias ledo melsvumo akis, kad Lorena pagalvojo, ar tik jis nenešioja kontaktinių lęšių. Nuo jo dvelkė šviežiai nupjauta žole. Lorenai tai patiko.

— Prašom sėsti, — pasiūlė Tarston.

Kampe įrengtas jos kabinetas buvo pakankamai erdvus. Ant vienos, nuošalesnės, sienos kabojo šiek tiek diplomų ir apdovanojimų. Jie per daug nekrito į akis ir tarytum bylojo: „Aš nori nenori privalėjau juos iškabinti, tačiau tikrai ne tam, kad pasipuikuočiau." Likusi kabineto dalis atrodė gana asmeniškai. Čia galėjai išvysti jos vaikų ir vyro fotografijas. Beje, jie visi — tai kėlė didelę nuostabą — buvo tiesiog

* „Mayflower" — laivas, 1620 m. išplaukęs iš Southemptono į Naująjį pasaulį.

žavūs. Netgi šuo. Jai virš galvos kabojo balta gitara su Briuso Springstino autografu. Knygų lentynoje šalia įprasto teisinės literatūros asortimento stovėjo įrémintos beisbolo ir futbolo žaidėjų nuotraukos su jų autografais. Be abejo, visos vietinės komandos. Čia nebūtum radęs nei pačios Džoanos Tarston nuotraukų, nei iškarpų su naujausiais straipsniais apie ją, nei kokių nors apdovanojimų matomoje vietoje.

Lorena atsisėdo labai atidžiai. Ji įprastai sėdėdavo parietusi po savimi kojas, kad atsirėmusi į grindis kulnais atrodytų keliais coliais aukštesnė, tačiau vienoje verslo žmonėms skirtoje saviugdos knygoje, skaitydama apie tai, kaip moterys pačios pakenkia savo karjerai, rado patarimą niekada nesėdėti kulnais įsirėmus į grindis. Tai atrodo neprofesionaliai. Dažniausiai Lorena šią taisyklę užmiršdavo, tačiau šįkart išvydusi Džoaną Tarston ją vėl prisiminė.

Tarston apėjo aplink ir pusiau atsisėdo, pusiau atsirėmė į priekinę stalo briauną. Ji sudėjo rankas ir nukreipė žvilgsnį į Loreną.

— Papasakokite man viską, ką iki šiol pavyko išsiaiškinti.

Lorena užmetė akį į Edą Steinbergą. Jis linktelėjo.

— Turime tris negyvus žmones. Pirmasis... na, mes nežinome netgi jos vardo. Kaip tik todėl čia ir esame.

— Jūs kalbate apie seserį Merę Rouz? — pasiteiravo Tarston.

— Taip.

— Kaip ją aptikote?

— Atsiprašau?

— Kiek žinau, iš pradžių buvo manoma, kad ji mirė natūralia mirtimi, — paaiškino Tarston. — Kodėl jūs susidomėjote šia mirtimi?

Įsiterpė Steinbergas.

— Vyresnioji motinėlė asmeniškai paprašė, kad šiuo reikalu pasidomėtų tyrėja Mjūz.

— Kodėl?

— Lorena yra baigusi Šventosios Margaritos mokyklą.

— Aš suprantu, tačiau kas šiai motinėlei... koks jos vardas?

— Motina Katerina, — atsakė Lorena.

— Taigi motina Katerina. Kas jai pasirodė įtartina?

— Negaliu tvirtinti, kad ji ką nors įtarė, — ėmė pasakoti Lorena. — Radusi mirusią seserį Merę Rouz, motina Katerina mėgino ją

atgaivinti dirbtiniu kvėpavimu ir pastebėjo šios krūtų implantus. Tai nesiderino su sesers Merės Rouz biografija.

— Ir ji atvyko pas jus, kad išsiaiškintumėte visą tiesą?

— Kažkas panašaus, taip.

Tarston linktelėjo.

— O kas antrasis?

— Maksas Darou. Pensijon išėjęs Vegaso policijos pareigūnas, paskutiniu metu gyvenęs Reno srityje.

Visi pažvelgė į Adamą Jatsą. Jis buvo ramus. Lorena pamanė, kad tai gali būti paprasčiausias žaidimas. FTB jais pasinaudos ir, galimas dalykas, atsilygindami apdovanos šuns apgraužtu kaulu.

Tarston paklausė:

— Kas sieja Maksą Darou su seserimi Mere Rouz?

— Pirštų atspaudai, — atsakė Lorena. — Privačiame vienuolės kambaryje aptikti Makso Darou pirštų atspaudai.

— Kas dar?

— Darou rastas negyvas savo automobilyje. Nušautas dviem šūviais iš arti. Jo kelnės buvo numautos iki kulkšnių. Manome, žudikas norėjo suklaidinti, neva jį nušovusi prostitutė.

— Puiku, detales palikime vėlesniam laikui, — pertraukė Tarston. — Papasakokite, kaip Maksas Darou susijęs su trečiu nužudytuoju.

— Trečiasis yra Čarlis Talėjus. Pirma, jie abu — ir Talėjus, ir Darou — gyveno Reno apylinkėse. Antra, jie abu buvo apsistoję „Howard Johnson“ viešbutyje šalia Niuarko oro uosto, o jų kambariai buvo greta.

— Čia jūs ir suradote Talėjaus kūną? Viešbutyje?

— Ne aš. Naktinis budėtojas rado jį laiptinėje. Šauta du kartus.

— Taip pat, kaip į Darou?

— Taip, panašiai.

— Mirties laikas?

— Kol kas dar nustatinėjamas. Galiu pasakyti tik tiek, kad tai įvyko šiąnakt, maždaug tarp vienuoliktos ir antros valandos. Laiptinė nevėdinama, nėra nei langų, nei ventiliacijos, todėl joje gali būti daugiau kaip šimtas laipsnių*.

* Maždaug +38 laipsniai pagal Celsijų.

— Todėl tyrėja Mjūz šitaip ir atrodo, — paaiškino Steinbergas, gestikuliuodamas abiem rankomis, tarytum pardavėjas, teisindamasis dėl brokuotos prekės. — Jai teko pabūti šitoje saunoje.

Lorena žybtelėjo į jį akimis ir vos susilaikė delnu nepersibraukusi per plaukus.

— Dėl didelio karščio, kuriame buvo rastas kūnas, mūsų medicinos ekspertams sunku nustatyti tikslų mirties laiką.

— Kas dar? — vėl paklausė Tarston.

Lorena dvejojo. Ji spėjo, kad Tarston ir Jatsas tikriausiai ir patys žinojo — na, bent jau galėjo labai nesunkiai sužinoti — tai, ką ji dabar jiems papasakojo. Žinoma, ši informacija jiems buvo reikalinga iš dalies tam, kad paspartintų tyrimo eigą. Tačiau kai ką ji pasiliko sau — tai, ką žinojo ji, bet nežinojo jie, — Matą Hunterį.

Steinbergas kilstelėjo ranką.

— Ar galėčiau pateikti vieną pasiūlymą?

Tarston atsigręžė į jį.

— Žinoma, Edai.

— Nenorėčiau, kad šiuo atveju tarp mūsų kiltų jurisdikcinių nesutarimų.

— Lygiai taip pat ir mes.

— Tai galbūt tirdami šią bylą galėtume veikti tiesiog išvien?Ar negalėtume atvirai apsikeisti turima informacija? Mes pasidalijame su jumis tuo, ką mes žinome, o jūs pasidalijate su mumis savo žiniomis. Jokių slėpynių.

Tarston žvilgtelėjo į Jatsą. Adamas Jatsas pagaliau prabilo:

— Nematome jokių problemų.

— Ar jums pavyko nustatyti tikrąją sesers Merės Rouz tapatybę? — paklausė Steinbergas.

Jatsas linktelėjo.

— Taip, jau nustatėme.

Lorena laukė. Jatsas padarė pauzę. Jis nukėlė koją nuo kojos ir patempė savo marškinius žemyn, tarsi jam būtų buvę labai karšta.

— Jūsų vienuolė, — patikėkite manimi, ji nė iš tolo nepanaši į vienuolę, — anksčiau buvo Ema Lemėj, — tarė Jatsas.

Ši pavardė Lorenai nieko nesakė. Ji pasižiūrėjo į Steinbergą. Jis taip pat nesureagavo į pavardę.

Jatsas kalbėjo toliau:

— Ema Lemėj ir jos bendrininkas, kretinas, vardu Klaidas, o pavarde Rendžoras, prieš dešimt metų dingo iš Vegaso. Mes atkakliai jų abiejų ieškojome, tačiau nieko nepešėme. Vieną dieną, žiūrėk, jie jau čia, o kitą — šnipštas — jų ir pėdos ataušusios.

Steinbergas pasiteiravo:

— O kaip jūs sužinojote, jog tai buvo būtent Lemėj?

— „Lockwood Corporation" ženklina savo gaminamus silikoninius implantus. NCIC* visą įmanomą informaciją suveda į valstybinę duomenų bazę. Tai ne tik gerai jums žinomi pirštų atspaudai, bet ir DNR su tikslia informacija. Tačiau šiuo metu į valstybinę duomenų bazę įtraukiamos ir medicininės priemonės — įvairiausi sąnarių protezai, chirurginiai implantai, kolostomijos maišeliai, širdies stimuliatoriai, — kurios dažniausiai padeda identifikuoti Džeinę ar Džoną. Jei turite modelio numerį, įvedate jį į sistemą ir laukiate atsakymo. Tiesa, ši naujovė kol kas yra tik eksperimentinėje stadijoje. Ja naudojamės tik ypatingais atvejais, kai tiesiog būtina kuo greičiau nustatyti asmenybę.

— O šita Ema Lemėj?.. — pratarė Lorena. — Ar tai buvo vienas iš tokių ypatingų atvejų?

Jatsas labai maloniai nusišypsojo.

— O, taip.

— Ir kodėl? — toliau klausinėjo Lorena.

— Prieš dešimt metų Lemėj ir Rendžoras buvo sutikę bendradarbiauti prieš vieną iš didžiausių RICO** taikinių Tomą Bušerį -Skiauterę.

— Skiauterę?

— Taip jis buvo vadinamas. Tiesa, už akių. Ši pravardė buvo prigijusi keleriems metams. Na, kol jis tą savo skiauterę turėjo. Trumpai

* Nacionalinis informacijos apie nusikaltimus centras (*National Crime Information Center*).

** RICO — 1970 m. JAV priimtas įstatymas, nukreiptas prieš organizuotą nusikalstamumą.

tariant, kol ėmė plikti. Tačiau tuo metu ji dar buvo, todėl atrodė, lyg jis būtų prisiklijavęs ant viršugalvio cinamono spalvos plaukų garbinį.

Jatsas prunkštelėjo. Visi kiti tylėjo.

Tarston priminė:

— Jūs kalbėjote apie Lemėj ir Rendžorą?

— Teisingai. Mums buvo pavykę prispausti Lemėj ir Rendžorą, kurie buvo kaltinami prekyba narkotikais, ir iš pradžių juos gerokai įbauginti. Klaidas Rendžoras ir Skiauterė — pusbroliai. Jie ėmė su mumis bendradarbiauti įrašinėdami pokalbius, rinkdami įkalčius. Tačiau tada... — savo pasakojimą Jatsas baigė gūžtelėdamas pečiais.

— Kas, jūsų manymu, atsitiko?

— Pasak labiausiai tikėtino scenarijaus, Skiauterė kažkokiu būdu nugirdo, kas prieš jį rengiama, ir juos abu nužudė. Tačiau mes šita versija niekada rimtai netikėjome.

— Kodėl ne?

— Turėjome įrodymų, tiesą sakant, aibę įrodymų, kad Skiauterė taip pat ieško Lemėj su Rendžoru. Netgi labiau negu mes. Kurį laiką vyko savotiškos lenktynės, kas pirmas juos suras. Tačiau ilgą laiką nepavykus jų aptikti nusprendėme, kad jis mus aplenkė.

— O Skiauterė? Jis tebėra laisvėje?

— Taip.

— Ar ką nors žinote apie tolesnį Klaido Rendžoro likimą?

— Visiškai nenumanome, kur jis galėtų būti, — Jatsas pasimuistė kėdėje. — Klaidas Rendžoras vaidino labai svarbų vaidmenį. Jis vadovavo dviem Skiauterės striptizo klubams ir garsėjo pomėgiu žiaurioms „sesijoms“.

— Kaip suprasti?

Jatsas sunėrė pirštus ir nuleido rankas ant kelių.

— Manome, kad kai kurios merginos po jų taip ir neatsigavo.

— Sakydamas „neatsigavo“...

— Viena išprotėjo — jai nustatyta katatonija. Kita — manome, ji buvo paskutinioji — mirė.

Lorena padarė grimasą.

— Ir jūs buvote sudarę su juo sandėrį?

— O jūs norėtumėte, kad būtume susiradę ką nors mielesnį? — atšovė Jatsas.

— Aš...

— Nejaugi, tyrėja Mjūz, jums reikia aiškinti apie bendradarbiavimą su informatoriais?

Čia įsiterpė Steinbergas.

— Žinoma, kad ne.

— Aš ne tai turėjau galvoje... — atsikirto Lorena raustančiu veidu, supratusi, kad jos žodžiai nuskambėjo labai diletantiškai. — Galite pasakoti toliau.

— Kas dar? Mes nežinome, kur yra Klaidas Rendžoras, tačiau manome, jog jis vis dar gali suteikti naudingos informacijos ir galbūt padėti sučiupti Skiauterę.

— O kas yra žinoma apie Čarlį Talėjų ir detektyvą Maksą Darou? Koks jų vaidmuo šioje istorijoje?

— Čarlis Talėjus yra sužvėrėjęs banditas. Jis prižiūrėjo keletą klubuose dirbusių merginų, kad jos būtų paklusnios, nevagiliautų ir nenuslėptų gaunamų, hm, arbatpinigių. Žinome, jog pastaruoju metu jis dirbo kažkokioje Reno įsikūrusioje skylėje, pavadinimu „Eager Beaver". Labai pagrįstai manome, kad Talėjus buvo pasamdytas nužudyti Emą Lemėj.

— Kas jį pasamdė? Skiauterė?

— Taip. Anot mūsų versijos, Skiauterė kažkokiu būdu sužinojo, kad Ema Lemėj yra prisidengusi sesers Merės Rouz vardu, todėl ir atsiuntė Talėjų ją nužudyti.

— O Maksas Darou? — paklausė Lorena. — Mes žinome, kad jis buvo Lemėj kambaryje. Koks jo vaidmuo?

Jatsas nuėmė rankas nuo kelių ir atsitiesė.

— Pirma, manome, jog Darou, nors ir gana rimtas policininkas, galėjo būti susitepęs.

Jis nusižiovavo.

— O antra, — priminė Lorena.

Jatsas giliai atsiduso.

— Taigi, Maksas Darou... — jis pasižiūrėjo į Tarston. Ji sėdėjo kaip sėdėjusi, bet Lorenai susidarė įspūdis, kad Jatsas norėjo gauti jos

pritarimą, lygiai kaip Lorenai rūpėjo Steinbergo nuomonė. — Tiesiog galime sakyti, kad Maksas Darou susiję s su šia istorija ir kitokiu būdu.

Jie laukė. Praėjo keliolika sekundžių. Galų gale Lorena neištvėrė ir paklausė:

— Kokiu?

Jatsas staiga sumišęs abiem delnais pasitrynė veidą.

— Aš jau minėjau, kad Klaidas Rendžoras buvo didelis niekšas.

Lorena linktelėjo.

— Ir tai, kad jis, kaip mes manome, nužudė savo paskutinę auką.

— Taip.

— Tai buvo niekuo neišsiskirianti striptizo šokėja ir, galimas dalykas, kekšė, vardu... luktelėkite, turiu užsirašęs... — Jatsas iš užpakalinės kišenės išsitraukė odinę užrašų knygutę, paseilino pirštą ir ėmė skubiai versti lapus. — Kendesė Poter, dar žinoma pravarde Kendė Nendrė.

Jis garsiai užvertė knygutę ir pridūrė:

— Ema Lemėj ir Klaidas Rendžoras staiga dingo vos tik buvo rastas nužudytosios kūnas.

— Bet kaip tai susiję su Darou?

— Maksas Darou dirbo žmogžudysčių skyriuje ir tyrė šią bylą.

Kurį laiką tvyrojo tyla.

— Minutėlę, — prabilo Edas Steinbergas. — Taigi Klaidas Rendžoras nužudo striptizo šokėją. Darou imasi šios bylos. Po kelių dienų Rendžoras ir jo draugė Lemėj dingsta iš akiračio. Galiausiai praėjus dešimčiai metų Emos Lemėj nužudymo vietoje randame Darou pirštų atspaudus?

— Taip, visai nebloga reziumė.

Dabar tyla užsitęsė šiek tiek ilgiau. Lorena stengėsi suvirškinti viską, ką buvo išgirdusi.

— Beje, viena svarbi detalė, — tęsė Jatsas palinkdamas į priekį. — Jeigu Ema Lemėj vis dar saugojo kažką, kas susiję su šia byla, arba kažkur galėjo palikti informacijos apie Klaidą Rendžorą, mes įsitikinę, kad daugiausia šansų tam išaiškinti turi tyrėja Mjūz.

— Aš?

Jatsas atsisuko į ją.

— Jūs pažįstate jos koleges. Lemėj su tomis pačiomis vienuolėmis gyveno septynerius metus. Vienuolyno vyresnioji jumis tikrai pasitiki. Mums reikia, kad jūs daugiau dėmesio skirtumėte išsiaiškinti, ką Lemėj žinojo arba ką ji saugojo.

Steinbergas pasižiūrėjo į Loreną ir gūžtelėjo pečiais. Džoana Tarston apėjo aplink stalą ir atidarė mažą šaldytuvą.

— Ar kas norėtų atsigerti? — pasiteiravo ji.

Niekas neatsakė. Tarston patraukė pečiais, pagriebė butelį ir ėmė jį kratyti.

— Kaip, Adamai? Norėtumėte ko nors?

— Tik vandens.

Ji ištiesė jam butelį.

— Edai? Lorena?

Jie abu papurtė galvas. Džoana Tarston atsuko dangtelį ir gerokai gurkštelėjo. Paskui sugrįžo atgal prie stalo.

— Ką gi, puiku. Metas baigti šokius, — pajuokavo Tarston. — Ką jums, Lorena, pavyko dar sužinoti?

Lorena. Į ją jau kreipiasi vardu. Ji vėl dirstelėjo į Steinbergą, kuris ir šįkart linktelėjo.

— Radome keletą sąsajų tarp viso to, apie ką dabar kalbėjome, ir buvusio kalinio Mato Hunterio, — paaiškino Lorena.

Tarston akys susiaurėjo.

— Kur man ši pavardė girdėta?

— Jis yra vietinis, iš Livingstono. Daugiau nei prieš dešimtį metų jam buvo iškelta byla. Susimušė viename koledžo vakarėlyje...

— Ak, tiesa, dabar prisimenu, — pertraukė ją Tarston. — Pažinojau jo brolį Bernį. Puikus teisininkas, per anksti mirė. Bernis turbūt jam parūpino darbą Karterio Sturgio firmoje, kai šis grįžo į laisvę.

— Matas Hunteris iki šiol ten dirba.

— Ir jis įsivėlęs į šią istoriją?

— Yra sąsajų.

— Būtent?

Ji papasakojo apie telefono skambutį iš Šventosios Margaritos vienuolyno į Maršos Hunter namus. Neatrodė, kad ši žinia jiems būtų padariusi įspūdį. Tačiau kai Lorena ėmė pasakoti, ką sužinojusi šią naktį — apie tai, jog yra pagrindo manyti, kad Matas Hunteris „Howard Johnson" viešbutyje buvo susimušęs su Čarliu Talėjum, — visi sukluso. Pirmą kartą per šį susitikimą Jatsas ėmė paskubomis kažką rašytis į savo odinę užrašų knygutę.

Jai baigus pasakoti, Tarston paklausė:

— Ir ką gi jūs, Lorena, apie tai manote?

— Atvirai sakant, aš kol kas nieko nesuprantu.

— Mums reikėtų pasidomėti šito vyruko, Hunterio, praeitimi kalėjime, — tarė Jatsas. — Mes žinome, kad Talėjus taip pat yra sėdėjęs. Galbūt ten jų keliai ir buvo susikirtę? O gal Hunteris kažkokiu būdu susipažino su Skiauterės žmonėmis?

— Visiškai teisingai, — išsakė savo nuomonę Tarston. — Galimas daiktas, Hunteris padeda Skiauterei atsikratyti tų, kurie per daug žino.

Lorena tylėjo.

— Jūs nesutinkate, Lorena?

— Nežinau.

— O kodėl?

— Galbūt tai nuskambės beviltiškai naiviai, bet nemanau, kad Matas Hunteris galėtų būti samdomas žudikas. Taip, jis buvo teistas, tačiau dėl to, kad prieš penkiolika metų įsivėlė į studentų vakarėlio metu kilusias muštynes. Jis neturėjo daugiau jokių dėmių nei prieš tai, nei vėliau, sugrįžęs į laisvę.

Ji nepasakojo, kad jie kartu lankė mokyklą, ir neužsiminė apie tai, ką jautė jos širdis. Tiesa, jei kas nors iš tyrėjų vadovaudavosi panašiais argumentais, ji norėdavo tučtuojau nutildyti.

— O kaip jūs paaiškintumėte Hunterio vaidmenį? — paklausė Tarston.

— Nežinau. Galėtų būti ir kas nors asmeniška. Pasak registratūroje budėjusio darbuotojo, šiame viešbutyje buvo apsistojusi Hunterio žmona.

— Manote, jog tai — vyrų konfliktas dėl moters?

— Galimas daiktas.

Tarston atrodė abejojanti.

— Bet kuriuo atveju visi sutinkame, kad Matas Hunteris yra kažkokiu būdu įsipainiojęs, ar ne?

Steinbergas atsakė:

— Žinoma.

Jatsas išraiškingai linktelėjo galva. Lorena išliko santūri.

— Taigi jau dabar, — tęsė Tarston, — mes turime daugiau negu pakankamai pagrindo suimti ir pareikšti kaltinimą. Muštynės, telefono skambutis ir visa kita. O DNR padės greitai nustatyti, kas bendra tarp jo ir nužudytojo.

Lorena dvejojo, tačiau Edas Steinbergas nė kiek.

— Taip, priežasčių areštui turime pakankamai.

— O kadangi Hunteris jau buvo teistas, jis tikriausiai neturės šansų būti paleistas už užstatą. Galėsime jį kuriam laikui patupdyti. Tiesa, Edai?

— Galiu dėl to lažintis, — tarė Steinbergas.

— Ką gi, matyt, pats laikas jį suimti, — baigė Džoana Tarston. — Turbūt jis jau pasiilgo grotų.

35 skyrius

Matas su Olivija Maršos svečių kambaryje liko vieni.

Prieš devynerius metus, tą dieną, kai sugrįžo iš kalėjimo, Matas pasiliko čia nakvoti. Bernis tąkart parsivežė jį pas save. Anuomet Marša elgėsi iš pažiūros mandagiai, tačiau dabar, po tiek metų, Matas manė, kad jai privalėjo kilti rimtų abejonių. Tu persikeli į šį namą tam, kad netektų susitikti su panašiais į Matą žmonėmis. Net ir žinodama, kad jis yra nekaltas ir visiškai neblogas vaikinas, kuris kažkada padarė nedovanotiną klaidą, vis tiek nenori, jog jis painiotųsi tavo gyvenime. Jis yra virusas, nešantis blogį. Jūs turite vaikų. Tu nori apsaugoti juos. Nori tikėti, kaip tiki Lensas Baneris, jog daili tvora apsaugos nuo panašių virusų.

Jis mąstė apie seną savo koledžo laikų bičiulį Dufą. Kadaise Matui atrodė, kad Dufas yra kietas. Dabar jam taip nebeatrodė. Dabar jis būtų galėjęs nesunkiai suspardyti Dufui užpakalį. Jis nesigyrė ir tuo nesipuikavo. Tiesiog tokia gyvenimo realybė. Visi jo draugužiai, kurie laikė save kietais vyrais, — visi pasaulio dufai, — nežinojo, ką reiškia būti iš tikrųjų kietam.

Tačiau nors Matas ir tapo kietu, pirmąją savo laisvės naktį šiame kambaryje praleido verkdamas. Jis negalėjo tiksliai atsakyti kodėl. Kalėjime nė karto neverkė. Galima pamanyti, kad jis paprasčiausiai bijojo tokioje baisioje vietoje pasirodyti esąs silpnas. Gal tai iš dalies ir tiesa. Galbūt dabar jis norėjo išlieti jausmus, kurie susikaupė per ketverius metus.

Tačiau Matas taip nemanė.

Jam atrodė, kad tikroji priežastis greičiausiai glūdėjo baimėje ir netikėjime. Jis negalėjo pripažinti, kad iš tikrųjų yra laisvas, jog kalėjimas tikrai liko praeity. Jam atrodė, kad kažkas iš jo žiauriai tyčiojasi, jog ši minkšta lova tėra iliuzija, ir netrukus jie vėl įmes jį atgal ir užrakins ten visiems laikams.

Jam yra tekę skaityti, kad kvotėjai ir įkaitų pagrobėjai bando palaužti dvasią grasindami susidoroti. Matas sutiko, jog tai yra veiksminga priemonė, tačiau žinojo dar efektyvesnį būdą, kuris visiškai palaužtų žmogų. Suvaidink, kad jį paleidi. Grąžink jam drabužius, pasakyk, kad jis netrukus bus išleistas į laisvę, atsisveikink, užrišk akis, apvežk ratu aplink, o paskui parvesk į vidų ir nuimk nuo akių raištį. Tada jis supras, kad ir vėl yra ten, iš kur ką tik buvo išėjęs, jog visa tai tebuvo žiaurus pokštas.

Būtent taip jis tuo metu jautėsi.

Dabar Matas sėdėjo ant to paties karališko dydžio čiužinio. Olivija stovėjo nugara į jį. Galva nuleista, bet pečiai išdidžiai statūs. Jam patiko jos pečiai, nugara, švelnūs raumenys ir elastinga oda.

Dalis jo — gal netgi didžioji dalis — norėjo tarti: „Paprasčiausiai užmirškime tai, kas įvyko. Man nebūtina žinoti. Juk tu pasakei, kad myli mane. Tu gi sakei, jog aš esu vienintelis vyras, kurį esi kada nors mylėjusi. To visiškai gana.“

Jiems atvykus namo kieme juos pasitiko iš savo kambario nusileidusi Kaira. Ji atrodė labai susirūpinusi. Matas prisiminė tą dieną, kai ji atsikėlė gyventi į kambarį virš garažo. Jis pastebėjo, kad ji atrodė „panaši į Fonzą". Kaira visiškai nesuprato, apie ką jis kalba. Argi ne keista, kokios mintys lenda galvon, kai esi išsigandęs. Marša atrodė ne mažiau susirūpinusi, ypač kai pamatė Mato tvarsliavą ir pastebėjo, kaip atsargiai jis stato kojas.Tačiau gerai jį pažindama Marša suprato, jog dabar ne metas klausimams.

Olivija pertraukė tylą.

— Ar galiu tavęs kai ko paklausti?

— Be abejo.

— Kalbėdamas telefonu minėjai, kad gavai kažkokius paveikslėlius.

— Taip.

— Ar negalėčiau jų pamatyti?

Jis išsiėmė savo mobilųjį telefoną ir kilstelėjo jį šiek tiek aukščiau. Olivija atsigręžė į Matą ir, nesiliesdama prie jo, paėmė telefoną. Dabar jis stebėjo gerai pažįstamą jos veido išraišką. Galva truputį palenkta į šoną, kaip ir visada tokiais atvejais, kai ji dėl ko nors sutrikdavo.

— Aš nieko nesupratau, — ištarė ji.

— Ar tai tu? — paklausė Matas. — Su peruku?

— Taip. Tačiau buvo kitaip.

— O kaip?

Ji įsistebeilijo į vaizdo kamerą. Nuspaudė mygtuką „Kartojimas", dar kartą peržiūrėjo nufilmuotą sceną ir papurtė galvą.

— Kad ir ką apie mane galvotum, aš niekada nebuvau tau neištikima. Taip pat ir su tuo vyru, su kuriuo susitikau. Jis taip pat dėvėjo peruką. Iš tiesų jis buvo labai panašus į tą vyrą nuotraukoje.

— Aš tai supratau.

— Kaip?

Matas parodė jai langą, pilką dangų ir žiedą ant piršto. Jis paaiškino apie sausrą ir apie padidintus vaizdus Singlos kabinete.

Olivija atsisėdo šalia jo ant lovos. Ji atrodė kerinčiai graži.

— Vadinasi, tu žinojai.

— Ką žinojau?

— Giliai širdy, kad ir ką čia matei, žinojai, jog aš niekuomet taip negarbingai su tavimi nepasielgčiau.

Matas norėjo ištiesti rankas ir ją tvirtai apkabinti. Jis pastebėjo, kaip ima trūkčioti jos krūtinė, kaip Olivija stengiasi susitvardyti.

— Prieš tau pradedant pasakoti turiu užduoti du klausimus. Gerai? — prabilo jis.

Ji linktelėjo.

— Ar tu nėščia?

— Taip, — sekė atsakymas. — O prieš tau užduodant antrąjį klausimą galiu patvirtinti, jog šis kūdikis yra tavo.

— Tuomet aš daugiau dėl nieko nesuksiu galvos. Jei nenori pasakoti, nepasakok. Man tai nesvarbu. Mes galime kartu tiesiog kur nors pabėgti, man vis tiek.

Ji prieštaraudama papurtė galvą.

— Nemanau, kad aš galėčiau ir vėl bėgti, Matai, — jos balsas išdavė nuovargį. — O ir tu negalėtum taip pasielgti. Kaip Polas su Etanu? Kaip Marša?

Žinoma, ji teisi. Jis nežinojo, kaip geriau paaiškinti, todėl gūžtelėjo pečiais ir tarė:

— Aš tiesiog nenorėčiau, kad kas pasikeistų.

— Ir aš taip pat. Jei tik galėčiau pasiūlyti kokią nors išeitį, nedelsdama tai padaryčiau. Aš bijau, Matai. Aš niekada gyvenime nesu taip bijojusi.

Ji atsisuko į jį, ištiesė rankas ir apkabino jo galvą. Tada pasilenkė prie jo ir pabučiavo. Stipriai. Šis bučinys jam buvo gerai pažįstamas. Jis reiškė įžangą. Nepaisant visko, jo kūnas tuoj pat sureagavo ir ėmė virpėti. Jie bučiavosi vis godžiau. Ji pasislinko arčiau ir prisispaudė prie Mato. Jis prisimerkė.

Mato šonkauliams užteko menko krustelėjimo. Skausmas staiga nutvilkė visą šoną. Jis sustingo. Išsiveržusi tyli dejonė atvėsino tarsi šaltas vanduo. Olivija paleido jį, atsitraukė ir nuleido žemyn akis.

— Visa tai, ką esu tau apie save pasakojusi, — prabilo ji, — buvo melas.

Jis nė nekrustelėjo. Matas nežinojo, ką jis nori išgirsti, — tik ne tai, — tačiau tiesiog sėdėjo ir laukė.

— Iš tikrųjų aš užaugau ne Nortvėise Virdžinijos valstijoje. Aš ne tik nestudijavau UVA, bet nelankiau netgi vidurinės mokyklos. Mano tėvas nebuvo miestelio gydytojas. Tiesą sakant, aš net nežinau, kas jis buvo. Niekada neturėjau nei auklės, vardu Keisė, nei nieko panašaus. Aš visa tai išgalvojau.

Pasigirdo, kaip į jų gatvę įsuko automobilis. Žibintų šviesos, jam pravažiuojant pro šalį, įslydo pro kambario langą vidun ir ėmė šokti ant sienos. Matas sėdėjo tarytum suakmenėjęs.

— Mano tikra motina buvo užkietėjusi narkomanė, kuri mane trejų metų atidavė vaikų globos tarnyboms. Praėjus dvejiems metams, ji mirė nuo perdozavimo. Aš augau tai vienuose, tai kituose globos namuose. Tau geriau nežinoti, koks ten gyvenimas. Sulaukusi šešiolikos pabėgau. Kol atsidūriau netoli Las Vegaso.

— Kai buvai šešiolikos?

— Taip.

Olivijos balsas tapo keistai monotoniškas. Jos akys buvo atmerktos, tačiau žvelgė kažkur tiesiai, porą jardų į šalį nuo jo. Atrodė, laukė, kaip jis reaguos į jos pasakojimą. Sutrikęs Matas bandė suvokti, ką neseniai išgirdo.

— Vadinasi, visi pasakojimai apie daktarą Džošua Murėjų?..

— Turi omenyje mergaitę, jos mirusią motiną, gerą tėtį ir žirgus? — ji vos nenusišypsojo. — Taigi, Matai. Ši istorija yra iš vienos knygos, kurią skaičiau, kai man buvo aštuoneri metai.

Jis prasižiojo, tarsi norėdamas kažką sakyti, tačiau nepratarė nė žodžio. Pabandė dar kartą.

— Kodėl?

— Kodėl melavau?

— Taip.

— Iš tikrųjų aš net nemelavau... — ji nutilo, pakėlė akis, — o greičiau buvau mirusi. Suprantu, kad skamba melodramiškai. Tapimas Olivija Murėj reiškė kur kas daugiau negu naują pradžią. Man atrodė, kad aš niekuo kita ir nebuvau. Mergaitė iš vaikų namų buvo mirusi. Jos vietą užėmė Olivija Murėj iš Nortveiso Virdžinijoje.

— Vadinasi, viskas... — Matas pakėlė rankas aukštyn. — Viskas buvo melas?

— Tik ne tai, kas liečia mus abu, — atsakė ji. — Tik ne tai, ką aš jaučiu tau. Ne mano santykiai su tavimi. Tai, kas yra tarp mūsų, niekada nebuvo melas. Nė vienas bučinys. Nė vienas apsikabinimas. Nė vienas jausmas. Tu mylėjai ne melą. Mylėjai mane.

Ji pasakė „mylėjai". Mylėjai mane. Būtuoju laiku.

— Vadinasi, tąkart, kai susitikome Las Vegase, tu nesimokei koledže?

— Ne, — atsakė ji.

— O ta naktis? Klube?

Jų akys susitiko.

— Aš tą naktį turėjau dirbti.

— Nesupratau.

— Taip, Matai. Taip, tu teisingai supratai.

Jis prisiminė interneto tinklalapį. Striptizo šokėjų puslapį.

— Tu šokai?

— Šokau? Taip, korektiškas terminas būtų „striptizo šokėja". Taip, visos merginos vadinasi šokėjomis. Tačiau aš ne tik šokau. O kartais, kai jie mane... — Olivija papurtė galvą. Jos akyse ėmė tvenktis ašaros. — Mes niekada šito nepamiršim.

— Tai nejaugi aną naktį, — prakalbo Matas jausdamas pykčio antplūdį, — aš atrodžiau panašus į pinigų maišą?

— Tai nė kiek nejuokinga.

Jos žodžiai nuskambėjo tvirtai.

— Tu nesupranti, ką man reiškė toji naktis. Ji pakeitė mano gyvenimą. Tu niekada šito nesupratai, Matai.

— Ko niekada nesupratau?

— Dėl pasaulio, kuriame tu gyveni, — tarė ji, — verta pakovoti.

Jis gerai nesuprato, ką ji turėjo omenyje, ir išvis ar norėjo tai suprasti.

— Tu sakei, kad augai globos namuose.

— Taip.

— Ir pabėgai iš jų?

— Paskutiniai globos namai, kuriuose gyvenau, netgi paskatino

mano tolesnį pasirinkimą. Tu nė neįsivaizduoji, koks stiprus noras ištrūkti į laisvę. O ten mums net patarė, kur eiti. Mano paskutiniosios globėjos sesuo vadovavo klubui. Ji mums parūpino suklastotus asmens dokumentus.

Jis vėl pakraipė galvą.

— Aš vis tiek nesuprantu, kodėl tu man iki šiol nepapasakojai visos tiesos?

— Kada gi, Matai?

— Kada — ką?

— Kada aš turėjau tau papasakoti? Pirmą mūsų pažinties naktį Las Vegase? O gal kai įėjau į tavo kabinetą? Per antrąjį pasimatymą? Sužadėtuvių dieną? Kada aš tau galėjau viską papasakoti?

— Nežinau.

— Tai ne taip paprasta.

— Man irgi nebuvo paprasta iškloti tau visą tiesą apie tai, kad sėdėjau kalėjime.

— Mano situacija liečia ne tik mane, — tarė ji. — Aš buvau davusi žodį.

— Kokį dar žodį?

— Turėtum suprasti mane. Būčiau galėjusi rizikuoti, jei būtų kalbama tik apie mane. Tačiau aš negalėjau išduoti jos.

— Jos?

Olivija kurį laiką žiūrėjo į šalį ir nepratarė nė žodžio. Paskui iš užpakalinės kišenės išsitraukė popieriaus lapelį, išlankstė ir ištiesė Matui. Tada vėl nusisuko nuo jo.

Matas paėmė lapelį ir jį atvertė. Tai buvo straipsnis, perspausdintas iš *Nevada Sun News* interneto svetainės. Jis perskaitė. Užtruko labai trumpai.

Nužudyta moteris

Las Vegasas, NV. Treilerių parke, netoli 15-ojo kelio, rasta nužudyta dvidešimt vienerių metų moteris Kendesė Poter. Ji mirė pasmaugta. Policija nekomentuoja, ar ji buvo išprievartauta. Panelė Poter dirbo šokėja

> priemiestyje įsikūrusiame naktiniame klube „Young Thangs“ ir buvo žinoma sceniniu vardu Kendė Nendrė. Šiuo metu vyksta tyrimas, ieškoma įtariamųjų.

Matas pakėlė akis.

— Aš vis tiek nesuprantu.

Ji ir toliau sėdėjo nusisukusi nuo juo.

— Tu davei žodį tai Kendesei?

Ji sukikeno, tačiau ne dėl to, kad būtų buvę juokinga.

— Ne.

— Tuomet kam?

— Apie tai jau užsiminiau. Sakydama, jog tau iš tikrųjų nemeluoju. Apie tai, kad esu tarsi mirusi.

Olivija atsigręžė į jį.

— Tai aš, — tarė ji. — Aš buvau toji Kendesė Poter.

36 skyrius

Sugrįžusi į apygardos prokuratūrą, Lorena rado Rodžerį Kadehį, vieną iš techninių darbuotojų, kurie lankėsi Singlos kabinete. Sėdėjo užkėlęs ant jos stalo kojas ir sunėręs už galvos rankas.

— Patogu? — paklausė Lorena.

Jis plačiai nusišypsojo.

— O, taip.

— Ar tau neatrodo, kad esam panašūs į katiną ir kanarėlę iš patarlės.

Veidas ir toliau švytėjo.

— Nesu tikras, kad patarlė šiuo atveju tinka, bet vis tiek galiu atsakyti: o, taip.

— Ką tai reiškia?

Tebelaikydamas rankas už galvos, Kadehis pasisuko į nešiojamąjį kompiuterį.

— Užmesk akį.

— Į kompiuterį?

— O, taip.

Ji pajudino pelę. Tamsus ekranas vėl atgijo. Visą ekraną užėmė momentinė Čarlio Talėjaus fotografija. Viena ranka pakelta. Juodi iki mėlynumo plaukai. Veide — pasipūtėliška grimasa.

— Radai Singlos Šeiker kompiuteryje?

— O, taip. Perkelta iš telefono.

— Puikus darbelis.

— Tvirčiau įsikibk.

— Kodėl?

Kadehis ir toliau vaipėsi.

— „Bachman Turner Overdrive“ dainuodavo: „Tu dar nieko nematei.“

— Kodėl? — vėl paklausė Lorena.

— Paspausk rodyklę. Dešinėje.

Lorena taip ir padarė. Pasirodė pirmi prastos kokybės vaizdo įrašo kadrai. Iš vonios kambario pasirodė moteris platinos baltumo peruku. Ji nužingsniavo lovos link. Pasibaigus įrašui, Kadehis paklausė:

— Komentarai?

— Vienas vienintelis.

Kadehis ištiesė delnus.

— Nagi, klok.

Lorena pliaukštelėjo jam per delną.

— O, taip.

37 skyrius

— Tai atsitiko praėjus maždaug metams po mūsų susitikimo, — tęsė Olivija.

Ji stovėjo kitoje kambario pusėje. Veidas buvo atgavęs savo spalvą. Nugara tiesesnė. Atrodė, kad ji, pasakodama savo istoriją, atgauna

jėgas. Matas savo ruožtu stengėsi kol kas nedaryti jokių išvadų. Jis tiesiog norėjo išgirsti ir įsiminti.

— Tuo metu aš turėjau aštuoniolika, tačiau Vegase buvau praleidusi jau dvejus metus. Visas būrys merginų gyvenome senuose treileriuose. Klubui vadovavo labai baisus žmogus Klaidas Rendžoras, kuris turėjo keletą akrų žemės palei kelią. Tai buvo paprasčiausia dykuma. Šią teritoriją jis apjuosė tinkline tvora ir atvilko čia tris keturis palaikius treilerius. Juose mes ir gyvenome. Merginos keitėsi — ateidavo ir išeidavo, — o aš tuo metu gyvenau viename treileryje su kitom dviem merginomis. Viena buvo naujokė, vardu Kasandra. Kasandra Mydouz. Jai galėjo būti šešiolika arba septyniolika. O antroji — Kimi Deil. Tą dieną Kimi nebuvo. Klaidas įprastai išsiųsdavo mus į gastroles. Mes šokdavome striptizą aplinkiniuose miesteliuose, per dieną surengdavome po tris šou. Mes jam buvome lengvas pelnas. Tiesa, gaudavome neblogus arbatpinigius, nors Klaidas didesnę jų dalį pasiglemždavo sau.

Matas stengėsi pagauti mintį, bet jam nesisekė.

— Kiek metų tau buvo, kai ten patekai? — paklausė jis.

— Šešiolika.

Jis bandė mąstyti atmerktomis akimis.

— Nenutuokiu, kaip ši sistema veikia.

— Svarbų vaidmenį atliko Klaidas. Detalių nežinau, tačiau vargingų mergaičių jie susirasdavo Aidaho globos namuose.

— Tu taip pat iš ten?

Ji pritariamai linktelėjo.

— Jie turi ryšių ir kitose valstijose. Oklahomoje. Atrodo, Kasandra buvo iš Kanzaso. Merginas įprastai nukreipdavo pas Klaidą. Jis aprūpindavo jas suklastotais asmens dokumentais ir įdarbindavo. Tai visai nesudėtinga. Niekas rimtai nesirūpina vargšais, bet vaikai yra mažų mažiausiai apgailėtinoje situacijoje. Mes gi buvome paprasčiausios savy užsisklendusios paauglės. Mes neturėjome nieko.

Matas įsiterpė:

— Gerai, pasakok.

— Klaidas turėjo draugę, Emą Lemėj. Ema visoms merginoms

reiškė kažką panašaus į motiną. Žinau, skamba keistai, tačiau, turint omeny mūsų praeitį, mes tuo kone patikėjome. Klaidas ją mušdavo lyg pasiutęs. Užtekdavo jam praeiti pro šalį, ir ji imdavo drebėti. Tuomet aš šito nesupratau, bet dabar manau, kad tokios represijos... mus suartino. Mums su Kimi ji patiko. Mes kalbėdavomės apie tai, kaip vieną dieną iš ten ištrūksime — tai buvo nuolatinė mūsų pokalbių tema. Aš jai ir Kimi papasakojau apie mūsų susitikimą. Apie tai, ką man reiškė toji naktis. Jos klausėsi. Mes visos žinojome, kad taip niekada neatsitiks, tačiau jos vis tiek klausėsi.

Pasigirdo kažkoks garsas. Tylus verksmas. Olivija atsigręžė į Matą.

— Tai — Etanas, — paaiškino Matas.

— Ar jis dažnai taip daro?

— Taip.

Jie palaukė. Namas vėl paskendo tyloje.

— Vieną dieną pasijutau labai blogai, — tęsė Olivija. Jos balsas vėl tapo šaltas ir monotoniškas. — Nėra ko tikėtis, kad jie tau duotų išeiginių naktų, bet aš jaučiausi taip šlykščiai, kad vos pastovėjau ant kojų, o iš merginos, kuri ant pakylos vemia, nedaug naudos. Kadangi nesimatė nei Klaido, nei Emos, persimečiau keliais žodžiais su tuo metu prie durų budėjusiu vaikinu. Jis pasakė, kad galiu išeiti. Taigi sugrįžau atgal į „vištidę“ — taip vadinome treilerių teritoriją. Buvo maždaug trečia valanda po pietų. Saulė vis dar kepino. Aš jaučiau, kaip svyla mano oda.

Olivija ilgesingai nusišypsojo.

— Tu žinai, kas keisčiausia? Žinoma, visa ši istorija yra keista, tačiau ar žinai, kas mane tiesiog pritrenkė?

— Kas?

— Laipsniai. Ne, ne temperatūros, bet laipsniai, kurie viską pakeičia. Nereikšmingi „jei“, kurie tampa labai svarbūs. Tu apie juos supranti geriau už bet ką kitą. Jei tu būtum nuvažiavęs tiesiai į Boudoiną. Jei Dufas nebūtų išlaistęs alaus. Pats supranti.

— Suprantu.

— Taip atsitiko ir man. Jei nebūčiau susirgusi. Jei būčiau tiesiog

šokusi kaip ir kasnakt. Manau, skirtingi žmonės tą pačią istoriją papasakotų skirtingai. Išskyrus mano atvejį. Esu tikra, kad mano „jei" išgelbėjo man gyvybę.

Ji stovėjo prie durų įsmeigusi žvilgsnį į durų rankeną, tarsi būtų ketinusi bėgti.

Matas paklausė:

— O kas atsitiko, kai sugrįžai į „vištidę"?

— Aplink daugiau nieko nebuvo, — tęsė savo pasakojimą Olivija. — Dauguma merginų jau darbavosi klube arba miestelyje. Savo darbą įprastai baigdavome apie trečią valandą ryto ir miegodavome iki vidurdienio. „Vištidė" mus taip slėgdavo, kad stengdavomės iš jos kuo greičiau išsinešdinti. Man sugrįžus buvo tylu. Atidariau savo treilerio duris ir pirmiausia, ką išvydau, buvo kraujas ant grindų.

Matas įdėmiai į ją pažvelgė. Olivija kvėpavo giliau, tačiau jos veidas atrodė visiškai ramus.

— Aš šūktelėjau. Aišku, tai buvo kvaila. Nežinau, galbūt reikėjo garsiai rėkti ir bėgti. Dar vienas „jei", ar ne? Tada aš apsidairiau. Treileriuose buvo po du kambarius, tačiau jie būdavo giliau, todėl iš pradžių patekdavai į miegamąjį, kuriame visos trys miegodavome. Aš gulėdavau ant apatinio gulto, o Kimi viršuje. Kasandros, mūsų naujokės, lova buvo priešais tolesnę sieną. Kimi skrupulingai laikėsi švaros. Ji mums visada priekaištaudavo dėl netvarkos. Ji sakydavo: „Mūsų gyvenimas yra sąvartynas, bet tai nereiškia, kad mes turime jame gyventi." Tąkart viskas buvo apversta aukštyn kojom. Šiukšlių dėžių turinys išverstas ant grindų, drabužiai išmėtyti po visą miegamąjį. O prie pat Kasandros lovos, iš kur sruveno kraujas, pamačiau dvi kojas. Aš prišokau ir pasilenkiau prie jos.

Olivija pažiūrėjo tiesiai Matui į akis.

— Kasandra buvo negyva. Nereikėjo nė tikrinti pulso. Ji gulėjo ant šono, susirietusi kaip embrionas. Abi akys atmerktos, nukreiptos į sieną. Sumuštas veidas buvo raudonas, kone violetinis. Ant rankų, kurios buvo surištos jai už nugaros, pastebėjau cigaretėmis išdegintas žaizdas. Šito neįmanoma pamiršti, Matai. Aš buvau aštuoniolikos. Gal ir jaučiausi vyresnė, gal tokia ir atrodžiau. Galbūt turėjau per

daug gyvenimo patirties. Bet pagalvok, ką išgyvenau tą dieną. Stoviu žiūrėdama į negyvą kūną. Sustingusi ir neįstengdama pajudėti iš vietos. Netgi tada, kai išgirdau iš kito kambario sklindančius garsus, netgi tada, kai išgirdau Emos klyksmą: „Klaidai, nereikia!"

Ji nutilo, užsimerkė ir giliai atsiduso.

— Aš atsisukau kaip tik tuo metu, kai kumštis buvo jau prie pat veido. Nespėjau net sureaguoti. Klaidas smogė iš peties. Jo krumpliai pataikė tiesiai man į nosį. Smūgį ne tiek pajutau, kiek išgirdau. Mano galva staiga atsilošė. Kritau atbula ir užgriuvau tiesiai ant Kasandros. Turbūt tai buvo visų blogiausia. Nugriūti ant mirusios kūno. Pajutau jos šaltą ir drėgną odą. Bandžiau nuo jos nušliaužti. Į burną plūste plūdo kraujas.

Olivija nutilo ir įkvėpė oro norėdama atgauti kvapą. Matas niekada nesijautė taip nesusigaudantis gyvenime kaip šį kartą. Jis nė nekrustelėjo ir nepratarė nė žodžio. Jis tiesiog leido jai atsigauti.

— Klaidas prišoko ir pasilenkęs pažiūrėjo į mane. Jo veidas... tiesą sakant, jo veidas visuomet būdavo perkreiptas tos pačios kreivos šypsenos. Man daug kartų teko matyti, kaip jis atbula ranka muša Emą Lemėj. Suprantu, tau tai skamba keistai. Kodėl mes nesipriešinome? Kodėl nieko nedarėme? Fizinė prievarta, kurią jis naudojo, mums buvo įprastas dalykas. Tai atrodė normalu. Nežinau, kaip tau paaiškinti. Mes tiesiog neįsivaizdavome, kad gali būti kitaip.

Matas linktelėjo, nors tokia jo reakcija atrodė visiškai neadekvati. Vis dėlto jis suvokė, ką ji norėjo pasakyti. Tokia logika viešpatavo kalėjimuose — jei įvykdavo kas nors baisaus, niekas dėl to per daug nesijaudindavo, nes baisybės paprasčiausiai buvo norma.

— Šiaip ar taip, — tęsė Olivija, — įprasta šypsenėlė buvo dingusi. Jei manai, kad pačios pavojingiausios yra barškuolės gyvatės, vadinasi, nesi sutikęs Klaido Rendžoro. Tačiau tąsyk stovėdamas virš manęs jis atrodė persigandęs. Jis vos gaudė kvapą. Jo marškiniai buvo kruvini. Už jo — šio vaizdo niekuomet nepamiršiu — žemai nuleista galva stovėjo Ema. Gulėjau kraujuodama ir sumušta ir pro šitą pamišėlį sugniaužtais kumščiais žiūrėjau į kitą jo auką. Manau, kad ji ir buvo tikroji jo auka.

„Kur kasetė?" — sukriokė Klaidas. Nesupratau, apie ką jis kalba. Jis užlipo man ant kojos. Aš ėmiau kaukti iš skausmo. Tada Klaidas vėl sušuko: „Tu iš manęs tyčiojiesi, kale? Sakyk, kur ji?" Bandžiau šliaužti, bet atsirėmiau į kampą. Klaidas paspyrė Kasandros kūną nuo tako ir artinosi prie manęs. Buvau įstrigusi ir neturėjau kur dingti. Tada išgirdau iš tolo sklindantį romų lyg avinėlio Emos balsą: „Ne, Klaidai. Prašau." Nenuleisdamas akių nuo manęs, Klaidas metėsi prie jos. Jis smogė iš visų jėgų. Viršutine plaštakos puse prakirto Emai skruostą. Ji griuvo ir dingo man iš akių. Tačiau man buvo gana. Buvau afekto būsenos ir tai mane pastūmėjo veikti. Aš staiga spyriau taikydama truputį žemiau jo kelio. Klaido koja išlinko. Pašokau ir persiverčiau per lovą. Buvau kai ką numačiusi. Kimi kambaryje laikė ginklą. Man tas nepatiko, bet jeigu tau atrodo, kad aš ten labai kentėjau, tai žinok, kad Kimi buvo dar blogiau. Todėl ji visada būdavo apsiginklavusi. Ji turėjo du revolverius. Vieną, dvidešimt antro kalibro mini revolverį, laikė įsikišusi į batą. Netgi šokdama ant pakylos. O kitą slėpė po savo čiužiniu.

Olivija vėl nutilo ir nusišypsojo Matui.

— Ką? — nesuprasdamas, ko ji šypsosi, paklausė Matas.

— Kaip ir tu.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Manai, nieko nežinau apie tavo pistoletą?

Jis buvo visai pamiršęs. Pasičiupinėjo kelnes. Jie galėjo numauti jas ligoninėje. Olivija tylėdama atidarė savo rankinę.

— Štai, — tarė ji ir ištiesė jam pistoletą.

— Nenorėjau, kad policija jį surastų, o dabar grąžinu tau.

— Ačiū, — kvailai išlemeno Matas, žvilgtelėjo į ginklą ir vėl ten pat užsikišo.

— Kam tau jis reikalingas? — pasmalsavo ji.

— Net nežinau.

— Nemanau, kad Kimi taip pat nežinojo. Šiaip ar taip, jis turėjo būti įprastoje vietoje. Klaidui susmukus, aš puoliau prie revolverio. Reikėjo paskubėti. Mano spyris Klaidui padarė nedaug žalos — aš tik įgijau kelias sekundes. Įkišau ranką po viršutinio gulto čiužiniu.

Tuo metu išgirdau, kaip jis staugia: „Kvaila kekšė! Aš tave užmušiu!“ Neabejoju, kad jis būtų taip pasielgęs. Aš mačiau Kasandrą. Mačiau jo veidą. Jei jis būtų mane nutvėręs, jei aš nebūčiau išsitraukusi revolverio, būčiau žuvusi.

Olivija dabar žvalgėsi aplink pakėlusi vieną ranką, tarsi vėl būtų ten, treileryje, ir ieškotų ginklo.

— Mano ranka palindo po čiužiniu. Aš beveik jutau, kaip jis kvėpuoja man į sprandą. Tačiau ginklo neužčiuopiau. Klaidas nutvėrė mane už plaukų. Kai jis jau bandė mane parblokšti žemėn, pirštų galais pajutau metalą. Priešinausi iš visų jėgų, bet Klaidas mane partrenkė. Vis dėlto revolveris buvo mano rankoje. Klaidas jį pastebėjo. Aš nespėjau jo kaip riekiant paimti. Nykščiu ir smiliumi buvau nusitvėrusi už revolverio rankenos. Mėginau įsprausti pirštą ant gaiduko. Deja, Klaidas jau buvo ant manęs. Jis sugriebė mano riešą. Bandžiau su juo grumtis, bet tai buvo ne mano nosiai. Vis tiek nenorėjau pasiduoti. Laikiausi. Tada jis nykščio nagu perrėžė man odą. Klaidas augino ilgus, aštrius nagus. Ar matai?

Olivija sugniaužė kumštį ir jį apvertė, kad Matas vidinėje jos riešo pusėje pamatytų baltą pusmėnulio formos randą. Tačiau Matas buvo jį pastebėjęs jau anksčiau. O kažkada ji pasakojo, kad toji žymė jai liko nukritus nuo žirgo.

— Tai padarė Klaidas Rendžoras. Nagą jis įsmeigė taip giliai, kad ištryško kraujas. Iš skausmo išmečiau revolverį. Jis vis dar laikė mane už plaukų. Tada sviedė mane ant lovos, o pats užsiropštė ant viršaus. Paskui nutvėrė man už kaklo ir ėmė spausti. Jis šaukė. Tai viskas, ką prisimenu. Jis bandė iš manęs išspausti gyvybę ir garsiai šaukė. Ne šiaip sau. Jis buvo apimtas baimės. Jis smaugė mane ir maldavo: „Tik pasakyk man, kur ji. Tik pasakyk...“

Olivija švelniai ranka palietė savo kaklą.

— Aš priešinausi. Spardžiausi, mosikavau, bet jaučiau, kaip senka jėgos. Nieko blogiau būti jau nebegalėjo. Jaučiau kaklą gniaužiančius jo pirštus. Aš merdėjau. O tada išgirdau šūvį.

Jos ranka nusileido jai prie šono. Valgomajame ėmė mušti senovinis laikrodis, dovanotas Bernio ir Maršos vestuvių proga. Olivija palaukė, kol jis nutils.

— Šūvis nebuvo garsus. Jis greičiau priminė lūžtančios lazdos triokštelėjimą. Turbūt todėl, kad revolveris buvo tik dvidešimt antro kalibro, nežinau. Po akimirkos Klaido gniaužtai atsileido. Jo veidas atrodė labiau nustebęs, negu iškreiptas skausmo. Jis nuvirto nuo manęs. Ėmiau springti, viaukséti. Nusiritau į šoną godžiai rydama orą. Už jo stovėjo Ema Lemėj. Nukreipusi į jį revolverį. Atrodė, dabar pratrūko tai, kas buvo susikaupę per visus pažeminimų ir skriaudų metus. Ji nesislėpė. Ji nenuleido akių. Klaidas, apimtas baisaus įniršio, atsisuko į ją, ir ji iššovė dar kartą, tiesiai jam į veidą. Paskui dar sykį spustelėjo gaiduką, ir Klaidas Rendžoras buvo negyvas.

38 skyrius

Motyvas.

Dabar Lorena žinojo motyvą. Jei pats vaizdo įrašas dar nebuvo įrodymas, tai Čarlis Talėjus, kurį bet kas pavadintų šunkara, ne tik permiegojo su Mato Hunterio žmona, — Lorena galėjo lažintis, kad moteris šviesiu peruku šiame vaizdo įraše buvo ne kas kita kaip Olivija Hunter, — bet ir užsitraukė ant savo galvos nemalonumų nusiųsdamas šiuos vaizdus Matui.

Pasityčiodamas iš jo.

Tiesiog nusišlapindamas ant jo.

Mesdamas jam iššūkį, jei jums patinka šis terminas.

Tai buvo virš visko. Aišku kaip dukart du keturi.

Tačiau šioje istorijoje būta per daug faktų, kurie iš pirmo žvilgsnio atrodydavo akivaizdūs. Deja, po kelių minučių visos ankstesnės teorijos supliukšdavo. Kad ir tai, jog Maksą Darou nužudė prostitutė. Na, kad ir Čarlio Talėjaus nužudymas, labai primenantis įprastą scenarijų su pavydžiu vyru, jei tik jį iš tikrųjų buvo galima pritaikyti šiam atvejui. Tačiau ką bendra visa tai turi su Ema Lemėj, Nevados FTB ir visa kita informacija, kurią ji sužinojo Džoanos Tarston kabinete?

Ėmė vibruoti telefonas. Numerio nerodė.

— Alio?

— Kas nutiko, kad paskelbėte žodinį Hunterio portretą?

Kalbėjo Lensas Baneris.

— Ar tu kada nors miegi? — paklausė Lorena.

— Tik ne vasarą. Man patinka žiemos miegas. Kaip meškinui. Tai kas atsitiko?

— Mes jo ieškome.

— Liaukitės, Lorena, su visais tais ypatingais požymiais. Tiesa, aš nežinau visų detalių.

— Tai ilga istorija, Lensai, ir aš šiąnakt dėl jos nesumerkiau akių.

— Jo žodinis portretas pagarsintas tik Niuarke.

— Nesupratau?

— Ar kas nors buvo nuvažiavęs pas Hunterio brolienę?

— Nemanau.

— Aš gyvenu tik per kvartalą nuo jos, — tarė Lensas Baneris. — Tai žinok, kad aš jau vykstu.

39 skyrius

Nejudėjo nei Matas, nei Olivija. Pasakojimas ją tiesiog išsunkė. Jis tai puikiai suprato. Jis jau norėjo žengti arčiau jos, bet Olivija pakėlė ranką.

— Kartą man teko matyti seną Emos Lemėj nuotrauką. Ji buvo ne tik labai graži, bet ir sumani. Jei kas nors tikėjosi klasta iš ten ištrūkti, tai daugiausia šansų turėjo Ema. Tačiau, kaip žinai, nė vienai nepavyko. Man tuomet buvo aštuoniolika, Matai, bet aš jaučiau, kad mano gyvenimas baigėsi. Taigi tą akimirką buvome dviese — aš žiaukčiojau, o Ema tebelaikė rankoje revolverį. Ji ilgai nenuleido akių nuo Klaido ir paprasčiausiai laukė, kol aš atgausiu kvapą. Tam prireikė kelių minučių. Tada ji pasisuko į mane, pažvelgė giedru žvilgsniu ir tarė: „Reikia paslėpti jo kūną." Prisimenu, kad papurčiau galvą. Pasakiau jai, kad nenorėjau nieko panašaus. Įdomu tai, jog ji nei sutriko, nei pakėlė balsą. Tai buvo labai keista. Ji atrodė tokia... rami.

Matas įsiterpė:

— Ji buvo ką tik nugalabijusi savo kankintoją.

— Iš dalies taip.

— O kas dar?

— Atrodė, ji visada tik ir laukė šio momento. Tarytum būtų žinojusi, jog vieną dieną tai atsitiks. Pasakiau jai, kad turėtume iškviesti policiją. Ema prieštaraudama, bet ramiai ir nerodydama jokio nepasitenkinimo papurtė galvą. Revolverį tebelaikė rankoje. Ji nenukreipė jo į mane. Aš jai pasiūliau: „Mes galėtume jiems papasakoti visą tiesą. Juk tai buvo būtinoji gintis. Parodysime mėlynes man ant kaklo. Po velnių, mes jiems parodysime Kasandrą."

Matas pasimuistė kėdėje. Olivija, tai pamačiusi, nusišypsojo.

— Žinau, — tarė ji. — Ar ne ironiška? Būtinoji gintis. Tu taip pat panašiai teisinaisi. Man atrodo, mes abu esame išgyvenę tą patį. Galbūt ir tu, tąsyk stovėdamas apsuptyje, neturėjai kito pasirinkimo. Bet kuriuo atveju, tu gyvenai visiškai kitame pasaulyje. Tu pasitikėjai policija. Tu manei, kad nugalės tiesa. Tačiau mes tokių vilčių neturėjome. Ema šovė į Klaidą tris kartus: vieną — į nugarą, o dukart — į veidą. Versija apie būtinąją gintį niekas nebūtų patikėjęs. O jei ir būtų, tai Klaidas savo pusbroliui mafijozui padėjo susikrauti nemažus pinigus. Jis tai tikrai mūsų nepaliktų gyvų.

— Ir ką gi jūs padarėte? — paklausė Matas.

— Aš buvau labai sutrikusi. Tačiau Ema ir toliau stengėsi man išaiškinti, į kokią keblią situaciją pakliuvome. Neturėjome kito pasirinkimo. Iš tikrųjų. O paskui ji man pateikė svariausią argumentą.

— Kokį?

— Ema pasakė: „O ką, jeigu viskas taip gražiai užsibaigtų?"

— Kaip tai „viskas taip gražiai užsibaigtų?" — nesuprato Matas.

— Tai yra, jeigu policija mumis patikėtų, o Klaido pusbrolis paliktų ramybėje.

Ji nutilo ir nusišypsojo.

— Vis tiek nepagaunu minties, — prisipažino Matas.

— Kurgi mes eitume? Ema ir aš. Ką mes darytume, jei mano planas pavyktų?

Dabar jis suprato.

— Reikėtų likti ten pat, kur ir buvote.

— Teisingai. Turėjome vienintelį šansą, Matai. Klaidas namie buvo paslėpęs šimtus tūkstančių dolerių. Ema pareiškė, kad mes juos pasiimsime. Pasidalysime juos ir paspruksime. Viską pradėsime iš naujo. Ema jau audė mintį. Ištisus metus planavo pabėgimą, tačiau jai neužteko drąsos. Neužteko jos nei man. Nei kuriai kitai merginai.

— Tačiau dabar užtenka.

Olivija linktelėjo.

— Ji paaiškino, kad jei paslėpsime Klaidą, jie pamanys, jog jis kartu su ja paspruko. Jie ims ieškoti jųdviejų. Arba pamanys, kad jie abu buvo nužudyti ir užkasti. Tačiau jai reikėjo mano pagalbos. Tada aš paklausiau: „O kaip aš? Klaido draugai juk žino, kaip aš atrodau. Juk jie mane sumedžios. O kaip paaiškinti Kasandros mirtį?“ Bet Ema jau žinojo, kaip pasielgti. Ji paprašė: „Duok man savo piniginę.“ Įkišau ranką į kišenę ir išsiėmiau. Ji išsitraukė mano asmens pažymėjimą — tais laikais Nevados valstijoje nereikalavo nuotraukos asmens dokumente — ir įgrūdo jį į Kasandros kišenę. „Kada grįžta Kimi?“ — paklausė manęs. Išgirdusi, kad po trijų dienų, ji apsidžiaugė, jog turėsime marias laiko. Tada ji tęsė: „Paklausyk manęs. Nei tu, nei Kasandra neturėjote tikros šeimos. Kasandros motina ją išvarė prieš daugelį metų. Jie niekam nepasakos.“

Tada aš pasakiau, kad nieko nesuprantu. Ema tarė: „Apie tai svajojau daugelį metų. Kai jis mane mušdavo. Kai mane smaugdavo, kol apalpdavau. Kai jis atsiprašinėdavo, žadėdavo daugiau niekada šitaip nebesielgti ir sakydavo, jog mane myli. Kai grasindavo mane susekti ir užmušti, jei kada nors pabėgsiu. O ką, jei aš nužudžiau Klaidą ir jį užkasiau, jei tiesiog paėmiau pinigus ir pabėgau ten, kur būtų saugu? O ką, jeigu aš šitaip atsiteisiau už visa tai, ką buvau padariusi šitoms merginoms? Juk ir tu panašiai svajodavai, ar ne Kende? Apie pabėgimą?“

Matas tarė:

— Svajodavai.

Olivija iškėlė smilių.

— Tik vienas skirtumas. Jau buvau minėjusi, kad maniau, jog mano gyvenimas jau pasibaigęs. Aš jau buvau išnykusi iš savo gyvenimo knygos. Tiesa, stengiausi būti žvali ir linksma. Bandžiau

svajoti. Vis dėlto turėjau į ką įsikibti. Klausyk, aš nenoriu per daug sureikšminti tos nakties Vegase, bet aš ją, Matai, vis prisimindavau. Galvodavau apie tai, kaip tavo dėka buvau pasijutusi. Galvodavau apie pasaulį, kuriame tu gyvenai. Prisiminiau, apie ką man pasakojai: apie šeimą ir apie tai, kur tu užaugai, apie tavo draugus ir mokyklą. Tu net nenujautei ir iki šiol negali įsivaizduoti, kad pasakojai man apie tokius namus, kurių aš nedrįsdavau nė įsivaizduoti.

Matas nieko nepratarė.

— Negalėčiau pasakyti, kiek kartų po mūsų išsiskyrimo svajojau susirasti tave.

— Tai kodėl neieškojai?

Ji palingavo galvą.

— Tu turėtum suprasti, ką reiškia būti įkalintam.

Jis linktelėjo bijodamas atsakyti.

— Tačiau tai jau nebeturėjo reikšmės, — tęsė Olivija. — Svajoti jau buvo per vėlu. Kaip tu pats esi sakęs, net ir supančiotos turėjome kažką daryti. Staiga sumanėme planą. Iš tikrųjų, viskas atrodė labai paprasta. Pirma, Klaido kūną suvyniojome į antklodę ir įgrūdome ant galinės automobilio sėdynės. „Vištidę" užrakinome pakabinama spyna. Ema žinojo tą vietą, kur, anot jos, Klaidas buvo palikęs mažiausiai dviejų merginų kūnus. Dykumoje. Palaidojome jį šitoje dykoje žemėje, paskubomis iškastame negiliame kape. Tada Ema paskambino į klubą įsitikinti, ar visos merginos dirbs iki paryčių, kad nė viena per anksti nesugrįžtų atgal į „vištidę".

Grįždamos sustojome prie jos namų išsimaudyti. Palindusi po šilto vandens srove pagalvojau, kad nusiplaudamos nuo savęs kraują atrodome šiurpiai, tarsi scenoje iš „Makbeto".

Jos veide trumpam pasirodė blanki šypsena.

— Tačiau buvo kitaip? — paklausė Matas.

Olivija iš lėto papurtė galvą.

— Buvau ką tik dykumoje užkasusi žmogų. Naktį jį išsikas ir sudraskys šakalai. Išsinešios jo kaulus. Apie tai man pasakojo Ema. Ir aš nė kiek neėmiau į galvą.

Ji žvelgė į Matą, tarsi drąsindama mesti jai kaltinimą.

— Ką darėte paskui?

— Nenori atspėti?

— Papasakok.

— Man... man atrodo, kad Kendesė Poter buvo niekas. Niekas netgi neužregistravo jos ankstyvos mirties. Ema, kaip jos darbdavė ir kone globėja, pranešė policijai. Ji pareiškė, kad nužudyta viena iš jos merginų. Atvykus policijai, Ema parodė Kasandros kūną su mano asmens pažymėjimu kišenėje. Ema atpažino kūną ir patvirtino, jog tai yra viena iš jos merginų — Kendesė Poter — Kendė Nendrė. Artimųjų ji neturėjo. Niekas tuo nė nepasidomėjo. O kam to reikia? Kam prisidaryti papildomų rūpesčių? Su Ema pasidalijome pinigus. Man teko daugiau kaip penkiasdešimt tūkstančių. Ar gali įsivaizduoti? Visos klube dirbančios merginos turėjo suklastotus dokumentus, todėl gauti naują man nebuvo jokia problema.

— Ir tu tiesiog pabėgai?

— Taip.

— O Kasandra? — pasiteiravo Matas.

— O ką?

— Nejaugi niekas taip ir nepasidomėjo, kas jai nutiko?

— Pas mus ateidavo ir išeidavo milijonas merginų. Ema visoms pareiškė, jog ji išeina — žmogžudystė ją labai išgąsdinusi. Pabėgo ir dar dvi persigandusios merginos.

Matas pakraipė galvą bandydamas susigaudyti.

— Kai susitikome pirmą kartą, tu vadinaisi Olivija Murėj?

— Taip.

— Ir tu vėl pasirinkai šį vardą?

— Tai buvo vienintelis kartas. Tą vakarą, kai susitikome. Ar teko kada nors skaityti knygą „Gudrybė laike"?

— Žinoma. Atrodo, penktoje klasėje.

— Vaikystėje tai buvo mano mėgstamiausia knyga. Pagrindinė jos veikėja — Megė Murėj. Todėl aš ir pasirinkau šią pavardę.

— O kodėl Olivija?

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Šis vardas skambėjo kaip visiška Kendės priešingybė.

— O toliau?

— Mudvi su Ema viena kitai davėme žodį. Niekada niekam ne-

pasakosime tiesos — kad ir kas atsitiktų, — nes, prasitarus vienai, iškiltų pavojus kitos gyvybei. Mes netgi prisiekėme. Noriu, kad tu suprastumei, kaip iškilmingai daviau šią priesaiką.

Matas nežinojo, ką atsakyti.

— Paskui tu nuvykai į Virdžiniją?

— Taip.

— O kodėl?

— Todėl, kad ten gyveno Olivija Murėj. Tai buvo toli nuo Vegaso arba Aidaho. Aš išgalvojau biografiją. Lankiau Virdžinijos universitete rengiamus kursus. Žinoma, neoficialiai — tai buvo prieš sugriežtinant tvarką. Aš tik sėdėdavau auditorijose. Trindavausi bibliotekoje ir universiteto kavinėje. Susitikdavau su įvairiais žmonėmis. Jie paprasčiausiai įsivaizdavo, jog esu studentė. Po kelerių metų išdrįsau laikyti egzaminus. Paskui gavau darbą. Niekada negalvodavau nei apie praeitį, nei apie Kendę. Kendesė Poter buvo mirusi.

— O tada pasipainiojau aš?

— Galima sakyti, taip. Klausyk, juk aš buvau iš baimės virpantis vaikas. Pabėgau bandydama susikurti savo gyvenimą. Tikrą. Jei atvirai, tai vyrais paprasčiausiai nesidomėjau. Tada tu nusamdei „DataBetter“, pameni?

Matas linktelėjo:

— Taip.

— Man užteko to gyvenimo, kurį gyvenau. Tačiau tada išvydau tave ir... na, tiesiog nežinau. Galbūt norėjau sugrįžti į aną mūsų susitikimo naktį. Į trapią svajonę. Tu, Matai, šaipaisi iš minties apie gyvenimą čionai. Tu nesupranti, kad ši vieta, šis miestas, yra pati geriausia vieta gyventi.

— Ir todėl nori čia persikelti?

— Su tavimi, — atsakė ji, maldaujančiomis akimis žvelgdama į Matą. — Nejaugi nesupranti? Aš niekada netikėdavau plepalais apie sielos dvynius. Tu žinai, ką esu patyrusi... tačiau galbūt, na, nežinau, galbūt mūsų žaizdos mums išeina į naudą. Galbūt kančios mus išmokė viską labiau vertinti. Mes išmokome kovoti už tai, ką kiti žmonės laiko įprastu, savaime suprantamu dalyku. Tu mane myli, Matai. Juk tu nepatikėjai, kad aš turiu kažkokį meilės romaną. Tu kantriai lau-

kei, kada pagaliau paaiškės visa tiesa tik todėl, kad, nepaisant šio viso mano pasakojimo, vienintelis mane tikrai pažįsti. Tu esi vienintelis. Taip, aš noriu čia persikelti ir kartu su tavimi auginti mūsų vaikus. Man daugiau nieko nereikia.

Matas prasižiojo, tačiau lūpos nė nekrustelėjo.

— Gerai, — tarė ji nežymiai nusišypsodama. — Tau sunku sutalpinti tokią daugybę informacijos.

— Nieko tokio. Tiesiog... — jis nežinojo, kaip paaiškinti. Jausmai kunkuliavo. Jam reikėjo nusiraminti. — O kas atsitiko dabar? Kaip jie tave surado po tiek metų?

— Jie manęs nesurado, — atsakė Olivija. — Aš juos suradau.

Matas jau norėjo užduoti kitą klausimą, kai ant sienos vėl ėmė šokti automobilio priekinių žibintų šviesos. Staiga jos sustojo viename taške. Pernelyg ilgai. Matas kilstelėjo ranką prašydamas patylėti. Abu įsiklausė. Variklis tyliai dirbo tuščiąja eiga, tačiau abejonių nekilo: jis stovėjo visai arti. Jie neapsiriko.

Mato ir Olivijos žvilgsniai susitiko. Matas nuėjo prie lango ir vogčiomis dirstelėjo laukan.

Automobilis stovėjo kitoje gatvės pusėje. Šviesos užgeso. Po kelių sekundžių nutilo variklis. Tai buvo tas pats automobilis, kuriame Matas sėdėjo vos prieš keletą valandų.

Tai buvo Lenso Banerio mašina.

40 skyrius

Lorena vėl įpuolė į apklausos kambarį.

Singla apžiūrinėjo savo nagus.

— Advokato vis dar nėra.

Lorena akimirką tiesiog stebėjo ją. Ji galvojo, ką reiškia atrodyti kaip Singla Šeiker, kai vyrai vizgina apie tave uodegas, o tu žinai, jog gali daryti su jais ką tik nori. Kažką tokio, tiesa, nedaug, turėjo ir Lorenos motina, tačiau įdomu, ką moteriai reiškė būti panašiai į Singlą

Šeiker? Ar tai privalumas, ar trūkumas? Ar imtum pasikliauti šiais savo aktyvais kitų savybių sąskaita? Lorena nemanė, kad Singla galėtų taip elgtis, tačiau šis jos bruožas buvo tikrai grėsmingas ginklas.

— Atspėkite, ką radome jūsų darbo kompiuteryje? — kreipėsi Lorena.

Singla sumirksėjo. Tačiau to visiškai užteko. Ji suprato. Lorena išėmė Čarlio Talėjaus nuotrauką kartu su keliais geresniais vaizdo įrašo kadrais. Ji padėjo visa tai ant stalo priešais Singlą. Ši tik trumpam dirstelėjo.

— Aš nekalbu, — atsakė Singla.

— Tai gal linktelėtum?

— Ką?

— Aš pati kalbėsiu. Jei nori, gali linksėti galva. Man atrodo, kad dabar viskas yra pakankamai aišku, — Lorena atsisėdo, suglaudė rankas ir padėjo jas ant stalo. — Mūsų laboratorijos vaikinai nustatė, kad šie kadrai yra perkelti iš mobiliojo telefono su vaizdo kamera. Dabar pasakysiu, kaip, mūsų manymu, klostėsi įvykiai. Čarlis Talėjus buvo šiek tiek iškrypėlis. Mes tai žinome. Tai nusikaltėlis, kurio biografijoje svarbią vietą užima smurtas ir iškrypimai. Kad ir kaip ten būtų, tačiau jis susitinka su Olivija Hunter. Aš dar nežinau visų detalių. Galbūt jūs mums papasakosite, kai atvyks jūsų advokatas. Bet kuriuo atveju, dėl vienokių ar kitokių liguistų priežasčių jis nusprendžia papokštauti ir nusiunčia savo fotografiją ir vaizdo įrašą mūsų bendram bičiuliui Matui Hunteriui. Matas gautus kadrus perduoda jums. Kadangi esate gera savo srities specialistė, išsiaiškinate, kad šiuose kadruose užfiksuotas vyras yra Čarlis Talėjus, kuris apsistojęs „Howard Johnson“ viešbutyje šalia Niuarko oro uosto. O galbūt sužinote, jog ten yra apsistojusi Olivija Hunter. Tiksliai nežinau.

Singla atsakė:

— Netiesa.

— Tačiau labai arti tiesos. Detalių nežinau, o be to, man ir nerūpi, kodėl ar kaip Hunteris atvyko pas jus. Tačiau akivaizdu yra tai, kad jis kreipėsi į jus. Tai, kad jis perdavė jums nuotrauką ir vaizdo įrašą. Tai, kad jūs suradote Čarlį Talėjų. Tai, kad abu nuvykote pas jį

į viešbutį, idant surengtumėte akistatą. Tai, kad Talėjus ir Hunteris susimušė. Tai, kad Hunteris buvo sužeistas, o Talėjus mirė.

Singla nuleido akis.

— Norėtumėte ką nors pridurti? — paklausė Lorena.

Vėl suskambo jos mobilusis telefonas. Lorena išsitraukė jį, spragtelėjo atidarydama ir atsiliepė:

— Alio.

— Tai tavo draugiškai nusiteikęs kaimynas Lensas.

— Kas atsitiko?

— Atspėk, kur dabar esu.

— Priešais Maršos Hunter namą.

— Bingo. O dabar spėk, kieno automobilis stovi prie jos namo?

Lorena atsitiesė.

— Tau reikia pastiprinimo?

— Jie jau atvyksta.

Lorena uždarė telefono dangtelį. Singla nenuleido nuo jos akių.

— Dėl Mato?

Lorena linktelėjo.

— Mes ketiname jį suimti.

— Jo nervai neatlaikys.

Lorena patraukė pečiais. Ji laukė.

Singla krimstelėjo nagą.

— Jūs klaidingai supratote.

— Kaip tai?

— Jūs manote, kad šiuos vaizdelius Matui atsiuntė Čarlis Talėjus.

— Nejaugi ne?

Singla iš lėto papurtė galvą.

— Tai kas gi?

— Geras klausimas.

Lorena atsisėdo atgal. Ji galvojo apie Čarlio Talėjaus fotografiją. Jis stovėjo pakelta ranka, tarsi būtų drovėjęsis, kad yra fotografuojamas. Jis pats savęs juk nefotografavo.

— Tai neturi reikšmės. Po kelių minučių Matas bus suimtas.

Singla atsistojo. Ji ėmė vaikštinėti. Sukryžiavo ant krūtinės rankas.

— O gal, — ji vėl prabilo, — šie kadrai yra dideli spąstai.

— Ką?

— Nagi, Lorena, pati pasukite galvą. Ar jums neatrodo, kad viskas yra pernelyg aišku?

— Dauguma žmogžudysčių bylų yra būtent tokios.

— Niekų kalbos.

— Radus negyvą vyrą reikia pasidomėti jo meilės reikalais. Radus negyvą moterį reikia pasidomėti jos draugužiu arba vyru. Dažniausiai viskas būna paprasta.

— Išskyrus tai, kad Čarlis Talėjus nebuvo Olivijos Hunter meilužis.

— Ir kokiu būdu jūs tai išsiaiškinote?

— Ne aš tai išsiaiškinau, o Matas.

— Aš vis dar laukiau atsakymo, kokiu būdu.

— Todėl, kad šie kadrai yra klastotės.

Lorena prasižiojo norėdama kažką sakyti, tačiau nieko netarusi nusprendė išlaukti iki galo.

— Todėl Matas šiąnakt ir atvyko į mano kabinetą. Jis prašė padidinti vaizdą. Jis suprato, kad šie kadrai nebuvo tokie, kaip norėta juos pateikti. Jam tai toptelėjo į galvą pradėjus lyti.

Lorena atsilošė ir išskėtė rankas.

— Geriau paaiškinkite viską nuo pat pradžių.

Singla paėmė Čarlio Talėjaus nuotrauką.

— Ką gi, ar matote štai šitą langą ir kaip pro jį šviečia saulė?..

41 skyrius

Lenso Banerio automobilis stovėjo kitoje gatvės pusėje priešais Maršos namą.

— Tu pažįsti jį? — Olivija paklausė Mato.

— Taip. Mes kartu lankėme mokyklą. Jis dirba miesto policijoje.

— Jis atvyko pasiteirauti apie užpuolimą?

Matas neatsakė. Galimas daiktas, pamanė jis. Tikriausiai ir Singla buvo suimta todėl, kad policija norėjo surašyti oficialų ir išsamų protokolą. Galbūt Mato, kaip nukentėjusiojo arba liudytojo, pavardė buvo paskelbta per policijos radiją, o Lensas ją nugirdo. Galbūt tai reiškė tik ankstesnio Matui nemalonaus pokalbio tąsą?

Bet kuriuo atveju dėl šio vizito nereikėjo per daug jaudintis. Jei Lensas ateitų prie durų, Matas paprasčiausiai jį išprašytų. Jis turėjo tokią teisę. Jie negali suimti liudytojo vien už tai, kad šis atsisako laiku užpildyti protokolą.

— Matai?

Jis atsisuko į Oliviją.

— Tu minėjai, kad ne jie tave surado, o tu juos suradai.

— Būtent.

— Atrodo, nepagavau minties.

— Todėl, kad tai yra sudėtingiausia pasakojimo dalis, — atsakė Olivija.

Jis manė — ne, vylėsi, — kad ji juokauja. Jis stengėsi išlikti tvirtas, bandė tai, ką išgirdo, padalyti atskirais fragmentais, aiškinti racionaliai arba paprasčiausiai blokuoti.

— Aš buvau daug primelavusi, — tęsė ji, — bet didžiausias melas buvo šis, paskutinysis.

Matas liko stovėti prie lango.

— Aš tapau Olivija Hunter. Apie tai ką tik papasakojau. Kendesė Poter man buvo mirusi. Išskyrus... išskyrus vieną jos dalelę, kurios niekuomet negalėjau numarinti.

Ji nutilo.

— Kas tai? — švelniai paklausė Matas.

— Būdama penkiolikos pagimdžiau.

Jis užsimerkė.

— Buvau labai išsigandusi ir per ilgai slėpiau. Išsiliejus vandenims, globėja nuvežė mane į kliniką. Jie davė man pasirašyti visą šūsnį dokumentų. Buvo sumokėta, bet aš nežinau sumos. Man neteko matyti šitų pinigų. Gydytojas man davė narkozę. Pagimdžiau. Kai atsibudau...

Jos balsas nutrūko. Tačiau po trumpos pauzės, gūžtelėjusi pečiais, Olivija užbaigė:

— Aš netgi nežinojau, kas gimė — berniukas ar mergaitė.

Matas neatitraukė akių nuo Lenso automobilio. Jis pasijuto taip, tarsi staiga iš jo širdies būtų kažkas išplėšta.

— O tėvas?

— Jis mane paliko vos tik išgirdęs, jog laukiuosi. Aš buvau apimta depresijos. Praėjus porai metų, jis žuvo automobilio avarijoje.

— Ir tu niekada nesužinojai, kas nutiko tavo kūdikiui?

— Niekada. Nieko. Tiesa, daugeliu atžvilgių dėl to jaučiausi visiškai gerai. Netgi norėdama įsikišti į jos gyvenimą nebūčiau galėjusi to padaryti dėl savo padėties. Nors tai nereiškia, kad man nerūpėjo arba aš negalvodavau apie tolesnį jos likimą.

Trumpam įsivyravo tyla. Matas atsisuko ir pažvelgė žmonai į akis.

— Tu pasakei „jai".

— Ką?

— Dabar, ką tik. Prieš tai buvai sakiusi, kad nežinojai, kas tau gimė — berniukas ar mergaitė. Paskui sakei, kad nenorėjai kištis į *jos* gyvenimą, kad galvodavai apie tai, kas galėjo *jai* nutikti.

Olivija nieko neatsakė.

— Ar seniai sužinojai, jog tai buvo mergaitė?

— Vos prieš keliolika dienų.

— Ir kaip tau pavyko?

Olivija išsitraukė dar vieną popieriaus lapelį.

— Ar teko ką nors girdėti apie įvaikinimo paramos grupes internete?

— Iš tikrųjų neteko.

— Tai yra interneto svetainės, kurių pagalba įvaikinti asmenys gali ieškoti savo biologinių tėvų arba atvirkščiai. Aš nuolat jose lankydavausi. Tiesiog iš smalsumo. Niekada nemaniau, kad galiu surasti. Kendesė Poter jau senų seniausiai buvo mirusi. Net jeigu ji ir būtų ieškojusi savo biologinės motinos, tai sužinojusi būtų nutraukusi paiešką. Be to, aš vis tiek negalėjau prasitarti apie save. Buvau

davusi žodį. Net jeigu mano vaikas surastų mane, jai tas atneštų tik skausmą.

— Tačiau vis tiek lankydavaisi šiose interneto svetainėse?

— Taigi.

— Ir dažnai?

— Ar tai svarbu, Matai?

— Manau, ne.

— Nesupranti, kodėl taip elgiausi?

— Suprantu, — atsakė jis, nors ir abejodamas, ar teisingai galvoja. — Ir kas atsitiko?

Olivija ištiesė jam popieriaus lapą.

— Radau štai šį skelbimą.

Popierius buvo gerokai aptrintas — aišku, kad daug kartų išlankstytas ir vėl sulankstytas. Data skelbimo viršuje rodė, jog jis paskelbtas prieš keturias savaites. Jame buvo rašoma:

Tai skubus ir konfidencialus pranešimas. Prieš aštuoniolika metų, vasario 12 d., dr. Eriko Tekvestos klinikoje Meridiane, Aidaho valstijoje, įdukrinome mergaitę. Kūdikio motina, Kendesė Poter, yra mirusi. Apie tėvą neturime jokių žinių. Mūsų dukra sunkiai serga. Jai kuo skubiausiai reikalingas inksto donoras, kuriuo gali būti tik kraujo giminaitis. Mes ieškome žmogaus, kuris galėtų ir sutiktų tapti donoru. Jei esate mirusiosios Kendesės Poter giminaitis(-ė), prašome susisiekti su mumis...

Matas perskaitė kelis kartus iš eilės.

— Privalėjau kažką daryti, — paaiškino Olivija.

Jis netekęs žado linktelėjo.

— Nusiunčiau tėvams elektroniniu paštu laišką. Pirmiausia apsimečiau sena Kendesės Poter drauge, tačiau jie nenorėjo man atskleisti jokios informacijos. Nežinojau, ko griebtis. Parašiau dar kartą ir patikinau, kad mane su ja iš tiesų sieja kraujo ryšys. Tada visa tai pakrypo gana keista linkme.

— Kodėl?

— Manau... na, nežinau... staiga jos tėvai ėmė išsisukinėti. Susitarėme susitikti asmeniškai. Sutarėme, kada ir kur.

— Niuarke?

— Taip. Jie man netgi užsakė kambarį. Man reikėjo tik užsiregistruoti ir laukti, kol jie pasirodys. Taip ir padariau. Galiausiai paskambino kažkoks vyras ir paprašė ateiti į 508 kambarį. Kai įėjau, jis paaiškino turįs apieškoti mano lagaminą. Spėju, tada ir ištraukė mano telefoną. Paskui jis paprašė nueiti į vonios kambarį ir ten persirengti — užsimauti peruką ir apsivilkti suknelę. Nesupratau kodėl, bet jis man paaiškino, jog turime kai kur nuvykti, o jis nenorįs, kad mus kas nors atpažintų. Buvau per daug išsigandusi, kad neklausyčiau. Jis taip pat užsimovė ant galvos peruką, tamsiai juodą. Man išėjus iš vonios paprašė atsisėsti ant lovos. Tada ėmė artintis prie manęs, kaip ir pats esi matęs. Priėjęs prie lovos sustojo ir pasakė žinąs, kas esu. Tada pareiškė, kad norėdama išsaugoti savo dukros gyvybę turiu į jo sąskaitą pervesti pinigų. Jo reikalavimą turėčiau įvykdyti kuo skubiau.

— Ir tu tai padarei?

— Taip.

— Kokią sumą?

— Penkiasdešimt tūkstančių dolerių.

Matas linktelėjo dėdamasis ramus. Tai visi pinigai, kuriuos jie turėjo.

— O toliau?

— Jis pareiškė, kad reikia daugiau. Dar penkiasdešimties tūkstančių. Pasakiau, jog neturiu tiek pinigų. Susiginčijome. Galų gale pažadėjau duoti daugiau, kai pamatysiu savo dukrą.

Matas nuleido akis.

— Ką? — paklausė ji.

— Ir tau nekilo įtarimas?

— Dėl ko?

— Kad tave paprasčiausiai mulkina.

— Žinoma, — atsakė Olivija. — Esu skaičiusi apie sukčius, kurie dedasi turį informacijos apie dingusius be žinios Vietname. Jie įkalba dingusiųjų artimuosius finansuoti tariamą paiešką. Žmonės tiesiog desperatiškai trokšta tokios tiesos, todėl neįstengia suprasti, jog tai tėra akių dūmimas.

— Na ir?

— Kendesė Poter mirusi, — tęsė ji. — Kokia prasmė bandyti išvilioti pinigus iš mirusios moters?

— Gal kas nors sužinojo, kad esi gyva?

— Kaip?

— Nežinau. Gal ką nors prasitarė Ema Lemėj?

— Tarkime, kad taip. Kas tada? Niekas nežinojo, Matai. Vienintelis žmogus Vegase, kuriam aš apie tai papasakojau, buvo mano draugė Kimi, tačiau netgi ji nežinojo visko — gimimo datos, miestelio Aidahe, gydytojo pavardės. Iš tikrųjų aš ir pati buvau pamiršusi jo pavardę ir prisiminiau tik perskaičiusi skelbimą. Vieninteliai, kurie galėjo turėti visą informaciją, buvo mano dukra arba jos įtėviai. Net jeigu tai buvo apgaulė, kuriai įgyvendinti reikėjo peruko ir taip toliau, turėjau joje dalyvauti. Supratau, kad į šią istoriją vienaip ar kitaip yra įpainiota ir mano dukra. Nejaugi tau taip neatrodo?

— Iš tikrųjų, — atsakė Matas. Tiesa, jis jautė jos logikoje spragų, tačiau dabar buvo ne laikas apie jas kalbėti. — Ir kas tada?

— Aš primygtinai reikalavau pasimatyti su savo dukra. Jis pažadėjo suorganizuoti mūsų susitikimą. Tada turėjau perduoti likusius pinigus.

— Kada?

— Rytoj vidurnaktį.

— Kur?

— Reno.

— Nevadoje?

— Taip.

Ir vėl Nevada.

— O tu pažįsti tokį Maksą Darou?

Ji neatsakė.

— Olivija?

— Tai buvo vyras juodu peruku. Tas, su kuriuo buvau susitikusi. Aš jį pažinojau ir Vegase. Jis dažnokai trindavosi klube.

Matas nesuprato, ką visa tai galėtų reikšti.

— O kur konkrečiai?

— Centriniame Lein Draive 488. Turiu lėktuvo bilietą. Darou

liepė niekam nepasakoti. Jei nenuvykčiau... Nežinau, Matai. Jie pasakė, kad nepasigailės mano dukros.

— Nepasigailės tavo dukros?

Olivija linktelėjo. Jos akys buvo sklidinos ašarų.

— Nežinau, kas iš tikrųjų vyksta. Nežinau, ar ji serga, ar jie ją pagrobė, o gal, po galais, ji pati šioje istorijoje vaidina kažkokį vaidmenį.Tačiau ji tikrai yra, ji gyva, todėl privalau vykti pas ją.

Matas bandė susigaudyti jos pasakojime, tačiau nesisekė. Suskambo jo mobilusis telefonas. Matas instinktyviai norėjo jį išjungti, tačiau susigriebė, kad geriau to nedaryti. Tokiu laiku jam galėjo skambinti Singla. Galbūt ji pakliuvo į bėdą ir dabar jai reikėjo pagalbos. Jis žvilgtelėjo į ekraną, norėdamas pamatyti skambinančiojo telefono numerį. Deja, mirksėjo tik žodis „Kviečia". Galėjo skambinti iš policijos skyriaus.

— Alio?

— Matai?

Jis sustingo. Balsas panašus į Viduramžio.

— Čia tu, Aikai?

— Matai, ką tik telefonu kalbėjau su Singla.

— Ką?

— Važiuoju į apygardos prokuratūrą, — toliau kalbėjo Viduramžis. — Jie ketina ją apklausti.

— Ji skambino tau?

— Taip, atrodo, kad skambino, bet, manau, šis pokalbis daugiau skirtas tau.

— Apie ką tu kalbi?

— Ji norėjo tave perspėti.

— Dėl ko gi?

— Luktelėk, aš užsirašiau. Gerai, klausykis. Pirma, tu teiravaisi jos apie kažkokį Maksą Darou? Jis nužudytas. Jie rado jį nušautą Niuarke.

Matas pažiūrėjo į Oliviją. Ji paklausė:

— Kas tai?

Viduramžis kalbėjo toliau:

— Tačiau blogiausia, kad Čarlis Talėjus taip pat negyvas. Jo

kūnas rastas „Howard Johnson". Jie taip pat rado kruvinus kastetus. Dabar atliekamas kraujo DNR tyrimas. Be to, maždaug per valandą jie turės fotografijas iš tavo mobiliojo telefono.

Matas nepratarė nė žodžio.

— Ar supranti, apie ką aš kalbu, Matai?

Jis suprato. Tam nereikėjo daug laiko. Štai kaip jie mąstė: Matas, buvęs kalinys, kartą jau sėdėjęs už nužudymą muštynių metu, į mobilųjį telefoną gauna šiuos įžeidžiančius kadrus. Akivaizdu, kad jo žmona susitikinėja su Čarliu Talėjumi. Matas paprašo privačios detektyvės pagalbos, kad ši išsiaiškintų, kur jie slepiasi. Sužinojęs naktį įsiveržia į viešbutį. Įvyksta grumtynės. Yra bent jau vienas liudytojas: vyrukas, budėjęs registratūroje. Tikriausiai jį užfiksavo ir stebėjimo kameros. Be abejo, jie turės ir medicinos ekspertizės išvadomis pagrįstus įrodymus. Ant nužudytojo tikriausiai pilna jo DNR.

Tačiau jų išvadose turėtų būti spragų. Matas jiems galėtų parodyti pilką langą ir paaiškinti apie klastotę. Jis nežinojo tikslaus laiko, kada buvo nužudytas Talėjus, bet tuo metu, kai įvyko žmogžudystė, jis galėjo būti greitosios pagalbos automobilyje arba ligoninėje. Galbūt jo alibi patvirtintų taksi vairuotojas. Arba žmona.

Tačiau dabar tai nebesvarbu.

— Matai?

— Kas dar?

— Tikriausiai policija tavęs jau ieško.

Jis dirstelėjo pro langą. Šalia Lenso automobilio sustojo dar vienas policijos automobilis.

— Atrodo, jie mane jau surado.

— Ar nori, kad susitarčiau dėl tavo savanoriško pasidavimo policijai?

Savanoriškas pasidavimas. Pasikliauti atitinkamomis institucijomis, kad jos viską išnarplios. Gerbti įstatymą.

Iki šiol tai davė gerų rezultatų, ar ne?

Išdūrei mane vieną kartą, išdurk ir antrą...

Tarkime, jis švarus. Kas iš to? Jie turės viską papasakoti, taip pat ir apie Olivijos praeitį. Užmiršti tai, kad Matas prisiekė, *prisiekė*

į kalėjimą niekada nebegrįžti. Olivija iš tikrųjų buvo įvykdžiusi nusikaltimą. Geriausiu atveju padėjo atsikratyti nužudytojo kūno. Jau neminint fakto, jog Maksas Darou, kuris šantažavo ją, taip pat rastas nužudytas. Kokia iš to išvada?

— Aikai?

— Taip.

— Jeigu jie sužinos apie mūsų pokalbį, tave gali suimti už pagalbą ir bendrininkavimą.

— Ne, Matai, negali. Esu tavo advokatas. Aš tave supažindinu su faktais ir patariu pasiduoti. Tačiau tavo veiksmų... juk aš negaliu jų kontroliuoti. Aš galiu tik nustebti ir pasipiktinti. Supratai?

Matas suprato. Jis vėl apsidairė pro langą. Privažiavo dar vienas budintis policijos automobilis. Jis vėl pagalvojo apie įkalinimą. Lango atspindy sušmėžavo Stiveno Makgrato dvasia. Stivenas jam mirktelėjo. Matas pajuto, kaip suspaudė krūtinę.

— Ačiū, Aikai.

— Sėkmės, drauguži.

Viduramžis išjungė telefoną. Matas atsigręžė į Oliviją.

— Kas atsitiko? — pasiteiravo ji.

— Reikia nešdintis, kol dar nevėlu.

42 skyrius

Lensas Baneris prisiartino prie paradinių Maršos Hunter namo durų.

Greta jo stovėjo du pavargę uniformuoti policininkai. Abiejų veidai buvo truputį šeriuoti, — sunku pasakyti, ar jie atrodė madingai, ar jiems paprasčiausiai reikėjo skutimosi peiliuko, — ir liudijo, kad jų naktinė pamaina Livingstone eina į pabaigą. Tai buvo jauni vaikinai, greičiausiai naujokai. Ėjo tylėdami, todėl Lensas aiškiai girdėjo, kaip jie sunkiai šnopuoja. Abu vyrai ne per seniausiai priaugę svorio. Jis stebėjosi, kodėl taip atsitikdavo, kad naujokai pirmaisiais

darbo policijoje metais visuomet papilnėdavo, tačiau vargu ar kitose institucijose būtų radęs priešingų pavyzdžių.

Lensas jautėsi šiek tiek sumišęs. Jis tebemąstė apie vakarykštį savo ginčą su Matu. Kad ir koks būtų buvęs ankstesnis jo nusikaltimas, kad ir kuo jis būtų tapęs, vis dėlto Hunteris nenusipelnė Banerio šiurkščių ir kvailų įžeidinėjimų. Be abejo, tai buvo kvaila ir priminė pigų filmą, kuriame prasčiokas šerifas nori įbauginti į svetimą teritoriją nosį kišantį įsibrovėlį.

Praėjusią naktį Matas Hunteris pasišaipė iš Lenso tariamai polianiškų* pastangų užkardyti blogį, kad šis neprasiskverbtų į jų miestą. Matas jo nesuprato. Lensas nebuvo naivuolis. Jis puikiai žinojo, kad derlinga priemiesčio teritorija nėra nuo išorės apsaugota gynybine policijos siena. Jis norėjo pasakyti ką kita. Tu sunkiai dirbi, norėdamas susikurti geresnį gyvenimą. Sutinki bendraminčių ir kartu su jais kuri puikią bendruomenę. Stengiesi ją apsaugoti. Matydamas galimą problemą, nenori leisti jai užpūliuoti. Tu pašalini ją. Esi iniciatyvus. Štai ką reiškė tavo elgesys su Matu Hunteriu. Štai ką dėl savo miestų darė tokie žmonės kaip Lensas Baneris. Jie buvo priešakinės fronto linijos kariai, pasiryžę naktimis saugoti ramų kitų žmonių, tarp kurių buvo ir paties Lenso šeima, miegą.

Todėl kai jo kolegos policininkai ėmė tartis, kad reikia kažką daryti, kai paties Lenso žmona Vendė, lankiusi mokyklą kartu su Mato Hunterio jaunesniąja seserimi ir laikiusi šią „Kale Nr. 1“, ėmė ūžti ausis apie kalėjime sėdėjusį žudiką, norintį apsigyventi jų kaimynystėje, kai vienas iš miesto tarybos narių išreiškė rimčiausią priemiesčio gyventojų susirūpinimą („Lensai, ar tu įsivaizduoji, kokia grėsmė iškilo mūsų vertybėms?“), jis ėmė veikti.

Dabar jis negalėjo pasakyti, ar dėl to gailėjosi, ar ne.

Jis prisiminė vakarykštį pokalbį su Lorena Mjūz. Ji buvo užsiminusi apie Matą Hunterį vaikystėje. Ar Lensas tuomet pastebėjęs kokių nors psichozės požymių jo elgesyje? Atsakymas buvo tvirtas:

* Nepagrįstai optimistiškų, naivių. Eleanoros Porter knygos „Poliana“ pagrindinė veikėja, mergaitė, vardu Poliana, į viską žiūri su optimizmu, kuris neretai prasilenkia su sveika logika.

ne. Hunteris buvo švelnus vaikas. Lensas prisiminė, kaip Matas raudojo Mažosios lygos rungtynėse praradęs kamuolį. Tėvas jį guodė, o Lensas stebėjosi, koks dar mažas yra šis berniukas. Nors tai ir prieštaravo Lorenos studijoms apie ankstyvoje vaikystėje pasireiškiančius rimtų problemų požymius, Lensas buvo tikras, kad žmonės gali labai pasikeisti. Pirmieji penkeri gyvenimo metai, apie kuriuos kalbėjo Lorena, dar ne viską nulemia.

Deja, pokyčiai visada, *visada*, vyksta tik į bloga.

Psichikos problemų turintis žmogus niekada nepasikeis pozityviai ir netaps produktyvia asmenybe. Niekada. Ir priešingai. Yra daugybė puikių vaikinų, kuriems buvo skiepijamos teisingos vertybės, gerų vaikinų, gerbusių įstatymą ir mylėjusių savo artimą, švelnių vaikinų, kurie bjaurėdavosi smurtu ir elgdavosi garbingai, tačiau baigusių pasibaisėtinais nusikaltimais.

Kas žino kodėl? Kartais, kaip ir Hunterio atveju, galima sakyti, kad nusigręžė sėkmė, tačiau ar ne per dažnai mes kaltiname sėkmę. Auklėjimas, genai, gyvenimo patirtis, aplinkybės, kas tik nori — tarsi žaidimas kauliukais. Matas Hunteris netinkamu metu pasipainiojo netinkamoje vietoje. Tai jau nebeturėjo jokios reikšmės. Šią tiesą galėjai įskaityti jo akyse. Tai išdavė jo eisena, ankstyvas sidabras plaukuose, akių mirkčiojimas ir santūri šypsena.

Yra žmonių, nuo kurių blogis tiesiog neatstoja. Jis nutveria juos ir jau niekuomet nepaleidžia.

Todėl nieko nuostabaus, kad tu nepageidauji tokių žmonių kaimynystės.

Lensas pabeldė į Maršos Hunter duris. Jam už nugaros stovėjo abu patruliai — jie buvo išsirikiavę raidės V forma. Pasirodė pirmieji saulės spinduliai. Jie atidžiai įsiklausė.

Jokio garso.

Lensas pamatė durų skambutį. Jis žinojo, kad Marša Hunter turi du nedidelius vaikus. Jei čia nebūtų Mato, jam būtų nepatogu juos žadinti, tačiau dabar jis nematė kitos išeities. Lensas paspaudė skambutį ir išgirdo skambant varpelį.

Ir vėl nieko.

Kas čia dabar? Lensas pamėgino atidaryti duris tikėdamasis, kad jos bus neužrakintos. Veltui.

Jam iš dešinės stovėjęs pareigūnas pajudino koją.

— Gal jas išspirti?

— Kol kas ne. Mes netgi nežinome, ar jis čionai yra.

Jis vėl paspaudė durų skambutį ir luktelėjo, kol varpelis suskambės tris kartus.

Dabar į jį kreipėsi antrasis policininkas:

— Detektyve?

— Palaukim dar keletą sekundžių, — atsakė jis.

Tuojau pat, tarytum kas būtų nugirdęs jų pokalbį, prieškambaryje užsidegė šviesa. Lensas dairėsi pro durų akutę, tačiau vaizdas buvo per daug iškreiptas. Jis tikėjosi išvysti viduje ką nors judant.

— Kas tai?

Moters balsas nuskambėjo labai nedrąsiai — tokiomis aplinkybėmis tai nieko nuostabaus.

— Detektyvas Lensas Baneris iš Livingstono policijos. Prašau atidaryti.

— Minutėlę.

Jie palaukė. Lensas ir toliau žiūrėjo pro lęšį. Dabar jis galėjo atskirti tarsi migloje laiptais žemyn belipančio žmogaus siluetą. Marša Hunter, nusprendė jis. Jos žingsniai buvo tokie pat nedrąsūs kaip ir balsas. Pasigirdo atšaunamo skląsčio garsas, barkštelėjo grandinėlė ir durys galiausiai atsidarė.

Marša Hunter vilkėjo tvirtai per liemenį suveržtą chalatą. Jis buvo frotinis ir atrodė gerokai padėvėtas. Labiau panašus į vyrišką. Lensui dingtelėjo mintis, ar tai nėra jos mirusio vyro chalatas. Jos plaukai buvo susitaršę. Žinoma, Marša Hunter buvo be makijažo, todėl Lensas, kuris ją visuomet laikė žavinga moterimi, nusprendė, jog ji naudojanti kosmetiką.

Ji pažiūrėjo į Lensą, paskui į du greta jo stovinčius policininkus, o tada vėl į Lensą.

— Ko jums taip anksti prisireikė?

— Mes ieškome Mato Hunterio.

Jos akys susiaurėjo.

— Aš jus pažįstu.

Lensas neatsakė.

— Jūs teisėjavote futbolo rungtynėse, kuriose žaidė mano sūnus. Jūsų sūnus yra mano Polo bendraamžis.

— Taip, ponia.

— Kokia dar „ponia"? — griežtai atšovė ji. — Aš esu Marša Hunter.

— Taip, žinau.

— Nejaugi jums reikia priminti, kad esame jūsų kaimynai? — Marša dar kartą žvilgtelėjo į uniformuotus pareigūnus, o paskui vėl įsistebeilijo į Lensą. — Jūs žinote, kad aš gyvenu viena su dviem mažais vaikais, — tęsė ji, — tačiau vis tiek veržiatės vidun lyg kokie šturmuotojai.

— Tiesą sakant, mes norėtume pasikalbėti su Matu Hunteriu.

— Mamyte?

Lensas atpažino laiptais nulipantį berniuką. Marša grėsmingai dėbtelėjo į Lensą, o tada atsigręžė į sūnų.

— Eik į lovą, Etanai.

— Bet ma...

— Aš netrukus užlipsiu atgal. Grįžk į lovą.

Ji vėl atsisuko į Lensą.

— Stebiuosi, kad jūs nežinote.

— Ko nežinome?

— Mato čia nebūna, — paaiškino ji. — Jis gyvena Irvingtone.

— Prie jūsų namo stovi jo automobilis.

— Na ir kas?

— Vadinasi, jis yra čia?

— Kas atsitiko?

Laiptų viršuje pasirodė dar viena moteris.

— Kas tokia būsite? — pasiteiravo Lensas.

— Esu Olivija Hunter.

— Olivija Hunter — Mato Hunterio žmona?

— Atleiskite, nesupratau.

Marša atsisuko į savo svainę.

— Jis teiraujasi, kodėl prie namo stovi tavo automobilis.

— Tokiu metu? — nustebo Olivija Hunter. — Kodėl jums tai parūpo?

— Jie ieško Mato.

Tada įsiterpė Lensas Baneris:

— Gal žinote, kur yra jūsų vyras, ponas Hunteris?

Olivija Hunter ėmė lipti žemyn. Irgi atsargiai. Ar tai nekeista? Tačiau ne mažiau įtartinai atrodė ir jos drabužiai. Ji buvo apsirengusi įprastiniais, kasdien dėvimais drabužiais. Džinsais ir sportiniu nertiniu. Ne naktiniais — chalatu arba pižama. Tokį ankstyvą metą.

Tai pasirodė įtartina.

Lensas vėl atsigręžė į Maršą Hunter ir viską suprato. Jos veidu perbėgo nerimo šešėlis. Po perkūnais, kaip jis leidosi šitaip kvailinamas? Delsė uždegti šviesą, neskubėdama nulipo laiptais, o dabar ir antroji leidžiasi pernelyg lėtai... viskas tęsiasi per daug ilgai.

Jis staiga atsisuko į policininkus.

— Apžiūrėkite aplink namą. Greičiau!

— Palaukite! — tiesiog išrėkė Olivija. — Ko jums, vyrai, reikia ten, už namo?

Policininkai puolė bėgti — vienas į dešinę, o kitas į kairę. Lensas pažiūrėjo į Maršą. Ši įžūliai nenuleido nuo jo akių.

Tą akimirką pasigirdo moters šauksmas.

— Kas atsitiko? — paklausė Olivija.

— Skambino Viduramžis, — paaiškino Matas. — Čarlis Talėjus ir Maksas Darou jau negyvi.

— O, Dieve.

— Ir jeigu aš neklystu, — kalbėjo toliau Matas, rodydamas į langą, — šie vyrukai atvyko suimti manęs dėl jų nužudymo.

Olivija užsimerkė bandydama susivokti, kas vyksta.

— Ką ketini daryti?

— Man reikia kuo greičiau iš čia sprukti.

— Nori pasakyti, jog *mums* reikia sprukti?

— Ne.

— Aš bėgsiu su tavimi, Matai.

— Jiems tavęs nereikia. Jie prieš tave nieko neturi. Blogiausiu

atveju yra įsitikinę, kad tu mulkinai savo vyrą. Tu tiesiog atsisakyk kalbėti. Jie negali tavęs sulaikyti.

— Vadinasi, tu ketini bėgti?

— Aš neturiu iš ko rinktis.

— Kur bėgsi?

— Sugalvosiu. Mes negalėsime palaikyti jokio ryšio. Jie stebės mūsų namą, klausysis telefoninių pokalbių.

— Mums reikia kokio nors plano, Matai.

— O ką tu manai, jei susitiktume Reno? — pasiūlė jis.

— Kada?

— Ryt vidurnaktį. Adresą tu žinai: Centrinis Lein Draivas 488.

— Tu vis dar manai esant šansą, kad mano dukra....

— Abejoju, — atsakė Matas. — Tačiau abejoju ir tuo, kad Darou ir Talėjus veikė vieni.

Olivija dvejojo.

— Sakyk.

— Kaip tu taip greitai per visą šalį nusigausi į Reno?

— Nežinau. Jei negalėsiu, vėliau ką nors sumąstysime. Suprask, šis planas neatrodo labai vykęs, bet mes paprasčiausiai neturime laiko geresniam.

Olivija žengtelėjo pirmyn. Jis ir vėl pajuto tą patį jausmą, tarsi kažkas būtų švelniai užgavęs stygą krūtinėje. Ji dar niekad neatrodė tokia nuostabi, o gal pažeidžiama.

— Ar turime laiko, kad pasakytum, jog tebemyli mane?

— Aš myliu tave. Labiau negu bet kada.

— Nepaisant visko?

— Nepaisant visko, — atsakė jis.

— Net ir po to?..

— Net ir po to.

Ji papurtė galvą.

— Tu man per geras.

— O, taip, aš esu pasakų princas.

Olivija pro ašaras nusišypsojo. Matas priglaudė ją prie savęs.

— Prie to mes dar sugrįšime, o dabar privalome surasti tavo dukrą.

Ji kažką minėjo apie gyvenimą, dėl kurio verta kovoti. Šie jos žodžiai jį paveikė labiau už bet kokį netikėtą atradimą. Jis dar pakovos. Jis grumsis už juos abu.

Olivija linktelėjo, nusišluostė ašaras.

— Imk. Tai viskas, ką aš turiu — tik dvidešimt dolerių.

Matas paėmė. Jie dirstelėjo pro langą. Lensas Baneris, lydimas dviejų policininkų, artėjo prie paradinių durų. Olivija atsistojo tarp jo ir lango, tarytum norėdama užstoti nuo kulkos.

— Tu prasmuksi pro užpakalines duris, — tarė Olivija. — Einu, pažadinsiu Maršą ir papasakosiu, kas vyksta. Pamėginsime juos užlaikyti.

— Aš myliu tave.

Ji graudžiai nusišypsojo.

— Džiaugiuosi.

Jie trumpai, bet karštai pasibučiavo.

— Saugokis, kad tik nieko tau nenutiktų, — paprašė Olivija.

— Būtinai.

Jis strimgalviais nusileido laiptais ir pasuko užpakalinių namo durų link. Olivija jau stovėjo Maršos kambaryje. Įtraukti Maršą nebuvo teisinga, tačiau ar jie turėjo kitą pasirinkimą? Pro virtuvės langą Matas pastebėjo privažiuojant dar vieną policijos automobilį.

Pasigirdo beldimas.

Laiko neliko. Matas buvo sumanęs šiokį tokį planą. Ne per toliausiai nuo čia yra mišku apaugęs Rytų Oranžo vandens draustinis. Vaikystėje jis gan dažnai po jį klaidžiodavo. Jeigu pavyktų iki ten nusigauti, jį surasti būtų sunku. Jis nusigautų iki Šort Hilso kelio, o iš ten... Tiesa, jam būtinai reikės kieno nors pagalbos.

Beje, Matas jau žinojo, kur kreipsis.

Ranka jau laikė užpakalinių durų bumbulą. Tuo metu Lensas Baneris paspaudė durų skambutį. Matas pasuko rankeną ir atidarė duris.

Tiesiai priešais duris kažkas stovėjo. Jis kone pašoko iš išgąsčio.

— Matai?

Tai buvo Kaira.

— Matai, ką tu?..

Jis davė ženklą tylėti ir įtraukė ją vidun.

— Kas čia vyksta? — sušnabždėjo Kaira.

— O ko tu taip anksti atsikėlei?

— Aš... — ji tik gūžtelėjo pečiais. — Pamačiau policijos automobilius. Kas atsitiko?

— Ilga istorija.

— Tyrėja, kuri buvo pas mus atvykusi, teiravosi apie tave.

— Žinau.

Jie išgirdo Maršos šūktelėjimą: „Minutėlę!"

Kairos akys išsiplėtė.

— Tu ruošiesi bėgti?

— Tai ilga istorija.

Jų žvilgsniai susitiko. Jis svarstė, ką iš tikrųjų ketino daryti Kaira. Jis nenorėjo jos painioti. Jeigu ji išsigąstų, tai būtų visiškai suprantama, nes ji dar tik vaikas. Ji čia buvo niekuo dėta ir galėjo pagrįstai juo nepasitikėti.

— Eik, — sušnabždėjo Kaira.

Matas nieko nelaukė ir nedėkojo. Jis kaipmat atsidūrė kieme. Kaira sekė jam iš paskos, tačiau pasuko į kitą pusę, garažo link, virš kurio buvo jos kambarys. Jis žvilgtelėjo į sūpynes, kurias prieš keletą metų surinko drauge su Berniu. Tą dieną labai kepino saulė. Jiedu dirbo be marškinių. Verandoje jų laukė Marša su alaus bokalais. Jis prisiminė, kaip ji įkalbėjo savo vyrą, — Mato nuomone, visiškai teisingai, — įrengti saugesnes sūpynes.

Keisti prisiminimai.

Kiemas buvo labai atviras — nei medžių, nei krūmų, nei akmenų. Bernis išrovė daug įvairiausių krūmokšnių, planuodamas įsirengti lauko baseiną — dar viena, nors ir maža, kartu su juo mirusi svajonė. Čia pat buvo įrengtos beisbolo bazės ir dveji futbolo vartai. Jis kirto kiemą. Kaira jau buvo įėjusi į garažą.

Tuo metu Matas išgirdo bruzdesį.

„Palaukite! — pasigirdo Olivijos balsas. — Ko jums, vyrai, reikia ten, už namo?"

Svarstyti nebuvo kada. Jis stovėjo visiškai atvirame kieme. Bėgti kaip pamišusiam? Tiesa, šioks toks šansas buvo. Matas staiga metėsi

į kaimynų kiemą. Jis bėgo stengdamasis neišmindžioti gėlių, nors tokią valandą panašūs dalykai turėtų mažiausiai rūpėti. Žvilgtelėjo per petį atgal.

Vienas iš policininkų suko į užpakalinį kiemą.

Velniai rautų.

Jo neturėjo pastebėti. Dar ne. Matas apsidairė kokios nors priedangos. Kaimynai turėjo įrankių sandėliuką. Liuoktelėjo už jo ir tvirtai atsirėmė į jį nugara, kaip buvo matęs filmuose. Beprasmiškas veiksmas. Jis pasičiupinėjo juosmenį.

Pistoletas buvo vietoje.

Matas ryžosi dar kartą apsidairyti.

Policininkas žiūrėjo tiesiai į jį.

Na, bent jau taip atrodė. Matas skubiai atsitraukė. Ar jį pamatė? Sunku atsakyti. Jis laukė, kada išgirs: „Ei, štai kur jis! Čia pat, kaimynų kieme, už sandėliuko!"

Nieko panašaus neišgirdo.

Jis laukė momento, kada vėl galės dirstelėti.

Geriau nerizikuoti.

Stovėjo ir laukė.

Tada išgirdo:

— Semai, ar tu matai tą?.. — klausė greičiausiai kitas policininkas.

Staiga, tarsi išjungus radijo imtuvo garsą, balsas nutrūko.

Matas sulaikė kvėpavimą ir ištempė ausis. Žingsniai? Nejaugi jis išgirdo žingsnius? Deja, nebuvo tuo tikras. Dabar jis svarstė: dirstelti dar kartą ar ne? Ką tai pakeis, jeigu jie jau eina prie jo? Bet kuriuo atveju jis būtų suimtas.

Tačiau buvo per daug tylu.

Jei policininkai jo aktyviai ieškotų, jie šūkautų vienas kitam. Tokią tylą kaip dabar galima paaiškinti vienareikšmiškai.

Jį pastebėjo. Jie sėlino prie jo.

Matas vėl įsiklausė.

Kažkas brakštelėjo. Tarsi policininko diržas.

Neliko jokių abejonių — jie eina jo link. Sučiupti. Mato širdis ėmė plakti sparčiau. Jis jautė, kaip ji dunksi krūtinėje. Suimtas. Vėl.

Jis įsivaizdavo, kas jo laukia: šiurkštus elgesys, antrankiai, galinė patrulinio automobilio sėdynė...

Kalėjimas.

Jį apėmė baimė. Jie artėjo. Jie išveš jį ir įmes atgal į tą pačią skylę. Jie nė nesiklausytų, ką jis pasakoja. Jie jį ir vėl uždarytų. Juk jis — buvęs kalinys. Po muštynių su Matu Hunteriu mirė dar vienas žmogus. Visa kita jau nebesvarbu. Tai reikštų tą patį, kaip dėjimas iš viršaus, lemiantis rungtynių baigtį.

Kas lauktų Olivijos, jei jį suimtų?

Jis apie tai negalėjo nė pagalvoti, nes tuomet jai taip pat labai realiai pakviptų kalėjimu. Todėl, jei Matas bijojo ko nors labiau negu būti įkalintas...

Matas nesuprato, kaip atsitiko, tačiau jo rankoje atsirado mauzeris M2.

Nusiramink, įsakė patsai sau. Mes čia į nieką nešaudysime.

Tačiau jis juk galėjo pagąsdinti, ar ne? Tiesa, aplink sukiojosi keli policininkai, mažų mažiausiai keturi ar penki, o tikriausiai atvyksta dar daugiau. Jie taip pat išsitrauks ginklus. Kas tada? Ar Polas su Etanu jau pabudo?

Jis atsargiai nusėlino prie galinės sandėliuko sienos ir žvilgtelėjo.

Link sandėliuko artinosi du policininkai. Juos skyrė ne daugiau kaip šešios pėdos.

Jį pastebėjo. Trauktis nebeliko kur. Jie žengė tiesiai į Matą.

Kitos išeities nėra.

Matas suspaudė pistoletą ir pasiruošė startui, tačiau tuo metu kažkas atkreipė jo žvilgsnį į Maršos užpakalinį kiemą.

Tai buvo Kaira.

Tikriausiai ji visą laiką stebėjo, kas vyksta. Mergina stovėjo prie garažo durų. Jų akys susitiko. Matas jos veide pastebėjo kažką panašaus į nežymią šypsenėlę. Jis norėjo jai duoti ženklą papurtydamas galvą, bet nespėjo.

Kaira suriko.

Riksmas pervėrė orą ir šaižiai nuskambėjo ausyse. Abu poli-

cininkai atsigręžė į ją, podraug nusisukdami nuo jo. Ji suklykė dar kartą. Policininkai puolė prie jos.

— Kas atsitiko?! — sušuko vienas iš jų.

Matas nelaukė. Jis pasinaudojo Kairos apgaule ir metėsi priešinga kryptimi, giraitės link. Kaira ir vėl suriko. Matas nebesidairė atgal, kol jo nepriglobė medžiai.

43 skyrius

Sėdėdama užmetusi ant stalo kojas, Lorena Mjūz nusprendė paskambinti Makso Darou žmonai.

Nevadoje turėjo būti trys arba keturios valandos ryto, — Lorena niekaip negalėdavo prisiminti, ar laikas Nevadoje atsilieka trimis, ar keturiomis valandomis, — bet ji tikėjosi, kad moteriai, kurios vyras buvo nužudytas, miegas dabar ne itin rūpi.

Ji surinko numerį. Įsijungė balso paštas. Vyriškas balsas paaiškino: „Maksas ir Gerti šiuo metu negali atsiliepti. Mes tikriausiai žvejojame. Palikite pranešimą, gerai?"

Išgirdusi balsą iš kapo, Lorena trumpam neteko žado. Maksas Darou, į pensiją išėjęs policininkas, buvo žmogus. Kartais šį faktą nejučiomis pamiršti ir pasineri į smulkias detales. Jo gyvenimas buvo jau nutrūkęs. Gerti turės pakeisti šį įrašą. Ji su Maksu jau nebeis žvejoti. Skambėjo labai nekaltai, tačiau tai reiškė, kad sukrėstas kažkieno gyvenimas, kova baigta, kažkam iš po kojų išslydo žemė.

Lorena paliko žinutę su savo telefono numeriu ir išjungė telefoną.

— Ir ką gi veikiate?

Adamas Jatsas, FTB šefas iš Vegaso. Po susitikimo su Džoana Tarston jis kartu su Lorena atvažiavo į apygardos prokuratūrą. Lorena pakėlė akis.

— Tiesiog paaiškėjo keletas keistų aplinkybių.

— Būtent?

Ji papasakojo apie savo pokalbį su Singla Šeiker. Jatsas prisitraukė prie gretimo stalo stovėjusią kėdę ir atsisėdo, visą laiką žvelgdamas jai į akis. Jis buvo iš tų vyrų, kurie perveria savo žvilgsniu.

Jai baigus pasakoti, Jatsas susiraukė:

— Aš paprasčiausiai nesuprantu, kuo čia dėtas tasai Hunteris.

— Jis greitai bus suimtas. Galbūt tada ką nors ir sužinosime.

Jatsas linktelėjo, toliau žvelgdamas jai į akis.

Lorena paklausė:

— Norite ką nors pasakyti?

— Man ši byla, — Jatsas dabar prakalbo tyliai, — yra labai svarbi.

— Dėl kokių nors ypatingų priežasčių?

— Ar turite vaikų? — paklausė jis.

— Ne.

— Ištekėjusi?

— Ne

— Homoseksuali?

— O, Jėzau, Jatsai!

Jis kilstelėjo ranką.

— Atsiprašau, labai kvailai leptelėjau.

— O kam visa ši apklausa?

— Jūs neturite vaikų. Nemanau, kad suprasite.

— Jūs rimtai?

Jatsas ir vėl pakėlė ranką.

— Supraskite mane teisingai. Nė neabejoju, kad esate geras žmogus, ir visa kita.

— Tai bent! Dėkoju.

— Tiesiog norėjau pasakyti... kai turi vaikų, daug kas gyvenime pasikeičia.

— Padarykite man vieną paslaugą, Jatsai. Nepostringaukite apie tai, kad žmogus, turintis vaikų, pasikeičia. Esu pakankamai prisiklausiusi panašių nesąmonių iš keleto savo draugių.

— Aš ne apie tai, — Jatsas padarė pauzę. — Tiesą sakant, manau, kad viengungiai yra geresni policininkai. Jūs galite labiau atsiduoti darbui.

— Kaip pažiūrėsi... — ji paėmė keletą lapų ir apsimetė esanti labai užsiėmusi.

— Norėčiau, Mjūz, jūsų kai ko paklausti.

Ji laukė.

— Kai jūs atsibundate, — tęsė Jatsas, — kas yra tas žmogus, apie kurį pagalvojate pirmiausia?

— Atleiskite, nesupratau.

— Na, gerai. Įsivaizduokite rytą. Jūs atsimerkiate. Keliatės iš lovos. Kas yra tas žmogus, apie kurį galvojate pirmiausia?

— O jūs pats negalite man šito pasakyti?

— Gerai. Nenoriu įžeisti, bet tas žmogus esate jūs. Tiesa? Ir tai nieko bloga. Jūs galvojate apie save. Tai visiškai normalu. Visi viengungiai taip elgiasi. Tu atsibundi ir galvoji apie tai, ką šiandien veiksi. Be abejo, gali rūpintis pagyvenusiais tėvais ar dar kažkuo. Štai koks yra pagrindinis skirtumas. Jei turi vaiką, tu jau niekada nebebūsi svarbiausias asmuo. Yra kažkas daug svarbesnis už tave. Tai keičia tavo pasaulėžiūrą. Kitaip ir būti negali. Tu galvoji, kaip jį apsaugoti, kaip jam padėti. Tačiau tuomet, kai turi šeimą...

— Nesuprantu, ką jūs norite tuo pasakyti?

Adamas Jatsas pagaliau liovėsi spoksojęs į akis.

— Aš turiu sūnų. Jo vardas — Semas. Jam dabar keturiolika. Būdamas trejų metų susirgo meningitu. Mes manėme, kad jis neišgyvens. Jis gulėjo ligoninėje, didžiulėje lovoje, kuri jam buvo aiškiai per didelė. Suprantate, ką noriu tuo pasakyti? Atrodė, ji ims ir praris jį. O aš tik sėdėjau šalia jo ir žiūrėjau, kaip jis tiesiog nyksta akyse.

Jis giliai įkvėpė oro. Lorena leido jam pailsėti.

— Po poros valandų aš pakėliau Semą ant rankų. Negalėjau užmigti. Neguldžiau jo atgal į lovą. Tiesiog paėmiau ir laikiau jį ant rankų. Žmona sako, kad nepaleidau jo ištisas tris paras. Neatsimenu. Žinojau, kad mirtis negalės išplėšti iš manęs Semo, jei tik laikysiu jį savo rankose ir nenuleisiu nuo jo akių.

Atrodė, Jatsas nukrypo kažkur į lankas.

Lorena švelniai jį pertraukė:

— Vis tiek nepagaunu jūsų minties.

— Gerai, tuoj paaiškinsiu, — dabar jo balsas skambėjo įprastai. Jatsas ir vėl įsmeigė žvilgsnį. Jatso vyzdžiai buvo susitraukę iki smeigtuko galvutės dydžio. — Jie grasino susidoroti su mano šeima.

Jatsas kilstelėjo ranką prie veido, bet netrukus nuleido atgal, lyg nežinodamas, kur ją dėti.

— Kai ėmiausi šios bylos, — jis pasakojo toliau, — jie ėmė sekioti paskui mano žmoną ir vaikus. Tikriausiai dabar supratote?

Ji pravėrė lūpas, bet nieko nepasakė.

Suskambo darbo telefonas. Lorena pakėlė ragelį.

— Mes pametėme Matą, — tai buvo Lensas Baneris.

— Kaip tai?

— Toji mergaitė, kuri gyvena kartu. Kaira ar koks ten jos vardas. Ji ėmė spiegti ir... Bet kuriuo atveju čia yra jo žmona. Ji tvirtina, jog tai ji atvažiavusi automobiliu, o ne jis, ir neva nežinanti, kur yra vyras.

— Paistalai.

— Žinau.

— Atvežkite ją.

— Ji atsisako vykti.

— Nesupratau.

— Mes nieko prieš ją neturime.

— Ji yra pagrindinė liudytoja žmogžudystės byloje.

— Ji apeliuoja į įstatymus ir siūlo ją arba suimti, arba paleisti.

Sučirškė jos mobilusis. Lorena dirstelėjo, kas skambina. Makso Darou namų telefono numeris.

— Aš tau dar paskambinsiu, — ji padėjo ragelį ir paspaudė mobiliojo mygtuką.

— Tyrėja Mjūz.

— Jums skambina Gerti Darou. Turbūt jūs man palikote žinutę?

Lorena išgirdo, kad ji kūkčioja.

— Priimkite mano užuojautą dėl vyro netekties.

— Ačiū.

— Nenorėjau trukdyti tokiu baisiu metu, tačiau man iš tikrųjų reikia kai ką patikslinti.

— Suprantu.

— Dėkoju, — tarė Lorena ir susiieškojo rašiklį. — Ponia Darou, gal jūs žinote, kokiu reikalu jūsų vyras lankėsi Niuarke?

— Ne, — iš jos balso buvo galima pamanyti, jog tai yra pats skaudžiausias žodis, kurį jai kada nors teko ištarti. — Jis pasakojo, kad aplankė vieną Floridoje gyvenantį draugą. Nuvyko pas jį pažvejoti, — paaiškino ji.

— Supratau. Jis buvo pensijoje, taip?

— Teisingai.

— Ar nepasakytumėte, galbūt jis tyrė kokią nors bylą?

— Aš nesuprantu jūsų. Ką bendra visa tai turi su jo nužudymu?

— Tai tik formalumas...

— Maldauju, tyrėja Mjūz, — pertraukė ji šiek tiek pakeltu balsu. — Mano vyras buvo policijos pareigūnas, turbūt prisimenate? Tokiu metu jūs neskambintumėte man norėdama atlikti paprasčiausią formalumą.

Lorena atsakė:

— Aš noriu sužinoti motyvą.

— Motyvą?

— Taip.

— Bet... — jos balsas aprimo. — Kitas pareigūnas. Tas, kuris skambino prieš tai. Tyrėjas Vainas.

— Taip. Jis dirba pas mus.

— Jis man pasakojo, kad Maksas sėdėjo automobilyje, kad, — jos balsas tarytum užstrigo, tačiau netrukus ji užbaigė sakinį, — kad jis buvo nusimovęs kelnes.

Lorena užsimerkė. Vadinasi, Vainas jai jau pasakė. Lorena spėjo, kad ji viską suprato. Dabartinėje atviroje visuomenėje netgi našlės nesulaukia atjautos.

— Ponia Darou?

— Ką?

— Tai galėjo būti paprasčiausia gudrybė. Nemanau, jog ten buvo įsipainiojusi kokia nors prostitutė. Aš galvoju, kad jūsų vyras buvo nužudytas dėl kokios nors kitos priežasties. Be to, manau, jog ši žmogžudystė susijusi su kuria nors ankstesne jo tirta byla. Todėl aš jus ir vėl klausiu: ar jis pastaruoju metu tyrė kokią nors bylą?

Trumpa tyla, po kurios pasigirdo atsakymas:

— Toji mergaitė.

— Atsiprašau?

— Aš tai žinojau. Aš tiesiog jaučiau.

— Atleiskite, ponia Darou. Nesuprantu, ką jūs norite pasakyti.

— Maksas niekuomet nekalbėdavo apie savo darbo reikalus. Jis namie nedirbdavo. Be to, jis jau buvo atsistatydinęs. Nežinau, kokiu tikslu ji lankėsi.

— Kas?

— Aš nežinau jos vardo. Ji buvo jauna. Gal kokių dvidešimties.

— Ir ko gi ji norėjo?

— Aš jau sakiau. Nežinau. Bet Maksas... Jai išėjus, jis atrodė lyg pamišęs. Jis ėmė knaisiotis tarp senų dokumentų.

— Gal žinote, ko jis ieškojo?

— Ne.

Tačiau tuoj pat pridūrė:

— Ar jūs iš tikrųjų manote, kad tai gali būti susiję su Makso nužudymu?

— Taip, ponia. Manau, tai gali būti net labai susiję. Ar Klaido Rendžoro pavardė jums ką nors sako?

— Ne, atleiskite.

— O Ema Lemėj arba Čarlis Talėjus?

— Ne.

— Kendesė Poter?

Tyla.

— Ponia Darou?

— Mačiau šitą pavardę.

— Kur?

— Ant jo rašomojo stalo. Tai buvo byla. Maždaug prieš mėnesį.

Tiesiog atkreipiau dėmesį į „Poter“. Tokia pat pavarde buvo tas negeras žmogus iš *Nuostabaus gyvenimo*. Prisimenate? Ponas Poteris?

— Gal žinote, kur dabar yra toji byla?

— Aš pereisiu kambarius, tyrėja Mjūz. Jei ji tebėra, surasiu jums ją ir paskambinsiu.

44 skyrius

Matas kalėjime išmoko vogti automobilius. Na, jis bent jau taip manė.

Ten jis susipažino su vyruku, vardu Solas, sėdėjusiu už dviejų kamerų nuo jo, kuris turėjo nenugalimą įprotį važinėtis vogtais automobiliais. Jis buvo vienas iš padoresnių vyrų, kokį tik galima sutikti kalėjime. Žinoma, jis taip pat turėjo blogų polinkių, — tiesa, jie buvo ne tokie pavojingi kaip kitų, — kurie jį čionai ir atvedė. Pirmą kartą jį suėmė už automobilio vagystę, kai jis buvo septyniolikos, o antrą kartą — devyniolikos metų. Trečiąjį kartą Solas nesuvaldė automobilio ir užmušė žmogų. Jis jau turėjo du teistumus, todėl šįkart jam skyrė bausmę iki gyvos galvos.

— Esi matęs tą šlamštą ekrane? — kartą paklausė Solas. — Grynas šūdas, nebent tu nužiūrėjai ypatingą modelį. Tau nereikės nei terliotis su spynele, nei tąsytis įrankius, nei sujunginėti laidus. Visi šie metodai galioja tik senoms mašinoms. O kur dar visokios signalizacijos! Gali išbandyti visas tas nesąmones, o automobilis neužsives ir gana.

— O ką tu darai? — pasiteiravo Matas.

— Tam yra automobilio raktai. Atidarai dureles kaip civilizuotas žmogus. Sėdi ir nuvažiuoji.

Matas ironiškai pažiūrėjo.

— Tiesiog taip paprastai?

— Ne, ne taip paprastai. Tau reikia nusigauti į sausakimšą automobilių stovėjimo aikštelę. Tam labai tinka parduotuvių rajonai,

tačiau juose turi būti akylas, kad tavęs nepastebėtų koks nors aplink besitrinantis budėtojas. Didieji prekybos centrai yra dar geriau. Susirandi vietą, kur niekas į tave per daug nekreiptų dėmesio. Tiesiog vaikštinėji, vis kyštelėdamas ranką virš priekinio rato arba po buferiu. Žmonės ten kartais palieka savo raktelius. Yra ir tokių, kurie juos laiko pritvirtinę magnetukais po buferiu vairuotojo pusėje. Žinoma, ne visi. Bet užtenka ir vieno iš penkiasdešimties. Pavaikštinėk ilgiau ir rasi raktelį. *Voilà.*

Matas mąstė. Ši kalėjimo laikų informacija jau mažų mažiausiai devynerių metų senumo, todėl ji tikriausiai bus pasenusi. Jis keliavo pėsčiomis ne mažiau kaip valandą — iš pradžių brovėsi per mišką, o dabar stengėsi laikytis atokiau nuo pagrindinių kelių. Pasiekęs Livingstono aveniu kampą, Matas pasigavo autobusą, važiuojantį į Bergeno bendruomenės koledžo miestelį Paramuse. Kelionė užtruko apie valandą. Visą tą laiką jis prasnaudė.

Studentai nuolat važinėdavo į Bergeno bendruomenės koledžą ir atgal, todėl aplink matėsi daugybė automobilių, kurie priklausė nerūpestingiems studentams ir studentėms. Saugumas čia beveik niekam nerūpėjo. Matas pradėjo paiešką. Užtruko kone valandą, tačiau, kaip Solas buvo pažadėjęs, galų gale atrado savo aukso gyslą balto „Isuzu“ pavidalu su ketvirčiu bako degalų. Ne taip jau ir blogai. Rakteliai buvo paslėpti vienoje iš įprastų slėptuvių virš priekinio rato. Matas sėdo į automobilį ir nuvažiavo 17-ojo kelio link. Jis ne itin gerai orientavosi Bergeno apygardoje. Nors tikriausiai būtų buvę protingiau pasukti šiaurės kryptimi per Tapan Zy, vis dėlto jis pasirinko geriau žinomą kelią, vedusį per Džordžo Vašingtono tiltą.

Jis dūmė į Vestportą Konektikuto valstijoje.

Privažiavęs GWB*, Matas susirūpino, kad jį gali atpažinti rinkliavą už pravažiavimą renkantis operatorius — jis netgi nusiplėšė nuo galvos tvarstį ir užsimaukšlino ant galinės sėdynės rastą kepuraitę su užrašu „New York Rangers“, — tačiau taip neatsitiko. Tada įsijungė radiją norėdamas pasiklausyti žinių, — iš pradžių dvidešimt dviejų minučių 1010 WINS, o paskui CBS 880. Filmuose rodoma,

* Angl. *George Washington Bridge* — Džordžo Vašingtono tiltas.

kaip žinių laidose skaitomi specialūs pranešimai apie policijos ieškomą asmenį. Tačiau nė viena stotis apie jį nė neužsiminė. Tiesą sakant, neminėjo nei Makso Darou, nei Čarlio Talėjaus, nei besislapstančio įtariamojo.

Jam reikėjo pinigų. Reikėjo išsimiegoti. Taip pat reikėjo šiokių tokių medikamentų. Adrenalino antplūdis buvo apmalšinęs skausmą, tačiau dabar jis jau slūgo. Per paskutiniąsias dvidešimt keturias valandas Matas miegojo ne daugiau kaip valandą, tačiau ir naktį prieš tai jo miegas buvo labai paviršutiniškas, nes ramybės nedavė telefonu gauti vaizdai.

Matas suskaičiavo pinigus. Trisdešimt aštuoni „baksai". Vargana sumelė. Jis negalėtų pasinaudoti nei bankomatu, nei savo kreditinėmis kortelėmis. Tuomet policija jį suuostų labai nesunkiai. Nors jis ir turėjo artimesnių draugų bei giminaičių, kuriais galima pasitikėti, tačiau tai buvo lygiai taip pat rizikinga.

Vis dėlto Matas žinojo vieną žmogų, į kurį jis gali kreiptis nebijodamas, kad policija jį įtars.

Išvažiuodamas iš Vestporto, jis sumažino greitį. Čia jo niekada nekvietė, bet jis gerai žinojo adresą. Išėjęs iš kalėjimo, jis šiuo ypatingu keliu važiavo keletą kartų, tačiau įsukti į gyvenamųjų namų rajoną niekada neužtekdavo drąsos.

Šį kartą jis pasuko į dešinę, paskui dar kartą į dešinę ir iš lėto įvažiavo į ramią, medžiais apsodintą gatvę. Jo pulsas vėl ėmė mušti smarkiau. Žvilgtelėjo į kiemą. Jame stovėjo jos vienos automobilis. Matas norėjo išsitraukti mobilųjį telefoną, tačiau prisiminė, kad policija gali kontroliuoti jo skambučius. Turbūt paprasčiausia būtų imti ir pasibelsti į duris. Iš pradžių jis ketino taip ir padaryti, tačiau galų gale nusprendė elgtis atsargiau. Apsisukęs nuvažiavo į miestą ir susirado taksofoną. Surinko numerį.

Sonja Makgrat atsiliepė po pirmo signalo.

— Alio?

— Tai aš, — tarė Matas. — Ar jūs viena?

— Taip.

— Man reikia jūsų pagalbos.

— Kur tu esi?
— Maždaug penkios minutės kelio nuo jūsų namų.

Matas įvažiavo į Makgratų keliuką.

Šalia garažo buvo pritvirtintas aprūdijęs krepšinio lankas. Sutrūkinėjęs tinklelis nekeistas jau daugelį metų. Ši detalė aiškiai išsiskyrė ištaigingo ir neseniai atnaujinto namo fone. Kurį laiką Matas stovėjo ir įdėmiai spitrijo į krepšį. Čia pat buvo ir Stivenas Makgratas. Jis taikliai mėtė kamuolį neatitraukdamas akių nuo lanko. Matas netgi galėjo įžiūrėti, kaip sukasi kamuolys. Stivenas šypsojosi.

— Matai?

Jis atsigręžė. Ant laiptų stovėjo Sonja Makgrat. Ji apsidairė norėdama pamatyti, į ką jis taip atidžiai žiūri, ir jos veidas persimainė.

— Nagi, papasakok, — tarė Sonja.

Matas ėmė pasakoti ir pastebėjo, kad jos veido išraiška nesikeičia. Jis buvo matęs, kaip ji priima panašius smūgius. Ji visada atsitiesdavo — jei ir ne visiškai, tai bent jau ganėtinai. Šįsyk taip nebuvo. Jos veidas atrodė baisiai išblyškęs ir negalėjo atgauti savo pirmykštės išvaizdos. Jis tai matė, bet nesugebėjo sustoti. Jis pasakojo toliau, aiškindamas, kokiu tikslu čia atsirado, ir netikėtai išgyveno keistą jausmą, tarsi būtų išėjęs iš savo kūno, pakilęs aukštyn ir iš šalies girdėjęs ne tik savo žodžius, bet ir jų skambesį Sonjai Makgrat. Tačiau jis vis dar nepajėgė sustoti. Matas tebekalbėjo, kai kažkurioje smegenų kertelėje išgirdo tylų balsą, raginantį užsičiaupti. Jis nekreipė dėmesio. Kalbėjo, kalbėjo, tikėdamasis, kad galų gale jam pasiseks.

Baigiantis Mato pasakojimui, iš jo žodžių galėjai suprasti: dar vienos muštynės, dar viena mirtis.

Galiausiai, kai jis nutilo, Sonja Makgrat keletą sekundžių tiesiog stebėjo jį. Matui atrodė, kad nuo šio žvilgsnio jis gali prasmegti skradžiai žemę.

— Nori, kad aš tau padėčiau? — paklausė ji.

Iš tikrųjų taip. Jei kalbėtume be jokių užuolankų. Dabar jis išgirdo, jog tai skambėjo ne tik absurdiškai, bet ir įžeidžiamai. Šlykštu.

Jis nesumojo, ką daryti.

— Klarkas sužinojo apie mūsų susitikimus, — pratarė ji.

Jis norėjo atsiprašyti ar pasakyti kažką panašaus, bet jautė, kad tai visiškai netinkama. Jis tylėjo ir laukė.

— Klarkas galvoja, kad aš ieškau paguodos. Jis turi pagrindą taip manyti, bet aš su tuo nesutinku. Man atrodo, jog aš norėjau padėti tašką. Manau, kad aš norėjau tau atleisti. Tačiau neįstengiau.

— Man reikia eiti, — tarė jis.

— Turėtum pasiduoti policijai, Matai. Jei esi nekaltas, jie...

— Ką jie? — pertraukė Matas. Jis nesitikėjo, kad jo balsas nuskambės pernelyg šiurkščiai. — Aš jau ėjau šituo keliu, prisimenate?

— Prisimenu, — Sonja Makgrat pakreipė galvą į šoną. — Bet ar tu, Matai, tada buvai nekaltas?

Matas vėl žvilgtelėjo į krepšį. Stivenas rankoje laikė kamuolį. Jis sustojo per vidutinį atstumą, atsigręžė ir laukė Mato atsakymo.

— Atleiskite, — tarė Matas, nusisukdamas nuo jų. — Turiu eiti.

45 skyrius

Suskambo Lorenos Mjūz mobilusis telefonas. Vėl skambino Makso Darou našlė.

— Kai ką suradau, — tarė ji.

— Ir ką gi?

— Atrodo, Kendesės Poter skrodimo duomenys, — paaiškino Gerti Darou. — Noriu pasakyti, jog tai ir yra skrodimo duomenys. Pasirašęs senas medicinos ekspertas. Aš jį pamenu. Buvo labai puikus žmogus.

— Kas joje rašoma?

— Labai daug. Ūgis, svoris. Norite, kad aš jums viską perskaitytyčiau?

— Kokia nurodyta mirties priežastis?

— Čia rašoma apie pasmaugimą. Taip pat apie sumušimus ir sunkią galvos traumą.

Tai atitiko jų turimą informaciją. Ką vis dėlto Maksas Darou

pastebėjo praėjus tiek metų? Kas jį siuntė į Niuarką, pas Emą Lemėj, prisidengusią sesers Merės Rouz vardu?

— Ponia Darou, ar jūs turite faksą?

— Pas Maksą kabinete.

— Ar galėtumėte man atsiųsti šį dokumentą?

— Be abejo.

Lorena padiktavo savo fakso numerį.

— Tyrėja Mjūz?

— Taip.

— Ar jūs ištekėjusi?

Lorena sulaikė atodūsį. Pirma Jatsas, o dabar ponia Darou.

— Ne, aš netekėjusi.

— Niekada nebuvote?

— Ne. Kodėl klausiate?

— Aš patikėjau anuo tyrėju. Tai buvo, regis, ponas Vainas, ar ne?

— Teisingai.

— Jis papasakojo, kad Maksas buvo automobilyje kartu su įtartinos reputacijos, kaip šiandien sakoma, moterimi.

— Taip.

— Tiesiog norėjau, kad jūs žinotumėte.

— Ką žinočiau, ponia Darou?

— Matote, Maksas, na, jis ne visą laiką buvo geras vyras. Turbūt suprantate, ką norėjau tuo pasakyti?

— Manau, taip, — atsakė Lorena.

— Norėjau pasakyti, kad Maksas jau anksčiau buvo panašiai pasielgęs. Automobilyje, kaip ir dabar. Ir ne vieną kartą. Štai kodėl aš taip greitai patikėjau. Pamaniau, kad jūs taip pat turėtumėte žinoti. Tiesiog šįkart neišdegė.

— Dėkoju, ponia Darou.

— Aš tuoj pat jums atsiųsiu.

Netarusi daugiau nė žodžio, ji padėjo ragelį. Lorena atsistojo prie fakso ir laukė.

Tuo metu su dviem kokakolos buteliais grįžo Adamas Jatsas. Jis vieną pasiūlė Lorenai, tačiau ši griežtai atsisakė.

— Tai, ką sakiau apie vaikų neturėjimą...

— Užmirškite tai, — tarė Lorena. — Supratau, ką norėjote tuo pasakyti.

— Tačiau vis tiek kvailai pasielgiau.

— Taip. Žinoma.

— Kas naujo?

— Maksas Darou domėjosi Kendesės Poter skrodimo išvadomis.

Jatsas suraukė antakius.

— Ką bendra visa tai turi su mūsų byla?

— Dar negaliu atsakyti, bet nemanau, kad tai buvo sutapimas.

Suskambo telefonas, ėmė zyzti faksas. Iš lėto išsivyniojo pirmasis lapas. Nebuvo jokios įžangos. Labai gerai. Lorena nemėgo eikvoti popieriaus. Ji čiupo lapą ir puolė ieškoti išvados. Tiesą sakant, ji retai kada skaitydavo skrodimų ataskaitas. Kepenų ir širdžių svoris gal ir galėjo ką nors sudominti, bet jai rūpėjo tik tai, kas turėjo reikšmės jos byloms.

Adamas skaitė per jos petį. Viskas atrodė gana įprasta.

— Ar atkreipėte į ką nors dėmesį? — paklausė ji.

— Ne.

— Aš irgi.

— Ko gero, būsim atsidūrę aklavietėje.

— Tikriausiai.

Pasirodė dar vienas lapas. Ir vėl abu puolė skaityti.

Jatsas pirštu bakstelėjo ties lapo viduriu iš dešinės.

— O kas čia?

Vienoje vietoje, ten, kur pateikta anatominė analizė, buvo pabraukta.

Lorena balsu perskaitė:

— Kiaušidžių nėra, sėklidės vos matomos, ANS tikimybė.

— ANS?

— Sutrumpintai: androgenų nejautros sindromas, — patikslino Lorena. — Koledže turėjau draugę su šiuo sutrikimu.

— Ką jis keičia šiuo konkrečiu atveju? — paklausė Jatsas.

— Nesu tikra. Moterys, sergančios ANS, atrodo kaip tipiškos moterys, jos ir praktiškai yra laikomos moterimis, todėl įstatymiškai gali ir ištekėti, ir įsivaikinti.

Ji nutilo ir susimąstė.

— Bet?

— Bet, trumpai tariant, tai reiškia, jog Kendesė Poter genetiniu požiūriu buvo vyras. Ji turėjo sėklides ir XY chromosomas.

Jis suraukė kaktą.

— Norite pasakyti, kad ji buvo transseksuali?

— Ne.

— Tai, vadinasi, ji buvo homoseksuali?

— Genetiniu požiūriu — taip. Tačiau visais kitais — tikriausiai ne. Gan dažnai ANS paaiškėja tik brendimo laikotarpiu, kai mergaitėms turi prasidėti menstruacijos, tačiau jos taip ir neprasideda. Tai nėra labai retas reiškinys. Prieš keletą metų išrinkta Mis Paauglė irgi sirgo ANS. Manoma, kad juo sirgo karalienė Elzbieta ir Žana d'Ark, juo serga daugelis garsių modelių ir aktorių, nors, tiesą sakant, tai tėra tik spekuliacijos. Šiaip ar taip, tai netrukdo kuo puikiausiai gyventi normalų gyvenimą. Beje, jei Kendesė Poter buvo prostitutė, kad ir kaip nepagrįstai toks teiginys skambėtų, šis sindromas galėjo būti jos privalumas.

— Kaipgi tai?

Lorena pakėlė akis.

— Moterys, sergančios ANS, negali pastoti.

46 skyrius

Matas išvažiavo. Sonja Makgrat grįžo į vidų. Jų santykiai, jei tik tokie išvis buvo, nutrūko. Keista, tačiau nepaisant viso atvirumo ir natūralumo, tokia vargana draugystė anksčiau ar vėliau turėjo žlugti. Ji buvo pernelyg trapi. Jie buvo paprasčiausiai du žmonės, kuriems reikėjo to, ko nė vienas iš jų niekada negalėjo duoti.

Jis svarstė, ar Sonja paskambins policijai, ar ne. Jis mąstė, ar tai dabar išvis turėjo kokią nors reikšmę.

O, Dieve, koks jis kvailys, kad čia atvažiavo.

Matas buvo sunkiai sužeistas ir jam reikėjo pailsėti. Deja, tam nebuvo laiko. Jis turėjo eiti iki galo. Žvilgtelėjo į degalų lygio rodyklę. Bakas buvo kone tuščias. Sustojęs artimiausioje „Shell" degalinėje už visus likusius pinigus įsipylė kuro.

Važiuodamas tolyn, Matas galvojo apie bombą, kurią ne per seniausiai jam ant galvos buvo numetusi Olivija. Į dienos pabaigą, kad ir kaip tai keistai arba naiviai galėjo pasirodyti, jis svarstė, ar tai ką nors iš tikrųjų pakeitė. Jis ir toliau tebemylėjo Oliviją. Jam patiko, kaip ji suraukia antakius, apžiūrinėdama save veidrodyje, ir jos švelni šypsena, kai ji galvodavo apie ką nors linksma; jam patiko, kaip ji staiga išversdavo akis, jei jis šiurkščiai lepteldavo kokią dviprasmybę, ir kaip skaitydama sėdėdavo po savimi parietusi kojas; jam patiko, kaip ji giliai kvėpuodavo susierzinusi ir kaip jiems mylintis jos akyse imdavo žvilgėti ašaros; jam patiko, kaip išgirdus jos juoką imdavo stipriau mušti širdis, patiko pagauti jos žvilgsnį, kai Olivija slapčia žiūrėdavo į jį manydama, jog jis nemato; patiko, kaip ji užsimerkia klausydama mėgstamos dainos, arba bet kada ir be jokios priežasties nesidrovėdama paimdavo jį už rankos; jam patiko, kaip jai prisilietus juo perbėgdavo elektros srovė, kaip rytais, kada galėdavo ilgiau pasivartyti lovoje, ji užkeldavo ant jo savo koją; jam patiko, kaip jiems miegant ji prisispausdavo jam prie nugaros arba atsikėlusi ankstyvą rytą pabučiuodavo jį į skruostą ir patikrindavo, ar jis gerai apsiklojęs.

Ar dabar kas nors pasikeitė?

Tiesa ne visuomet išlaisvina. Praeities neišsižadėsi. Pavyzdžiui, kad yra sėdėjęs kalėjime, jis prisipažino Olivijai ne tam, kad atskleistų „tikrąjį savo veidą" arba suteiktų jų santykiams „naują atspalvį", bet todėl, kad ji pati neabejotinai būtų viską sužinojusi. Tai nebuvo smulkmena. Įdomu, ar jų santykiai nebūtų išlikę tokie pat tvirti, jei jis ir nebūtų papasakojęs apie savo praeitį?

O gal tai buvo tik tušti išvedžiojimai?

Matas sustojo prie bankomato, buvusio ne per toliausiai nuo Sonjos namo. Jis jau nebeturėjo kito pasirinkimo. Jam reikėjo pinigų. Tiesą sakant, jeigu ji paskambino policijai, tai jie bet kuriuo atveju žinos, kad jis lankėsi šiame rajone. Jeigu policija aptiko jo pėdsakus,

tai tuo metu, kai jie čionai pasirodys, jo jau nebus nė kvapo. Matas nenorėjo naudotis kreditine kortele degalinėje, nes tokiu būdu jie būtų sužinoję jo automobilio valstybinį numerį. Šiaip ar taip, jeigu jis pasiimtų pinigų ir suspėtų dingti kuo toliau nuo šito bankomato, galėtų sakyti, kad jam pasisekė.

Iš bankomato buvo galima paimti ne daugiau kaip tūkstantį dolerių. Jis tiek ir paėmė.

Tada ėmė svarstyti, kaip nusigauti iki Reno.

Lorena vairavo. Šalia jos, keleivio sėdynėje, sėdėjo Adamas Jatsas.

— Paaiškink man tai dar kartą, — paprašė jis.

— Pažįstu vieną žmogų — vaikščiojančią enciklopediją. Tai — Lenas Frydmanas. Prieš metus prostitučių pamėgtoje gatvelėje radome dvi negyvas moteris. Abi jos buvo jaunos, abi juodaodės, abiejų plaštakos nukirstos, todėl apie identifikaciją pagal pirštų atspaudus negalėjo būti nė kalbos. Tačiau viena iš jų vidinėje šlaunies pusėje turėjo keistą tatuiruotę — Prinstono universiteto emblemą.

— Prinstono?

— Taip.

Jis pakraipė galvą.

— Ką gi, viską surašėme protokole. Vienintelis žmogus, kuris pasisiūlė padėti, buvo Lenas Frydmanas. Jis pasiteiravo, ar jai ant dešinės kojos nebuvo ištatuiruotas dar ir rožės vainiklapis. Mes niekam apie jokią rožę nebuvome nė prasitarę. Tai, švelniai tariant, sukėlė mūsų susidomėjimą.

— Ir jūs nusprendėte, kad jis gali būti ieškomas nusikaltėlis.

— O kodėl gi ne? Tačiau paaiškėjo, kad abi moterys šoko striptizą arba, anot Frydmano, erotinius šokius, vienoje Niuarko skylėje, pavadinimu „Honey Bunny“. Frydmanas yra tikras striptizo reikalų ekspertas. Tai yra jo hobis. Jis kolekcionuoja plakatus, biografijas, asmeninius duomenis, pradedant tikraisiais šokėjų vardais ir baigiant tatuiruotėmis, apgamais ir randais. Trumpai tariant, viską. Išsami duomenų bazė. Ir ne tik apie vietines striptizo šokėjas. Manau, jums teko lankytis Vegaso striptizo klubuose?

— Be abejo.

— Vadinasi, pastebėjote, kaip dalijami atvirukai, reklamuojantys striptizo šokėjas, prostitutes ir visa kita?

— Aš ten gyvenu, nejaugi pamiršote?

Ji linktelėjo.

— Taigi. Lenas Frydmanas juos kolekcionuoja. Panašiai kaip kiti žmonės atvirukus su beisbolo žaidėjais. Jis renka visą įmanomą informaciją. Kelioms savaitėms išvyksta iš namų ir lankosi šiose vietose. Rašo tai, ką kiti laiko akademinėmis studijomis šia tema. Be to, renka istorinę medžiagą. Jis turi apyrankę, kurią nešiojo Džipsi Rouz Ly. Pas jį galima rasti daugiau negu šimto metų senumo medžiagos.

Jatsas pasišaipė:

— Manau, jam klubuose turėtų labai patikti.

Lorena nusišypsojo.

— Jūs nė neįsivaizduojate.

— Ką norite tuo pasakyti?

— Pamatysite.

Kurį laiką buvo tylu.

Pirmasis prabilo Jatsas.

— Aš dar kartą labai atsiprašau. Už tai, ką tada pasakiau.

Ji mostelėjo ranka.

— Beje, kiek vaikų jūs turite?

— Tris.

— Berniukų, mergaičių?

— Dvi mergaites ir berniuką.

— Amžius?

— Dukroms — šešiolika ir septyniolika. Semui — keturiolika.

— Septyniolikos ir šešiolikos metų merginos, — tarė Lorena. — Oho.

Jatsas nusišypsojo.

— Jūs nė neįsivaizduojate, ką tai reiškia.

— Gal turite jų nuotraukas?

— Aš niekuomet nesinešioju nuotraukų.

— Kaip tai?

Jatsas pasimuistė sėdynėje. Lorena akies kampučiu dirstelėjo į jį. Jis staiga atsilošė.

— Maždaug prieš šešerius metus, — prašneko jis, — iš manęs pavogė piniginę. Taip, esu FTB filialo galva, bet pakankamai kvailas, jeigu kažkas sugebėjo apšvarinti mano kišenes. Aš dėl to įvykio tiesiog krausčiausi iš proto. Ne dėl pinigų ar kreditinių kortelių. Aš išgyvenau dėl to, kad mano vaikų nuotraukos atsidūrė kažkokio niekšo rankose. Mano vaikų. Tikriausiai jis iškraustė pinigus, o piniginę išmetė kur nors į šiukšlių dėžę. Tačiau, tarkime, pasiliko ją sau. Tarkime, pasiliko ir nuotraukas. Kad ir paprasčiausiai pramogai. Galbūt — nesu tikras — geismingai žiūrėdavo į mano vaikų nuotraukas. Gal netgi pirštais liesdavo jų veidus ar net glostydavo.

Lorena susiraukė.

— Verčiau pakalbėkime apie linksmybes striptizo klubuose.

Jatsas sukikeno, tačiau veidas buvo apniukęs.

— Štai kodėl aš niekuomet nesinešioju nuotraukų.

Iš Nortfyldo aveniu jie įsuko į Vakarų Oranžą. Tai buvo dailiai senstantis miestelis. Daugumos naujų priemiesčių landšaftas atrodė kažkoks dirbtinis ir priminė ant nuplikusios galvos ką tik persodintus plaukus. Čia puikavosi vešlios dekoratyvinės pievelės, sienas puošė gebenės, augo aukšti ir drūti medžiai. Namai šiame miestelyje buvo nestandartiniai, primenantys Tiudorų architektūrinį stilių, Keip Kodo kotedžus ir netgi Viduržemio jūros šalių architektūrą. Jie buvo nebenauji ir, žinoma, ne pačios geriausios būklės, tačiau atrodė dar pakankamai gerai.

Įvažoje į namo kiemą stovėjo triratis. Lorena sustabdė automobilį tiesiai už jo. Abu išlipo. Namo kieme kažkas buvo numetęs beisbolininko kepurę su tinkleliu, ant žolės gulėjo dvi susirietusios pirštinės.

Jatsas pasiteiravo:

— Čia gyvena jūsų minėtasis ekspertas?

— Aš gi sakiau, kad jūs nė neįsivaizduojate.

Jatsas patraukė pečiais.

Duris atidarė moteris, kuri atrodė tarsi nužengusi tiesiai iš vadovėlio „Suzy Homemaker“. Ji ryšėjo languotą prijuostę, o veide švy-

tėjo tokia šypsena, kokią Lorena įprastai priskirdavo prie religinio fanatizmo požymių.

— Lenas yra apačioje, darbo kambaryje, — paaiškino ji.

— Ačiū.

— Gal norėtumėte kavos?

— Ne, ačiū.

— Mamyte!

Į kambarį įpuolė kokių dešimties metų berniukas.

— Kevinai, mes turime svečių.

Kevinas nusišypsojo panašiai kaip ir jo motina.

— Kevinas Frydmanas, — jis ištiesė ranką ir, žvelgdamas Lorenai į akis, gana tvirtai spustelėjo. Tada berniukas atsigręžė į gerokai nustebusį Jatsą. Jis vėl ištiesė ranką ir prisistatė.

— Labai malonu su jumis susipažinti, — tarė Kevinas. — Mamytė ir aš ruošiame bananų duoną. Ar nenorėtumėte paragauti?

— Galbūt vėliau, — atsisakė Lorena. — Mes, oi...

— Nusileisite pas jį štai šitais laiptais, — parodė kelią „Suzy Homemaker".

— Dėkoju.

Jie atidarė duris į pusrūsį. Jatsas sumurmėjo:

— Nesuprantu, kaip jie tą savo berniuką auklėja. Aš niekaip negaliu išmokyti saviškių, kad jie pasisveikintų su manimi, o ką jau kalbėti apie pašalinius.

Lorena patyliukais sukikeno.

— Pone Frydmanai? — pašaukė ji.

Netrukus pasirodė ir jis. Po paskutinio jų susitikimo Frydmano plaukai buvo gerokai papilkėję. Jis buvo apsirengęs melsvą megztinį su sagutėmis ir mūvėjo chaki kelnes.

— Džiaugiuosi galėdamas jus ir vėl pamatyti, tyrėja Mjūz.

— Aš taip pat.

— Jūsų draugas?

— Vyriausiasis agentas Adamas Jatsas iš Las Vegaso.

Kai Frydmanas išgirdo, iš kur atvyko svečias, jam net akys nušvito.

— Vegasas! Tuomet prašom apsilankyti. Užeikite, sėskite, pamatysime, ar galiu jums kuo nors padėti.

Jis atrakino duris. Viduje viskas buvo susiję su striptizu. Ant sienų kabojo nuotraukos. Greta jų — vienokie ar kitokie dokumentai. Įrėmintos kelnaitės ir liemenėlės. Plunksnų boa ir vėduoklės. Čia kabojo pora senų skelbimų: vienas iš jų buvo skirtas Lili Šv. Syr ir jos „Burbulų vonios šokiui“, o kitas — Diksės Evans „Merlin Monro parodijai“, kurią buvo galima išvysti Niuarko „Minsky-Adams“ teatre. Kurį laiką Lorena su Jatsu net išsižioję dairėsi aplink.

— Ar žinote, kas čia yra? — paklausė Frydmanas, rodydamas į didelę plunksninę vėduoklę, laikomą stikliniame kube, kokius galima pamatyti muziejuose.

— Vėduoklė? — spėjo Lorena.

Jis nusijuokė.

— Ne tik vėduoklė. Pavadinti šį daiktą vėduokle reikštų tą patį, kaip, — Frydmanas trumpam susimąstė, — Nepriklausomybės paskelbimo deklaraciją vadinti pergamento lapu. Ar jūs žinote, kad šia vėduokle 1932 metais „Paramount“ klube naudodavosi garsioji Selė Rand?

Frydmanas laukė svečių reakcijos.

— Selė Rand pirmoji pradėjo šokti su vėduokle. Iš tikrųjų šį šokį ji pirmą kartą atliko 1934-ųjų filme *Bolero*. Vėduoklė pagaminta iš natūralių stručio plunksnų. Ar galite tuo patikėti? O rimbas, kabantis štai čia? Jį naudojo Betę Peidž, kurią praminė „Vergų karaliene“.

— Jos motina? — nesusilaikė Lorena.

Frydmanas, aiškiai nepatenkintas, susiraukė. Lorena atsiprašydama kilstelėjo ranką, tada jis atsiduso ir nuėjo prie kompiuterio.

— Spėju, kad jus domina kuri nors erotinių šokių atlikėja iš Vegaso apylinkių?

— Galimas daiktas, — atsakė Lorena.

Atsisėdęs prie kompiuterio, jis ėmė kažką spausdinti.

— Gal žinote jos vardą?

— Kendesė Poter.

Frydmanas liovėsi spausdinęs.

— Ji buvo nužudyta?

— Taip.

— Betgi tai įvyko prieš dešimt metų?

— Taip, mes tai žinome.

— Daugelis įsitikinę, kad ją nužudė kažkoks Klaidas Rendžoras, — ėmė pasakoti Frydmanas. — Jis ir jo draugė Ema Lemėj greitai suuosdavo talentus. Jie kartu vadovavo keliems ne itin geros reputacijos džentelmenų klubams, kuriuose šoko pakankamai talentingos šokėjos.

Lorena vogčiomis dirstelėjo į Jatsą. Šis kraipė galvą — gal iš nuostabos, o gal iš pasibjaurėjimo. Sunku pasakyti. Frydmanas irgi tai pastebėjo.

— Ei! Kai kurie iš tų vyrukų dalyvauja NASCAR lenktynėse, — patraukęs pečiais paaiškino Frydmanas.

— Tuščios šnekos, — griežtai nukirto Lorena. — Kas dar?

— Apie Klaidą Rendžorą ir Emą Lemėj sklido nekokios kalbos.

— Jie blogai elgdavosi su merginomis?

— Taigi. Man atrodo, kad jie buvo susiję su organizuota gauja. Deja, šiame versle tai nėra retas atvejis. Žinoma, tai gadina bendrą estetinį vaizdą. Tikriausiai suprantate, ką noriu pasakyti?

Lorena atsakė:

— Aha.

— Tačiau net ir tarp vagių egzistuoja tam tikras garbės kodeksas. O jie neva jam nusižengė.

— Kaip?

— Ar teko matyti naują Las Vegaso reklamą?

— Nemanau.

— Nematėte? „Tai, kas vyksta Vegase, pasilieka tik Vegase“?

— Luktelėkite, — susimąstė Lorena. — Esu mačiusi.

— Džentelmenų klubai tiesiog fanatiškai laikosi šio moto. Niekam nieko niekada nepasakoti.

— O Rendžoras ir Lemėj papasakojo?

Frydmano veidas apniuko.

— Blogiau. Aš...

— Pakaks, — nutraukė Jatsas.

Lorena atsisuko į jį ir gūžtelėjo pečiais, kas reiškė „Nejaugi?“

— Paklausykite, — tęsė Jatsas žvilgtelėjęs į laikrodį, — visa tai įdomu, tačiau mus spaudžia laikas. Ką galėtumėte konkrečiai papasakoti apie Kendesę Poter?

— Ar galėčiau paklausti? — kreipėsi Frydmanas.

— Nagi, pirmyn.

— Ji jau senokai mirusi. Ar jos byloje paaiškėjo naujų detalių?

— Galimas dalykas, — atsakė Lorena.

Frydmanas sudėjęs rankas laukė. Lorena nusprendė pasinaudoti palankia proga.

— Ar jums teko girdėti, kad Kendesė Poter galėjo būti hermafroditė? — paklausė ji. Nors šis terminas buvo netikslus, tačiau žinomesnis.

Tai suveikė.

— O!

— Taigi.

— Jūs esate tikra?

— Savo akimis mačiau skrodimo išvadas.

— Stop! — šūktelėjo Frydmanas tarsi redaktorius senojoje kinematografijoje: „Sulaikykite minią!" — Jūs turite tikrą skrodimo išvadą?

— Taip.

Jis lyžtelėjo lūpas slėpdamas savo susijaudinimą.

— Ar nebūtų galima gauti jos kopiją?

— Tikriausiai bus įmanoma, — atsakė Lorena. — O ką jūs dar galėtumėte apie ją papasakoti?

Frydmanas ėmė spausdinti kompiuteriu.

— Informacija apie Kendesę Poter yra gana paviršutiniška. Dažniausiai ji pasirodydavo sceniniu vardu Kendė Nendrė, o tai, būkime atviri, — siaubingas vardas erotinių šokių atlikėjai. Tai jau per daug, suprantate? Per daug lipšnu. Žinote, koks vardas yra tinkamas? Pavyzdžiui, Džena Džeimson. Tikriausiai esate tokią girdėję. Ką gi, prieš pereidama į porno, Džena buvo šokėja. „Džeimson" yra airiško viskio pavadinimas. Pagavote mintį? Kur kas geriau skamba. Daug patraukliau.

— Tikrai, — pritarė Lorena tik tam, kad ką nors pasakytų.

— Be to, ir solinis Kendės numeris nebuvo labai originalus. Ji pasirodydavo apsirengusi baltu ligoninės chalatu ir su dideliu ledinuku rankoje. Supratote? Kendė Nendrė. Turiu omenyje, per daug stereotipiška, — jis palingavo galvą tarsi mokytojas, nusivylęs labiausiai vertinamo mokinio atsakymu. — Profesionalumo atžvilgiu labiau įsimintinas jos, kaip Brajanos Pikolo, vaidmuo duete su kita šokėja.

— Brajana Pikolo?

— Taip. Ji dirbo drauge su kita šokėja, bemaž idealaus sudėjimo afrikiečių kilmės amerikiete Kimi Deil. Kimi šiame duete pasirodydavo Geilos Sejers vardu.

Lorena suprato mintį. Taip pat ir Jatsas.

— Pikolo ir Sejers? Nagi pasakykite, kad jūs juokaujate.

— Ne. Brajana ir Geila atlikdavo filmo *Brajano daina* sceninę versiją. Geila ašarų sklidinomis akimis sakydavo: „Aš myliu Brajaną Pikolo". Filme šiuos žodžius nuo pakylos ištarė Bili Dy. Brajana gulėdavo ligos patale. Jos viena kitai padėdavo nusirengti. Jokio sekso. Nieko panašaus. Tiesiog erotinis menas. Tai buvo tarsi kreipimasis į visus, tikinčius rasiniais prietarais, kurie, tiesą sakant, yra gajūs daugelio sąmonėje. Mano nuomone, tai buvo vienas iš labiausiai vykusių politinių numerių erotiniame šou, savotiškas manifestas rasine tema. Man pačiam niekada neteko matyti šio numerio, tačiau manau, kad jame jaudinamai pavaizduota socialinė ekonominė situacija...

— Iš tikrųjų jaudinamai. Žinoma, — įsiterpė Lorena. — Kas dar?

— O kas dar jus domina? Sejers-Pikolo numeris įprastai būdavo įžanga į Grafienės Alison Bet Veis IV, labiau žinomos kaip Žydų princesės, pasirodymą. Jos numeris — įsidėmėkite — vadinosi „Pasakyk mamytei, jog tai — košeris". Tikriausiai teko girdėti?

Į pusrūsį sklido bananų duonos kvapas. Jis žadino apetitą netgi tokioje netinkamoje aplinkoje. Lorena vėl pabandė užvesti Frydmaną ant kelio.

— Norėjau pasakyti — dar ką nors apie Kendesę Poter. Bet ką, kas padėtų išsiaiškinti jos likimą.

Frydmanas patraukė pečiais.

— Ji ir Kimi Deil buvo ne tik šokio partnerės, bet ir gyveno viename kambaryje. Tiesą sakant, Kimi Deil sumokėjo laidotuvių išlaidas, kad Kendės netektų palaidoti — atleiskite man už netyčinį kalambūrą — puodžiaus dirvoje*. Atrodo, Kendė palaidota Šventosios Motinos kapinėse Kouldeile. Buvau nuvykęs prie jos kapo išreikšti savo pagarbos. Iš tiesų jaudinanti patirtis.

— Nė neabejoju. O jūs renkate informaciją apie tolesnį erotinių šokėjų likimą, kai jos palieka sceną?

— Žinoma, — atsakė tokiu tonu, nelyginant kunigas, paklaustas, ar jam yra kada nors tekę laikyti mišias. — Ši informacijos dalis dažnai būna pati įdomiausia. Jūs nė neįsivaizduojate, kaip įvairiai susiklosto jų likimai.

— O ką galite pasakyti apie Kimi Deil?

— Ji ir toliau sukasi šiame versle. Vis dar aktyvi veteranė. Tiesa, nebeturi ankstesnės išvaizdos. Ji — ir vėl atleiskite už neapgalvotą kalambūrą — jau nuslydo nuo strypo. Laikai, kai jos vardas švytėdavo reklaminiuose stenduose, jau praeityje. Tačiau Kimi vis dar turi gerbėjų. Savo išvaizdos trūkumus ji dabar kompensuoja patirtimi. Tiesa, ji išvyko iš Vegaso.

— Ir kur ji šiuo metu yra?

— Kai paskutinį kartą apie ją girdėjau, ji buvo Reno.

— Kas dar?

— Tiesą sakant, daugiau nieko, — atsakė Frydmanas. Tada spragtelėjo pirštais ir pridūrė: — Minutėlę. Turiu jums kai ką parodyti. Tai mano pasididžiavimas.

Jie kantriai laukė. Kampe stovėjo trys aukštos spintelės su segtuvais. Frydmanas ištraukė antrąjį viduriniosios spintelės stalčių ir ėmė greitai naršyti.

— Pikolo ir Sejers numeris. Retas egzempliorius. Tiesa, turiu tik spalvotą polaroido reprodukciją. Iš tikrųjų norėčiau rasti daugiau, — tarė jis ir kostelėjo. — Tyrėja Mjūz, ar jūs tikrai manote, kad galėčiau gauti ano skrodimo išvadų kopiją?

— Matysime, gal ir galėsiu jums kuo nors padėti.

* Angl. *potter* — puodžius.

— Tai tikrai pasitarnautų mano studijoms.

— Studijoms... Iš tikrųjų.

— Štai ji, — jis išėmė nuotrauką ir padėjo priešais juos ant stalo. Pažiūrėjęs į ją, Jatsas linktelėjo ir atsigręžė į Loreną. Jos veido išraiška buvo, švelniai tariant, keista.

— Kas jums? — paklausė Jatsas.

Frydmanas pridūrė:

— Tyrėja Mjūz?

Tik ne čia, nusprendė Lorena. Nė žodžio. Ji įdėmiai žiūrėjo į mirusios Kendesės Poter, dar žinomos kaip Kendės Nendrės arba Brajanos Pikolo, arba Nužudytosios, nuotrauką.

— Čia tikrai Kendesė Poter? — pratarė ji.

— Taip.

— Jūs esate tikras?

— Be abejo.

Jatsas klausiamai pasižiūrėjo į ją. Lorena apsimetė nepastebėjusi.

Kendesė Poter. Jei ji iš tikrųjų buvo Kendesė Poter, tuomet ji negalėjo būti nužudyta. Ji nebuvo mirusi. Ji buvo gyva, sveika ir gyveno Irvingtone, Naujojo Džersio valstijoje su savo vyru Matu, buvusiu kaliniu.

Jie labai klydo. Matas Hunteris buvo niekuo dėtas. Pagaliau kai kas ėmė aiškėti.

Kendesė Poter turėjo dar vieną vardą.

Olivija Hunter.

47 skyrius

Adamas Jatsas stengėsi išlikti ramus.

Jie ir vėl buvo kieme, ant vejos priešais Frydmano namą. Gana svečiuotis. Jei tik Jatsas nebūtų įsiterpęs, kai šita be perstojo tarškanti laikrodžio gegutė, pavarde Frydmanas, prabilo apie dideles paslaptis, jam tai būtų kainavę karjerą, santuoką ir netgi laisvę. Viską.

Tačiau dabar reikėjo susitvardyti.

Jatsas tylėjo, kol kartu su Lorena Mjūz neatsisėdo į automobilį. Tuomet, kiek galėdamas ramiau, paklausė:

— Na ir kas iš to?

— Kendesė Poter gyva, — atsakė Mjūz.

— Atsiprašau?

— Ji gyva, sveika ir ištekėjusi už Mato Hunterio.

Jatsas klausydamasis Lorenos pajuto, kaip iš susijaudinimo ima virpėti. Jai baigus, panoro dar kartą dirstelėti į skrodimo išvadas. Ji padavė lapus.

— O kur nužudytosios nuotrauka?

— Tai — ne visa medžiaga, — paaiškino Lorena. — Tai tik tie lapai, kurie domino Maksą Darou. Spėju, jis kažkokiu būdu sužinojo, kad Kendesė Poter iš tikrųjų nebuvo nužudyta. Galbūt iš fakto, jog nužudytoji sirgo ANS.

— Kodėl Darou prisireikė visa tai patikrinti? Turiu omenyje, po dešimties metų?

— Nežinau. Bet kuriuo atveju mums reikia pasikalbėti su Olivija Hunter.

Adamas Jatsas linktelėjo bandydamas susigaudyti situacijoje. Deja, buvo per sunku. Olivija Hunter — tai mirusi striptizo šokėja Kendesė Poter. Kendė Nendrė. Jis neabejojo, kad aną naktį ten buvo ji.

Dabar atrodė tikėtina, netgi labai tikėtina, jog vaizdo įrašas galėjo būti pas Oliviją Hunter.

Vadinasi, jam reikia nušalinti Loreną Mjūz. Nedelsiant.

Jatsas dar kartą žvilgtelėjo į skrodimo išvadas. Mjūz vairavo. Ūgis, svoris ir plaukų spalva sutapo, tačiau tai, kas paaiškėjo dabar, buvo neginčijama. Tikroji nužudytoji buvo Kasandra Mydouz. Ji jau seniai mirusi. Ir kaip jis to nesuprato? Ji nebuvo tokia gudri, kad galėtų šitaip išnykti.

Lenas Frydmanas buvo teisus kalbėdamas apie vagių garbės kodeksą. Būtent juo Jatsas ir pasitikėjo, tačiau galiausiai pasirodė, jog tai buvo daugiau negu kvaila. Vis dėlto tokie žmonės paiso konfidencialumo ne dėl to, kad jiems rūpėtų geras vardas, bet siekdami naudos. Jei įgysi plepio reputaciją, prarasi klientūrą. Labai paprasta.

Deja, Klaidas Rendžoras ir Ema Lemėj rado būdą, kaip dar labiau pasipelnyti, todėl ir „vagių garbės kodeksas" išgaravo kaip lengvas rytmečio rūkas.

Jatsas tuo per daug nepiktnaudžiavo, tačiau Besei kartais būdavo neištikimas. Žinoma, tokio savo elgesio jis nelaikė katastrofa. Ne, jis nebuvo iš tų, kurie teigia, jog „seksas yra viena, o meilė — kita". Seksas su Bese būdavo nuostabus. Net ir po daugelio bendro gyvenimo metų. Tačiau vyrui reikia daugiau. Pavartykite visas istorines knygas ir įsitikinsite, jog tai gana įprastas dalykas. Nė vienas iš didžių vyrų negyveno monogamiškai. Tai kartu ir paprasta, ir labai sudėtinga.

Tiesą sakant, čia nebuvo nieko bloga. Argi žmonos labai išgyvena, jei jų vyrai retkarčiais pasižiūri, pavyzdžiui, suaugusiems skirtą filmą? Nejaugi tai yra nusikaltimas? O gal skyrybų vertas poelgis? Išdavystė?

Be abejo, ne.

Tas pat galioja ir seksui su prostitute. Vyrui reikia išorinių dirgiklių — vaizdų, erotinių telefono linijų ir panašiai. Taip jau yra ir niekur nuo to nepabėgsi. Daugelis žmonų tai supranta. Jatsas galėtų tai paaiškinti ir Besei.

Jei tik viskas būtų tuo užsibaigę.

Rendžoras ir Lemėj — jie turėtų degti pragare.

Jatsas jau dešimt metų ieškojo Rendžoro, Lemėj, Kasandros ir tos prakeiktos kasetės. Dabar ši istorija pakrypo nauja linkme. Mažiausiai du iš jų nebegyvi. Tačiau scenoje staiga pasirodė Kendesė Poter.

Ką ji žino?

Jis atsikosėjo ir pažvelgė į Loreną Mjūz. Pirmasis žingsnis: nušalinti ją nuo bylos tyrimo. Kaip tą padaryti?..

— Minėjote, kad buvote pažįstami su Matu Hunteriu?

— Taip.

— Vadinasi, jums nederėtų dalyvauti apklausiant jo žmoną.

Lorena suraukė antakius.

— Dėl to, kad jį pažinojau?

— Taigi.

— Tačiau mes buvome pažįstami tik pradinėje mokykloje. Nemanau, kad esu su juo kalbėjusi nuo to karto, kai mums sukako dešimt.

— Vis vien. Yra ryšys.

— Ir kas iš to?

— Gynyba gali tuo pasinaudoti.

— Kaip?

Jatsas papurtė galvą.

— Ką?

— Jūs atrodote labai šauni tyrėja, Mjūz. Tačiau tai jau ne pirmas kartas, kai jūsų naivumas mane tiesiog stebina.

Lorena tvirčiau suspaudė vairą. Jis suprato, kad jo žodžiai nuskambėjo nemaloniai.

— Grįžkite atgal į prokuratūrą, — tarė jis. — Toliau šį tyrimą tęsime drauge su Kolu.

— Su Kolu? Ar tai tas drimba, kurį šįryt buvome sutikę Džoanos Tarston biure?

— Jis yra vienas iš geriausių agentų.

— Nė neabejoju.

Jie nutilo. Lorena bandė rasti išeitį, o Jatsas laukė jau žinodamas, kaip elgtis toliau.

— Klausykite, radau kompromisą, — kreipėsi Lorena. — Privešiu jus prie Hunterių namo ir palauksiu automobilyje. O gal...

— Ne.

— Bet aš noriu...

— Norite? — tarsi kirviu nukirto Jatsas. — Ar nepamiršote, su kuo kalbate, tyrėja Mjūz?

Lorena ėmė niršti.

— Nuo šiol šis tyrimas tampa federaliniu. Turėtumėte suprasti, kad byla iš esmės susijusi su Nevada. Bet kuriuo atveju ji akivaizdžiai peržengia tiek valstijų, tiek jūsų apygardų sienas. Jūs esate apygardos tyrėja. Supratote? Pirmoji instancija — apygarda, po to — valstija, o aukščiausiai — federalinė valdžia. Jei norite, galiu visa tai pademonstruoti diagramoje. Jūs paprasčiausiai neturite tam įgaliojimų, o aš turiu. Jūs dabar sugrįšite į savo kabinetą, ir jei manysiu esant reikalinga, informuosiu jus apie tai, kaip vyksta mano tyrimas. Ar suprantamai paaiškinau?

Lorena stengėsi kalbėti kaip įmanoma ramiau.

— Jei ne aš, jūs netgi nebūtumėte sužinojęs, kad Olivija Hunter yra ir Kendesė Poter.

— Ach, suprantu. Tai štai kur šuo pakastas, Mjūz? Jūsų ego? Norite garbės? Puiku, būsite pagerbta. Jei pageidaujate, garbės lentoje šalia jūsų pavardės prisegsiu auksinę žvaigždę.

— Aš ne tai norėjau pasakyti.

— Tai, ką jūs norėjote pasakyti, man aišku kaip dukart du. Naivumas ir garbėtroška. Labai žavi asmeninių savybių kombinacija.

— Tai negarbinga.

— Jūs tik paklausykite... — Jatsas garsiai nusikvatojo. — Šaipotės iš manęs? Garbinga-negarbinga? Kiek jums metų, Mjūz, dvylika? Vyksta federalinis kelių žmogžudysčių ir reketo tyrimas, o jums pa-rūpo, ar aš garbingai elgiuosi su kuklia apygardos tyrėja, ar ne? Jūs nedelsiant mane nuvešite prie savo darbovietės ir, jei norėsite dalyvauti šiame tyrime, gausite užduotį surinkti visą įmanomą informaciją apie tą kitą kekšę, juodaodę, su kuria gyveno Kendesė Poter, — Jatsas sumanė pasinaudoti rimbo ir pažadų taktika.

Kimi Deil.

— Taip. Sužinokite, kur ji šiuo metu yra, kaip susiklostė tolesnis jos likimas, trumpai tariant, viską, kas tik įmanoma. Tačiau, norėdama pasikalbėti su ja asmeniškai, pirmiau turėsite pasiklausti manęs. Jei jums ir tai nepatinka, aš jus visiškai nušalinsiu nuo šios bylos. Supratote?

Lorena pro sukąstus dantis atsakė:

— Supratau.

Jis žinojo, kad ji sutiks. Lorena norėjo likti įvykių sūkuryje. Ji pasitenkintų ir paskutine vieta, kad tik išsaugotų viltį sugrįžti ant scenos. Reikia pripažinti, jog ji buvo labai gera tyrėja. Tyrimui pasibaigus, Jatsas pasistengs, kad ji per daug nesužinotų. Jis pagirs ją, leis pasimėgauti garbe, kad ji, nors ir sumani, per daug nesidomėtų detalėmis.

Jis bent jau tikėjosi, kad taip bus.

Na, o visi tie, kurie dabar negyvi, nebuvo nekalti — jie vienaip ar kitaip bandė jam pakenkti. Lorena Mjūz — kas kita. Jis iš tikrųjų

nenorėjo jos nuskriausti. Tačiau nuo seno žinoma, kad savi marškiniai arčiau kūno.

Lorena Mjūz įvažiavo į automobilių stovėjimo aikštelę ir netarusi nė žodžio išlipo. Jatsas leido jai įsižeisti. Jis paskambino Kolui Dolingeriui — vieninteliam žmogui, kuriam galėjo patikėti panašią informaciją, — ir trumpai paaiškino reikalo esmę. Kolui detalės nerūpėjo.

Adamui prieš akis vėl šmėkštelėjo ligoninė ir meningitu sergantis Semas. Pasakodamas apie tai Lorenai, jis nutylėjo Kolo vaidmenį šiame košmare. Kolas taip pat liko budėti ligoninėje. Seniausias Adamo draugas susirado kietą metalinę kėdę ir ištisas tris paras praleido prie Semo palatos durų nepratardamas nė žodžio, tiesiog budėdamas ir duodamas suprasti, jog jis visada pasirengęs padėti Adamui.

— Norėtum, kad susitvarkyčiau vienas? — paklausė Kolas.

— Ne, susitiksime prie Hunterių namo, — ramiai tarė Jatsas. — Pagaliau surasime kasetę ir užbaigsime šią istoriją.

48 skyrius

Olivija Hunter tvardėsi, kol Viduramžis išlaisvino ją iš detektyvo Lenso Banerio. Dabar, sugrįžusi namo, ji galėjo „atleisti visus varžtus“. Olivija tyliai verkė. Skruostais riedėjo ašaros. Ji nepajėgė jų sulaikyti ir nesuprato, kodėl verkia — iš džiaugsmo, palengvėjimo, baimės ar dėl kokių kitų priežasčių. Ji suprato tik tiek, kad sėdėdama ir bandydama susitvardyti tik veltui eikvotų laiką.

Jai reikėjo paskubėti.

Lagaminas buvo likęs „Howard Johnson“, todėl Olivija paprasčiausiai susikrovė naują. Ji žinojo, kad delsti nevalia. Policija netrukus sugrįš. Jie norės išgirsti atsakymą.

Jai reikėjo tuoj pat išvykti į Reno.

Ji niekaip neįstengė liautis verkusi, kas jai buvo nebūdinga, nors tokiomis aplinkybėmis atrodė visiškai suprantama. Olivija buvo išse-

kusi ir fiziškai, ir emociškai. Be to, ji nėščia. Taip pat ją neramino mintis apie dukrą. O galiausiai ji išklojo Matui visą tiesą apie savo praeitį.

Susitarimas nebegaliojo. Olivija jį sulaužė atsiliepusi į elektroninį laišką. Dar daugiau, ji buvo tiesiogiai atsakinga už Emos Lemėj mirtį. Tai buvo Olivijos kaltė. Ema per savo gyvenimą buvo padariusi daug blogo. Ji buvo nusikaltusi daugeliui žmonių. Olivija žinojo, kad paskutiniaisiais gyvenimo metais ji visomis išgalėmis stengėsi išpirkti savo kaltes. Nežinia, ar Emos vardas įrašytas dangaus gyventojų sąrašuose, tačiau jei kas nors galėjo užsitarnauti atpirkimą, tai, jos manymu, turėjo būti Ema Lemėj.

Tačiau dėl vieno dalyko Olivija negalėjo atsikvošėti, ir tai iš tikrųjų buvo pagrindinė jos ašarų priežastis — Mato veido išraiška, kai jis išgirdo visą tiesą.

Ji tikėjosi ko kito.

Ji tikėjosi, kad Matas nuliūs. Tikriausiai taip ir buvo. O kaipgi kitaip? Nuo pat pirmo jų susitikimo Vegase Olivijai visam laikui įstrigo jo žvilgsnis — jai atrodė, kad Dievas dar nesukūrė nieko įspūdingesnio, nieko tyresnio už šį žvilgsnį. Be abejo, Olivija manė, kad Matui sužinojus tiesą ji daugiau niekada nebeišvys šio žvilgsnio — jis išnyks visiems laikams ar bent jau apsiblaus ir nebebus toks, koks buvo anksčiau. Ji tikėjosi, kad jo pilkšvai mėlynos akys taps bejausmės ir šaltos.

Tačiau nieko panašaus neįvyko.

Niekas nepasikeitė. Matas sužinojo, kad jo žmona buvo melagė, jog ji buvo padariusi tai, dėl ko dauguma vyrų su pasišlykštėjimu nuo jų nusigręžtų, ir vis dėlto jis atsakė jai besąlygine meile.

Per daugelį metų Olivija išmoko pažvelgti į save iš šalies ir įsitikino, kad siaubinga patirtis vaikystėje paskatino ją, kaip ir daugelį kartu dirbusių merginų, į destruktyvų savo pačios atžvilgiu elgesį. Vyrai, kurie išgyveno panašią vaikystę, — augo pasigailėtinomis sąlygomis įvairiuose globos namuose, — įprastai griebdavosi smurto. Vyrai, su kuriais vaikystėje buvo blogai elgiamasi, savo įniršį išliedavo žiauriu elgesiu.

Moterys yra kitokios. Jų žiaurumas yra subtilesnis arba daugeliu atvejų nukreiptas ne išorėn, bet vidun: negalėdamos padaryti bloga

kitam, jos daro bloga sau. Taip elgdavosi Kimi. Olivija, t. y. Kendė, buvo tokia pat.

Iki tos dienos, kai susitiko su Matu.

Galbūt dėl kalėjime praleistų metų, gal dėl to, kad, kaip ji minėjo anksčiau, juos siejo skaudi patirtis. Šiaip ar taip, bet Matas buvo pats geriausias vyras iš visų, kuriuos jai kada nors teko sutikti. Jis nesijaudino dėl įvairiausių menkniekių. Jis gyveno šia diena. Jam rūpėjo tai, kas iš tikrųjų buvo svarbu. Matas neleido smulkmenoms užgožti esminių dalykų. Jis nekreipė dėmesio į menkaverčius dalykus ir įžvelgdavo tai, kas tikra. Šios vyro savybės ir ją išmokė atskirti pelus nuo grūdų — bent jau savyje.

Matas joje nematė nieko bjauraus — vis dar nematė! — vadinasi, ji dar nebuvo tokia baisi.

Tačiau dėdama į lagaminą daiktus Olivija labai aiškiai suvokė skaudžią tiesą. Po tiek metų, nepaisant visų pastangų persikūnyti, jai vis dar nepavyko išsivaduoti iš polinkio kenkti sau pačiai. Kaipgi kitaip būtų galima paaiškinti jos elgesį? Argi ji ne kvailai pasielgė ieškodama internete Kendesės Poter?

Nagi, pagalvokite apie tai, ką ji iš tikrųjų padarė. Žinoma, Emai. Be abejo, ir sau pačiai, tačiau dar labiau — vieninteliam vyrui, kurį yra mylėjusi.

Kam jai prisireikė knaisiotis praeityje?

Atvirai kalbant, todėl, kad ji negalėjo kitaip. Gali perskaityti visus abortų šalininkų ir priešininkų leidinius, gali išklausyti visus argumentus „už" ir „prieš" įvaikinimą, — nuo panašios informacijos Oliviją imdavo pykinti, — tačiau visi sutinka, kad nėštumas yra ypatingas įvykis, reikalaujantis tavo asmeninio apsisprendimo. Kad ir ką pasirinktum, visada prisiminsi galimybę, kurią atmetei. Nors ji tuomet buvo dar labai jauna, nors ji būtų paprasčiausiai nepajėgusi auginti savo kūdikio, nors už ją nusprendė kiti, nebuvo nė vienos dienos, kad Olivija nepagalvotų: „O ką, jeigu".

Panašių minčių neišvengia nė viena moteris.

Kažkas pabeldė į duris.

Olivija įsiklausė. Beldimas pasikartojo. Duryse akutės nebuvo,

todėl ji nuėjo prie artimiausio lango, atitraukė nėriniuotą užuolaidą ir dirstelėjo į kiemą.

Prie durų stovėjo du vyrai. Vienas iš jų atrodė tarsi ką tik išlipęs iš L. L. Byno katalogo. Antrasis buvo labai aukštas ir stambus. Jis vilkėjo kostiumą, kuris jam ne itin tiko, tačiau, sprendžiant iš jo išvaizdos, jam nebūtų tikęs joks kostiumas. Jo plaukai buvo nukirpti kariškai, o galva atrodė tiesiog suaugusi su pečiais.

Kaip tik tuo metu milžinas atsisuko į langą ir pastebėjo Oliviją. Jis bakstelėjo alkūne mažesnįjį, kuris taip pat atsigręžė į ją.

— FTB, — tarė normalaus sudėjimo vyras. — Norėtume su jumis trumpai pasikalbėti.

— Aš neturiu ko papasakoti.

„L. L. Byno modelis" priėjo arčiau lango.

— Nemanau, kad tai būtų labai išmintingas jūsų poelgis, ponia Hunter.

— Visus klausimus galite pateikti mano advokatui Aikui Kyrui.

Atvykėlis nusišypsojo.

— O gal vis dėlto persigalvosite?

Olivijai nepatiko jo balso tonas.

— Esu vyriausiasis agentas Adamas Jatsas. Federalinio tyrimų biuro Las Vegaso skyrius. O čia, — mostelėjo į milžiną, — specialusis agentas Kolas Dolingeris. Mes labai norėtume pasikalbėti su Olivija Hunter arba, jei ji to pageidauja, suimsime Kendesę Poter.

Jam ištarus jos senąjį vardą, Olivijai pakirto kelius. Akmeninį milžino veidą iškreipė šypsena. Jis mėgavosi šia akimirka.

— Dabar viskas priklauso nuo jūsų, ponia Hunter.

Olivija pasirinkimo neturėjo. Ji buvo įspeista į kampą. Belieka juos įsileisti ir kalbėti.

— Prašyčiau parodyti asmens dokumentus.

Milžinas priėjo prie lango. Olivijai teko sutelkti visą drąsą, kad neatsitrauktų atgal. Tada atvykėlis įkišo ranką kišenėn, išsitraukė pažymėjimą ir taip stipriai tėškė jį į stiklą, kad Olivija net krūptelėjo. Tą patį padarė ir antrasis, pavarde Jatsas. Pažymėjimai atrodė nepriekaištingi, tačiau ji puikiai žinojo, kad nusipirkti suklastotus dokumentus yra labai paprasta.

— Pakiškite savo tarnybinius pažymėjimus po durimis. Norėčiau paskambinti į jūsų biurą ir įsitikinti, kad jūs nemeluojate.

Didysis, Dolingeris, kurio nenatūrali šypsena buvo tarsi sustingusi veide, gūžtelėjo pečiais ir pirmą kartą prabilo:

— Būtinai, Kende.

Ji tai nuleido negirdomis. Milžinas kyštelėjo ranką į piniginę, ištraukė kortelę ir pakišo po durimis. Eiti prie telefono ir skambinti nebuvo jokios prasmės. Užteko pamatyti kortelėje įspaustą reljefinį spaudą, kad įsitikintum jos tikrumu, be to, Kolas Dolingeris, kurio kortelėje buvo nurodyta, kad jis iš tikrųjų yra specialusis agentas iš Las Vegaso biuro, elgėsi labai užtikrintai.

Netrukus ji atidarė duris. Pirmasis įėjo Adamas Jatsas. Kolas Dolingeris susikūprino tarsi žengdamas į vigvamą. Jis liko stovėti prie durų sukryžiavęs ant krūtinės rankas.

— Šiandien puikus oras, ar ne? — ištarė Jatsas.

Po šių žodžių Dolingeris uždarė duris.

49 skyrius

Lorena Mjūz nervinosi.

Ji jau ketino skambinti Edui Steinbergui ir pasiskųsti Jatso elgesiu. Tokia mažytė moteris kaip ji negali savimi pasirūpinti. Ji turėtų paskambinti savo šefui ir paprašyti pagalbos. Vis dėlto ji persigalvojo ir šio sumanymo atsisakė.

Ji vis dar dalyvavo tyrime. Puiku, juk ji to ir norėjo. Tai reiškė tą patį kaip tarpdury įsprausta koja. Lorena ėmė rinkti visą įmanomą informaciją apie Kendesės Poter kambario draugę Kimi Deil. Tai nebuvo sudėtinga. Kimi buvo įtraukta įskaiton kaip prostitutė. Nors dauguma žmonių manė kitaip, Klarko apygardoje, į kurią įėjo Las Vegasas, prostitucija buvo uždrausta.

Ji paskambino vienam policijos senbuviui, pavarde Teiloras,

kuris praeityje prižiūrėjo Deil, kai ši buvo nuteista lygtinai. Teiloras prisiminė ją.

— Ką aš galėčiau jums papasakoti? — prabilo Teiloras. — Kimi Deil vaikystė buvo sunki. Tačiau kurios iš tų merginų vaikystė arba šeima buvo kitokios? Ar retkarčiais klausotės Hovardo Šterno radijo laidų?

— Be abejo.

— Ar teko girdėti jo pokalbių su striptizą šokančiomis merginomis? Jis visuomet, neva juokais, klausia: „Na ir kiek metų jums buvo, kai pirmąkart patyrėte seksualinę prievartą?“ Ir ką jūs manote? Jos visada turi ką papasakoti. Jos visos būna patyrusios vienokią ar kitokią prievartą. Šios merginos sėdi studijoje ir pasakoja apie tai, kaip nuostabu yra nusirenginėti, jos teigia tai darančios savo noru ir taip toliau, ir taip toliau, tačiau už viso to visuomet slypi gilesnės priežastys. Suprantate, ką turiu omenyje?

— Žinoma.

— Kimi Deil — tiesiog klasikinis pavyzdys. Ji pabėgo iš namų ir pradėjo šokti striptizą būdama keturiolikos, na, daugiausia penkiolikos.

— Gal žinote, kur ji gyvena šiuo metu?

— Ji persikėlė į Reno. Jei norite, galiu duoti jos namų adresą.

— Žinoma.

Jis padiktavo jai Kimi Deil adresą.

— Pasak paskutinės mano girdėtos informacijos, ji dirba vienoje vietelėje, pavadinimu „Eager Beaver“, kuri, norite — tikėkite, norite — ne, toli gražu neatitinka šio skambaus pavadinimo.

„Eager Beaver“, mintyse pakartojo Lorena. Ar tik ne ten, anot Jatso, dirbo Čarlis Talėjus?

Teiloras tęsė:

— Reno yra gražus miestas. Ne toks kaip Vegasas. Nesupraskite manęs klaidingai. Man Vegasas patinka. Jis mums visiems patinka. Tai — bjaurus, baisus, didelį turgų primenantis miestas, tačiau mes nenorime iš jo išvykti. Suprantate, ką noriu pasakyti?

— Aš skambinu jums iš Niuarko Naujajame Džersyje, — paaiškino ji. — Todėl gerai suprantu, ką jūs norite pasakyti.

Teiloras nusijuokė.

— Šiaip ar taip, tačiau Reno iš tikrųjų yra pakankamai gera vieta gyventi su šeima. Puikus oras, nes miestas yra Siera Nevados kalnų papėdėje. Garsėja kaip JAV išsiskyrėlių sostinė ir miestas, kuriame vienam gyventojui tenka daugiausiai milijonierių. Esate kada nors buvusi?

— Ne.

— Ar jūs graži?

— Nuostabi.

— Tuomet atvykite į Vegasą. Aš jums viską aprodysiu.

— Atskrendu artimiausiu reisu.

— Minutėlę. Tikiuosi, nesate viena iš tų feminisčių, kurių žvilgsnis rėkte rėkia: „Aš nekenčiu vyrų"?

— Tik tuomet, kai esu neišsimiegojusi.

— Tai ko gi mes delsiame?

Suskambo Lorenos telefonas.

— Daugiau informacijos suteiksiu kitą kartą, gerai? Dėkoju, Teilorai.

— Mes apsistosime Mandelej Bėjuje. Pažįstu vieną šaunų vaikiną. Turėtų tau patikti.

— Puiku, atskubu, atia.

Ji padėjo ragelį ir nuspaudė žalią mobiliojo telefono mygtuką.

— Alio?

Motina Katerina be jokios įžangos paklausė:

— Ji buvo nužudyta, taip?

Lorena ketino dvejoti, tačiau motinos Katerinos tonas išdavė, jog tai būtų tik nereikalingas laiko eikvojimas.

— Taip.

— Tokiu atveju man būtina su jumis pasimatyti.

— Kodėl gi?

— Aš negalėjau anksčiau papasakoti. Sesuo Merė Rouz buvo labai įdomi.

— Kuo būtent?

— Prašau atvykti pas mane kuo greičiau, Lorena. Turiu kai ką jums parodyti.

*

— Kuo galiu būti naudinga, agente Jatsai? — paklausė Olivija.

Likęs stovėti prie durų, Kolas Dolingeris akimis perbėgo kambarį. Adamas Jatsas atsisėdo įsiremdamas alkūnėmis į šlaunis.

— Pas jus labai daug knygų, — prabilo Jatsas.

— Esate labai pastabus.

— Ar šios knygos yra jūsų, ar vyro?

Olivija rankomis įsirėmė į klubus.

— Kadangi tai yra labai svarbu, leiskite jums paaiškinti. Dauguma šių knygų yra mano. Tikiuosi, suprantamai paaiškinau?

Jatsas nusišypsojo.

— Jūs labai juokinga, — tarė jis. — Ar ji tau ne juokinga, Kolai?

Kolas linktelėjo.

— Dauguma striptizo šokėjų ir kekšių yra tikros pikčiurnos, o šita — išimtis. Ji tiesiog švytėte švyti.

— Iš tikrųjų lyg saulutės spindulys, — pridūrė Jatsas.

Olivijai visa tai nepatiko.

— Ko jūs norite?

— Tu apsimetei mirusia, — išdrožė Jatsas. — Tai yra nusikaltimas.

Ji neatsakė.

— Toji mergina, kuri iš tikrųjų mirė... — tęsė jis. — Koks jos vardas?

— Nesuprantu, apie ką jūs kalbate.

— Jos vardas Kasandra, ar ne? — Jatsas nežymiai palinko į priekį. — Prisipažink, tai tu ją nužudei?

Olivija atkakliai laikėsi savo.

— Ko jums iš manęs reikia?

— Pati žinai.

Jatso pirštai susigniaužė į kumštį ir vėl atsileido. Ji pažvelgė į duris. Kolas stovėjo tarsi statula.

— Atleiskite, — atsakė Olivija, — tačiau nežinau.

Jatsas bandė šypsotis.

— Kur kasetė?

Olivija nustėro. Ji prisiminė treilerį. Atrodė, tarsi vėl būtų užuodusi baisią smarvę, kurią pajuto kartu su Kimi įsikėlusios į jį gyventi. Treileris dvokė taip, jog galėjai pamanyti, kad jame buvo nudvėsusi aibė nematomų gyvūnų. Kimi tada nusipirko labai stipraus aromatinio mišinio, kuriuo ketino panaikinti tai, kas nepanaikinama. Ji ir vėl užuodė tą pačią smarvę. Ji vėl regėjo mėlynėmis nusėtą Kasandros kūną ir prisiminė baimę Klaido Rendžoro veide, kai šis šaukė: *Kur kasetė?*

Olivija stengėsi neparodyti savo susijaudinimo.

— Aš nesuprantu, apie ką jūs kalbate.

— Kodėl pabėgai ir pakeitei vardą?

— Norėjau viską pradėti iš naujo.

— Tiesiog šiaip sau?

— Ne, — atkirto Olivija. — Nieko nebūna „tiesiog šiaip sau".

Ji atsistojo ir tęsė:

— Aš daugiau nebenoriu atsakinėti į jūsų klausimus nedalyvaujant mano advokatui.

Jatsas pakėlė akis.

— Sėskis.

— Noriu, kad jūs abu išeitumėte.

— Pasakiau, sėskis.

Ji vėl žvilgtelėjo į Kolą Dolingerį. Vis dar vaidina statulą. Jo žvilgsnis buvo visiškai tuščias. Olivija pakluso Jatso nurodymui ir atsisėdo.

— Ketinau pradėti mūsų pokalbį žodžiais: „Tu čia puikiai įsikūrusi, atrodo, nelabai norėtum, kad ši svajonių pilis imtų ir sugriūtų", — vėl prakalbo Jatsas. — Tačiau nesu tikras, ar tai padarytų įspūdį. Tavo kaimynystėje — dvokianti kloaka. Tavo namai — lindynė. Tavo vyras — buvęs kalinys, ieškomas kaip įtariamasis triguba žmogžudyste.

Jatsas nusišypsojo ir tęsė toliau:

— Gal kam nors ir pasirodytų, kad tau pasisekė pradėti gyvenimą iš naujo, Kende. Tačiau atsitiko priešingai.

Jis sąmoningai stengėsi ją suerzinti. Olivija laikėsi tvirtai.

— Norėčiau, kad jūs abu nedelsiant išeitumėte.

— O tau nerūpi, kas atskleidė tavo paslaptį?

— Prašau išeiti.

— Aš galėčiau tave suimti.

Olivija ryžosi pasinaudoti šia galimybe. Ji ištiesė abi rankas leisdama surakinti jas antrankiais. Jatsas nė nekrustelėjo. Žinoma, jis galėjo ją suimti. Ji nebuvo tikra dėl konkretaus juridinio pagrindo jos suėmimui ir dėl ieškinio senaties įstatymo, tačiau puikiai suprato, kad figūruoja žmogžudystės byloje, kurioje, tiesą sakant, ji pretendavo į nukentėjusiosios statusą. To visiškai pakaktų jai sulaikyti.

Tačiau Jatsui reikėjo ne to.

Maldaujantis Klaido balsas: *Kur kasetė?*

Jatsui reikėjo kažko kito. Kažko, dėl ko mirė Kasandra. Kažko, dėl ko Klaidas Rendžoras ją nužudė. Ji žvelgė Jatsui tiesiai į akis. Jos nemirksėjo. Jo kumščiai tai susigniauždavo, tai vėl atsileisdavo.

Ji tebelaikė savo riešus paruoštus antrankiams. Galiausiai luktelėjusi dar akimirką rankas nuleido.

— Aš nieko nežinau apie jokias kasetes, — atšovė ji.

Dabar jau Jatsas įsistebeilijo į ją. Po trumpos pauzės tarė:

— Tikiu.

Tačiau kažkodėl šie jo žodžiai išgąsdino ją labiau už viską.

— Prašom važiuoti su mumis, — paprašė Jatsas.

— Kur?

— Nuvešiu tave ten, kur reikia

— Ir kuo gi jūs mane kaltinate?

— Nori, kad išvardyčiau abėcėlės tvarka?

— Man reikia paskambinti savo advokatui.

— Galėsi jam paskambinti iš areštinės.

Ji nežinojo, kaip toliau elgtis. Kolas Dolingeris žengė prie jos. Jai pasitraukus atgal, milžinas prabilo:

— Nori, kad išvilkčiau tave iš čia su antrankiais?

Olivija sustojo.

— Nebūtina.

Jie išėjo laukan. Pirmasis žengė Jatsas. Dolingeris pėdino greta jos. Olivija apžvelgė gatves. Aukštai į dangų rėmėsi rudas alaus bu-

telis. Kažkodėl jis veikė raminamai. Priėjęs prie automobilio, Jatsas atrakino dureles, įsėdo į jį ir užvedė variklį. Tada atsigręžė į Oliviją, ir ši neteko žado.

Ji atpažino šį žmogų.

Vardai greit užsimiršdavo, tačiau veidai visam gyvenimui buvo įstrigę jos atmintyje. Šokdama Olivija bandydavo užsimiršti tyrinėdama veidus. Ji juos ne tik įsimindavo, bet ir klasifikuodavo į nuobodžiaujančius ir susižavėjusius, stengdavosi prisiminti, kiek kartų kuris buvo apsilankęs. Tai buvo ir proto mankšta, ir būdas išsiblaškyti.

Adamas Jatsas yra lankęsis Klaido klube.

Galbūt ji stabtelėjo, o gal Kolas Dolingeris buvo tiesiog pavydėtinai pastabus. Ji jau ketino sprukti, bėgti kiek kojos neša, tačiau tuo metu Dolingeris pačiupo jos ranką. Jis perspėdamas ją gana stipriai spustelėjo virš alkūnės. Olivija pamėgino ištraukti ranką, tačiau tai buvo tas pat, kaip išsivaduoti iš po betoninės plokštės.

Ji nepajėgė jos nė pajudinti.

Automobilis stovėjo čia pat. Kolas paspartino žingsnį. Olivijos akys neramiai bėgiojo gatve, kol pastebėjo Lorencą. Jis svirduliavo gatvės kampe su kažkokiu Olivijai nepažįstamu vyru. Abu rankose laikė rudus popierinius maišelius. Išvydęs ją, Lorencas neskubėdamas ėmė kelti ranką norėdamas pamojuoti.

Olivija be garso ištarė: „Padėk man."

Lorenco veidas nė nevirptelėjo. Jis išvis nesureagavo. Draugužis juokavo. Lorencas ilgai ir garsiai kvatojo plodamas sau per šlaunį.

Jis nė nepastebėjo jos.

Pagaliau jie prisiartino prie automobilio. Olivijos galvoje mintis vijo mintį. Ji nė už ką nenorėjo sėstis į jų automobilį. Pabandė sulėtinti žingsnį. Dolingeris vėl skausmingai spustelėjo ranką.

— Eik, jeigu eini, — sumurmėjo milžinas.

Prisiartino prie galinių durelių. Dolingeris ištiesė ranką ir jas atidarė. Ji vėl pabandė priešintis, bet jo gniaužtai buvo pernelyg stiprūs. Jo stumtelėta Olivija tuoj pat atsidūrė ant galinės sėdynės.

— Ei, turi dolerį?

Milžinas staiga pažvelgė balso pusėn. Tai buvo Lorencas. Dolin-

geris norėjo nusisukti ir nekreipti į elgetą dėmesio, tačiau Lorencas čiupo jam už peties.

— Ei, žmogau, aš alkanas. Turi dolerį?

— Dink iš akių.

Lorencas abiem rankomis įsirėmė milžinui į krūtinę.

— Žmogau, aš prašau tik dolerio.

— Nešdinkis.

— Dolerį. Per daug?

Tą akimirką Dolingeris paleido jos ranką.

Olivija abejojo tik akimirką. Vos tik Dolingeris stvėrė Lorencą už marškinių, ji jau buvo apsisprendusi. Nedvejodama šoko iš automobilio ir puolė į kojas.

— Bėk, Liv!

Lorencui nereikėjo jos raginti.

Dolingeris nubloškė jį šalin ir apsisuko. Tačiau Lorencas akimirksniu šoko milžinui ant nugaros. Šis nusikratė juo lyg paprasčiausiomis pleiskanomis. Tada Lorencas pasielgė tikrai neprotingai. Jis užsimojo ir trenkė Dolingeriui maišeliu. Olivija išgirdo duslų maišelio viduje buvusio alaus butelio dunkstelėjimą. Dolingeris apsisuko ir smogė Lorencui į krūtinkaulį. Lorencas žnektelėjo žemėn.

Pasigirdo Dolingerio riksmas: „Stok! FTB!"

Nesvajok, milžine.

Olivija išgirdo, kaip automobilis šoko iš vietos. Jatsui nuspaudus akceleratorių automobilio ratai tiesiog sužviegė. Ji atsigręžė atgal.

Dolingeris vijosi ją laikydamas rankoje pistoletą.

Juos skyrė apie penkiasdešimt pėdų. Ji bėgo kiek įkabindama. Šį rajoną ji gerai pažinojo. Reikėtų tuo pasinaudoti. Olivija kirto skersgatvį. Aplink nesimatė nė gyvos dvasios. Dolingeris skuodė pavymui. Ji vėl dirstelėjo atgal. Milžinas vis labiau artėjo ir nerodė jokių nuovargio požymių.

Ji mėgino bėgti dar greičiau, įnirtingai mojuodama rankomis.

Pro šalį prazvimbė kulka. Dar viena.

O, Dieve. Jis šaudo!

Jai reikėjo kuo greičiau išsukti iš šitos gatvelės. Bėgti ten, kur yra žmonių. Tarp žmonių jis neturėtų šaudyti.

O ką, jeigu ne?

Ji vėl žvilgtelėjo į gatvę. Jatsas vijosi automobiliu. Ji pralėkė pro gatvėje kažkieno paliktą automobilį ir metėsi ant šaligatvio. Čia pat stūksojo sena „Pabst Blue Ribbon" gamykla. Greitai jos nebeliks, ir šioje vietoje įsikurs dar vienas beasmenis prekybos centras. Tačiau dabar apgriuvusioje alaus darykloje ji tikėjosi rasti prieglobą.

Nagi, prisimink, kur yra ta senoji smuklė?

Olivija pasuko kairėn. Smuklė stovėjo antrosios gatvelės gale. Pagaliau prisiminė. Ji nedrįso žvilgtelėti atgal, tačiau aiškiai girdėjo jo žingsnius. Jis buvo čia pat.

— Stok!

„Nė nesitikėk", — žybtelėjo mintis. Smuklė. Kurgi po galais ta smuklė?

Olivija pasuko dešinėn.

Bingo, štai kur ji!

Durys buvo dešinėje. Nebetoli. Ji bėgo iš paskutiniųjų. Dolingeriui sukant paskui ją į dešinę, Olivija čiupo rankeną, atidarė duris ir įpuolė vidun.

— Gelbėkit!

Viduje buvo tik vienas žmogus. Jis stovėjo už baro ir šluostė taures. Išvydęs ją pažvelgė nustebusiomis akimis. Olivija sustojo ir staigiu judesiu užšovė skląstį.

— Ei! — sušuko barmenas, — ką tai reiškia?

— Kažkas nori mane nužudyti.

Tuo metu sudrebėjo durys.

— FTB. Atidarykite!

Olivija papurtė galvą. Barmenas akimirką dvejojo, tačiau netrukus galvos mostu parodė į galinį kambarį. Ji puolė ten. Vyrukas prie baro išsitraukė šratinį šautuvą kaip tik tuo momentu, kai vidun kartu su durimis įvirto Dolingeris.

Barmenas, išvydęs tokį milžiną, neteko žado.

— Jėzau Kristau!

— FTB! Meskite ginklą!

— Truputį ramiau, bičiuli...

Dolingeris nukreipė į jį pistoletą ir du kartus šovė.

Barmenas sukniubo. Ant sienos, prie kurios jis stovėjo, liko kraujo dėmė.

O, Dieve, mano Dieve, mano Dieve!

Olivija norėjo rėkti.

Ne. Bėk. Tučtuojau.

Ji pagalvojo apie kūdikį, kurį nešiojo. Ši mintis suteikė naujų jėgų. Po akimirkos ji jau buvo galiniame kambaryje, kurį buvo nurodęs barmenas.

Dar viena kulka pataikė į sieną jai už nugaros. Olivija parkrito ant grindų.

Ji nušliaužė prie užpakalinių durų. Šios buvo iš sunkaus metalo. Spynoje paliktas raktas. Olivija vienu judesiu atidarė duris ir taip stipriai pasuko raktą, jog jis lūžo. Saulės šviesa kone akino. Durys užsitrenkė ir automatiškai užsirakino.

Ji išgirdo, kaip jos persekiotojas sukioja rankeną. Durims neatsidarius, Dolingeris ėmė jas trankyti. Šįsyk durys taip lengvai nepasidavė. Olivija bėgo kiek įkabindama laikydamasi arčiau pagrindinių gatvių ir dairydamasi, ar dar nesimato ją besivejančio Jatso automobilio ir Dolingerio.

Jų nesimatė. Pats metas kuo greičiau iš čia nešdintis.

Olivija nubėgo ristele dar kokias dvi mylias. Privažiavus autobusui, ji stryktelėjo vidun nė nesvarstydama, kur jis nuveš. Po kurio laiko privažiavusi Elizabetos centrą ji išlipo. Prie pat autobusų stoties rikiavosi taksi.

— Kur? — paklausė vairuotojas.

Olivija vos gaudė kvapą.

— Niuarko oro uostas.

50 skyrius

Baltu „Isuzu“ įvažiavęs į Pensilvanijos valstiją, Matas stebėjosi, kiek daug jo atmintyje išliko kalėjimo laikų informacijos, kurią jis

anksčiau laikė beverte. Tiesa, kalėjimas nėra, kaip daugelis galvoja, aukštoji kriminalinių nusikaltėlių mokykla. Nevalia ignoruoti fakto, kad visi čionai patekę buvo sugauti, todėl jau vien dėl to kalinių „profesionalumas" kelia tam tikrų abejonių.

Be to, Matas niekuomet per daug nesidomėjo kalėjime sėdinčių vyrų patirtimi. Nusikaltimai jo nedomino. Grįžęs į laisvę, jis visus devynerius metus laikėsi kuo toliau nuo bet kokios įstatymui prieštaraujančios veiklos.

Deja, situacija pasikeitė.

Solo automobilių vagystės metodas davė vaisių. Matas prisiminė dar vieną už grotų girdėtą pamoką. Jis įvažiavo į Gryt Vesterno automobilių stovėjimo aikštelę šalia 80-ojo kelio. Jokios apsaugos. Ne, jis jau nebenorėjo vogti kito automobilio. Jam reikėjo tik valstybinio numerio. Numerio, kuriame būtų raidė „P". Matui šypsojosi sėkmė. Darbuotojų transporto priemonėms skirtoje aikštelėje stovėjo automobilis, kurio valstybinis numeris prasidėjo būtent „P". Darbuotojo automobilis tam tikslui geriausiai tinka, pamanė jis. Buvo vienuolikta valanda. Daugelis dar tik pradeda darbą arba yra jį įpusėję. Automobilio savininkas aikštelėje turėtų pasirodyti mažų mažiausiai po kelių valandų.

Paskui Matas užsuko į „Home Depot" ir nusipirko plonos juodos izoliacinės juostos, kokią naudojate, pavyzdžiui, taisydami trūkusį telefono laidą. Įsitikinęs, kad niekas nemato, atkirpo trumpą juostelę ir priklijavo ją prie raidės „P", kad ši atrodytų kaip „B". Žinoma, akylesnis žvilgsnis šią gudrybę būtų pastebėjęs, tačiau Matas pasikliovė sėkme.

Harisburgas, Pensilvanija.

Kito pasirinkimo nebuvo. Matui žūtbūt reikėjo nusigauti į Reno. Vadinasi, jam teks skristi lėktuvu. Be abejo, jis suprato, kaip tai rizikinga. Triukai, kaip apgauti kontrolę, apie kuriuos jis buvo girdėjęs kalėjime, anuo metu gal ir padėdavo, tačiau dabar, po Rugsėjo vienuoliktosios, jie buvo nebeveiksmingi. Žinoma, per tą laiką saugumo sistemos gerokai patobulėjo, tačiau, šiaip ar taip, buvo ir kažkokių metodų joms įveikti. Reikėtų geriau pasukti galvą ir tikėtis sėkmės.

Matas griebėsi seno akių dūmimo metodo. Sugrįžęs prie Naujojo Džersio sienos, jis susirado taksofoną ir paskambinęs užsisakė bilietą iš Niuarko į Torontą. Galbūt jie užkibs palaikę jį paprasčiausiu diletantu. O gal ir ne. Padėjęs ragelį nuvažiavo iki kito taksofono ir užsisakė dar vieną bilietą. Pasižymėjęs užsakymo numerį padėjo ragelį ir papurtė galvą.

Įdomu, išdegs ar ne?

Galiausiai Matas įvažiavo į Harisburgo oro uosto automobilių stovėjimo aikštelę. Kišenėje užčiuopė mauzerį M2. Neštis jį su savimi nebuvo jokios prasmės. Matas pakišo jį po priekine keleivio sėdyne — jei sumanymas neišdegtų, tektų grįžti atgal. „Isuzu“ jam labai pasitarnavo. Jis netgi norėjo parašyti raštelį ir paaiškinti savininkui, kodėl taip pasielgė. Jei viskas baigsis laimingai, galės padaryti tai vėliau.

Ką gi, metas įsitikinti, kaip veikia jo metodas....

Tiesa, jam pirmiau reikėtų numigti. Matas suvenyrų parduotuvėje nusipirko beisbolo kepuraitę. Tada, atėjęs į atvykimo salę, susirado laisvą vietą, sukryžiavo ant krūtinės rankas, užsimerkė ir užsitraukė ant veido snapelį. Oro uostuose visada pilna snaudžiančių žmonių. Nejaugi kam nors šaus į galvą jį pažadinti?

Nubudusio po geros valandos Mato savijauta buvo baisi. Nulipęs laiptais į išvykimo salę nusipirko keletą stiprių „Tylenol“ ir „Motrin“ tablečių ir prarijo iškart po tris. Tada patraukė į tualetą ir apsiprausė.

Prie bilietų kasos laukė ilga eilė. Galbūt pavyks tuo pasinaudoti. Matas tikėjosi, kad kasos darbuotojos skubės. Jam atsistojus prie langelio, kasininkė pasitiko jį išsiblaškiusiu žvilgsniu.

— Į Čikagą, skrydis 188, — tarė Matas.

— Lėktuvas išskrenda po dvidešimties minučių, — paaiškino ji.

— Žinau. Transporto kamščiai ir...

— Prašom parodyti asmens dokumentą.

Jis ištiesė jai vairuotojo pažymėjimą. Ji išspausdino: „Hunteris, M.“ Šįkart jis nemelavo. Matas stovėjo nejudėdamas. Moteris suraukė kaktą ir vėl ėmė spausdinti.

— Deja, nematau jūsų pavardės, pone Hunteri.

— Tai kažkoks nesusipratimas.

— Gal žinote savo užsakymo numerį?

— Žinoma.

Jis padavė jai lapelį su numeriu, kurį užsirašė rezervuodamas bilietą telefonu. Ji išspausdino raides: YTIQZ2. Matas sulaikė kvėpavimą.

Moteris atsiduso.

— Viskas aišku.

— Nagi?

Ji pakraipė galvą.

— Išankstiniame užsakyme klaidingai įrašyti jūsų vardas ir pavardė. Ne Matas, o Maikas, ne Hunteris, o Huntmanas.

— Nekalta klaidelė, — tarė Matas.

— Jūs nepatikėtumėte sužinoję̨s, kaip dažnai jos pasitaiko.

— Manęs jau niekas nenustebintų, — pasakė jis.

Jie abu nusijuokė, tarsi stebėdamiesi, iš kur pasaulyje tiek daug kvailių. Pagaliau ji išspausdino bilietą ir paėmė pinigus. Matas nusišypsojo, padėkojo ir nuskubėjo prie lėktuvo.

Nors Harisburge pakilęs lėktuvas skrido ne tiesiai į Reno, tačiau Matui tai galėjo būti tik į naudą. Jis nežinojo, kiek federalinė valdžia kontroliuoja oro linijų kompiuterinę sistemą, tačiau manė, kad du trumpesni skrydžiai turėtų būti geriau negu vienas ilgas. Gal jo pavardė jau aptikta kompiuterio duomenų bazėje? Matas tuo abejojo (o gal tikėjosi stebuklo?). Mąstant logiškai, jo paieška turėtų užtrukti: pirmiausia reikia surinkti informaciją, paskui ją surūšiuoti ir perduoti atsakingam asmeniui. Tam reikėtų mažiausiai kelių valandų.

Per tą laiką jis atsidurtų Čikagoje.

Teoriškai jo padėtis buvo gana nebloga.

Lėktuvui nusileidus Čikagoje, O'Hero oro uoste, Matas pajuto, kad jo širdis vėl ima mušti stipriau. Jis išlipo stengdamasis niekam nekristi į akis, pasiryžęs sprukti vos tik pamatys prie vartų išsirikiavusius policininkus. Tačiau iš tikrųjų niekas juo nesidomėjo. Matas lengviau atsikvėpė. Vadinasi, jie dar neaptiko jo pėdsakų. Tačiau laukė antrasis, sunkesnis, etapas. Skrydis iš Čikagos į Reno truko ilgiau. Išsiaiškinę, kur jis dabar yra, jie turės pakankamai laiko jam sučiupti.

Todėl nusprendė griebtis dar vienos nedidelės gudrybės.

Ir čia prie bilietų kasos buvo nusidriekusi ilga eilė. Būtent to Matui ir reikėjo. Jis kantriai lūkuriavo vingiuodamas oro linijų bendrovėms pelną nešančioje eilėje ir dairydamasis, kuri iš kasos darbuotojų atrodo labiausiai pavargusi arba nerūpestinga. Pavyko. Pagaliau pastebėjo. Pirma iš dešinės. Ji atrodė pervargusi ir apsiverkusi. Nors ir tikrino asmens dokumentus, tačiau jos akys atrodė viskam abejingos. Ji nuolat dūsavo ir išsiblaškiusi dairėsi aplink. Tikriausiai asmeninės problemos, pagalvojo Matas. Galbūt susikivirčijo su vyru, o gal su paaugle dukra ar bala žino su kuo.

O galbūt, Matai, ji kaip tik yra labai nuovoki? Galbūt jos veidas visada toks?

Tačiau ką dar buvo galima sumanyti? Atsidūręs pačiame eilės priekyje ir pamatęs, kad jo nužiūrėta darbuotoja dar turi darbo, jis apsimetė kažko ieškantis ir praleido pirma savęs jam už nugaros stovėjusią šeimą. Užleidęs dar vieną žmogų, Matas pagaliau sulaukė, kada „jo" kasininkė pakėlė galvą ir pakvietė: „Prašom toliau".

Jis priėjo taip nepastebimai, kaip tik sugebėjo.

— Aš esu Metju Huntleris, — prabilo Matas ir ištiesė popieriaus lapelį su jame užrašytu užsakymo numeriu.

Ji paėmė ir ėmė spausdinti.

— Čikaga — Reno/Tahojė, pone Huntleri?

— Taip.

— Malonėkite parodyti savo asmens dokumentą.

Dabar reikėjo žengti sunkiausią žingsnį. Matas stengėsi tvardytis. M. Huntleris priklausė nuolatinių šios aviakompanijos klientų klubui — šią pavardę jis buvo įsidėmėjęs vos prieš kelias valandas. Reikia pripažinti, kad kompiuteriai nepasižymi tokiu proto aštrumu, koks būdingas žmonėms.

Jis padavė savo piniginę. Iš pradžių ji nė nepakėlė akių. Ji tebespausdino kompiuteriu. Gal jam ir šįkart pasiseks? Galbūt ji nė nežvilgtelės į jo pažymėjimą?

— Vežatės bagažą?

— Ne, šįkart ne.

Ji linktelėjo ir nesiliovė toliau spausdinusi. Tada dirstelėjo į pa-

žymėjimą. Matas pajuto, kaip sudrebėjo širdis. Bernis prieš keletą metų elektroniniu paštu buvo atsiuntęs testą:

> Pateikiame linksmą testą. Perskaitykite šį sakinį:
>
> SĖKMINGAI UŽBAIGTOS BYLOS YRA ILGŲ
> MOKSLINIŲ STUDIJŲ IR ILGAMETĖS DARBO
> PATIRTIES REZULTATAS.
>
> Prašome suskaičiuoti, kiek šiame sakinyje yra raidžių „T".

Matas suskaičiavo šešias, o iš tikrųjų buvo septynios. Sunku pastebėti visas raides. Mes nesame skaičiavimo mašinos. Todėl dabar jis vadovavosi tuo pačiu dėsniu. Hunteris, Huntleris. Ar kas nors pastebės skirtumą?

Moteris paklausė:

— Prie praėjimo ar prie lango?

— Prie praėjimo.

Jam pavyko. Pro oro uosto apsaugą Matas praėjo dar paprasčiau — juk jo asmens tapatybę patikrino prie kampinio langelio, ar ne? Apsaugininkas žvilgtelėjo į jo nuotrauką, paskui į veidą, tačiau nė neatkreipė dėmesio į tai, kad asmens dokumente įrašyta Hunterio pavardė, o tuo tarpu leidime nurodytas Huntleris. Spausdinimo klaidos neišvengiamos. Nieko nuostabaus, kad kasdien tikrindamas šimtus ar net tūkstančius leidimų gali nepastebėti tokio menko skirtumo.

Matas ir vėl įlipo į lėktuvą tuo metu, kai vartai buvo jau beužsidarą. Jis įsitaisė savo sėdynėje prie praėjimo, užsimerkė ir miegojo, kol lėktuvo pilotas pranešė apie nusileidimą Reno.

Motinos Katerinos kabineto durys buvo uždarytos.

Šįkart Lorena mintimis nebekeliavo į praeitį. Ji stipriai pasibeldė į duris ir suėmė durų rankeną. Vos tik išgirdusi motinos Katerinos „Įeikite", Lorena žengė vidun.

Vienuolyno vyresnioji sėdėjo nugara į duris. Įėjus Lorenai, ji liko sėdėti kaip sėdėjusi.

— Ar jūs tikra, kad sesuo Merė Rouz nužudyta?

— Taip.

— Ar žinote, kas tai padarė?

— Kol kas ne.

Motina Katerina iš lėto linktelėjo.

— Ar nustatėte jos tapatybę?

— Taip, — atsakė Lorena. — Tačiau tai būtume padarę kur kas greičiau, jei būtumėte kalbėjusi atviriau.

Ji tikėjosi, kad motina Katerina ims prieštarauti, tačiau apsiriko.

— Aš negalėjau.

— Kodėl gi?

— Deja, neturėjau teisės.

— Ji jums pati pasipasakojo?

— Ne. Tikrai ne. Tačiau aš ir pati pakankamai supratau.

— Ir iš ko jūs supratote?

Pagyvenusi vienuolė gūžtelėjo pečiais.

— Nesutapo kai kurie jos biografijos faktai, — paaiškino vyresnioji.

— Jūs reikalavote prisipažinti?

— Ne, niekada. O ir ji pati man niekada nepasisakė, kas ji tokia iš tikrųjų. Ji tik užsiminė apie tai, kad jai papasakojus apie save visą tiesą iškiltų pavojus kitiems asmenims. Tačiau aš žinau, kad jos praeitis buvo nuodėminga. Sesuo Merė Rouz troško jos atsikratyti. Ji stengėsi išpirkti kaltes. Ir ji tai darė. Ji daug davė ir šiai mokyklai, ir vaikams.

— Savo darbu ar finansiškai?

— Abiem būdais.

— Ji jums davė pinigų?

— Parapijai, — pataisė motina Katerina. — Taip, ji šiek tiek paaukojo.

— Atrodo, tai buvo nešvarūs pinigai.

Motina Katerina nusišypsojo:

— Nejaugi būna kitokių?

— O istorija apie krūtinės kamšalus?..

— Apie implantus aš žinojau jau anksčiau. Ji pati pasakojo. Ji taip pat sakė, kad išaiškėjus, kas ji buvo iš tikrųjų, ją nužudytų.

— Bet jūs nemanėte, kad ji nužudyta?

— Atrodė kaip natūrali mirtis. Pamaniau, kad geriausia būtų viską taip ir palikti.

— O kas privertė persigalvoti?

— Kalbos, — atsakė motina Katerina.

— Kaip suprasti?

— Viena iš seserų man pasakojo, kad sesers Merės Rouz kambaryje mačiusi vyrą. Be abejo, man tai sukėlė įtarimą, bet aš neturėjau jokių įrodymų. Be to, privalėjau saugoti gerą mūsų mokyklos vardą. Todėl ir nenorėjau nei didelio sąmyšio, nei išduoti sesers Merės Rouz.

— Todėl ir susiradote mane?

— Taip.

— O ką galite pasakyti dabar, žinodama, jog ji buvo nužudyta?

— Ji paliko laišką.

— Kam?

Motina Katerina parodė voką ir perskaitė:

— Moteriai, vardu Olivija Hunter.

Adamas Jatsas ėmė panikuoti.

Jis sėdėjo automobilyje per atitinkamą atstumą nuo senos alaus daryklos laukdamas, kada pagaliau Kolas viską sutvarkys. Įkalčių neliks. Kolo ginklo niekas neras, o pagal automobilio numerį niekas nieko neišsiaiškins. Gal koks kvailys ir atpažintų stambaus sudėjimo vyrą, kuris vaikėsi moterį, tačiau susieti juos su negyvu barmenu praktiškai neįmanoma.

Galbūt.

Ne, neturi būti jokių „galbūt". Jam yra tekę pakliūti ir į didesnę bėdą. Barmenas taikėsi į Kolą. Ant šautuvo bus likę jo pirštų atspaudai. Pistoleto, iš kurio šauta, niekas neras. O jie abu po kelių valandų bus jau kitoje valstijoje.

Jie neprapuls.

Kolui atsisėdus ant keleivio sėdynės, Adamas tarė:

— Viską sugadinai.

Kolas linktelėjo.

— Sutinku.

— Tau nereikėjo į ją šaudyti.

Kolas ir vėl linktelėjo.

— Padariau klaidą, — sutiko jis. — Bet mums nevalia jos paleisti. Jei išaiškės jos praeitis...

— Ji neišvengiamai paaiškės. Lorena Mjūz apie ją jau žino.

— Tiesa, tačiau be pačios Olivijos Hunter tai dar nieko nereiškia. Jeigu ji bus suimta, tai tikrai pasistengs išsaugoti savo kailį. Vadinasi, gali išaiškėti ir tai, kas atsitiko prieš daugelį metų.

Jatsas pajuto, kad ima nervintis.

— Aš nenoriu nieko nė pirštu paliesti.

— Adamai?

Jis pažvelgė į milžiną.

— Jau per vėlu, — tarė Dolingeris. — Mes arba jie, prisimeni?

Jatsas iš lėto palenkė galvą.

— Mums būtina surasti Oliviją, — tęsė Dolingeris. — Būtent mums. Jeigu ją suims kiti...

Jatsas užbaigė jo mintį:

— Ji gali išplepėti.

— Žinoma.

— Vadinasi, turime paskelbti jos, kaip pagrindinės liudytojos, paiešką, — tarė Jatsas. — Nurodyti, kad nenuleistų akių nuo artimiausių oro uostų ir geležinkelio stočių, tačiau be mūsų žinios nesiimtų jokių veiksmų.

Kolas linktelėjo.

— Jau suderinau.

Adamas Jatsas svarstė tolesnį veiksmų planą:

— Važiuokime atgal į apygardos prokuratūrą. Gal Lorena bus sužinojusi ką nors naudinga apie tą Kimi Deil.

Maždaug po penkių minučių suskambo telefonas. Kolas užriaumojo:

— Agentas Dolingeris.

Kolas įdėmiai išklausė.

— Tegul nusileidžia. Įsakykite Tedui ją sekti. Daugiau nieko, kartoju, daugiau nieko. Atidžiai stebėkite. Atskrisiu artimiausiu reisu.

— Kas atsitiko?

— Olivija Hunter, — paaiškino jis. — Skrenda į Reno.

— Ir vėl Reno, — tarė Jatsas.

— Velionių Čarlio Talėjaus ir Makso Darou namai.

— O gal kažkur ten yra ir kasetė? — Jatsas pasuko į dešinę. — Visi galai veda į vakarus, Kolai. Manau, ir mums geriau skristi į Reno.

51 skyrius

Taksi priklausė firmai „Reno Rides“. Vairuotojas privažiavo aklagatvį, įsuko į stovėjimo aikštelę ir, atsigręžęs į Olviją, nužvelgė ją nuo galvos iki kojų.

— Jūs, ponia, nesuklydote?

Olivija dairėsi.

— Ponia?

Prie automobilio užpakalinio vaizdo veidrodėlio tabalavo puošnus kryžius. Daiktadėžė buvo apklijuota religiniais paveikslėliais.

— Ar čia ir yra Centrinis Lein Draivas 488?

— Taip, čia.

— Tuomet gerai, — Olivija išsitraukė piniginę ir padavė pinigus. Taksistas ištiesė jai lankstinuką.

— Jums nederėtų to daryti, — tarė jis.

Tai buvo bažnyčios lankstinukas. Ant viršelio užrašyti žodžiai iš Evangelijos pagal Joną. Ji prisivertė nusišypsoti.

— Jėzus jus myli, — pridūrė taksi vairuotojas.

— Ačiū jums.

— Nuvešiu jus bet kur kitur, jei tik norite. Veltui.

— Ne, ačiū, — atsakė Olivija.

Ji išlipo iš taksi. Vairuotojo žvilgsnis buvo liūdnas. Automobiliui nuvažiuojant, Olivija kilstelėjo ranką ir pamojavo. Paskui prisidengė nuo saulės akis ir apsižvalgė. Blanki neoninė iškaba skelbė:

EAGER BEAVER — NUOGOS ŠOKĖJOS

Olivijai nugara perbėgo drebulys. Kaip kadaise, pamanė ji. Nors jai anksčiau ir neteko čia būti, ji žinojo šią vietą. Ji gerai žinojo, kaip lankytojai „kabina" merginas. Ji žinojo, kokia publika čia trinasi, žinojo, jog vidus skendi prieblandoje, ji kone jautė, koks glitus šokių strypas. Olivija nuėjo prie durų gerai žinodama, ką ras už jų.

Matas bijojo grįžti į kalėjimą. Už durų, prie kurių ji dabar stovėjo, buvo jos kalėjimas.

Kendė Nendrė gyva.

Olivija Hunter daug metų bandė atsikratyti Kendesės „Kendės Nendrės" Poter. Tačiau ji ir vėl pasirodė. Užmiršk visas „žinovų" pasakas apie tai, kad įmanoma atsikratyti savo praeities. Olivija žinojo geriau. Ji galėjo uždaryti Kendę kur nors tamsiame kambarėlyje, užrakinti duris ir sulaužyti raktą. Ji buvo taip kone padariusi, — teisingiau sakant, būtų padariusi, — jei ne viena kliūtis, neleidusi uždaryti šių durų, kad ir kaip stipriai ji jas stūmė.

Jos dukra.

Nugara perbėgo šiurpas. O, Dieve, pagalvojo ji. Nejaugi čia dirba jos vaikas?

Ne, negali būti.

Buvo keturios valandos po pietų. Pakankamai daug laiko iki vidurnaktį paskirto susitikimo. Ji dar turės laiko kur nors nueiti, galbūt susiras „Starbucks" arba užsisakys kambarį motelyje ir truputį numigs. Lėktuve buvo tik trumpam sudėjusi bluostą, tačiau reikėtų žymiai daugiau.

Lėktuvui nusileidus, Olivija paskambino į FTB vyriausiąją valdybą ir pareiškė, jog norėtų pasikalbėti su Adamu Jatsu. Vos tik ją sujungė su vyriausiojo specialaus agento kabinetu, Olivija telefoną išjungė.

Vadinasi, Jatsas iš tikrųjų dirba FTB. Reikia manyti, kad Dolingeris irgi nemelavo. Tai reiškė tik viena: ją norėjo nužudyti du FTB agentai.

Jos niekas neareštuos ir neims į nelaisvę. Ji per daug žino.

Olivija vėl prisiminė, ko iš jos kadaise reikalavo Klaidas: *Tik pasakyk, kur ji yra...*

Pagaliau kai kas ėmė aiškėti. Buvo kalbama, esą Klaidas slapta kamera filmuoja savo klientus, kad vėliau juos galėtų šantažuoti. Tikriausiai jis užsimojo prieš patį Jatsą, o gal prieš kurį nors iš šiam artimų žmonių. Tačiau dėl to kažkodėl nukentėjo vargšė Kasandra. Gal tos kasetės buvo pas ją? O gal ji buvo jose nufilmuota?

Stovėdama prie durų ir skaitydama afišą EAGER BEAVER BARAS TIK UŽ 4.99 $! Olivija nejučiomis linktelėjo pati sau.

Štai taip. Ji žengė prie durų.

Reikėtų sustoti ir sugrįžti.

Ne.

Olivija smalsiai žvilgtelėjo į duris. Moterys po vieną tokiose vietose nesilanko. Vyrai retkarčiais atsiveda savo drauges. Šios nori pasirodyti šiuolaikiškos, o galbūt turi homoseksualių polinkių. Tiek jau to. Tačiau moterys tokiose vietose niekada nesilanko po vieną.

Įėjusi vidun, Olivija pajuto smalsius žvilgsnius, tačiau jų buvo ne tiek jau daug. Čionai žmonių reakcija kažkaip sulėtėdavo. Veidai prieblandoje atrodė sentimentalūs ir apatiški. Kalbos prislopintos, vangios. Daugelis lankytojų ją galėjo palaikyti viena iš čia dirbančių, tačiau dabar dykinėjančių merginų, arba lesbiete, laukiančia, kol baigsis jos meilužės pamaina.

Iš kolonėlių sklido *Human League* „Don't You Want Me", kuri jau tuomet, kai Olivija dar šoko, buvo laikoma atgyvenusia klasika. Retro, pagalvojo ji, tačiau ši daina jai visuomet patiko. Tokiuose klubuose įprastai skamba muzika, turinti „įkaitinti" lankytojus, tačiau jei gerai įsiklausydavai į Filo Oukėj, grupės solisto, balsą, tavo sužeistą širdį imdavo dar labiau mausti.

Olivija atsisėdo prie tolimiausio staliuko. Ant pakylos šoko trys šokėjos. Dviejų iš jų žvilgsniai buvo nukreipti į niekur. Trečioji, vaidindama aistrą, bandė sužavėti vieną iš lankytojų laukdama, kada šis užkiš jai už klubų juostos banknotą. Galiausiai jis nusileido. Olivija apžvelgė susirinkusią publiką ir įsitikino, kad niekas per visus tuos dešimtį metų taip ir nepasikeitė. Vyrai buvo tokie pat, kaip ir

anuomet. Kai kurie sėdėjo visiškai abejingais veidais. Kitų veiduose galėjai pastebėti girto žmogaus šypseną. Dar kiti norėjo atrodyti orūs ir išdidūs, tarytum jie būtų buvę kitokie. O kai kurie tuštino vieną po kito alaus bokalus ir su atviru priešiškumu spoksojo į merginas, tarsi norėdami išgirsti atsakymą į amžiną klausimą: „O kas toliau?"

Merginos ant pakylos buvo jaunos ir apsvaigusios nuo narkotikų. Tai buvo akivaizdu. Jos buvusi draugė Kimi turėjo du vyresnius brolius, kurie mirė perdozavę narkotikų, todėl ji buvo griežtai nusistačiusi prieš bet kokius kvaišalus. Olivija, t. y., Kendė, buvo įjunkusi gerti, tačiau Klaidas Rendžoras, sužinojęs, jog ji klupinėja ant pakylos, privertė liautis. Klaidas buvo tarsi patarėjas auklėjimo klausimais. Keista, bet būtent jis ją atpratino nuo alkoholio.

Ore tvyrojo iš baro sklindantis bjaurus riebalų kvapas, kuris, regis, dengė odą apsauginiu sluoksniu. Ir kas gali valgyti tokį šlamštą, pagalvojo ji. „Buffalo" sparneliai dar nuo Karterio administracijos laikų. Dešrainiai mirkdavo vandenyje tol, kol juos kas nors vis tiek suvalgydavo. Prancūziškos bulvytės taip išmirkusios riebaluose, kad jų beveik neįmanoma praryti. Nutukę lankytojai siųsdavo ratu patiekalus, o polistirolinių indų piramidės kilo į neregėtas aukštumas. Olivija kone matė, kaip blausioje šviesoje kalkėja jų kraujagyslės.

Kai kurie striptizo klubai vadinosi „džentelmenų klubais", o juose besilankantys kostiumuoti verslininkai elgdavosi geriau negu padugnės. Tačiau „Eager Beaver" į tai nepretendavo. Šio klubo lankytojai tatuiruočių turėdavo daugiau negu dantų. Muštynės čia kildavo gan dažnai. Tiesa, tvarkdarių pilvai į akis krito labiau negu jų raumenys, tačiau raumenys — dar ne viskas. Reikalui esant, šie vyrukai būtų atsakančiai suspardę tau užpakalį.

Olivija nebijojo, tačiau nesuprato, ką iš tikrųjų čia veikia. Merginos ant pakylos ėmė keistis vietomis. Pirmoji nuėjo už kulisų. O trečiosios vietą užėmė jauna temperamentinga šokėja. Aiškiai matėsi, kad ji nepilnametė. Ji buvo ilgakojė, todėl apsiavusi aukštakulniais bateliais atrodė panaši į jauną kumelaitę. Iš merginos pakankamai nuoširdžios šypsenos Olivija nusprendė, kad ji dar nėra visiškai sužlugdyta.

— Ko pageidausite?

Padavėja nepatikliai nužvelgė klube atsiradusią keistuolę.

— Prašyčiau kokakolos.

Padavėja pasišalino. Olivija stebėjo energingai judančią jaunutę mergaitę. Kažkas joje priminė nelaimingąją Kasandrą. Tokio pat amžiaus, pamanė Olivija. Tiesa, Kasandra buvo gerokai dailesnė. Bežiūrint į tris merginas ant pakylos, jai kilo visiškai natūralus klausimas:

O ką, jei viena iš šių merginų yra jos dukra?

Ji įdėmiai stebeilijo joms į veidus, ieškodama kokių nors panašių bruožų, tačiau nerado. Žinoma, tai dar nieko nereiškė. Ji kuo puikiausiai tai suprato. Padavėja atnešė kokakolą. Olivija jos nė nepajudins. Ji nė už ką negertų iš šių stiklinių.

Po dešimties minučių merginos vėl pasikeitė. Pasirodė dar viena nauja šokėja. Atrodo, programoje pakaitomis dalyvauja penkios merginos — trys iš jų šoka, o dvi ilsisi. Įprasta sistema. O galbūt yra dar viena, šeštoji. Tačiau netrukus Olivija ėmė galvoti apie Matą, apie tai, ar jam pavyks nusigauti iki šio klubo. Jis atrodė toks tikras savo sėkme, tačiau tai galėjo būti paprasčiausia bravūra jai nuraminti.

Šokėja antrojoje pozicijoje bandė patraukti vieno iš lankytojų dėmesį, tačiau taip nevykusiai, tarsi jai būtų sugedęs užtrauktukas. O galbūt ji šitaip elgėsi sąmoningai norėdama sudaryti įspūdį, kad klube užsidirba savo mokslams, mąstė Olivija. Ji stebėdavosi, kodėl vyrai viliasi, jog šokėjos yra moksleivės. Galbūt jie tikisi merginų skaistumu kompensuoti savo ištvirkimą?

Mergina, kuri Olivijai įėjus į klubą šoko pirmoje pozicijoje, o vėliau pasitraukė į užkulisius, dabar pasirodė salėje. Ji prisiartino prie vyriškio, kuriam iš burnos styrojo vištos sparnelis. Šis išspjovė kauliukus ir nusišluostė rankas į džinsus. Mergina paėmė jį už rankos ir pranyko tamsiame kampe. Olivija norėjo eiti paskui ją. Ji norėjo surinkti visas šias merginas ir ištempti jas į saulės šviesą.

Gana.

Ji pamojo padavėjai atnešti sąskaitą. Ši atsiskyrė nuo garsiai kvatojančio būrelio ir priėjusi arčiau tarė:

— Trys penkiasdešimt.

Olivija atsistojo, išsitraukė piniginę ir išėmė iš jos penkis dole-

rius. Jau ketino paduoti pinigus ir kuo greičiau nešdintis iš šios tamsios, baisios skylės, kai šokėjos ir vėl pasikeitė. Ant pakylos pasirodė dar viena mergina.

Olivija nustėro. Iš jos lūpų išsiveržė tyli, skausmo kupina dejonė.

Padavėja paklausė:

— Panele, jums bloga?

Šokėja perėjo per pakylą ir užėmė trečią poziciją.

Tai buvo Kimi.

— Panele?

Olivijai pakirto kelius. Ji vėl atsidūrė ant kėdės.

— Dar vieną kokakolos.

Ji dar nebuvo palietusi pirmojo buteliuko, tačiau jei padavėjai ir kilo koks nors įtarimas, tai ši neišsidavė. Olivija tiesiog nepajėgė atitraukti akių. Ją užplūdo prieštaringų jausmų lavina. Jos širdį suspaudė gailestis. Skaudu savo akimis įsitikinti, jog Kimi gyvenime ir po tiek metų niekas nepasikeitė. Olivija jautė kaltę už tai, kad buvo palikusi ją vieną. Tiesa, kartu išgyveno ir džiaugsmą, nes praėjus tiek metų pagaliau išvydo savo seną draugę! Paskutinėmis savaitėmis Olivija dažnai naršydavo internete norėdama sužinoti, ar Kimi tebešoka striptizą. Nieko neradusi su viltimi apsidžiaugė, kad Kimi šokėjos karjerą baigė. Tačiau dabar tapo aišku: Kimi nusirito taip žemai, jog apie ją nebuvo verta nė užsiminti.

Olivija sėdėjo tarsi suakmenėjusi.

Galite manyti, ką tik norite, tačiau užmegzti tikrą draugystę merginoms nebuvo sunku. Dauguma jų nuoširdžiai draugavo. Jų draugystė priminė kareivių draugystę, nes jas vienijo tas pats siekis išgyventi. Tačiau kitos tokios kaip Kimi Deil jai neteko sutikti. Ji buvo artimiausia Olivijos draugė, vienintelė, kurios jai ir šiandien trūko, su kuria ji vis dar svajodavo pasikalbėti. Kimi ją linksmindavo. Kimi apsaugojo ją nuo kokaino. Kimi jų treileryje laikė ginklą, išgelbėjusį Olivijai gyvybę.

Olivija tamsoje nusišypsojo. Kimi Deil, švaruolė, buvusi jos scenos partnerė ir patikima draugė.

Ji vėl pajuto kaltę ir graudulį.

Metai negailestingi, ir tuo buvo nesunku įsitikinti žiūrint į Kimi

Deil. Oda suvytusi. Aplink lūpas ir akis įsirėžusios raukšlės. Šlaunys išmargintos smulkiomis mėlynėmis. Ji vartojo per daug kosmetikos, kuria, kaip ir visos „veteranės", bandė užmaskuoti senėjimą. Jos visos labiausiai bijojo tapti senėmis, kurios nesupranta, kad jau pats metas pasitraukti.

Kimi stilius buvo likęs toks pat, tik judesiai lėtesni ir nebe tokie grakštūs. Ji buvo apsiavusi juodais ilgais batais — būtent tokius ji labiausiai mėgo. Buvo metas, kai Kimi geriau už visas kitas merginas įelektrindavo publiką, — ką reiškė jau vien jos nepakartojama šypsena! — tačiau tie laikai liko praeity. Olivija stengėsi nekristi draugei į akis.

Kimi mano, jog aš mirusi.

Kaip Kimi reaguotų, mąstė Olivija, išvydusi... dvasią? Ji ėmė sukti galvą, kaip jai geriau pasielgti. Pasirodyti ar geriau likti nepastebėtai? Palaukti dar pusvalandį ir išeiti, kai Kimi bus pasitraukusi nuo scenos?

Olivija sėdėjo žiūrėdama į draugę ir mąstydama, kaip pasielgti. Nagi, žinoma, netrukus viskas iškils aikštėn. Susitarimas su Ema nebegaliojo. Jatsas ir Dolingeris žinojo, kas ji tokia. Toliau slapstytis nebebuvo jokios prasmės. Jai jau nebeliko ko saugoti, nors galbūt — tik galbūt — buvo likęs vienas žmogus, kurį jinai dar galėtų išgelbėti.

Baigiantis Kimi pasirodymui, Olivija mostelėjo padavėjai.

— Kas toji iš dešinės? — paklausė.

— Tamsiaodė?

— Aha.

— Vadiname ją Magija.

— Gerai. Norėčiau susitikti su ja asmeniškai.

Padavėja mirktelėjo.

— Akis į akį?

— Žinoma. Kambaryje.

— Penkiasdešimt „baksų", neskaitant kokakolos.

— Puiku, — atsakė Olivija. Elizabetoje ji buvo pasiėmusi iš bankomato pinigų. Ją aptarnavusiai merginai pridėjo dešimt dolerių arbatpinigių.

Padavėja įsikišo banknotus į iškirptę ir gūžtelėjo pečiais.

— Eikite tolyn, o paskui pasukite į dešinę. Antros durys. Ant jų pamatysite raidę „B". Po penkių minučių Magija bus pas jus.

Užtruko ilgiau. Kambaryje stovėjo sofa ir lova. Olivija nesėdo. Ji stovėjo ir laukė. Virpėjo rankos ir kojos. Už durų kažkas vaikščiojo. *Tears for Fears* dainavo, jog visi svajoja valdyti pasaulį. Visiškai nejuokinga.

Pasigirdo barbenimas į duris.

— Ar čia yra kas nors?

Tas pats balsas. Abejonių neliko. Olivija nusišluostė akis.

— Įeik.

Atsidarė durys. Į kambarį įžengė Kimi.

— Puiku, pirmiausia pasakysiu kainą…

Staiga ji sustojo. Kurį laiką jos abi tiesiog stebeilijo viena kitai į akis, o jų skruostais riedėjo ašaros. Kimi, netikėdama savo akimis, papurtė galvą.

— Negali būti...

Kendė — šįkart ne Olivija — linktelėjo galvą.

— Taip, tai aš.

— Bet…

Kimi prisidengė rankomis veidą ir ėmė kūkčioti. Kendė ištiesė į šalis rankas. Kimi susverdėjo. Laimė, Kendė spėjo ją sulaikyti.

— Viskas gerai, — tarė ji kuo švelnesniu balsu.

— Negali būti…

— Viskas gerai, — toliau kalbėjo Olivija glostydama draugės galvą. — Čia aš. Grįžau.

52 skyrius

Lorena skrido per Hiustoną į Reno.

Bilietą nusipirko už savo pinigus. Nusprendė surizikuoti. Žinoma, rizika buvo didžiulė — gali tekti išlėkti iš darbo ir persikelti kur

nors į Naująją Meksiką arba į Arizoną, — tačiau faktas lieka faktu. Steinbergas norėjo žaisti pagal taisykles. Ji suprato savo šefą ir netgi iš dalies sutiko.

Tačiau Lorena galiausiai įsitikino, kad jai kito kelio nėra.

Įtakingasis „fedas" Jatsas buvo sumanęs kažką negera. Jai kilo įtarimas jau tada, kai Jatsas po apsilankymo pas Leną Frydmaną staiga kažko susierzino. Jis apsimetė visišku kvailiu, — Lorena žinojo, kad svarbiems FTB agentams tai yra būdinga, — tačiau nesėkmingai. Jo elgesys Lorenai pasirodė labai nenuoširdus. Jatsas dėjosi esąs ramus, bet ji jautė, kad jis kažko panikuoja. Tą buvo nesunku įžvelgti jo akyse.

Jatsas aiškiai nenorėjo, kad ji matytųsi arba kalbėtų su Olivija Hunter.

Kodėl?

Lorena bandė prisiminti, kas gi jam sukėlė tokį pykčio priepuolį. Atmintyje iškilo viena, atrodo, nereikšminga detalė. Frydmano pusrūsyje Jatsas prarado savitvardą ir tuoj pat nukreipė pokalbį kita linkme vos tik anas užsiminė, jog Rendžoras ir Lemėj užsiiminėdavo kai kuo „blogiau" negu klientų pavardžių paviešinimas. Netikėtas Jatso įsikišimas ją tuomet paprasčiausiai suerzino, tačiau dabar, kai jis nušalino ją nuo bylos tyrimo...

Tiesa, tai dar nieko neįrodo.

Po apsilankymo pas motiną Kateriną Lorena paskambino Jatsui į jo mobilųjį telefoną. Deja, jis neatsiliepė. Tada bandė prisiskambinti Olivijai Hunter į namus. Veltui. Kaip tik tuo metu per radiją išgirdo apie žmogžudystę Irvingtone, tavernoje, ne per toliausiai nuo Hunterių namų. Tiesa, iš to dar nebuvo galima daryti toli siekiančių išvadų, tačiau jai įtarimą sukėlė pranešimas apie aukštą, stambaus sudėjimo vyriškį, kuris gatve vijosi moterį.

Aukštas, stambus vyras. Kolas Dolingeris, kurį Jatsas žadėjo pasikviesti į Olivijos Hunter apklausą, buvo aukštas ir stambaus sudėjimo.

Deja, ir to dar nepakako.

Tačiau visus šiuos faktus susiejus su tuo, ką ji dabar sužinojo...

Tada ji paskambino Steinbergui ir paklausė:

— Gal žinote, kur šiuo metu yra Jatsas?

— Ne.

— O aš žinau, — tarė ji. — Susisiekiau su mūsų žmogumi oro uoste.

Niuarko oro uostas visų pirma priklausė Esekso apygardai. Ten dirbo keletas jų darbuotojų.

— Jis kartu su savo Galijotu skrenda į Reno-Tahojės oro uostą.

— Ir jūs manote, kad man tai labai rūpi?

— Norėčiau vykti paskui juos, — prasitarė ji.

— Ką jūs sakote?

— Jatsas sumanė kažką negera.

Lorena išklojo Steinbergui viską, ką žinojo. Jai atrodė, jog mato, kaip jis susiraukia.

— Leiskite jums kai ką paaiškinti, — prabilo šefas. — Jūs manote, kad Jatsas yra kažkokiu būdu įsipainiojęs į šią istoriją? Adamas Jatsas, vienas iš geriausių FTB agentų. Paklausykite ir gerai įsidėmėkite: atsidavęs savo darbui vyriausiasis agentas, svarbiausias Nevados FTB darbuotojas. Jūsų įtarimai pagrįsti: a) jo nuotaika; b) tai, jog kažkur Irvingtone, netoli nuo vietos, kur įvykdyta žmogžudystė, buvo pastebėtas kažkoks augalotas vyriškis ir c) tuo, kad Jatsas parskrenda atgal į savo valstiją. Ir tai viskas?

— Gaila, šefe, kad jūs negirdėjote, kaip jis vaidino gerąjį dėdę policininką.

— Hm.

— Jis norėjo, kad aš nedalyvaučiau šios bylos tyrime ir laikyčiausi kuo toliau nuo Olivijos Hunter. Aš kalbu atvirai: Jatsas yra nešvarus, šefe. Aš tuo įsitikinusi.

— Tu tikriausiai žinai, ką aš dabar atsakysiu, ar ne?

Lorena žinojo.

— Kur įkalčiai?

— Teisingai.

— Padarykite man vieną paslaugą, šefe.

— Kokią?

— Patikrinkite Jatso versiją apie Rendžorą ir Lemėj, kaip apie valstybės liudytojus.

— O kas jus konkrečiai domina?

— Patikrinkite, ar tai tiesa.

— Nejaugi galvojate, kad ši istorija pramanyta?

— Tiesiog patikrinkite.

Jis dvejojo.

— Abejoju, ar tai mums bus į naudą. Esu tik paprastas žmogelis iš apygardos, o jie — RICO. Jie nemėgsta plepėti.

— Tuomet pasiteiraukite Džoanos Tarston.

— Kad pamanytų, jog aš kvaištelėjau?

— O ji dar nemano?

— Taip, rimtas argumentas, — atsakė Steinbergas ir kostelėjo. — Norėčiau dar kai ką pasakyti.

— Klausau, šefe.

— Ketinate iškrėsti kokią nors kvailystę?

— Kas? Aš?

— Jūs žinote, kad aš, kaip viršininkas, nieko panašaus nesankcionuoju. Tačiau jeigu norite padirbėti laisvalaikio sąskaita... Su sąlyga, kad aš apie tai nieko nežinau.

— Galite nieko daugiau nesakyti.

Lorena išjungė telefoną. Ji suprato, kad atsakymų į visus klausimus reikia ieškoti Reno. Čarlis Talėjus dirbo Reno įsikūrusiame „Eager Beaver“. Kaip ir Kimi Deil. Dabar pakeliui į Reno buvo Jatsas ir Dolingeris. Ji patikino, kad imasi šio reikalo savo asmenine iniciatyva ir atostogų sąskaita. Galiausiai užsisakiusi bilietą nudūmė į oro uostą. Na, o prieš įlipdama į lėktuvą paskambino dar vienam žmogui. Lenas Frydmanas vis dar sėdėjo savo darbo kabinete pusrūsyje.

— Labas, — pažino Frydmanas. — Gal suveikėte Kendės Nendrės autopsiją?

— Ji bus jūsų, jei tik atsakysite į dar kelis klausimus. Minėjote taisyklę: „Tai, kas vyksta Vegase, pasilieka tik Vegase“.

— Taip.

— Kai pasiteiravau, ar jūs turėjote omenyje, kad Klaidas Rendžoras ir Ema Lemėj kam nors išplepėjo apie savo klientus, jūs atsakėte: „Blogiau“.

Frydmanas tylėjo.

— Ką jūs norėjote tuo pasakyti, pone Frydmanai?

— Aš girdėjau apie tai kalbant, — paaiškino jis.
— O ką būtent?
— Kad Rendžoras buvo paspendęs pinkles.
— Norite pasakyti, šantažavo?
— Taip, panašiai.
Jis nutilo.
— Kaip suprasti „panašiai“?
— Jis darė vaizdo įrašus.
— Kieno?
— Tų, apie kuriuos galvoji.
— Savo klientų, kurie naudojosi moterų paslaugomis?
Ir vėl pauzė.
— Pone Frydmanai?
— Taip, — atsiliepė šis. — Tik...
— Kas „tik“?
— Tik, — jo balsas kiek pritilo, — aš nežinau, ar jas galima vadinti moterimis.
Ji suraukė kaktą.
— Tai buvo vyrai?
— Ne, aš visai ne apie tai, — atsakė Frydmanas. — Matote, aš netgi nežinau, ar tai tiesa. Žmonės nuolat prisigalvoja įvairiausių nebūtų dalykų.
— Jūs manote, jog taip yra ir šiuo atveju?
— Nežinau. Negaliu nieko daugiau pasakyti.
— Tačiau gandus girdėjote?
— Taip.
— Ir ką gi žmonės kalba? — Lorena nesiliovė kamantinėjusi. — Kas buvo tose Rendžoro kasetėse?

53 skyrius

Išlipęs iš lėktuvo, Matas kone išbėgo iš oro uosto. Niekas jo nesulaikė. Jis pajuto jėgų antplūdį. Jam buvo likusios dar kelios valandos.

Susistabdė taksi.

— Centrinis Lein Draivas 488.

Važiavo tylėdami. Automobiliui sustojus, Matas žvilgtelėjo pro langą į „Eager Beaver". Paskui sumokėjo vairuotojui, išlipo iš automobilio ir patraukė į klubą.

Neblogai, pamanė sau.

Nors jis ir nesitikėjo Centrinio Lein Draivo 488 adresu rasti striptizo klubą, tačiau ir nenustebo. Olivija nebuvo visiškai nutraukusi ryšių su praeitimi. Matas tai suprato. Jis netgi suprato kodėl. Ji norėjo surasti savo dukrą. Tiesa, dėl to buvo šiek tiek praradusi sveiką nuovoką. Jis nė neabejojo, jog visa ši istorija yra susijusi ne tik su kažkieno įvaikinta Olivijos dukra, bet ir noru išvilioti nemažą pinigų sumą. Deja, Olivija to nenujautė.

Matas vėl prisiminė telefonu gautą nuotrauką ir vaizdo įrašą.

Jei jūsų dukra serga, jums tikrai nešaus į galvą mintis sukelti kieno nors vyrui pavydą. O jeigu esi niekingas sukčius, kuriantis planus išmelžti pinigų, tai nesiimsi ardyti šeimą.

Tačiau ši istorija, į kurią jie įsivėlė, buvo kur kas rimtesnė. Nors Matas ir negalėjo pasakyti, ką visa tai iš tikrųjų reiškia, tačiau jis jautė kažką negera — kažką, kas juos atvedė į šią vietą.

Jis įėjo vidun ir pačiame kampe pastebėjo laisvą staliuką. Apsižvalgė aplink tikėdamasis išvysti Oliviją. Jos nesimatė. Ant pakylos iš lėto staipėsi trys merginos. Matas pabandė jų vietoje įsivaizduoti savo nuostabiąją žmoną, moterį, kuri sužavi kiekvieną, kam tik nusišypso laimė ją sutikti. Keista, tačiau tai nebuvo sunku. Užuot jį pribloškusi, šokiruojanti Olivijos išpažintis daug ką sustatė į vietas. Štai kodėl ją taip džiugino patys paprasčiausi, netgi kasdieniški dalykai. Štai kodėl ji taip norėjo šeimos, namų ir gyvenimo priemiestyje. Ji trokšte troško to, ką mes laikome gyvenimo norma. Dabar jam buvo kur kas aiškiau. Dabar Matas daug ką suprato.

Tai štai koks tas gyvenimas. Gyvenimas, kurį jie norėjo kurti drauge. Ji buvo teisi: už tokį gyvenimą verta pakovoti.

Priėjus padavėjai, Matas paprašė puodelio kavos. Jam reikėjo geros dozės. Netrukus ją atnešė. Kava buvo tiesiog puiki. Jis neskubėdamas siurbčiojo ir stebėjo šokėjas bandydamas susieti faktus. Nesisekė.

Matas pakilo nuo kėdės ir pasiteiravo, ar čia yra taksofonas. Aptukęs tvarkdarys raupuotu veidu mostelėjo rankos nykščiu. Matas visuomet nešiodavosi išankstinio mokėjimo kortelę. Dar viena „zonos“ pamoka, pamanė jis. Tiesą sakant, atitinkamos tarnybos gali užfiksuoti kortelę, iš kurios skambinta. O tuomet nesunku sužinoti ne tik kur ji pirkta, bet ir kas ją pirko. Taigi. Po to, kai Oklahomoje buvo susprogdinta bomba, sprogdintojas buvo išaiškintas būtent pagal taksofono kortelę, kuria jis naudojosi. Tiesa, tam reikėjo nemažai laiko. Nieko nuostabaus, jei pagal kortelę bus susektas ir Matas, tačiau jis dėl to jau nesijaudino.

Mato mobilusis telefonas buvo išjungtas. Kai jis įjungtas, labai nesunku nustatyti ir jo savininko buvimo vietą. Tai visiškai įmanoma, net jeigu juo niekam neskambini. Matas surinko „800“, kodą ir galiausiai Viduramžio darbo telefono numerį.

— Aikas Kyras.

— Tai aš.

— Būk atsargus, kad neišgirstų pašalinė ausis.

— Tuomet, Aikai, pats papasakok.

— Dėl Olivijos gali nesirūpinti. Viskas gerai.

— Ar ją sulaikė?

— Ne. Ji... hm... išvyko.

Tai buvo gera naujiena.

— Kas dar?

— Luktelėk.

Jis perdavė kažkam telefoną.

— Labas, Matai.

Singla.

— Kalbėjausi su tavo pažįstama tyrėja. Tikriausiai tu nė neįtari, bet jiems pavyko priremti mane prie sienos.

— Nieko tokio.

— Tačiau tau tikrai nepakenkiau.

— Dėl to neimk į galvą, — nuramino Matas.

Jis vis dairėsi į klubo duris. Singla kažką pasakojo apie Darou ir Talėjų, tačiau jis staiga neteko žado.

Išvydęs, kas įėjo į „Eager Beaver", Matas kone paleido iš rankų telefono ragelį.

Tai buvo Lorena Mjūz.

Lorena prie durų stovėjusiam apkūniam vyrukui kyštelėjo pažymėjimą.

— Ieškau vienos jūsų šokėjos. Kimi Deil.

Storulis nė nekrustelėjo.

— Ar girdi mane?

— Aha.

— Taigi?

— Tavo pažymėjime nurodyta, kad esi iš Naujojo Džersio.

— Ar tai ką nors keičia? Esu teisėsaugos pareigūnė.

Storulis papurtė galvą.

— Ši valstija — ne tavo jurisdikcijoje.

— O kas tu toks? Teisininkas?

Šis paniekinamai atšovė:

— Viso geriausio, mieloji!

— Aš pasakiau, kad ieškau Kimi Deil.

— O aš pasakiau, kad tavo pažymėjimas čia negalioja.

— Norėtum, kad atsivesčiau ką nors iš vietinių?

Jis patraukė pečiais.

— Jei manai, jog tau padės, daryk ką tik nori, brangioji.

— Gali susilaukti rimtų nemalonumų.

— Oi, — storasis apsaugininkas išsiviepė ir pirštu parodė sau į veidą. — Oi, kaip aš išsigandau.

Tuo metu suskambo Lorenos mobilusis telefonas. Ji žengė žingsnį į šalį. Sklido garsi muzika. Lorena pakėlė telefoną prie dešinės ausies, o kairiąją užsikimšo pirštu. Tarsi nuo to būtų buvę geriau girdėti, užsimerkė.

— Alio?

— Norėčiau sudaryti su tavimi sandėrį.

Skambino Matas Hunteris.

— Klausau.

— Pasiduosiu tik tau, daugiau niekam. Galėtume kur nors nueiti ir pasėdėti iki kokios pirmos valandos.

— Kodėl iki pirmos?

— Tu manai, kad aš nužudžiau Dąrou arba Talėjų?

— Tu esi ieškomas todėl, kad tave reikia apklausti.

— Aš ne apie tai. Aš klausiau, ar tu manai, kad tai mano darbas?

Ji susiraukė.

— Ne, Matai. Aš nemanau, kad tu būtumei prie to prisidėjęs. Tačiau, atrodo, čia pirštus bus prikišusi tavo žmona. Aš sužinojau jos tikrąjį vardą. Aš žinau, jog ji ilgą laiką slapstėsi. Manau, kad Maksas Darou kažkokiu būdu sužinojo, jog ji tebėra gyva. Atrodo, jie ėmė jos ieškoti, o tu paprasčiausiai pasipainiojai jiems po kojų.

— Olivija nekalta.

— Nesu tuo tikra, — atsakė Lorena.

— Mano sandėris vis tiek galioja. Aš pasiduodu tau. Mes kur nors nueisime ir apie visa tai pasikalbėsime. Laiko turime iki pirmos valandos.

— O kur? Tu net nežinai, kur aš šiuo metu esu.

— Žinau, — tarė Matas. — Aš labai gerai žinau, kur tu esi.

— Kaip tai?

Ji išgirdo pypsėjimą. Po perkūnais, jis išjungė telefoną. Lorena jau norėjo skambinti ir paprašyti, kad būtų nedelsiant išsiaiškinta, iš kur jai skambino, tačiau ant peties pajuto kažkieno ranką. Ji atsigręžė ir tiesiai priešais save išvydo Matą, tarytum jis būtų materializavęsis iš oro.

— Ką gi, — prabilo Matas. — Gal ir ne be reikalo tavimi pasitikėjau?

54 skyrius

Lėktuvui nusileidus vadovauti operacijai ėmėsi Kolas Dolingeris. Jatsui tai nebuvo naujiena. Daugelis klaidingai manė, kad Dolingeris atlieka juodą darbą, o Jatsas vadovauja. Iš tikrųjų jų draugystė priminė politinės partijos „virtuvę". Adamas Jatsas buvo tarsi partijos

keliamas kandidatas, kuris žūtbūt turi likti švarus, o Kolas Dolingeris liko anapus scenos, pasirengęs bet kokiam darbui.

— Greičiau, — paragino Dolingeris. — Skambink.

Jatsas surinko Tedo Stevenso, agento, kuriam buvo pavesta sekti Oliviją Hunter, telefono numerį.

— Labas, Tedai. Seki? — paklausė Jatsas.

— Tikrai taip.

— Kur ji dabar?

— Man atrodo, nepatikėsite. Ponia Hunter, vos tik išlipusi iš lėktuvo, nukūrė tiesiai į striptizo klubą „Eager Beaver".

— Ji vis dar ten?

— Ne, išėjo su viena juodaode šokėja. Sekiau jas iki pat kažkokios skylės vakarinėje miesto dalyje.

Stevensas nurodė adresą. Jatsas padiktavo jį Dolingeriui.

— Vadinasi, Olivija iki šiol sėdi šokėjos treileryje? — pasiteiravo Jatsas.

— Taip.

— Ar ten yra dar kas nors?

— Ne. Tik jos dvi.

Jatsas pažvelgė į Dolingerį. Jie jau buvo aptarę, kaip atsisveikinti su Stevensu ir pasiruošti tam, kas turėjo neišvengiamai atsitikti.

— Puikų, dėkoju, Tedai. Gali palikti jas ramybėje. Susitinkame po dešimties minučių prie Reno biuro.

— Ar mane kas nors pakeis? — susirūpino Stevensas.

— Tai nebūtina, — nuramino jį Jatsas.

— O kas čia vyksta?

— Olivija Hunter iki šiol dirbo Skiauterei. Vakar mums pavyko ją užverbuoti.

— Ji daug žino?

— Pakankamai, — paaiškino Jatsas.

— O ko ji tąsosi su šita juoda višta?

— Na, ji mums pažadėjo pamėginti įtikinti vieną juodaodę šokėją iš „Eager Beaver", Kimi Deil, kad ši taip pat bendradarbiautų su mumis. Hunter minėjo, jog Kimi Deil labai daug žino. Prisegėme jai uodegą norėdami įsitikinti, ar laikosi duoto žodžio.

— Atrodo, kad taip.

— Aha.

— Vadinasi, einame geru keliu.

Jatsas pažiūrėjo į Dolingerį.

— Taip, kol Skiauterė nesusigaudys, galime sakyti, kad einame labai geru keliu. Po dešimties minučių susitiksime biure, Tedai. Pasikalbėsime daugiau.

Jatsas paspaudė mygtuką „Baigti". Jie dabar yrėsi per vestibiulį išėjimo link. Jis drauge su Dolingeriu ėjo petys į petį, ir taip nuo pat pradinės mokyklos laikų. Jie gyveno tame pačiame kvartale Hendersone, netoli Las Vegaso. Jų žmonos koledžo laikais gyveno viename kambaryje, o ir dabar buvo neišskiriamos draugės. Vyriausiasis Dolingerio sūnus buvo geriausias Jatso dukters Anos draugas. Jis kiekvieną rytą paveždavo ją mokyklon.

— Turėtų būti kokia kita išeitis, — prabilo Jatsas.

— Nėra.

— Tačiau mes peržengiame ribas, Kolai.

— Mes peržengdavome ribas ir anksčiau.

— Tačiau ne taip toli kaip dabar.

— Tiesa, — pripažino Kolas. — Mes turime šeimas.

— Žinau.

— Turi rinktis. Vienoje pusėje — Kendesė Poter, buvusi striptizo šokėja ir tikriausiai užkietėjusi narkomanė kekšė, kuri buvo susidėjusi su tokiomis padugnėmis kaip Klaidas Rendžoras ir Ema Lemėj. Tiesa?

Jatsas pritariamai linktelėjo žinodamas, ką išgirs toliau.

— Kitoje pusėje — dvi šeimos. Du vyrai, dvi žmonos, trys tavo vaikai, du — mano. Galbūt mes, tu ir aš, nesame nekalti, tačiau kiti yra visiškai niekuo dėti. Turime pribaigti vieną buvusią kekšę, na, galbūt dvi, jei man nepavyktų išskirti jos ir Kimi Deil, arba leisti, kad būtų sugriauti septynių garbingų žmonių gyvenimai.

Jatsas stovėjo nuleidęs galvą.

— Mes arba jos, — tęsė Dolingeris. — Šiuo atveju skirtumas daugiau negu akivaizdus.

— Aš norėčiau eiti kartu su tavimi.

— Ne. Tau reikia būti biure su Tedu. Neužmiršk, kad tu kuri žmogžudystės scenarijų. Hunter nužudymas atrodys kaip mafijos įvykdyta žmogžudystė siekiant užčiaupti informatorę.

Pagaliau jie išėjo į lauką. Pamažu ėmė leistis sutemos.

— Atsiprašau, — pratarė Jatsas.

— Tu esi ne kartą išgelbėjęs mano užpakalį, Adamai.

— Turėtų būti kokia kita išeitis, — vėl pakartojo Jatsas. — Nagi, pasakyk man, kad yra kita išeitis.

— Važiuok į biurą, — paragino Dolingeris. — Aš tau paskambinsiu, kai tik viskas bus baigta.

55 skyrius

Kimi treileryje kvepėjo aromatiniu mišiniu.

Kiekvieną kartą vos tik užuodusi aromatinio mišinio kvapą Olivija net ir praėjus dešimčiai metų mintimis sugrįždavo į treilerį netoli Vegaso. Kimi ir į savo naująjį būstą atsinešė tą patį kvapą. Olivija vėl pasijuto keliaujanti laiku.

Jei kažkur netoliese būtų ėjęs geležinkelis, tokia kaimynystė joms būtų buvusi ne į naudą. Treileris atrodė varganai. Langai užkalti fanera. Gerokai aprūdijęs automobilis stovėjo susigūžęs lyg benamis šuva. Smėlis aplink treilerį buvo išmargintas tepalo dėmėmis. Tačiau vidus, nekreipiant dėmesio į jau minėtą kvapą, buvo švarus ir, kalbant žurnalų kalba, skoningai apstatytas. Be abejo, apie brangesnius daiktus negalėjo būti nė kalbos. Viduje jautėsi rūpestinga šeimininkės ranka. Gražios dekoratyvinės pagalvėlės. Mažytės statulėlės.

Trumpai tariant, namai.

Kimi paėmė dvi taures ir butelį vyno. Tada abi susėdo ant futono, ir Kimi pripylė taures. Dūzgė oro kondicionierius. Kimi pastatė savo taurę į šalį, ištiesė abi rankas ir pirštais švelniai palietė Olivijos skruostus.

— Negaliu patikėti, kad čia tu, — tyliai prabilo ji.

Tuomet Olivija papasakojo jai visą savo istoriją.

Tai šiek tiek užtruko. Ji pradėjo nuo to, kaip būdama klube pasijuto blogai, kaip anksti sugrįžo į treilerį, papasakojo apie tai, kaip rado nebegyvą Kasandrą, kaip ją užpuolė Klaidas. Kimi klausėsi netekusi žado. Ji nepratarė nė žodžio. Kartais pravirkdavo. Kraipė galvą. Tačiau nė karto nepertraukė.

Paminėjusi skelbimą internete apie jos dukrą, Olivija pastebėjo, jog Kimi tiesiog nustėro.

— Kas tau?

— Aš ją mačiau, — paaiškino Kimi.

Olivijai suspaudė širdį.

— Mano dukrą?

— Ji lankėsi pas mane, — paaiškino Kimi. — Mano name.

— Kada?

— Prieš porą mėnesių.

— Nesuprantu. Ji buvo atvykusi čionai? Kodėl?

— Ji pasisakė ieškanti motinos, kuri ją pagimdė. Na, tiesiog iš smalsumo. Kaip ir daugelis vaikų. Kaip įmanydama ramiau papasakojau, kad tu mirusi, bet ji jau žinojo. Sakė, norinti surasti Klaidą ir atkeršyti už tave, ir panašiai.

— Iš kur ji galėjo sužinoti apie Klaidą?

— Ji sakė, — palauk, leisk man prisiminti, — ji sakė, kad prieš tai lankėsi pas vieną farą, tyrusį tavo žmogžudystės bylą.

— Pas Maksą Darou?

— Taip, atrodo, ji minėjo šią pavardę. Taigi tavo dukra nuvyko pas jį. Jis jai sakęs, kad tave galėjęs nužudyti Klaidas, tačiau niekas nežino, kur jis yra dabar.

Kimi papurtė galvą.

— Visą tą laiką... Tas kalės vaikas buvo miręs?

— Taip, — atsakė Olivija.

— Žinai, jaučiuosi taip, tarsi būčiau išgirdusi, kad mirė pats velnias.

Olivija ją puikiai suprato.

— Kuo vardu mano dukra?

— Ji nepasisakė.

— Ar tau neatrodė, kad ji serga?

— Serga? Supratau. Tai dėl to skelbimo internete? Ne, ji atrodė gana sveika, — Kimi nusišypsojo. — Daili. Ne per daug išsipuošusi. Supratau, kad ji drąsi. Kaip ir tu. Padovanojau jai nuotrauką. Prisimeni Sejers-Pik numerį? Dar pameni?

— Taip. Žinoma, prisimenu.

Kimi vėl papurtė galvą.

— Tiesiog negaliu patikėti, kad čia tu. Tarytum sapnas ar kažkas panašaus. Bijau, kad vėl išnyksi, o aš paprasčiausiai atsibusiu šiame pragare, kuriame knibžda tarakonų.

— Patikėk, čia aš, — nuramino ją Olivija.

— Tu ištekėjusi. Nėščia, — Kimi vėl papurtė galvą ir nusišypsojo akinama šypsena. — Aš vis tiek negaliu patikėti.

— Kimi, ar tu pažįsti Čarlį Talėjų?

— Nori pasakyti, Čelį? Psichopatas, beprotis, kokių reta. Dirba klube.

— Kada paskutinį kartą jį matei?

— Oi, nežinau. Ne mažiau kaip prieš savaitę, — Kimi suraukė antakius. — Kam klausi? Ką bendra tas šunsnukis turi su visa šia istorija?

Olivija tylėjo.

— Kas yra, Kende?

— Jie jau mirę.

— Kas tokie?

— Čarlis Talėjus ir Maksas Darou. Jie abu buvo susiję su visa šia istorija. Manau, jiems kažkas pranešė apie mano dukrą. Greičiausiai jie ir įdėjo tą skelbimą tikėdamiesi, kad atsiliepsiu.

Olivija paniuro. Ir vis dėlto kažkas čia buvo ne taip, tačiau dabar ji į tai nekreipė dėmesio.

— Darou norėjo pinigų. Jis iš manęs gavo penkiasdešimt tūkstančių. Į tai buvo įsivėlęs ir Čarlis Talėjus.

— Negaliu patikėti.

— Šiąnakt turiu su kažkuo susitikti, — tęsė Olivija. — Jie žadėjo parodyti mano dukrą. Darou ir Čelis jau mirę. Tačiau kažkas tebeieško kažkokios kasetės.

— Kasetės? — Kimi veidas vėl ištįso.

— Klaidas, mušdamas mane, primygtinai kamantinėjo: „Kur kasetė?“ Na, o šiandien...

— Minutėlę, — Kimi kilstelėjo ranką. — Klaidas tavęs klausinėjo apie kasetę?

— Taip.

— Tai dėl to jis ir nužudė Kasandrą? Todėl, kad jam reikėjo kasetės?

— Manau, kad taip. Jis atrodė lyg išprotėjęs.

Kimi ėmė kramtyti nagus.

— Kimi?

Tačiau jos sena draugė atsistojo ir nuėjo prie kampe esančios sieninės spintos.

— Kas atsitiko? — paklausė Olivija.

— Žinau, kam Klaidui reikėjo tos kasetės, — staiga nurimusi prabilo Kimi. Ji atidarė spintos duris. — Ir žinau, kur ji yra.

56 skyrius

Matas nusivedė Loreną į tolimesnį „Eager Beaver“ kampą. Jiems sėdant prie staliuko, pasigirdo *ABC* daina „The Look of Love“. Patalpoje buvo tamsu. Šokėjos atrodė užsisvajojusios.

— Tu neturi ginklo, ar ne? — pasiteiravo Matas.

— Aš paprasčiausiai neturėjau laiko jam išsirūpinti.

— Tai tu tikriausiai atvykai čionai savo iniciatyva?

— Ką nori tuo pasakyti?

Matas patraukė pečiais.

— Jei norėčiau, galėčiau tave prikulti ir pabėgti.

— Aš kietesnė negu atrodau.

— Nė neabejoju. Buvai išdykusi mergiotė.

— Užtai tu ramus.

Jis linktelėjo.

— Ir ką gi tu žinai apie mano žmoną?

— O tu pats nenorėtum ką nors papasakoti?

— Aš jau įrodžiau, kad manimi galima pasitikėti, — atšovė jis. — To negalėčiau pasakyti apie tave.

— Tu teisus.

— Taigi?

Lorena trumpam susimąstė. Nepasitikėti juo nebuvo priežasties. Ji iš tikrųjų tikėjo, kad jis nekaltas; na, o jeigu ir klydo, tai laikas parodys. Jis neišbristų sausas iš balos. Buvusiam kaliniui tai būtų pernelyg didelė prabanga.

— Žinau, kad tikrasis tavo žmonos vardas yra Kendesė Poter.

Ji ėmė pasakoti. Matas irgi netylėjo. Jis pertraukdavo ją, ko nors paklausdamas arba pratęsdamas jos mintį. Lorenai prabilus apie Kendesės Poter autopsiją ir ANS, Matas įsitempė, o jo akys kone iššoko ant kaktos.

— Nagi, pakartok.

— Maksas Darou buvo pasižymėjęs tą vietą, kurioje nurodyta, jog mirusioji sirgo ANS.

— Todėl, kaip tu minėjai, ji buvo hermafroditė?

— Iš dalies taip.

Jis linktelėjo.

— Tai štai iš kur tas Darou sužinojo.

— Ką sužinojo?

— Kad Kendesė Poter gyva. Supranti, mano žmona pagimdė būdama penkiolikos. Jos dukrytė buvo įvaikinta.

Dabar linktelėjo Lorena.

— Vadinasi, Darou kažkokiu būdu sužinojo ir šį faktą.

— Būtent.

— Tada jis prisiminė, kad skrodimo išvadose nurodyta apie ANS. Jei Kendesė Poter buvo pagimdžiusi...

— Tai nužudyta buvo ne ji, — užbaigė Matas.

— Tavo žmona šiąnakt turėtų pasimatyti su savo dukra?

— Taip, vidurnaktį.

Lorena ir vėl linktelėjo.

— Tai štai kodėl tu su manimi sudarei šį sandėrį. Kad tavo žmona galėtų netrukdomai pasimatyti su dukra.

— Teisingai, — sutiko Matas.

— Gražu iš tavo pusės. Tikras pasiaukojimas.

— Aha, būčiau princas, jei ne... — Matas staiga nutilo. — O, Dieve, apie ką dabar kalbėjome? Juk visa tai — ne kas kita, o spąstai.

— Nepagaunu minties.

— Gerai, įsivaizduok, jog tu esi Maksas Darou. Tarkime, tu sužinai, kad Kendesė Poter tebėra gyva, kad ji nemirė, o slapstosi. Ką darytum norėdamas ją surasti po tiek metų?

— Nežinau.

— Tu pabandytum ją kaip nors išvilioti, tiesa?

— Manau, kad taip.

— Kokiu būdu? Ogi priversdama ją pasirodyti. Pavyzdžiui, paskelbdama, kad jos dukra, kurios ji nėra mačiusi, yra prie pat mirties. Būdama policininkė nesunkiai sužinotum apie ligoninę, miestą ir gydytoją. O galbūt kai ką pavyktų sužinoti ir iš pačios dukros.

— Rizikinga, — pasakė Lorena.

— Kuo?

— Kur garantija, jog ji užkibs ant šio kabliuko ir atsišauks į savo senąjį vardą?

Jis susimąstė.

— Negaliu atsakyti. Žinoma, tai dar ne viskas. Tu iš naujo peržiūrėtum bylos medžiagą. Nuodugniai. Žodis žodin. Tačiau jei ji tebėra gyva ir kaip visi žmonės laisvajame pasaulyje naudojasi kompiuteriu, tai yra pagrindas manyti, kad ji, smalsumo vedama, įves savo senąjį vardą į *Google*. Tokios galimybės atmesti negalima, tiesa?

Lorena suraukė antakius. Matas taip pat. Juos abu neramino tas pats klausimas.

— Nuotrauka ir vaizdo įrašas, atsiųsti į mano telefoną, — prisiminė jis.

— O ką?

Jis susimąstė, bet tuo metu prie jų staliuko staiga pasirodė padavėja.

— Gal ko nors pageidaujate?

Matas išsiėmė piniginę. Išsitraukęs dvidešimties dolerių banknotą parodė jai ir tarė:

— Ar žinai Kimi Deil?

Ji sutriko.

— Tik „taip“ arba „ne“, — paaiškino Matas. — Dvidešimt „baksų“.

— Taip.

Jis padavė jai dvidešimtinę ir išsitraukė dar vieną.

— Ar ji čia?

— Tik „taip“ arba „ne“?

— Visiškai teisingai.

— Ne.

Jis ištiesė jai antrą banknotą. Po akimirkos išsitraukė trečią tokią pat kupiūrą.

— Tu gausi dar dvidešimt, jei pasakysi, kur ji yra dabar.

Padavėja mąstė. Matas laikė pinigus tiesiai priešais ją.

— Kimi turėtų būti namie. Man pasirodė labai keista. Jos pamaina turėjo baigtis vienuoliktą, tačiau prieš kokią valandą ji išėjo su kažkokia ponia.

Lorena pažiūrėjo Matui į akis, tačiau šis nė nemirktelėjo. Jo veidas atrodė ramus. Jis ir vėl išsitraukė dvidešimt dolerių. Kartu su jais išsiėmė Olivijos nuotrauką.

— Ar Kimi išėjo su šia ponia?

Padavėja staiga išsigando. Ji tylėjo. Tačiau ir be žodžių buvo aišku. Lorena jau ėjo durų link. Matas numetė dolerius ir nusekė jai iš paskos.

— Kas atsitiko? — paklausė jis Lorenos.

— Paskubėkim, — neatsigręždama paragino ši. — Aš žinau Kimi Deil adresą.

Kimi įdėjo vaizdajuostę į grotuvą.

— Turėjau ir pati suprasti, — tarė ji.

Olivija sėdėjo ant čiužinio ir laukė.

— Prisimeni sieninę spintą virtuvėje? — paklausė Kimi.

— Žinoma.

— Praėjus trims ar keturioms savaitėms po žmogžudystės nusipirkau šią didelę statinaitę augalinio aliejaus. Pasistačiusi sudedamąsias kopėčias pasilypėjau iki viršutinės lentynos ir atidariusi dureles išvydau jų viršuje lipnia juosta priklijuotą štai tą, — paaiškino ji smakru parodydama į ekraną.

— Žiūrėjai įrašą?

— Taip, — tyliai tarė ji. — Man tikriausiai reikėjo jos atsikratyti. Galbūt atiduoti policijai ar panašiai.

— Tai kodėl to nepadarei?

Kimi tik gūžtelėjo pečiais.

— Kas joje?

Ši kilstelėjo galvą, tarsi būtų norėjusi paaiškinti, tačiau tik mostelėjo į ekraną.

— Pati pamatysi.

Olivija atsitiesė. Kimi vaikštinėjo grąžydama rankas ir nekreipdama dėmesio į ekraną. Keletą sekundžių jis buvo statinis. Galiausiai pasirodė labai gerai pažįstamas vaizdas.

Miegamasis.

Vaizdas buvo juodai baltas. Pačiame kampe — data ir laikas. Ant lovos krašto sėdėjo vyras. Olivija jo nepažinojo.

Vyriškas balsas sušnibždėjo: „Tai — ponas Aleksanderis."

Ponas Aleksanderis — jei tokia iš tikrųjų buvo jo pavardė — ėmė vilktis rūbus. Iš dešinės pasirodė moteris, kuri priėjusi prie jo padėjo nusirengti.

— Kasandra, — išsprūdo Olivijai.

Kimi linktelėjo.

Olivija susiraukė.

— Klaidas filmuodavo savo klientus?

— Taigi, — tarė Kimi. — Tačiau ne šiaip sau, o turėdamas savų tikslų.

— Kokių tikslų?

Abu — vyras ir moteris — buvo nuogi. Kasandra sėdėjo apsižergusi vyriškį. Jos nugara buvo išlenkta. Pro praviras lūpas sklido neva aistringa dejonė, kuri nebūtų skambėjusi kvailiau, net jeigu juosta būtų įgarsinta kokio nors animacinio filmo herojaus balsu.

— Atrodo, man jau pakaks, — pasakė Olivija.

— Nemanau, — papurtė galvą Kimi.

Kimi paspaudė greito persukimo mygtuką. Juosta ėmė suktis dideliu greičiu. Akimirksniu keitėsi veikėjų padėtys. Ilgai neužtruko. Netrukus vyras buvo viską atlikęs ir apsirengęs. Jam išėjus iš kambario, Kimi atleido mygtuką. Juosta vėl sukosi normaliai.

Kasandra priėjo arčiau vaizdo kameros. Ji žvelgė į objektyvą plačiai šypsodamasi. Olivija pajuto, jog jai ima trūkti oro.

— Tu tik pažiūrėk, Kimi. Ji buvo tokia jaunutė.

Kimi liovėsi vaikštinėti pirmyn atgal. Ji pridėjo pirštą prie lūpų, o paskui parodė į ekraną.

Vėl pasigirdo vyriškas balsas.

— Tai buvo suvenyras ponui Aleksanderiui.

Olivija nusišaipė. Atrodo, Klaidas Rendžoras nenorėjo būti atpažintas.

— Ar tau patiko, Kasandra?

— Man buvo labai malonu, — pasigirdo abejingas Kasandros balsas. — Ponas Aleksanderis buvo tiesiog nuostabus.

Trumpa pauzė. Kasandra lyžtelėjo lūpas ir žvilgtelėjo į tą, kuris stovėjo už objektyvo, tartum būtų laukusi atitinkamo ženklo. Netrukus pasigirdo klausimas:

— Kiek tau metų, Kasandra?

— Penkiolika.

— Tikrai?

Kasandra linktelėjo. Kažkas, stovintis už vaizdo kameros, ištiesė jai popieriaus lapą.

— Man praeitą savaitę sukako penkiolika. Štai mano gimimo liudijimas.

Ji pakėlė dokumentą prie pat objektyvo. Kurį laiką vaizdas buvo

miglotas, tačiau netrukus ėmė ryškėti. Kasandra savo gimimo liudijimą palaikė iškėlusi maždaug pusę minutės. Gimusi Gailestingumo medicinos centre Nampoje, Aidaho valstijoje. Tėvų vardai — Merė ir Silvesteris. Duomenys matėsi pakankamai aiškiai.

— Ponas Aleksanderis norėjo keturiolikmetės, — tęsė Kasandra, tarsi pirmąkart matydama jai paduotą tekstą. — Tačiau paskui nusprendė, jog aš jam būsiu kaip tik.

Vaizdas nutrūko.

Olivija sėdėjo neįstengdama pratarti nė žodžio. Kimi tylėjo kaip ir jos draugė. Jos buvo netekusios žado.

— O, Dieve, — ištrūko jai.

Kimi linktelėjo.

— Klaidas juos šantažuodavo ne tik su prostitutėmis, — tarė Olivija. — Jis parūpindavo jiems nepilnamečių. Kaip įrodymą pateikdavo jų gimimo liudijimus. Jis netgi teisinosi, neva jo klientai pageidaudavę subrendusių merginų, tačiau net ir tuo atveju, jei manai, kad merginai yra daugiau kaip aštuoniolika, tai yra sunkus nusikaltimas. Šis vyrukas, ponas Aleksanderis, rizikavo ne tik susilaukti šiokių tokių nemalonumų arba būti demaskuotas. Jis galėjo būti visiškai sužlugdytas. Jam tai galėjo baigtis kalėjimu.

Kimi pritariamai linktelėjo.

Ekrane vėl pasirodė vaizdas. Dar vienas vyras.

— Tai — ponas Daglas, — pašnibždomis komentavo tas pats balsas.

Olivija pajuto, kaip gyslose sustingo kraujas.

— O, ne.

— Kende, kas tau?

Ji žengė prie ekrano. Vyras. Vyras ant lovos. Negalėjo būti jokių abejonių. Ponas Daglas — tai Adamas Jatsas. Oliviją tiesiog sukaustė. Kambaryje vėl pasirodė Kasandra. Ji padėjo jam nusirengti. Štai kur šuo pakastas. Štai kodėl Klaidas taip įsiuto. Jis buvo nufilmavęs aukštą FTB pareigūną. Tikriausiai jis to nebuvo numatęs, — netgi Klaidas Rendžoras nebūtų padaręs tokios kvailystės, — tačiau ėmęsis šantažo suprato, kad šįkart jis pats ne juokais įklimpo.

— Tu jį pažįsti? — pasiteiravo Kimi.

— Aha, — pratarė Olivija. — Buvome neseniai susitikę.

Staiga su trenksmu atsidarė treilerio durys. Olivija ir Kimi akimirksniu atsisuko ton pusėn, iš kurios pasigirdo trenksmas.

Kimi sušuko:

— Kas čia po?..

Kolas Dolingeris uždarė paskui save duris, išsitraukė pistoletą ir nusitaikė.

57 skyrius

Lorena išsinuomojo automobilį.

Matas paklausė:

— Kaip, tavo manymu, viskas vyko? Darou užvirė visą šią košę?

— Ši versija atrodo labiausiai tikėtina, — pripažino Lorena. — Darou kažkokiu būdu sužino, kad tavo žmona turi dukrą. Jis prisimena autopsiją. Tada ima aiškintis, kas tuomet atsitiko iš tikrųjų. Jis supranta, jog ši istorija susijusi su pinigais. Nusprendžia pasikviesti pagalbon kokį nors žaliūką.

— Čarlį Talėjų?

— Taip, Talėjų.

— Manai, kad jis aptiko Oliviją tada, kai ši atsiliepė į internete išspausdintą skelbimą?

— Taip, bet... — Lorena nutilo.

— Kas?

— Jie pirmiausia surado Emą Lemėj.

— Prisidengusią sesers Merės Rouz vardu.

— Taip.

— Kaip jiems tai pavyko?

— Visiškai nenutuokiu. Galbūt ji norėjo kaip nors atsiteisti už savo ankstesnes kaltes. Iš vienuolyno vyresniosios sužinojau visą jos

istoriją. Sesuo Merė Rouz, pakeitusi savo vardą ir pavardę, gyveno dorai ir dievotai. Galbūt, tiksliai negaliu pasakyti, gal ji irgi aptiko šį skelbimą.

— Ir norėjo padėti?

— Taip. Tai paaiškintų šešias minutes trukusį telefoninį pokalbį, kai buvo skambinta iš Šventosios Margaritos į tavo brolienės namus.

— Norėjo perspėti Oliviją?

— Galbūt, negaliu garantuoti. Tačiau, atrodo, jie pirmiausia surado Emą Lemėj. Medicinos ekspertas tvirtina, jog jie ją nukankino. Galbūt reikalaudami pinigų. O gal norėjo sužinoti tavo žmonos vardą ir pavardę. Kad ir kaip ten būtų, Ema Lemėj mirė. Vos tik pabandžiau sužinoti, kas ji buvo iš tikrųjų, ėmė skambėti pavojaus varpai.

— O dar tasai vyrukas iš FTB. Jatsas. Jis taip pat sužinojo?

— Taip. O galbūt jis jau buvo girdėjęs apie Lemėj. Kas žino, gal jam tai buvo puikus pretekstas išlįsti iš už priedangos ir pasirodyti scenoje. Žinoma, nesu tuo visiškai tikra.

— Tau atrodo, kad Jatsas nori kažką nuslėpti?

— Vienas patikimas žmogus man pasakojo apie šantažą naudojantis vaizdo įrašais, kuriuose užfiksuotos sekso scenos su nepilnametėmis. Jis šito negali garantuoti, tačiau jei tai vis dėlto tiesa, tuomet manau, kad Jatsas yra kažkaip susijęs. Man atrodo, jis mane nušalino nuo bylos tyrimo todėl, kad prisikasiau pernelyg arti. Jis dabar taip pat yra Reno.

Matas žiūrėjo tiesiai į priekį.

— Dar toli?

— Čia pat.

Automobiliui pasukus į šoną, Lorena prie treilerio pastebėjo Kolą Dolingerį. Šis susigūžęs žiūrėjo pro langą. Ji nuspaudė stabdžius.

— Velniai rautų.

— Kas?

— Mums reikia ginklo.

— Kodėl? Kas atsitiko?

— Tai — Jatso žmogus. Prie lango.

Dolingeris atsistojo visu ūgiu. Jie aiškiai matė, kaip jis kiša ranką švarko kišenėn ir išsitraukia pistoletą. Nepaisant savo masės, Dolingeris akimirksniu atsidūrė prie durų, jas stumtelėjo ir pranyko.

Matas nedvejojo.

— Palauk, kurgi tu?

Jis neatsigręžė. Nė nestabtelėjo. Strimgalviais puolė prie treilerio. Pro langą matėsi, kas vyksta viduje.

Ten buvo Olivija.

Ji staiga atsistojo ir iškėlė rankas. Čia pat buvo kita moteris — tikriausiai Kimi Deil. Ji suriko. Dolingeris stovėjo nukreipęs į jas pistoletą.

Šūvis.

O, ne...

Kimi parkrito. Olivija dingo iš akių. Matas nesustojo. Dolingeris stūksojo netoli lango. Sutelkęs visas jėgas ir suprasdamas, kokia svarbi kiekviena akimirka, Matas metėsi tiesiai į langą. Jis palenkė smakrą ir ištiesė į priekį alkūnes.

Stiklas sudužo stebėtinai lengvai.

Matas parietė po savimi kojas ir netrukus atsidūrė viduje. Svarstyti nebuvo kada. Dolingeris rankose laikė pistoletą. Iš nuostabos jis net išsižiojo. Matas nenorėjo praleisti palankios progos. Akimirksniu išdygo tiesiai prieš jį.

Tai buvo tas pat, kas atsidurti priešais betoninį bloką. Dolingeris vos krustelėjo.

— Bėk! — sušuko Matas.

Dolingeris atsipeikėjo ir nusitaikė į Matą. Šis abiem rankomis čiupo Dolingeriui už riešo ir truktelėjo. Tasai nepasidavė. Nors Matas buvo įsikibęs dviem rankomis, tačiau jautė, kad jėgos nelygios. Laisva ranka Dolingeris smogė iš apačios Matui į paširdžius. Pervėrė toks skausmas, tarsi pilve būtų kažkas sprogęs. Pritrūko oro. Matas norėjo kristi ant grindų ir susiriesti.

Deja, negalėjo.

Čia pat buvo Olivija.

Matas iš paskutiniųjų laikėsi įsikibęs Dolingeriui į riešą.

Dar vienas smūgis į paširdžius. Mato akys pritvinko ašarų. Ėmė mirguliuoti juodi taškeliai. Jis jau buvo beprarandąs sąmonę ir bepaleidžiąs priešininko ranką.

Staiga pasigirdo:

— Nejudėk! Policija! Mesk ginklą!

Tai buvo Lorena Mjūz.

Dolingeris paleido jį. Matas išsitiesė ant grindų. Tik trumpam. Pakėlė akis į Dolingerį. Šis keistai išsiviepė ir apsidairė po kambarį.

Lorenos Mjūz niekur nesimatė.

Matas suprato, kuo tai baigsis. Dolingeriui turėtų kilti įtarimas, kodėl ji nesirodo. Jis prisimins, kad Lorena čia atsidūrė tiesiai iš Niuarko, kad ji buvo tik apygardos tyrėja, kad vyresnybė jai nebūtų leidusi imti su savimi ginklo.

Tada jis supras, kad Lorena beginklė. Kad ji blefuoja.

Olivija šliaužė prie Kimi Deil. Matas dirstelėjo į ją. Jų žvilgsniai susitiko. „Bėk“, — lūpomis tarė Matas ir vėl pažvelgė į Dolingerį.

Dolingeris viską suprato.

Jis vėl nukreipė pistoletą į Oliviją.

— Ne! — šūktelėjo Matas.

Jis sulenkė kojas ir staiga vėl ištiesė tarsi stūmoklius. Matas šiek tiek nusimanė apie grumtynes, kuriose sprendžiamas gyvybės ir mirties klausimas. Jis žinojo, kad galiūnai beveik visuomet sumuša mažuosius. Tačiau jam nerūpėjo pergalė. Jam rūpėjo išgelbėti žmoną. Jis paprasčiausiai turėjo padaryti viską, kas tik įmanoma, kad žmona pasprūktų.

Tačiau Matas žinojo dar kai ką.

Net pats didžiausias ir stipriausias vyras, kaip ir visi kiti, turi tas pačias pažeidžiamas vietas.

Matas pasiruošė smūgiui. Jis stryktelėjo ir skėlė delno kraštu tiesiai Dolingeriui į kirkšnį. Milžinas aiktelėjo ir susirietė. Krisdamas spėjo nusitverti ir Matą. Šis bandė išsilaikyti ant kojų, tačiau galynėtis su Dolingeriu buvo per sunku.

Skausmingi taškai, galvojo jis. Trenk į skausmingus taškus.

Matas kirto atbula galva. Pakaušis pataikė Dolingeriui į nosį. Šis net sustaugė ir sustingo. Matas vėl pažiūrėjo į žmoną.

Kas gi?..

Olivija nė neketino bėgti. Jis nepatikėjo savo akimis: ji tebebuvo šalia Kimi ir kažko krapštėsi prie jos kojos karštligiškai bandydama, kaip jam pasirodė, sustabdyti kraujavimą.

— Dink iš čia! — suriko jis.

Dolingeris atsigavo. Pistoleto vamzdis vėl buvo nukeiptas į Matą.

Iš kitos treilerio pusės pasigirdo Lorenos Mjūz riksmas, o ji pati netrukus atsidūrė Dolingeriui ant nugaros. Abiem rankomis įsikibo jam į veidą. Milžinas žengė atatupstas, iš nosies ir burnos pliūptelėjo kraujas. Jis nusviedė Loreną žemėn, tartum būtų neišjodinėtas mustangas. Moteris stipriai trenkėsi į sieną.

Taikykis į pažeidžiamas...

Jis dūrė Dolingeriui į akis, bet nepataikė. Rankos nuslydo žemyn ir atsidūrė milžinui ant kaklo.

Kaip anuomet.

Lygiai taip pat, kaip kadaise koledžo studentų miestelyje Masačusetse, kai buvo susikibęs su vaikinu, vardu Stivenas Makgratas.

Matui tai neberūpėjo. Jis suspaudė iš visų jėgų. Nykščiu užčiuopė kaklo įdubą. Spustelėjo dar stipriau.

Dolingeriui išvirto akys. Tačiau ranka su pistoletu vėl buvo laisva. Jis prikišo ginklą Matui prie pat galvos.Viena ranka paleidęs kaklą, Matas pamėgino nukreipti jį šalin. Vis dėlto iššovė. Matui nudegino virš klubo.

Jo koja suglebo. Rankos paleido Dolingerio kaklą.

Šis ir vėl nusitaikė. Žvilgtelėjo Matui į akis ir ėmė spausti gaiduką.

Nuaidėjo šūvis.

Dolingerio akys išsiplėtė. Kulka pataikė tiesiai jam į smilkinį. Milžinas sukniubo ant grindų. Matas staiga apsisuko ir žvilgtelėjo į žmoną.

Ji rankoje laikė mažą pistoletą. Matas nuropojo prie jos. Jie abu

pažiūrėjo žemyn. Kimi Deil kraujavo ne iš kojos. Jai buvo pataikyta aukščiau alkūnės.

— Prisiminei, — tarė Kimi.

Olivija nusišypsojo.

Matas paklausė:

— Ką prisiminei?

— Buvau tau pasakojusi, — prabilo Olivija. — Kimi visada savo bate laikė ginklą. Man prireikė kelių sekundžių jam ištraukti.

58 skyrius

Lorena Mjūz sėdėjo priešais Harį Graimsą, FTB Los Andželo filialo atsakingojo direktoriaus pavaduotoją. Graimsas buvo vienas iš įtakingiausių regiono FTB darbuotojų. Lorena aiškiai matė, kad jis nėra labai patenkintas.

— Jums atrodo, jog Adamas Jatsas yra mano draugas, — tarė Graimsas.

— Jūs man jau trečią kartą sakote tą patį, — priminė Lorena.

Jie sėdėjo viename iš Reno Vašojės medicinos centro kabinetų antrame aukšte. Graimsas prisimerkė ir prikando apatinę lūpą.

— Atrodo, kad jūs, Mjūz, nesate labai drausminga?

— Aš jums jau triskart pasakojau, kas atsitiko.

— Ir dar kartą papasakosite. Dabar.

Ji vėl ėmė pasakoti. Žinoma, daug ką reikėjo nutylėti. Tai užtruko kelias valandas. Tyrimas dar nebuvo baigtas. Liko aibė neatsakytų klausimų. Jatsas dingo kaip į vandenį. Niekas nežinojo, kur jis. Dolingeris buvo nebegyvas. Lorena įsitikino, kad jis taip pat buvo mėgstamas savo kolegų agentų.

Graimsas atsistojo ir pasitrynė smakrą. Kabinete sėdėjo dar trys agentai, priešais save pasidėję aplankus, ir, panarinę galvas, stropiai rašė. Jie jau suprato. Nė vienas nenorėjo tuo patikėti, tačiau vaizdo

įrašas, kuriame užfiksuoti Jatsas ir Kasandra, bylojo iškalbingai. Kad ir labai nenoromis, jie turėjo pripažinti jos teoriją. Nors jiems tai ir nepatiko.

— Galėtumėte paaiškinti, kur dingo Jatsas? — paklausė Graimsas.

— Ne.

— Paskutinį kartą jį matė Reno biure Kitzki Leine maždaug penkiolika minučių prieš incidentą ponios Deil būste. Jis susitiko su specialiuoju agentu Tedu Stevensu; šiam buvo pavesta sekti Oliviją Hunter, kai lėktuvas, kuriuo ji atskrido, nutūpė oro uoste.

— Teisingai. Jūs man pasakojote. Ar jau galiu eiti?

Graimsas atsuko jai nugarą ir mostelėjo ranka.

— Nešdinkis man iš akių.

Ji atsistojo ir nulipo laiptais į greitosios medicinos pagalbos priimamąjį pirmame aukšte. Ten, šalia registratorės, sėdėjo Olivija Hunter.

— Sveika, — tarė Lorena.

— Labas, — Olivija bandė nusišypsoti. — Aš ką tik nusileidau pažiūrėti, kaip jaučiasi Kimi.

Olivija rimčiau nebuvo sužeista. Kimi Deil atliekamos procedūros kitame koridoriaus gale artėjo į pabaigą. Jos ranka buvo sutvarstyta ir parišta. Kulka nekliudė kaulo, tačiau smarkiai sužeidė raumenis ir audinius. Žaizda turėjo būti skausminga, jai užgyti prireiks nemažai laiko. Deja, šiais laikais ligoninės kuo skubiau atsikrato pacientų, — praėjus šešioms paroms po krūtinės ląstos atvėrimo, Bilas Klintonas jau sėdėjo savo namo kieme ir skaitė, — todėl Kimi po apklausos buvo išleista namo gavusi nurodymą „neišvykti iš miesto“.

— O kur Matas? — pasiteiravo Lorena.

— Jį ką tik išvežė iš operacinės, — atsakė Olivija.

— Kaip pavyko operacija?

— Gydytojas sakė, jog viskas bus gerai.

Kulka, iššauta iš Dolingerio pistoleto, kliudė Mato šlaunikaulį šiek tiek žemiau klubo sąnario. Gydytojams reikėjo įsukti į kaulą

porą varžtų. Visiškai nesudėtinga operacija, paaiškino jie. Po dviejų dienų jis vėl būsiąs ant kojų.

— Jums reikėtų nors kiek pailsėti, — tarė Olivija.

— Negaliu, — atsakė Lorena. — Esu per daug susinervinusi.

— Aš taip pat. Kodėl jums nenuėjus pas Matą ir nepasėdėjus prie jo, jei jis atsibustų? O aš einu, padėsiu Kimi atsisėsti ir netrukus būsiu viršuje.

Lorena liftu pakilo į trečią aukštą. Atsisėdo prie Mato lovos. Mintys sukosi apie bylą, apie Adamą Jatsą, apie tai, kur jis dabar galėtų būti ir ką veikti.

Po kelių minučių Matas sumirksėjo ir atsimerkė. Jis pasižiūrėjo į Loreną.

— Labas, didvyri, — pasveikino ji.

Matas nusišypsojo ir pakreipė galvą dešinėn.

— Olivija?

— Ji dabar apačioje pas Kimi.

— Ar Kimi?..

— Jai viskas gerai. Olivija paprasčiausiai nuėjo jai padėti.

Jis užsimerkė.

— Norėčiau, kad už mane kai ką padarytum.

— O kodėl tau pirmiau nepailsėjus?

Matas papurtė galvą. Jo balsas buvo silpnas.

— Mane labai domina vieno žmogaus telefono skambučių išklotinė. Ar negalėtum to padaryti dėl manęs?

— Dabar?

— Telefonas su kamera, — paaiškino jis. — Nuotrauka. Vaizdo įrašas. Juos tebegaubia paslaptis. Kam Jatsui ir Dolingeriui viso to reikėjo.

— Ne jiems, o Darou.

— Ko... — jis vėl užsimerkė. — Ko gi jis siekė?

Lorena susimąstė. Staiga Matas atsimerkė.

— Kiek dabar valandų?

Ji žvilgtelėjo į laikrodį.

— Vienuolika trisdešimt.

— Nakties?

— Žinoma, nakties.

Tada Lorena prisiminė. Susitikimas vidurnaktį. „Eager Beaver“ klube. Ji stvėrė telefoną ir paskambino greitosios medicinos pagalbos registratorei.

— Jums skambina tyrėja Mjūz. Prieš kelias minutes buvau apačioje su moterimi, vardu Olivija Hunter. Ji ten laukė vienos pacientės, Kimi Deil.

— Taip, — atsakė registratorė. — Aš jus mačiau.

— Ar jos dar ten?

— Kas? Ponia Deil ir ponia Hunter?

— Taip.

— Ne, jos išbėgo vos tik jūs nuėjote.

— Išbėgo?

— Į taksi.

Lorena padėjo ragelį.

— Jos jau išvyko.

— Duok man telefoną, — paprašė Matas tebegulėdamas ant nugaros. Ji prikišo telefoną jam prie ausies. Matas padiktavo jai Olivijos mobiliojo telefono numerį. Po trijų signalų pasigirdo Olivijos balsas.

— Tai aš, — tarė Matas.

— Kaip tau? — paklausė Olivija.

— Kur esi?

— Žinai.

— Vis dar tikiesi...

— Ji paskambino, Matai.

— Kaip tai?

— Ji paskambino į Kimi telefoną. O gal ir kokia kita moteris. Ji pasakė, kad susitikimas įvyks, tačiau be jokių policininkų, jokių vyrų, jokių pašalinių žmonių.

— Olivija, juk tai gali būti spąstai. Tu pati žinai.

— Man nieko nenutiks.

— Netrukus atvyks ir Lorena.

— Ne. Prašau, Matai. Žinau, ką darau. Prašau.

Olivija išjungė telefoną.

59 skyrius

23.50

„Eager Beaver"

Reno, Nevada

Vos tik Olivija ir Kimi atsidūrė prie klubo, apkūnus budėtojas dūrė pirštu į Kimi ir pareiškė:

— Labai anksti išėjai. Teks atidirbti.

Kimi parodė parištą po kaklu ranką.

— Aš sužeista.

— O ką, negali nusirenginėti su viena?

— Tu ką? Rimtai?

— Taip, — jis parodė sau į veidą. — Kaip mane gyvą matai. Yra vyrų, kurie nuo tokio reginio susijaudina.

— Pamatę sugipsuotą ranką?

— Žinoma. Yra vyrų, kuriuos jaudina moterys amputuotomis galūnėmis.

— Tačiau mano ranka neamputuota.

— Klausyk, vyrai susijaudina nuo stipresnio vėjo gūsio. Turbūt supranti, ką noriu pasakyti? — storulis patrynė rankas. — Pažinojau vaikiną, kuris patirdavo orgazmą jam užmynus ant kojos piršto.

— Nuostabu.

— Kas tavo draugė?

— Niekas.

Jis patraukė pečiais.

— Apie tave klausinėjo kažkokia policininkė iš Naujojo Džersio.

— Žinau. Viskas gerai.

— Vis dėlto noriu, kad tu jau eitum. Su visais raiščiais.

Kimi klausiamai pasižiūrėjo į Oliviją.

Olivija jai linktelėjo:

— Daryk, kaip tau geriau, — tarė ji.

Kimi dingo galiniame kambaryje. Olivija atsisėdo prie staliuko. Ji nieko aplink nematė ir į nieką nekreipė dėmesio. Ji jau nebesidairė į šokėjų veidus su viltimi išvysti savo dukrą. Ji nepajėgė susikaupti. Buvo sugniuždyta neapsakomo liūdesio.

Atšauk susitikimą, pagalvojo ji. Išeik.

Ji laukėsi kūdikio. Jos vyras gulėjo ligoninėje. Juk tai — visas jos gyvenimas. O tai, ko ji dabar ieško, tėra praeitis. Jos reikia atsikratyti visiems laikams. Palikti ją čia.

Deja, ji negali to padaryti.

Olivija ir vėl ėmė mąstyti apie tai, kaip pažemintos moterys visuomet renkasi savigriovą. Jos paprasčiausiai negali kitaip. Jos nebijo nei pasekmių, nei visų pavojų. Kartais, kaip ir ji pati, jos kenkia sau dėl visiškai kitos priežasties: nepaisydamos visų skaudžių išgyvenimų, nenori iš rankų paleisti vilties.

Ar yra koks šansas šiąnakt pagaliau susitikti dukrą, kurią prieš daugelį metų atidavė įvaikinti?

Tuo metu prie staliuko priėjo padavėja.

— Ar jūs esate Kendesė Poter?

Pagaliau.

— Taip, aš.

— Turiu jums laišką.

Ji padavė Olivijai raštelį ir nuėjo. Laiškas buvo trumpas ir paprastas:

Ateik į kambarį B užkulisiuose. Palauk dešimt minučių.

Olivija jautėsi taip, tartum būtų ėjusi su kojokais. Svaigo galva. Suko vidurius. Eidama atsitrenkė į kažkokį vyrą. „Atleiskite", — pralemeno ji, tačiau į tai išgirdo: „Ei, mažyte, tu labai miela." Kitas vyras, buvęs šalia jo, visa gerkle nusikvatojo. Olivija ėjo tolyn. Pagaliau surado, ko ieškojo. Durys, pažymėtos raide B, — tas pats kambarys, kuriame teko būti vos prieš keletą valandų.

Ji atidarė duris ir įėjo vidun. Suskambo mobilusis telefonas. Ji spustelėjo mygtuką ir atsiliepė.

— Neišjunk.

Skambino Matas.

— Ar tu klube?

— Taip.

— Bėk iš ten. Man atrodo, jau žinau, kas čia vyksta...

— Ššš.

— Ką?

Olivija verkė.

— Aš myliu tave, Matai.

— Olivija, kad ir kaip tau atrodytų, prašau tave...

— Aš myliu tave labiau už viską pasaulyje.

— Paklausyk manęs. Eik iš...

Olivija paspaudė mygtuką „Baigti" ir visiškai išjungė telefoną. Atsisuko į duris. Praėjo penkios minutės. Ji stovėjo visiškai nejudėdama, netgi nesidairydama. Į duris kažkas pabeldė.

— Prašom, — pakvietė ji.

Durys atsivėrė.

60 skyrius

Net ir labiausiai norėdamas Matas neįstengė atsikelti iš lovos.

— Greičiau! — paragino jis Loreną.

Ji radijo ryšiu susisiekė su Reno policijos skyriumi ir nuskuodė prie automobilio. Iki „Eager Beaver" buvo likusios vos dvi mylios, kai suskambo jos mobilusis telefonas.

Ji riktelėjo:

— Mjūz!

— Tai tu tebesi Reno?

Adamas Jatsas. Jis kažkaip neaiškiai tarė žodžius.

— Tebesu.

— Na ir kaip? Ar visi tave sutiko ovacijomis?

— Sakyčiau, kaip tik priešingai.

Jatsas tyliai nusijuokė.

— Deja, aš buvau jų mylimas.

Jis gerokai padauginęs.

— Pasakykite man, kur dabar esate, Adamai?

— Norėjau priminti tai, ką jau buvau pasakojęs. Prisimeni, tiesa?

— Taip, Adamai, prisimenu.

— Turiu omenyje, kad jie grasino susidoroti su mano šeima. Ne, ne fiziškai. Mano žmona. Mano vaikai. Mano darbas. Ta kasetė buvo lyg didelė patranka. Patranka, kurios vamzdį jie nukreipė į mus visus. Supranti, ką noriu tuo pasakyti?

— Taip, suprantu, — atsakė Lorena.

— Aš apsimečiau turtingu verslininku, prekiaujančiu nekilnojamuoju turtu. Klaidas Rendžoras suprato, kad esu tiesiog tobulas taikinys. Aš nė neįtariau, jog toji mergina buvo nepilnametė. Patikėk manim.

— Kur jūs esate, Adamai?

Jis tarsi nė negirdėjo, ko klausė Lorena.

— Man kažkas paskambino. Reikalavo sumokėti už kasetę išpirką. Taigi drauge su Kolu nuvykome į pasimatymą su Rendžoru. Gerokai pagąsdinome. Ech, kas aš toks, kad turėčiau meluoti? Tai Kolas pasistengė. Jis buvo šaunus vyras, tik labai greit įsiusdavo. Kartą mirtinai sumušė įtariamąjį. Tada išgelbėjau jo užpakalį nuo nemalonumų. Jis išgelbėjo mane, aš išgelbėjau jį. Taip ir tampama draugais. Jis negyvas, tiesa?

— Taip.

— Po velnių, — Jatsas pravirko. — Kolas sumušė Emą Lemėj. Kliuvo jos inkstams. Tai buvo įspėjimas. Mes ėjom kartu, aš maniau, kad paprasčiausiai pasikalbėsime, tačiau jis puolė Lemėj ir ėmė daužyti jos nugarą taip, tarsi ji būtų buvusi didžiulis maišas. Rendžoras? Jo tai nejaudino. Šiaip ar taip, jis lyg apdujęs daužė tą moterį. Geriau ji negu jis, supratai, ką noriu pasakyti?

Lorena privažiavo prie stovėjimo aikštelės.

— Rendžoras prisimyžo į kelnes. Tiesiogine prasme. Jis buvo

taip išsigandęs, kad strimgalviais puolė į savo kabinetą ieškoti kasetės. Tačiau kasetė buvo dingusi. Rendžoras teisinosi, jog tai galėjo padaryti kasetėje nufilmuota mergina. Jos vardas — Kasandra. Jis aiškino, kad tai ji bus nukniaukusi kasetę. Rendžoras pažadėjo ją surasti. Jis buvo persigandęs. Supratome, kad jis padarys viską, ką tik jam liepsime. Tačiau netrukus sužinojome, kad Rendžoras, Lemėj ir toji mergina, Kasandra, kažkur dingo. Praėjo nemažai metų. Aš vis tiek negalėjau pamiršti. Galvodavau apie tai kasdien. Kartą mums paskambino iš NCIC ir pranešė, kad rasta negyva Lemėj. Viskas prasidėjo iš naujo. Atrodo, visą laiką jaučiau, jog taip ir bus.

— Dar nevėlu, Adamai.

— Taip, žinoma.

Ji įvažiavo į aikštelę.

— Jūs tebeturite draugų.

— Žinau. Kalbėjausi su jais telefonu. Todėl dabar skambinu tau.

— Kodėl?

— Graimsas nori kasetę paslėpti.

— Apie ką jūs kalbate?

— Ji gali sugriauti mano šeimos gyvenimą. Ji sugriautų gyvenimus visiems joje nufilmuotiems vyrams. Suprask, jie tik naudojosi prostitučių paslaugomis.

— Jūs negalite imti ir paprasčiausiai ją paslėpti.

— Ji daugiau niekam nebereikalinga. Graimsas su savo vyrais pažadėjo tai padaryti dėl manęs. Jiems tik reikia tavo pagalbos.

Dabar ji suprato, ką jis ketina daryti. Ją apėmė panika.

— Minutėlę, Adamai, išklausykite mane.

— Aš mirsiu kartu su Kolu priešakinėse linijose.

— Ne, Adamai. Paklausykite.

— Graimsas viską sutvarkys.

— Pagalvokite apie savo vaikus...

— Galvoju. Mūsų šeimoms bus išmokėtos didelės kompensacijos.

— Paklausykite, Adamai, — Lorenos skruostais ėmė riedėti ašaros. — Prieš daugelį metų nusižudė mano tėvas. Jūs neįsivaizduojate, ką tai reiškia...

Tačiau jis nesiklausė.

— Tu tiesiog pasilik ją sau, gerai? Esi gera tyrėja. Viena iš geriausių. Prašau, padaryk tai dėl mano vaikų.

— Po velnių, Adamai, paklausykite, ką jums sakau!

— Viso, Lorena.

Jatsas išjungė telefoną.

Lorena Mjūz pastatė automobilį aikštelėje. Ji pasitraukė į šalį ir ėmė gailiai verkti. Nors ją nuo Jatso skyrė didelis atstumas, ji buvo tikra, kad išgirdo nuaidint pistoleto šūvį.

61 skyrius

Kambario B durys atsidarė. Olivija laukė.

Tarpduryje pasirodžius Kimi, abi moterys tiesiog įsistebeilijo viena į kitą. Abiejų akyse blizgėjo ašaros. Taip pat kaip ir prieš kelias valandas.

Tačiau šis susitikimas daugiau niekuo nepriminė ankstesnio jųdviejų pasimatymo.

— Tu žinojai, — prabilo Kimi.

Olivija papurtė galvą.

— Aš tik įtariau.

— Kodėl?

— Tu elgeisi taip, tarsi būtum pamiršusi Maksą Darou. O jis kadaise buvo vienas iš tavo klientų. Tačiau svarbiausia, kad visi įsitikinę, jog skelbimą į internetą įdėjo Darou. Iš tikrųjų jis pats nebūtų susipratęs, kad aš galiu užkibti ant tokio kabliuko. Tik labai gera draugė, pati geriausia mano draugė, galėjo nujausti, kad aš ieškosiu savo dukros.

Kimi įėjo į kambarį.

— Tu mane paprasčiausiai palikai ant ledo, Kende.

— Žinau.

— Mes planuodavome bėgti drauge. Aš pasakodavau tau savo

svajones. Tu man atskleisdavai savąsias. Mes visuomet padėdavome viena kitai, prisimeni?

Olivija linktelėjo.

— Tu man buvai pažadėjusi.

— Žinau.

Kimi papurtė galvą.

— Visą tą laiką maniau, kad tu mirusi. Ar tu žinojai, jog aš tave palaidojau? Sumokėjau už tavo laidotuves. Aš gedėjau tavęs. Verkiau kelis mėnesius. Neimdavau iš Makso pinigų — viską, ko tik jis užsigeisdavo, dariau veltui — vien dėl to, kad jis surastų tavo žudiką.

— Tu turėtum suprasti. Negalėjau niekam papasakoti. Ema ir aš...

— Ką „aš"! — suriko Kimi. Balsas tiesiog pervėrė tylą. — Tu pažadėjai, ar ne?

Olivija neatsakė.

— Tau mirus numiriau ir aš. Ar tu supranti, ką tai reiškia? Mūsų svajonės. Viltis ištrūkti iš šito sumauto gyvenimo. Tau mirus visa tai žuvo. Aš praradau viską. Visam laikui.

— Kaip?..

— ... sužinojau, kad tu esi gyva?

Olivija linktelėjo.

— Praėjus dviem dienoms po tos merginos apsilankymo, pas mane apsireiškė Maksas. Jis prisipažino, jog tai jis ją siuntė — ji nebuvo jokia tavo dukra. Jis paprasčiausiai atsiuntė ją mane patikrinti.

Olivija mėgino suprasti, ką pasakoja Kimi.

— Patikrinti tave?

— Aha. Jis žinojo, kad mes buvome artimos draugės. Jis manė, jog aš žinau, kur tu slapstaisi. Todėl nusprendė paspęsti man spąstus. Atsiuntė pas mane kažkokią merginą, kuri apsimetė esanti tavo dukra. Paskui sekė mane norėdamas sužinoti, kam aš skambinsiu — tau ar kam nors kitam. Tačiau aš nuvažiavau prie tavo kapo ir verkiau.

— Atleisk man, Kimi.

— O dabar pamėgink įsivaizduoti, gerai? Įsivaizduok, kad pas

mane ateina Maksas ir parodo skrodimo išvadas. Jis papasakoja, kad mirusi mergina turėjo kažkokį apsigimimą ir negalėjo turėti vaikų. Jis man pareiškia, jog tu esi gyva. Ir žinai, ką aš padariau? Aš tik papurčiau galvą. Negalėjau juo patikėti. Tai buvo neįmanoma. Kendė niekuomet šitaip nepasielgtų su manimi, tariau jam. Ji niekuomet manęs vienos nepaliktų. Tačiau Maksas išsitraukė mirusiosios nuotrauką. Tai buvo Kasandra. Tada aš praregėjau. Ėmiau galvoti.

— Ir tu panorai atkeršyti? — paklausė Olivija.

— Taip. Noriu pasakyti... atkeršijau, — Kimi palingavo galvą. — Tačiau viskas išėjo taip kvailai, supranti?

— Vadinasi, tu padėjai Darou surasti mane. Tau kilo mintis įdėti skelbimą internetinėje įvaikinimo svetainėje. Žinojai, kad aš užkibsiu.

— Taip.

— Tu surengei ir susitikimą. Motelyje.

— Ne tik aš. Jei būčiau buvusi viena... — Kimi nutilo ir tiesiog įdėmiai žiūrėjo. — Turėtum suprasti, kad aš buvau įsižeidusi.

Olivija tylėdama linktelėjo galvą.

— Taigi. Man reikėjo susigrąžinti skolą. Man reikėjo daug. Tuo metu aš ketinau pradėti naują gyvenimą. Galiausiai išmušė mano valanda. Tačiau vos tik į Džersį atskrido Maksas ir Čelis, — Kimi užsimerkė ir papurtė galvą tartum norėdama kažko nusikratyti, — aš jau nebegalėjau valdyti situacijos.

— Tu norėjai mane įskaudinti, — tarė Olivija.

Kimi linktelėjo.

— Pirmiausia paskambinai mano vyrui.

— Iš tiesų tai buvo Makso sumanymas. Jis norėjo skambinti iš savo mobiliojo telefono, tačiau paskui suprato, kad bus daug įtikimiau vaizdo įrašą išsiųsti iš tavo telefono. Na, o dėl viso pikto jis pasinaudojo Čelio fotografija. Šis turėjo nukreipti dėmesį į save. Tačiau Maksui pirmiausia reikėjo jo pagalbos.

— Kvočiant Emą Lemėj.

— Visiškai teisingai. Čelis buvo kvailas, bet stiprus. Jis atskrido kartu su Maksu priversti Emą kalbėti. Tačiau ji tavęs neišdavė. Ne-

paisant to, ką jai teko iškentėti. Jie bandė kaip įmanydami priversti ją kalbėti. Galiausiai jie persistengė.

Olivija užsimerkė.

— Vadinasi, — ji ranka mostelėjo per kambarį, — mūsų susitikimas šiąnakt turėjo būti tavo triumfo valanda. Tiesa, Kimi? Tu paimi pinigus. Įskaudini mane, duodama suprasti, kad nėra jokios dukros, jokio vaiko. Ir kas tada?

Keletą sekundžių Kimi nepratarė nė žodžio.

— Nežinau.

— Ne, Kimi, tu žinai.

Ji papurtė galvą, tačiau nežinia kodėl.

— Darou ir Čelis manęs nebūtų palikę gyvos, — tarė Olivija.

— Darou, — Kimi kalbėjo tyliai, — nuomonė jau nieko nebereiškė.

— Todėl, kad tu jį nužudei?

— Taip, — Kimi nusišypsojo. — Tu žinai, kiek kartų tas kalės vaikas savo automobilyje prieš mane buvo nusimovęs kelnes?

— Ir todėl tu jį nužudei?

— Ne.

— Tai kodėl?

— Aš turėjau padėti tašką, — paaiškino Kimi. — Turėjau padaryti tai pirma jo.

— Tu manai, kad jis būtų tave nužudęs?

— Už tokią pinigų sumą Maksas Darou būtų nužudęs savo motiną. Taip, sužinojusi apie tave, aš pasijutau įžeista — ne, teisingiau sakant, aš buvau pritrenkta. Manau, kad ir Maksas jautėsi lygiai taip pat. Tačiau paskui jis ėmė keisti žaidimo taisykles. Reikėjo baigti.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Tiesiog... — buvo aiškiai matyti, kad ji jau nebeturi jėgų. — Tiesiog pamiršk tai. Esmė ta, jog Maksas nemėgsta liudininkų. O aš buvau nepatikima kekšė. Manai, jis būtų rizikavęs?

— O Čarlis Talėjus?

— Tavo vyras jį nutvėrė. Jie susimušė, paskui Čarlis paspruko. Tada paskambino man. Aš buvau apsistojusi ten pat, tik aukštu že-

miau. Jis bijojo farų. Čarlis buvo paleistas lygtinai. Tetrūko vieno nusikaltimo ir jį būtų patupdę iki gyvos galvos. Jis būtų griebęsis bet ko, kad tik išvengtų kalėjimo. Patariau laukti laiptinėje.

— Norėjai, kad įtarimas kristų ant Mato.

— Maksas apie tai tik ir svajojo — pakišti policijai Čarlį ir tavo vyrą, — Kimi gūžtelėjo pečiais. — Pamaniau, jog tai atitinka jo planą.

Olivija žiūrėjo į savo seną draugę. Priėjo arčiau.

— Aš prisimindavau tave, — tarė ji. — Tu juk žinai.

— Žinau, — atsakė Kimi. — Tačiau tai nieko nekeičia.

— Aš bijojau. Ema sakė, kad jie mus nugalabys, jei tik sužinos, ką padarėme. Jie ir vėl ims ieškoti kasetės. Mes jos neturėjome. Jie būtų mus nužudę.

— Pažiūrėk į mane, — paprašė Kimi.

— Žiūriu.

Ji išsitraukė pistoletą.

— Matai, kuo aš tapau?

— Kimi?

— Ką?

— Patikėk, aš to tikrai nenorėjau, — tarė Olivija. — Juk jis būtų mane užmušęs.

— Dabar jau žinau.

— Kimi, juk aš nėščia.

Kimi linktelėjo.

— Ir tai žinau.

Ranka su pistoletu drebėjo.

Olivija žengė dar arčiau.

— Juk tu nežudysi kūdikio.

Kimi veidas ištįso. Jos balsas aidėjo lyg iš po žemių:

— Kasetė.

— Ką „kasetė“, Kimi? — tačiau Olivija netrukus suprato. — O, ne...

— Prakeikta kasetė, — pakartojo Kimi ašaroms riedant jos skruostais. — Štai dėl ko buvo nužudyta Kasandra. Štai nuo ko viskas ir prasidėjo.

— O, Dieve, — atsiduso Olivija. — Vadinasi, ne Kasandra ją pavogė iš Klaido. Tai tavo darbas.

— Dėl mūsų, Kende. Nejaugi nesupranti? — teisinosi ji. — Toji kasetė buvo mūsų bilietas, su kuriuo galėjome ištrūkti. Mes būtume praturtėjusios. Būtume pabėgusios — tu ir aš — kaip planavome. Būtų išmušusi mūsų valanda, supranti? Tačiau grįžusi namo sužinojau, kad tu nužudyta...

— Ir visą tą laiką, visus tuos metus, tu... — Olivija pajuto, kaip vėl ima daužytis jos širdis. — Tu kaltinai save dėl mano mirties?

Kimi prisivertė linktelėti.

— Aš labai atsiprašau, Kimi.

— Tu net neįsivaizduoji, kaip pasijutau sužinojusi, kad tu gyva. Supranti mane? Aš tave taip mylėjau.

Pagaliau Olivija suprato. Tu gedėjai ne mirusiosios, bet savęs pačios ir savo neišsipildžiusių svajonių. Tu manei, kad tavo geriausia draugė, vienintelė, su kuria kartu planuodavai ateitį... tu manei, jog ji numirė už tave. Dešimt metų gyvenai su šiuo kaltės jausmu, kol staiga vieną dieną sužinojai, kad visa tai buvo melas...

— Viskas bus gerai, — guodė Olivija.

Kimi įsitempė.

— Pažiūrėk į mane.

— Aš noriu tau padėti.

Į duris kažkas stipriai pabeldė.

— Atidarykite! Policija!

— Aš nužudžiau du žmones, — tarė Kimi ir nusišypsojo palaiminga šypsena, kuri sugrąžino Oliviją į praeitį. — Pagalvok apie tai, kas manęs laukia. Dabar atėjo mano eilė, pameni? Dabar bėgsiu aš.

— Prašau, Kimi...

Kimi nukreipė pistoletą į grindis ir iššovė. Koridoriuje trumpam kilo sumaištis, tačiau netrukus durys atsidarė. Kimi staiga atsisuko į jas ir nusitaikė.

— Ne! — suriko Olivija.

Nuaidėjo šūviai. Kimi dar kartą tarsi marionetė apsisuko ir krito ant grindų. Olivija parpuolė ant kelių ir suėmė delnais draugės galvą. Pasilenkė prie pat jos ausies.

— Ne... — maldavo Olivija.

Pagaliau po daugelio metų išmušė Kimi valanda.

62 skyrius

Po dviejų dienų Lorena Mjūz buvo savo namuose ir ruošė sumuštinius su kumpiu ir sūriu. Paėmusi dvi riekeles duonos padėjo jas ant lėkštės. Motina, įsitaisiusi ant sofos gretimame kambaryje, žiūrėjo *Entertainment Tonight*. Pasigirdo gerai žinoma melodija. Lorena buvo betepanti majonezą, bet staiga pravirko.

Ji tyliai kūkčiojo laukdama, kol išsiverks ir vėl galės kalbėti.

— Mama.

— Aš žiūriu televizorių.

Lorena atsistojo motinai už nugaros. Karmena baigė tuštinti traškučių maišelį. Jos patinusios kojos buvo užkeltos ant kavos staliuko ir paremtos pagalve. Lorena užuodė cigarečių dūmus ir klausėsi erzinančio motinos šnarpštimo.

Adamas Jatsas nusižudė. Graimsui nepavyks nuslėpti tiesos. Ją sužinos ir Jatso dukros, Ela ir Ana, ir sūnus Semas, kurio Adamas kadaise nepaleido iš rankų, norėdamas jį apsaugoti nuo mirties. Ne apie kasetę. Nors Adamas Jatsas labiausiai drebėjo dėl jos, tačiau jo vaikams naktimis vaidensis ne joje nufilmuotos scenos.

— Aš visą laiką kaltinau tave, — prabilo Lorena.

Jokio atsako. Vien garsai iš televizoriaus.

— Mama?

— Girdžiu.

— Tasai vyras, su kuriuo neseniai buvau susitikusi... Jis nusižudė. Turėjo tris vaikus.

Pagaliau Karmena atsisuko.

— Klausyk, aš tave smerkiau už... — Lorena nutilo ir giliai įkvėpė.

— Žinau, — švelniai tarė Karmena.

— Nejaugi... — Lorenos balsas užsikirto, o ašaros tekėjo upeliais. Makiažas ėjo perniek. — Nejaugi tėvelis nemylėjo manęs, jei nenorėjo gyventi?

— Na ką tu, brangioji.

— Jis buvo tavo vyras. Galėjo tave palikti, betgi jis turėjo ir dukrą.

— Jis tave labai mylėjo.

— Tačiau nepakankamai, kad būtų norėjęs gyventi.

— Tai buvo kas kita, — tarė Karmena. — Jis labai kankinosi. Jo niekas nebegalėjo išgelbėti. Geriausia, ką jis turėjo gyvenime, buvai tu.

— O tu, — Lorena rankove nusišluostė veidą. — Kodėl tu man leidai tave kaltinti?

Karmena nieko neatsakė.

— Tu norėjai mane apsaugoti...

— Tau reikėjo turėti, ką kaltinti, — paaiškino motina.

— Vadinasi, tu... visus smūgius prisiėmei sau.

Ji pagalvojo apie Adamą Jatsą, apie tai, kaip jis mylėjo savo vaikus, tačiau to nepakako. Ji nusišluostė akis.

— Man reikėtų paskambinti, — tarė Lorena.

— Kam?

— Jo vaikams.

Karmena palenkė galvą ir skėstelėjo rankomis.

— Rytoj, gerai? O dabar eikš pas mane. Ateik, sėskis prie manęs.

Lorena prisėdo. Motina pasislinko.

— Ačiū, — tarė Karmena.

Ji užmetė ant Lorenos megztą vilnonį lovos apklotą. Ekrane rodė reklamą. Lorena atsirėmė motinai į petį. Ji užuodė įsigėrusį cigarečių dūmų kvapą, tačiau dabar šis kvapas jai pasirodė mielas. Karmena glostė dukrai plaukus. Lorena užsimerkė. Po kelių sekundžių motina ėmė spaudyti distancinio pultelio mygtukus.

— Nieko įdomaus, — pasakė ji.

Lorena užsimerkusi nusišypsojo ir pasislinko dar arčiau.

Matas ir Olivija dar tą pačią dieną išskrido namo. Matas ėjo pasiramsčiuodamas lazdele. Jis šlubčiojo, tačiau žinojo, kad greitai pasveiks.

Kai jiedu išlipo iš lėktuvo, Matas tarė:

— Man atrodo, turėčiau nuvažiuoti vienas.

— Ne, — paprieštaravo Olivija. — Aš važiuosiu kartu su tavimi.

Jis neprieštaravo.

Jiedu pasuko į Vestporto atšaką, o paskui įvažiavo į Matui jau pažįstamą gatvę. Šįryt prie namo stovėjo du automobiliai. Matas dirstelėjo į krepšinio lentą. Stiveno Makgrato nebuvo nė kvapo. Šiandien jo nėra.

Jie abu patraukė tiesiai prie durų. Olivija laikė paėmusi jį už rankos. Matas paspaudė skambutį. Praėjo gera minutė. Duris atidarė Klarkas Makgratas.

— Ką tu čia, po velnių, darai?

Jam už nugaros stovėjusi Sonja Makgrat paklausė:

— Kas ten, Klarkai?

Išvydusi, kas atvyko, Sonja truputį pasistiebė.

— Matai, čia tu?

— Per stipriai paspaudžiau, — prabilo Matas.

Aplink buvo visiškai tylu. Nesigirdėjo nei vėjo, nei pro šalį važiuojančių automobilių, nesimatė praeivių. Tik keturi žmonės, na, ir tikriausiai viena dvasia.

— Galėjau jį paleisti. Buvau labai išsigandęs. Maniau, kad Stivenas yra vienas iš jų. Neprisimenu, kas atsitiko, kai mes parkritome. Žinoma, viskas galėjo baigtis laimingai. Aš per ilgai jį laikiau. Dabar viską suprantu. Jūs nė neįsivaizduojate, kaip aš dėl to gailiuosi.

Klarkas Makgratas ėmė nervintis, jo veidą išmušė raudonis.

— Tu manai, to užtenka?

— Ne, — atsakė Matas. — Žinoma, kad ne. Mano žmona laukiasi. Todėl dabar jus suprantu kur kas geriau negu anuomet. Tačiau nusprendžiau, kad šioje istorijoje galų gale reikia padėti tašką. Vieną kartą ir visiems laikams.

Sonja nustebo:

— Apie ką tu kalbi, Matai?

Jis rankoje laikė popieriaus lapą.

— Kas čia? — pasiteiravo Sonja.

— Telefono skambučių išklotinė.

Matas, vos tik atsibudęs po operacijos, paprašė Lorenos padaryti jam šią paslaugą. Galbūt jo įtarimas neturėjo rimto pagrindo, tačiau Kimi keršto planas... Atrodė, kad kai ko ji pati tikrai nebūtų sugalvojusi. Kai kuriais veiksmais, atrodo, buvo žūtbūt siekiama pakenkti ne tik Olivijai...

...bet lygiai taip pat ir Matui.

— Tai vieno žmogaus, vardu Maksas Darou, gyvenusio Reno Nevados valstijoje, telefono skambučių išklotinė, — paaiškino Matas. — Praeitą savaitę jis aštuonis kartus skambino jūsų vyrui.

— Nieko nesuprantu, — tarė Sonja ir atsigręžė į savo vyrą. — Klarkai?

Klarkas užsimerkė.

— Maksas buvo policijos pareigūnas, — ėmė pasakoti Matas. — Vos tik sužinojęs, kas tokia yra Olivija, jis ima ją sekti. Tada išsiaiškina, kad jos vyras yra žinomas buvęs kalinys. Na, o paskui susisiekia su jumis. Nežinau, kiek jūs, pone Makgratai, jam sumokėjote, tačiau aš tuo neabejoju. Vienu šūviu nušauti du zuikius. Darou bendrininkė mano žmonai sakė, kad jis žaidė jam vienam žinomą žaidimą. Kartu su jumis.

Sonja vėl kreipėsi į vyrą:

— Klarkai?

— Jam vieta — kalėjime, — atkirto jai vyras, — o ne prie pietų stalo su tavimi.

— Ką tu padarei, Klarkai?

Matas žengė arčiau.

— Pakaks, pone Makgratai. Dar kartą atsiprašau dėl to, kas įvyko. Žinau, kad jūs mano atsiprašymo nepriimsite. Suprantu jus. Aš atsiprašau dėl Stiveno. Tačiau manau, kad jūs puikiai suprasite tai, ką dabar jums pasakysiu.

Matas žengė dar vieną žingsnį pirmyn. Du vyrai stovėjo kone surėmę nosis.

— Jei jūs dar kartą kėsinsitės į mano šeimą, — tarė jis, — aš jus užmušiu.

Tai pasakęs, Matas pasitraukė. Olivija luktelėjo. Ji žvilgtelėjo į Klarką Makgratą, paskui į Sonją, tarsi norėdama patvirtinti savo vyro žodžius. Tada apsisuko, paėmė Matui už rankos ir daugiau nebeatsigręžė.

63 skyrius

Matas išvažiavo iš Makgratų kiemo. Ilgą laiką jie sėdėjo tylėdami. Automobilio radijas transliavo Damjeno Raiso „O". Olivija palinko į priekį ir jį išjungė.

— Kažkaip keistai jaučiuosi.

— Ir aš taip pat.

— Nejaugi toliau gyvensime taip, tarsi nieko nebūtų atsitikę?

Matas papurtė galvą.

— Nemanau.

— Viską pradėsime iš naujo?

Matas ir vėl papurtė galvą.

— Nemanau.

— Na, bet vis tiek anksčiau ar vėliau viskas turėtų stoti atgal į savo vėžes.

Jis nusišypsojo.

— Juk tu pati gerai žinai.

— Ką žinau?

— Kad viskas bus gerai.

— Man to negana.

— Man taip pat.

— Viskas bus labai gerai, — pataisė Olivija.

Jie privažiavo Maršos namą. Ši išbėgo į kiemą pasisveikinti ir

juos abu apsikabino. Paskui ją atskubėjo Polas ir Etanas. Prie durų sukryžiavusi ant krūtinės rankas stovėjo Kaira.

— O, Dieve, — suaimanavo Marša, — kas gi jums abiem nutiko?

— Turime tau daug ką papasakoti.

— O tavo koja...

Matas numojo ranka.

— Viskas gerai.

— O, kokia lazda, dėde Matai, — prabilo Polas.

— Aha, geras, — įsiterpė Etanas.

Jie prisiartino prie durų, prie kurių stovėjo Kaira. Matas prisiminė, kaip ji padėjo jam pasprukti iš užpakalinio kiemo.

— Sveika, ačiū už tavo riksmą.

Ji išraudo.

— Prašom, užeikite.

Kaira išsivedė vaikus į kiemą. Matas ir Olivija pradėjo savo pasakojimą. Marša atidžiai klausėsi. Jie nieko nenutylėjo, todėl jos veide buvo nesunku įžvelgti dėkingumą. Jiems baigus, Marša tarė:

— Leiskite, paruošiu jums priešpiečius.

— Ką tu, nereikia...

— Sėdėkite.

Jie pakluso. Olivija žvelgė kažkur į šalį. Matas jautė, kad vis dėlto kažkas ne taip.

— Aš jau paskambinau Singlai, — prakalbo jis.

— Ačiū tau.

— Mes surasime tavo dukrą.

Olivija linktelėjo, tačiau ji jau nebeturėjo jokios vilties.

— Noriu aplankyti Emos kapą. Atiduoti paskutinę pagarbą.

— Suprantu.

— Negaliu patikėti, kad jos gyvenimas nutrūko taip arti mūsų.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Tai buvo neatsiejama mūsų susitarimo dalis. Be abejo, mes žinojome savo naujus vardus ir pavardes. Tačiau niekada nebendravome. Aš maniau, kad ji tebėra savo parapijoje Oregone.

Matas pajuto, kaip jam nudiegė stuburą. Jis įsitempė.

Olivija tai pastebėjo:

— Kas tau?

— Tai tu nežinojai, kad ji buvo Šventojoje Margaritoje?

— Ne.

— Betgi ji tau skambino.

— Kaip tai?

— Būdama seserimi Mere Rouz. Tai liudija telefono skambučių išklotinės. Ji tau skambino.

Olivija patraukė pečiais.

— Spėju, kad ji galėjo sužinoti, kur esu, — kalbėjo ji. — Ji juk žinojo mano naująjį vardą. Galbūt norėjo susisiekti su manimi ar mane perspėti.

Matas papurtė galvą.

— Šešias minutes.

— Nesuprantu.

— Pokalbis truko šešias minutes. Ji skambino ne mums į namus, bet Maršai.

— Nesuprantu.

Tuo metu pasigirdo kažkieno balsas:

— Ji skambino man.

Jie abu atsisuko. Kambaryje pasirodė Kaira. Jai už nugaros stovėjo Marša.

Kaira tęsė:

— Aš ilgai masčiau, kaip jums viską papasakoti.

Matas ir Olivija tylėjo tartum akmenys.

— Tu nenusižengei susitarimui, Olivija, — paaiškino Kaira. — Tai padarė sesuo Merė Rouz.

— Nesuprantu, — pratarė Olivija.

— Paklausykite, aš visą laiką žinojau, kad buvau įdukrinta, — kalbėjo toliau Kaira.

Olivija pakėlė prie burnos delną.

— O, mano Dieve...

— Vos tik pradėjusi aiškintis savo istoriją, gana greitai sužinojau, kad mane pagimdžiusi motina buvo nužudyta.

Iš Olivijos lūpų pasigirdo aimana. Matas sėdėjo apstulbęs.

Olivija, galvojo jis, buvo iš Aidaho. O Kaira... Ji gyveno vienoje iš tų Vidurio Vakarų valstijų, kurių pavadinimas prasideda raide „A"...

— Tačiau man to neužteko. Susiradau policininką, tyrusį šią žmogžudystę.

— Maksą Darou, — įsiterpė Matas.

Kaira linktelėjo.

— Pasisakiau, kas esu. Man pasirodė, kad jis labai nuoširdžiai nori padėti. Jis išklausinėjo, kur ir pas kokį gydytoją esu gimusi, ir taip toliau. Jis man davė Kimi Deil adresą. Aš nuvykau pas ją.

— Minutėlę, — pertraukė ją Matas. — O aš maniau, kad Kimi...

Kaira pasižiūrėjo į jį, tačiau Matas nutilo. Aišku kaip ant delno. Darou kontroliavo situaciją, laikydamas Kimi nežinioje. Kodėl ji turėjo žinoti, kad pas ją iš tikrųjų buvo draugės dukra? O ką, jei Kimi, jau ir taip pasimetusi, kai sužinojo, jog toji mergina iš tiesų yra Kendės kūnas ir kraujas, būtų atsigręžusi prieš jį patį?

— Atleisk, — pasitaisė Matas. — Klausau tavęs.

Kaira iš lėto vėl atsigręžė į Oliviją.

— Tada aplankiau Kimi jos treileryje. Ji buvo tokia miela. Besikalbant su ja man kilo noras dar daugiau sužinoti apie tave. Aš norėjau... Suprantu, kaip keistai nuskambės šie mano žodžiai, bet aš norėjau surasti tavo žudiką. Aš ieškojau toliau. Vis klausinėjau, klausinėjau. O tada man paskambino sesuo Merė Rouz.

— Kaip?..

— Man atrodo, ji norėjo padėti kai kurioms merginoms, su kuriomis anksčiau buvo pažįstama. Atsiteisti už padarytas skriaudas. Ji išgirdo apie mano sumanymą, todėl ir paskambino.

— Ir ji tau pasakė, kad aš gyva?

— Taip. Buvau pritrenkta. Maniau, kad tu nužudyta. Man paskambinusi sesuo Merė Rouz pasakė, jog galėčiau surasti tave, jei daryčiau tai, ką ji man nurodys. Tačiau mums būtina elgtis labai atsargiai, paaiškino ji. Aš nenorėjau, kad per mane pakliūtumei į pavojų. Aš tik norėjau... aš norėjau tik susipažinti su tavimi.

Matas pažvelgė į Maršą.

— Tu tai žinojai?

— Sužinojau tik vakar. Kaira man jau papasakojo.

— Ir kaip tau pavyko čia apsigyventi?

— Galima sakyti, jog man nusišypsojo sėkmė, — paaiškino Kaira. — Aš svajojau kokiu nors būdu pakliūti į tavo aplinką. Sesuo Merė Rouz planavo mane įdarbinti „DataBetter". Tačiau tuo metu išgirdome, jog Marša savo vaikams ieško auklės, kuri galėtų gyventi kartu su jais. Sesuo Merė Rouz paskambino kažkam į Šventosios Filomenos parapiją ir pasiūlė mane.

Matas prisiminė, kad Marša susipažino su Kaira per bažnyčią, kuriai ji priklauso. Vienuolės žodis šiuo atveju turėjo svarbią reikšmę — kas drįstų abejoti tokia rekomendacija?

— Aš norėjau prisipažinti, — pasakojo Kaira žiūrėdama vien tik į Oliviją. — Tiesiog laukiau tam tinkamo meto. Tada sesuo Merė Rouz man ir paskambino. Jūs tai žinote. Prieš tris savaites. Paaiškino, kad tą daryti dar ankstoka, ir paprašė nieko neprasitarti, kol ji nepaskambins dar kartą. Buvau išsigandusi, tačiau pasitikėjau ja. Aš jos klausiau. Nieko nežinojau apie tai, jog ji buvo nužudyta. Tačiau tą naktį, kai jūs abu čia atvažiavote, buvau apsisprendusi iškloti visą tiesą. Štai kodėl atėjau čionai iš garažo. Tačiau tuo metu Matas jau bėgo.

Olivija atsistojo, pravėrė ir vėl sučiaupė lūpas, bet netrukus vis dėlto prabilo:

— Vadinasi, tu... Tu esi mano?..

— Dukra. Taip.

Olivija nedrąsiai žengė prie Kairos. Ištiesė vieną ranką į priekį. Tačiau persigalvojusi nuleido žemyn.

— Ar tau gera, Kaira? — paklausė Olivija.

Kaira nusišypsojo tokia panašia į savo motinos šypseną, kad Matas nustebo, kaip jis anksčiau šito nepastebėjo.

— Man labai gera, — atsakė ji.

— Ar tu laiminga?

— Taip, laiminga.

Olivija daugiau nebeklausinėjo. Kaira žengė artyn.

— Man iš tikrųjų labai gera.

Olivija pravirko.

Matas žvelgė kažkur į tolį. Jis dabar buvo nereikalingas. Jis girdėjo dviejų moterų, kurios guodė viena kitą, kūkčiojimą. Jis mąstė apie atstumus, skausmą, kalėjimą, pažeminimą, prabėgusius metus ir prisiminė Olivijos žodžius apie šį gyvenimą, paprastą, niekuo nepatingą gyvenimą, dėl kurio verta pakovoti.

Epilogas

Tu — Matas Hunteris.

Praėjo vieneri metai.

Lensas Baneris atsiprašė tavęs. Keletą mėnesių jis elgiasi labai atsargiai, tačiau vieną dieną, kaimynų pikniko metu, paprašo tavęs padėti jam teisėjauti krepšinio varžybose. Vienoje iš komandų žaidžia tavo sūnėnas Polas, primena Lensas plekšnodamas tau per nugarą. Ir ką gi jam atsakai?

Tu sutinki.

Pagaliau jūs persikeliate gyventi į Livingstoną. Tu dirbi savo namuose konsultuodamas „Carter Sturgis". Aikas Kyras yra nuolatinis ir dosniausias tavo klientas.

Kaltinimai Singlai Šeiker buvo panaikinti. Ji įsteigė privačią detektyvų agentūrą „Cingler Service". Aikas Kyras ir „Carter Sturgis" labai mielai su ja bendradarbiauja. Pas ją šiuo metu dirba trys detektyvai.

Tavo brolienė Marša turi draugą. Jo vardas — Edas Esėjus. Edas dirba pramonėje. Iš tikrųjų tu nesupranti, koks tai darbas. Jie žada netrukus susituokti. Tasai vyriškis, Edas, atrodo visai neblogas. Tu bandai prie jo priprasti, tačiau negali. Šiaip ar taip, jis myli Maršą. Jis turėtų pasirūpinti ja. Tikriausiai Polas ir Etanas vadins jį tėvu. Jie dar per maži, kad prisimintų Bernį. Turbūt taip ir turėtų būti, tačiau tau per sunku. Tu visuomet stengsiesi būti šalia jų, tačiau galiausiai liksi tiesiog dėde. Polas ir Etanas visada pirmiausia skubės pas Edą.

Praeitą kartą lankydamasis pas juos namuose ant šaldytuvo ieškojai Bernio nuotraukos. Ji tebebuvo ten, tačiau paskendusi tarp kitų,

naujesnių, nuotraukų, pranešimų iš mokyklos apie vaikų pažangumą ir įvairių iliustracijų.

Tu daugiau nieko nebegirdėsi apie Sonją ir Klarką Makgratus.

Tave ir toliau tebelanko jų sūnus Stivenas. Tiesa, rečiau negu anksčiau. Kartais tu netgi džiaugiesi galėdamas jį pamatyti.

Kai pagaliau įsikuriate savo naujame name, apsilanko Lorena Mjūz. Jūs dviese sėdite kieme ir gurkšnojate „Corona" alų.

— Sugrįžai į Livingstoną, — sako ji.

— Aha.

— Laimingas?

— Miestai žmogaus nepadaro laimingo, Lorena.

Ji linkteli.

Tau ramybės neduoda viena mintis.

— Kas bus Olivijai? — klausi jos.

Lorena iš kišenės išsitraukia voką.

— Nieko.

— Kas tai?

— Sesers Merės Rouz, arba Emos Lemėj, rašytas laiškas. Gavau iš motinos Katerinos.

Tu atsiloši. Lorena paduoda jį tau. Imi skaityti.

— Ema Lemėj viską prisiėmė sau, — paaiškina Lorena. — Tai ji nužudė Klaidą Rendžorą. Tai ji, ji viena, paslėpė jo kūną. Tai ji apgavo pareigūnus klaidingai nurodydama mirusiosios tapatybę. Šiame laiške ji tvirtina, kad Kendesė Poter apie tai nieko nežinojusi. Čia rašoma dar daugiau, tačiau esmė yra tokia.

— Ir tu manai, jog to pakaks?

Lorena gūžteli pečiais.

— O kas galėtų paneigti?

— Ačiū tau, — pasakai.

Lorena linkteli. Ji pastato alaus bokalą ant staliuko ir atsilošia kėdėje.

— O tu nenorėtum papasakoti apie tas telefoninių pokalbių išklotines?

— Ne.

— Manai, aš nežinau, kam į Vestportą Konektikuto valstijoje skambino Darou?

— Tai nebeturi reikšmės. Nieko neįrodysi.

— Tu kai ko nežinai. Galimas daiktas, Makgratas pervedė jam nemažą sumelę. Reikėtų patikrinti.

— Tiek to, Lorena.

— Suprask, kerštas nėra tas pat, kas būtinoji gintis.

— Tiek to.

Ji vėl paima bokalą.

— O man nė nereikia tavo sankcijos.

— Tiesa.

Lorena apsidairo.

— Jeigu Kaira būtų iškart prisipažinusi Olivijai...

— Tikriausiai jos abi būtų žuvusios.

— Kodėl taip manai?

— Prisimink Emos Lemėj skambutį. Ji Kairai liepė neišsiduoti. Manau, tam buvo rimta priežastis.

— Būtent?

— Man atrodo, Ema — sesuo Merė Rouz — žinojo, kad jie kažką suuodė.

— Nori pasakyti, kad Lemėj jų dėmesį nukreipė į save?

Tu gūžteli pečiais ir imi svarstyti, kaip tai atsitiko, kad jie surado tik Lemėj. Tu svarstai, kodėl Lemėj, jei ji iš tikrųjų kažką įtarė, nepasislėpė. Tu bandai suprasti, kaip ji atlaikė kankinimus ir neišdavė Olivijos. Galbūt Lemėj tikėjosi, kad ji bus paskutinė auka. Ji tikriausiai nieko nežinojo apie skelbimą internete. Tikriausiai manė, jog yra vienintelė jungiamoji grandis. Vadinasi, jei ši grandis bus nutraukta, jie Olivijos neras.

Tačiau tu niekada nesužinosi, kaip ten buvo iš tikrųjų.

Lorena ir vėl apsidairo.

— Sugrįžai į Livingstoną, — pakartoja ji.

Abu palinguojate galvas ir toliau gurkšnojate alų.

Lorena retkarčiais vis apsilanko. Jei būna geras oras, jūs abu išeinate pasėdėti į kiemą.

Praslenka vieneri metai. Aukštai dangumi ridinėjasi saulė. Kartu su Lorena susėdate ant kėdučių pievelėje. Šįkart gurkšnojate „Sol". Lorena sako, kad „Sol" geriau už „Corona".

Paragauji ir pritari.

Lorena kaip įprastai apsidairo, pakraipo galvą ir kartoja nuolatinį priedainį: „Sugrįžai į Livingstoną."

Jūs esate užpakaliniame kieme. Tavo žmona, Olivija, sodina gėlių lysvelę. Šalia jos ant demblio guli jūsų sūnus Bendžaminas. Benui — trys mėnesiai. Jis patenkintas čiauška. Jo balselis girdėti kitame kiemo gale. Kaira padeda savo motinai. Jau metai, kai ji gyvena kartu su jumis. Ji pas jus gyvens, kol baigs mokslus.

Tu, Matai Hunteri, stebi juos. Visą trijulę. Olivija pajunta tavo žvilgsnį. Ji pakelia galvą ir nusišypso. Kaira taip pat šypsosi. Tavo sūnus vėl kažką sučiauška.

Širdyje ramu.

— Taigi, — kvailai šypsodamasis atsakai Lorenai. — Sugrįžau į Livingstoną.

Padėka

Dar kartą noriu pareikšti savo dėkingumą Kerolei Beiron, Mičui Hofmanui, Lizai Džonson, Karai Velš ir visiems *Dutton*, *NAL* ir *Penguin Group USA* darbuotojams; taip pat Džonui Vudui, Malkolmui Edvardsui, Sjuzanai Lemb, Džeinei Vud, Džiuljetai Evers, Emai Nobl ir visiems „Oriono" darbuotojams; taip pat Aronui Prystui ir Lizai Erbach Veinc.

Ypač dėkoju Nevados valstijos senatoriui Hariui Reidui. Jis sudarė visas sąlygas pažinti šios valstijos grožį ir joje gyvenančius nuostabius žmones, nors dėl knygos siužeto jų portretus kūriau subjektyviai.

Už man suteiktą pagalbą noriu padėkoti:

- JAV teisingumo ministro patikėtiniui Naujojo Džersio valstijoje Kristoferiui J. Christi;
- Esekso apygardos (Naujojo Džersio valstija) prokurorei Paulai T. Dou;
- Esekso apygardos (Naujojo Džersio valstija) prokuratūros vyriausiajam tyrėjui Luji F. Alenui;
- Esekso apygardos (Naujojo Džersio valstija) prokuroro pirmajai padėjėjai Karolinai Murėj;
- puikiam teisininkui Elkanui Abramovičiui;
- puikiam chirurgui, medicinos mokslų daktarui Deividui A. Goldui;
- puikiam žmogui Lindai Feirštein;

- medicinos mokslų daktarei, Niuarko *Covenant House* klinikos Terapijos skyriaus vadovei ir tiesiog nuostabiam žmogui Anei Armstrong-Koben;
- už trečią objektyvia informacija pagrįstą knygą — medicinos mokslų daktarui, Niujorko presbiterijonų vaikų ligoninės greitosios pagalbos Pediatrijos skyriaus direktoriui Stivenui Z. Mileriui. Mano mielas drauge, tu mane išmokei ne tik medicinos. Aš dažnai tavęs pasigesiu.

Kelios klaidos gali pakeisti visą tavo gyvenimą...

Vienos nakties košmaras visam laikui įsirėžė Mato Hunterio atmintyje: tąkart jis, norėdamas nutraukti muštynes, nužudė žmogų. Nuo tos dienos, kai grįžo į laisvę, praėjo devyneri metai. Jo nekaltumas seniai užmirštas, jis — buvęs kalinys, į kurį daugelis žvelgia nepasitikėdami. Nepaisant to, šiam žmogui viskas klostosi gerai: jis vedęs, netrukus į pasaulį turi pasibelsti kūdikis, šeima ketina įsikelti į savo namus... Tik vieną nelemtą dieną Matas gauna keistą, šokiruojantį vaizdo įrašą.

Miršta paslaptingasis Matą sekęs vyras. Nužudoma visų mylima vienuolė. Policijos pareigūnai ima įtarti anksčiau už žmogžudystę teistą nusikaltėlį — Matą Hunterį. Bijodamas ir vėl viską prarasti, Matas su žmona Olivija desperatiškai bando gelbėti savo bendrą ateitį, nors tai ir prieštarauja įstatymui.

Romanas *Nekaltas* — painus, komplikuotas, įtemptas ir dėmesį prikaustantis pasakojimas apie sprendimus, kuriuos mes priimame, ir apie neišvengiamas jų pasekmes.

Edgar, Shamus ir *Anthony* premijų laureatas Harlan Coben (Harlanas Kobenas) yra parašęs dar vienuolika romanų, iš kurių žinomiausi *New York Times* bestseleriais pripažinti *Just One Look, No Second Chance* („Kitos progos nebus"), *Promise Me* ir *Tell No One*.

ISBN 9955-13-092-X

www.jotema.lt